

КРИСТИНА ДОД

ВАРИ

ПРИНЦИПА
1988

СВЕТАЛИНА В МРАКА

Двама влюбени карат света на мрака да лумне
със светлината на тяхната любов

КРИСТИНА ДОД СВЕТЛИНА В МРАКА

chitanka.info

Чернокосата лейди Сора е най-прекрасната девойка в целия християнски свят. Нейното съществуване и щастие се намират под властта на безскрупулния и жесток пастрок, докато не среща смелия рицар сър Уилям. Свързани от обстоятелствата, те са благословени от съдбата да изживеят заедно огъня на страстта. Двама влюбени карат света на мрака да лумне със светлината от тяхната пламенна, спираща дъха любов.

1.

— Искаш ли я?

— Какво? — Лорд Питър обърна посивялата си глава към своя домакин, изненадан от въпроса.

— Попитах те дали я искаш? Ти така се захласна в нея. — Тибълд обърса носа си с опакото на ръката, с която държеше ножа.

— Онази девойка? Тази, която седи до масата? — Лорд Питър пристъпи внимателно, несигурен в казаното от господаря на замъка, смутен от враждебността, отразена в очите му. — Тя е много хубава.

— Хубава?! — изръмжа Тибълд, стиснал здраво в едната си ръка нож, а в другата чаша. — Погледни я. Устата ѝ е толкова голяма, червена и гладка, а косата ѝ е черна и дълга, покрива целия ѝ гръб. Чумата я взела, тялото на Сора е такова, каквото поетите обичат да възпяват. Има стройни бедра и хубав задник. Тънък кръст и тези... — Тибълд разпери двете си ръце, разсипа пивото в скута си и изруга.

Отвратен от описанието на нейната красота и от мисълта, че ръцете на този грубиян могат да докосват девойката, лорд Питър се извини навъсено:

— Извинявай, не знаех, че е твоя конкубина^[1].

— Конкубина! — Тибълд изръмжа презрително, докато пронизваше девойката с поглед, изпълнен с омраза. — Не бих я допуснал до леглото си, както и не бих позволил ти да я допуснеш в твоето. Не виждаш ли, че от нея няма никаква полза? Сляпа е, сляпа като къртица. Дъщеря е на първата ми жена и Елуин от Роджет и дори не мога да я омъжа. Тежи като воденичен камък на врата ми, напълно безполезна!

— Безполезна? Лорд Питър недоумяваше. Беше му направил впечатление начинът, по който тя ръководеше вечерята от мястото си. Беше център на движението в голямата зала; крепостните ѝ говореха с уважение, кимаха и изпълняваха нейните нареждания; пошушваше нещо на домашната си прислужница и тя бързо се отправяше към кухнята. Прислужницата се върна, предаде ѝ нещо шепнешком и Сора

стана от пейката. Лорд Питър я наблюдаваше внимателно, в очакване да се спъне, но тя се придвижи грациозно, едва докосвайки арката, разделяща голямата зала и изчезна в стълбищния коридор.

— Интересува ме нейната прислужница — каза лорд Питър на Тибълд, без да отмества очи от мястото, където бе изчезнала Сора. — Как се казва?

— Домашната прислужница на Сора? — Тибълд избухна в неодобрителен смях. — Виж какво, храбри човече. Можем да ти предложим нещо много по-добро от старата Мод.

Лорд Питър се обърна към своя домакин леко усмихнат.

— Обичам да подбирам месото си според сезона.

— Да, гарантира съдържаност, нали? — Тибълд се усмихна на младата си съпруга, сгушена до него, а лорд Питър изпита съжаление към жената, която тази нощ щеше да сподели леглото на своя господар.

— Мод? — Лорд Питър излезе от своя алков^[2] и огледа жената, която неговият оръженосец му доведе. На гърба ѝ висяха сиви плитки, кръглото ѝ лице бе обсипано с бръчките, типични за жена на средна възраст; на ръст бе висока. В момента, в който я видя, лорд Питър разбра, че е намерил онова, което търси. Той отпрати с ръка оръженосеца си. — Ти ли си Мод? Ти ли си жената, която обслужва Сора от Роджет?

Светлосините ѝ очи огледаха фигурата му, преценявайки дрехите и състоянието на тялото му.

— Аз съм Мод. Сора е моята господарка. Аз съм служила на майка ѝ, ще служа и на нея до последния си дъх и ако този простак, Тибълд, ви я е предложил...

— Не! — изрева лорд Питър, разгневен от нейното предположение. — Не. Тя е толкова млада, че може да ми бъде внучка.

Мод го погледна присмехулно, изненадана от неговата ярост, а лорд Питър стеснително вдигна рамене.

— Моята жена би ме накълцала на дръвника с брадва.

— Добра жена — каза Мод. — Хайде, елате с мен. Много подозрително се застояхме в тази ветровита зала. Защо искате да извикам моята господарка?

Лорд Питър настигна Мод.

— Искам да говоря с нея.

— Защо?

— Това засяга само мен и нея. — Под недоверчивия поглед на Мод той продължи: — Струва ми се, че не мога да й сторя нищо лошо с такъв страж като теб, пък и няма тя е толкова безпомощна, че се нуждае от твоята защита?

— Безпомощна? Боже, не, не и лейди Сора. Тя има лъвско сърце.

— Добре, защото, ако не е смела, няма да ми е от полза. Изглежда, че тя ръководи домакинството.

— О, да. Изглежда, е така. — Мод вървеше до него и гледаше право напред.

Не последва никакъв друг коментар и лорд Питър попита:

— Изглежда, или наистина го ръководи?

— Както знаете, лорд Тибълд се ожени за младата лейди Бланч и сега тя е господарка на замъка.

Лорд Питър я погледна, изненадан от предпазливия отговор.

— Пукната пара не давам за лейди Бланч! Не съм й роднина. Интересувам се само от Сора от Роджет. Тя ли ръководи домакинството, или не?

Мод спря и се взря в неговото искрено раздражено лице. Като кимна с глава към вратата до нея, тя предложи:

— Защо вие не я попитате?

Лорд Питър веднага забеляза, че в малката стая имаше само прост сламеник и дървен сандък с кръгъл капак, обкован с желязо. В огнището гореше слаб огън, но не се усещаше никакъв пушек — признак за добре почистен димен отвор.

Седнала на единствения стол, Сора се беше увила чак до брадичката в грубо вълнено одеяло. Краката й бяха вдигнати на ниско столче. Носеше фина платнена шапка, завързана под брадичката, но шалът й беше орфан, пожълтял и малък дори и за нейната глава. Сякаш беше още от детинските й години.

Лицето й! Мили Боже, беше лицето на самата Мадона^[3], нарисувано от някой светски живописец. Красотата й беше неземна; никой мъж не би могъл да й устои. Бялата й кожа блестеше чиста и гладка. Повдигнатите й екзотични скули разкриваха норманското й потекло. Дългият й прав нос потрепна, когато долови неговия мирис. Устните й, напукани от студа, както и на всички останали, бяха извити в изкусителна дъга. Черни мигли се спускаха над големите й виолетови очи, обърнати към него в очакване.

Нищо чудно, че Тибълд се дразнеше, нищо чудно, че я гледаше с похот и омраза. Девојката живееше под неговия покрив, но той не можеше да я има. А тя беше толкова красива, че който и мъж да я видеше, не можеше да не я пожелае.

„Ако само Уилям...“ — лорд Питър прекъсна мислите си с дълбока въздишка.

— Огледахте ли ме достатъчно? — попита го строго жената до него.

Лорд Питър с изненада разбра, че двете жени бяха притихнали в очакване да приключи огледа си.

— Винаги ли сте толкова любезна? — усмихнат попита той, докато се запътваше да седне на сандъка.

С категоричен жест Сора го спря.

— Един момент — каза тя, пресегна се към голямата торба на пода до нея и извади една възглавница. — Наклоненият капак е неудобен за сядане.

— Благодаря ви, миледи. — Лорд Питър нагласи възглавницата на сандъка и седна, изненадан, че тя бе разбрала така добре къде точно се намира.

— Доведох ви лорд Питър от Бърк, сир на Бърк, миледи. Той иска да говори с вас.

— Лорд Питър! — съзнавайки богатството и влиянието на този човек, Сора се изправи смутена. — Защо не ми каза веднага, Мод? Щях да му дам моя стол.

Лорд Питър сложи ръка върху рамото на Сора и я върна обратно на стола ѝ.

— Чувствам се съвсем удобно, уверявам ви, и по-подготвен да понеса студа от такова нежно същество като вас.

— Той е голям и силен мъж — каза сухо Мод. — Сигурна съм, че е попадал и при по-тежки условия.

— Мод, ти си непоправима — сгълча я Сора, но лорд Питър побърза да потвърди.

— Вярно е. Днешният ден също е такъв, тази снежна буря ме принуди да потърся гостоприемството на замъка Пертрейд. Уверявам ви, лейди Сора, аз съм съвсем сух и добре облечен, и както отбеляза вашата вярна приятелка, наистина съм голям и силен мъж — след

което лорд Питър отправи към Мод такава прелестна усмивка, че тя стъписана се отдръпна.

— Тогава с какво мога да ви помогна, милорд? — Сора се сгуши в одеялото.

— Нужна ми е информация. Вие можете да ми помогнете.

В гласа му се доловиха притеснение и вълнение и когато той замълча, тя го подкани:

— Ще се радвам да ви съобщя всичко, което зная, лорд Питър.

— Вие, изглежда, че сте... — Лорд Питър сиря, без да знае как да продължи. Той погледна към Мод и видя в очите ѝ да проблясват весели искрици. — Изглежда, вие ръководехте сервирането на вечерята от мястото си до масата. Прав ли съм?

Сора леко се намръщи.

— Както знаете, моят пастрок се ожени за лейди Бланч и тя...

— Не! — Лорд Питър я спря разгневен. — Не ме интересува дали лейди Бланч си е помръднала пръста, или не, интересувам се от вас. Единствено от вас! Вие наистина ли сте сляпа?

Сора неволно докосна ухото си, сякаш не можеше да повярва на чутото, а лорд Питър приглади с ръка оредялата си коса.

— Не исках да кажа това. Наистина аз дойдох насам с надежда да се срещнем, защото Реймънд от Авраче си спомни, че е чувал да се говори за вас. Зная, че сте сляпа, но вие така добре се справяхте, че звучи почти като измислица.

— Нямаше да говорите така, ако знаехте колко пъти се е препъвала в пейката или е излизала на двора — намеси се Мод безмилостно.

— Или колко пъти Мод е пердашила един беден идиот, защото е слязъл от пейката — добави Сора весело.

— През целия си живот ли сте била сляпа? — попита лорд Питър, напрегнат от вълнение.

Тя му се усмихна мило и отговори:

— Засега не.

Лорд Питър леко кимна, разбрал иронията в отговора и въздъхна.

— Вие така добре се справяте със слепотата си. — Почти в отчаяние той добави: — И сте толкова млада. Движете се грациозно, храните се самичка, обличате се спретнато. Вие ли ръководите това

домакинство? — Мод кимна към него. — Или прислужницата върши всичко вместо вас?

Мод се намръщи, но по лицето на Сора премина ласкава усмивка.

— Не, лорд Питър. Мод е моята силна дясна ръка и моите очи, но аз съм самостоятелна. Майка ми ме научи да се грижа за себе си, за моите прислужници, за моето семейство, за моя дом.

— Как?

— Милорд?

— Как ви е научила на всичко това? И тя ли е била сляпа. Говорила ли е с някого, учила ли се е от някого? Откъде е знаела какво да прави? — Дрезгавият, напрегнат от собствената му мъка глас трепереше.

Смутена, Сора усети болката му, но не можа да разбере причината.

— Майка ми беше внимателна жена и ако някога се е безпокояла за мен, никога не е давала да се разбере. Аз вършех онова, което тя ми казваше, защото никога не съм допускала, че мога да си позволя да не го свърша. И ако понякога изпадах в отчаяние и се отказвах, то тя ме научи да се боря.

— Как може да се научи един сляп човек? С шамари, които той не може да види, за да се предпази от тях? — попита лорд Питър с глас, изпълнен с горчивина.

— Нямате предвид мен, сър, нали? Имате ли някой скъп за вас човек, който е изгубил зрението си?

— Скъп за мен. Да. Моят син, единственият ми наследник, силен и як мъж, какъвто не се е раждал на тази земя, който не може да ходи, без да се препъва и проклина, да пада и да се блъска. — Лорд Питър зарови лице в стиснатите си юмруци. — Той има нужда от помощ, миледи, а аз не мога да му помогна.

В стаята настана тишина. Чуваше се само пращенето на огъня в камината, докато смелият войн се бореше със своите вълнения. Сора сложи ръка на рамото му и когато той вдигна глава, му подаде чаша с ябълково вино, затоплено от огъня. Мод се усмихваше поощрително, когато Сора го подкани:

— Хайде, разкажете ми, лорд Питър.

— Откакто Стивън от Блоа предяви претенции за трона на кралица Матилда, неприятностите следват една след друга. — Той се почеса по рамото и продължи: — Двамата с Уилям балансираме по острието на меч, като се опитваме да спазваме дадените обети, да защитаваме имотите и честта си. Принудени сме вечно да потушаваме неподчинението на някой арендатор или да си трошим главите с някой барон, претендиращ за акри от нашата земя.

— Трябва ли вашият син да участва в тези безкрайни битки?

— Не, не. Матилда се оттегли в Руан^[4]. Защо да воюва със Стивън, когато нейните барони ѝ вършат такава добра работа, като съсипват Англия в тези безкрайни, малки войни? — попита той с глас, изпълнен с горчивина. — Тя стои отгатък Ламанша, наблюдава и чака. Нейното отмъщение наближава. Тя е отгледала син, който да се бие.

— Тя и по-рано се опита да завладее Англия — отбеляза Сора.

Лорд Питър възкликна изненадан:

— Нима следите големите безразсъдства на нашите суверени^[5]?

Тя наведе глава, както подобава на една скромна девойка, но гласът ѝ прозвуча твърдо.

— Притежавам земи, разположени на пътя на воюващите. С моя ограничен женски ум се опитвам да разбера онова, което мога, но тук сме на края на света. До нас достига твърде малко, и при това с две години закъснение.

Лорд Питър долови силния ѝ интерес и обясни:

— Последния път Хенри беше само четиринайсетгодишен, но казват, че вече е станал зрял и силен предводител. Той причини много неприятности на Стивън от своите земи в Нормандия, а някои казват, че вече стъпил с войската си и на английския бряг. — Като я наблюдаваше внимателно, лорд Питър продължи: — Той е получил права на херцог след посвещаване в рицарство от краля на Шотландия. — За тези новини лорд Питър беше възнаграден с една сияйна усмивка, която озари лицето на девойката.

— Кралят на Шотландия е негов чичо, нали?

Като напомни за себе си, тя отново наведе глава и скръсти ръце, но лорд Питър вече не можеше да бъде измамен. Насреща си имаше пронизателен, търсец ум, който чезнеше, заобиколен от невежество. Той не беше човек, който щеше да допусне да се погуби такъв ум, а от

покойната си съпруга знаеше опасностите, свързани с пренебрегването на това предимство на жената.

— Да, той е чичо на Хенри. Мисля, че Хенри е свързан с всеки голям властелин и крал в Европа. От майка си той е получил Нормандското херцогство. От баща си — провинциите на Мейн^[6] и Анджу^[7]. Момчето е наследило толкова много земи, толкова много отговорности, и продължава да се бори за трона на Англия.

— Крал Стивън няма да отстъпи трона по волята на Хенри.

— Не, но всичките тези години на борба състариха Стивън. Човек не е вечен — отговори той, без да бъде достатъчно убедителен.

— Какво ли я чака нашата бедна Англия? — попита тя.

— Не зная — въздъхна лорд Питър. — Не зная. Преди деветнайсет години всичко изглеждаше толкова ясно. Кралица Матилда беше единственото оцеляло дете на добрия крал Хенри и той накара бароните да се закълнат, че ще я защитават. Но тя е жена, и то високомерна.

— Точно това не могат да преглътнат още по-високомерните мъже — отговори с насмешка Сора.

— Проявявате забележителна проницателност — съгласи се той с не по-малко чувство за хумор. — Когато почина Хенри, дядото на сегашния Хенри, Стивън предяви претенции за трона в Лондон и Англия го приветства. Всички мислеха, че това е едно идеално решение. Той беше внук на Вилхелм Завоевателя, както и Матилда. Той беше очарователен, великодушен и храбър. Бароните мислеха, че при Стивън в страната ще настъпи благоденствие. Но скоро разбрахме, че чарът, великодушието и храбростта не могат да заместят строгостта, която се изисква от един монарх.

— Не мога да си спомня момент, когато да сме се радвали на благоденствие — каза Сора. — Аз съм родена в годината, когато е умрял добрият крал Хенри.

— Да, цяло поколение израсна в конфликти. Нямахме никакви закони, а властта тероризираше онези, които трябваше да защитава. При спомена за тези последни години кръвта се смразява в жилите ми.

— Разбирам. Моите собствени земи, наследени от баща ми, малко по малко се стопяват от „добри съседни, които се стремят да се грижат за тях“.

— Лорд Тибълд не ги ли брани е оръжие?

Сора сви устни в подигравателна усмивка.

— Много е студено за лорд Тибълд, за да излиза навън.

— Разбирам.

— Моля да ми простите за малкото отклонение. Жаждата ми за новини надделя над добрите маниери и над искрения ми интерес към разказа за вашия син.

— Не се извинявайте. Вашият интерес към благосъстоянието на страната ми даде възможност да се успокоя. Сама виждате, че все още не мога да говоря за Уилям, без да ме заболи сърцето. Винаги много се ядосвам, защото пострада за нищо. За нищо! — Той поклати глава, за да се разтовари от напрежението, стегнало врата му. — Имахме бой със съседа, една непретенциозна схватка. Най-малката от всички битки.

— И синът ви беше ранен?

— Господи, да. Ударен отзад по главата. Качулката от неговата ризница се отпечата върху врата му, шлемът му беше смачкан. Наложих се да го разрежем. Един по-слаб мъж щеше да бъде убит, но не и моят Уил. Два дни лежа като труп. Кимбол и аз много се изплашихме. — Лорд Питър вдигна рамене, притеснен от непривичното чувство за страх, породено от неприкритата обич. — Е, той е единственият ми оцелял син и баща на Кимбол. Лежеше блед и неподвижен, едва дишащ, като голям дъб съборен на земята. Събуди се обаче. Просто се чу рев на здрав мъж, който искаше закуска и да се запалят проклетите факли. При огъня, който гореше в огнището, и слънчевата светлина, която струеше през процепите на стената.

Сора наведе глава в размисъл.

— Преди колко време?

— Преди два месеца.

— Здравя ли, милорд? — попита тя тихо, изпълнена с тъга.

— Здрав е като бик. Е, има болка в главата. Но каква полза от неговото здраве? Много е стар, за да се приспособи към нов начин на живот. Вече е почти на двайсет и седем. Той заслужи своето рицарско отличие още петнайсетгодишен, когато беше посветен в рицарство за проявена храброст в боя. Той надзираваше управлението на земите на майка си през всичките онези мрачни години след смъртта на крал Хенри. Голям човек е, честна дума. Краката му са като дънери, мускулестите му рамене — като дъбови клони. Той е войн и човек на

действието, а сега не иска да излезе навън, срамува се от хората, страхува се да не стане за смях. Седи вътре и не върши нищо.

— Защото се страхува да не стане за смях? — Сора разбра. Почувства болка, като си спомни случаите, когато беше ставала за присмех, моментите, изпълнени със звука на беззлюбното присмиване над нейната безпомощност.

— Точно така. И защото му се ще да бъде навън. Той не приема помощ, а и сам не си помага; просто седи вътре, изпаднал в мрачно настроение и пие.

— Самосъжалява се — изръмжа Мод.

— Объркан е. — Сора кимна с глава, развълнувана от дълбоката мъка в гласа на лорд Питър, от искрения вик за помощ. — Само едно нещо може да му помогне, милорд, и това е един бърз, силен ритник в задника.

— Не мога! Аз също съм осакатен, осакатен от любовта към сина си. — Почувствал влиянието на наведените над него женски тела, той потрепна от вълнение. — Аз не ви познавам, за първи път ви видях за малко снощи, но разбрах, лейди Сора, че вие сте една добра жена, изпаднала в тежко положение. Вашият пастрок ви гледа похотливо, а той е слаб човек.

— Кога успяхте да разберете всичко? — попита Мод.

— Аз съм войн. Има случаи, когато животът ми зависи от оценката на характери и обстоятелства. — Той вдигна очи към Мод, а тя му кимна в отговор. — Аз мога да ви помогна и онова, което ще ви предложи, ще изглади всички наши разногласия. Възхищавам се от вас. Възхищавам се от начина, по който се владеете, по който направлявате живота си. Възхищавам се от вашия дух. Бих желал да дойдете и да живеете с мен.

Мод го прекъсна с ръмжене. Лорд Питър протегна ръка.

— Спокойно, бабке. Не искам да дойде при мен поради някакви долни подбуди. Само да поживее известно време в моя замък. Тя може да ми помогне да се оправя с Уилям, може дори да помогне и на самия него.

— А ако този ваш Уилям откаже помощта й, тогава какво ще стане с нас? — избухна Мод. — Онова лигаво копеле долу няма да допусне да се върнем.

— Кое ще бъде по-лошо — Сора сви надменно устни, — да умрем от глад в пущинака или да живеем под покрива на Тибълд?

Лорд Питър поглади брадичката си. Те повдигаха един основателен въпрос. Ако Сора напусне дома си по собствена воля, а Уилям откаже да я приеме в замъка, какво ще правят двете? Изведнъж нова мисъл озари лицето му.

— Бих могъл да взема Мод като моя любовница, а тя ще каже, че не желае да се раздели със Сора.

Мод изръмжа.

— Винаги ли се изразява по този възхитителен начин? — попита лорд Питър, докосвайки с пръст ръката на Сора.

— Винаги. По този начин тя изразява своето мнение за света. — Сора се усмихна едновременно весело и замислено. — Надявам се, че ще бъдете добър към Мод. Тя не е нито толкова стара, нито толкова трудна, колкото се представя.

— Аз мислех, че вашата жена ще ви накълца на дръвника — озъби се Мод.

— За връзки с млада жена. А лейди Сора е много млада. Моята жена ми обрисова твърде живо как биха изглеждали отношенията между един такъв стар козел като мен и една девойка. Но ако беше жива днес, мир на праха ѝ, тя щеше да те одобри, Мод. Повярвай ми, вие си приличате като две капки вода.

Мод внезапно осъзна, че пред нея стои войн. Кожата му беше на петна от живота на открито, осеяна с белези от рани, получени в много битки, но тялото му беше привлекателно. Оредялата му коса лъщеше от здраве, а кафявите му очи искряха. Всичките му зъби бяха запазени и той щедро ги показваше с преднамерените си усмивки към нея.

— Аз съм вдовец. Също и моят син, а неговият син още не е женен. Кимбол е само осемгодишен. Така че нашето домакинство е ергенско и доста занемарено. Може би, ако не сте щастлива тук, ще склоните да дойдете в замъка Бърк като икономка.

— Икономка? — възкликна Сора.

Той се удари възторжено по коляното.

— Да, като икономка! Защото се страхувам, че Уилям ще откаже вашата помощ. Вие сте сляпа, а той няма да иска да бъде учен от някой, който също е сляп като него, няма да иска да признае

собствената си безпомощност. Споменах за това и по-рано. Пък сте и много млада, и отгоре на това жена.

— Не мога да скрия факта, че съм жена — отбеляза Сора, — но не е необходимо да му съобщаваме на колко години съм.

— Да не му кажем? Никога не съм го мамил — отговори той разтревожен.

— Необходимо е?

— Да — съгласи се той неуверено. — Да, необходимо е. Няма да му казваме, че ще го обучавате, поне не отначало. Най-напред ще покажете каква чудесна икономка сте. Вие можете да направите чист онзи проклет замък и да подредите по-добре кухнята. Ако не му кажем, че сте сляпа, той никога няма да научи, нали? След като мине достатъчно време, за да свикне с вас, ще можем да му кажем, че обучавате специално слепи, че сте жена на може би четирийсет години, която е обучавала много такива като него да вършат всичко самостоятелно. Той уважава възрастните и способните. По дяволите! Мисля, че това е всичко.

— И какво ще получи моята господарка от всичко това? Един куп тежка работа, и то заради човек, когото никога не е виждала — обади се Мод.

Лорд Питър се размърда, изведнъж почувствал се неудобно върху наклонения капак на сандъка.

— В моето домакинство жените се радват на уважение и никога не ги бием, нито пък ги затваряме за незначителни прегрешения. Лорд Тибълд има нова жена, която след време ще бъде достатъчно опитна, за да поеме домакинството, независимо дали вие двете искате това, или не. А Тибълд не ви обича. Освен това той може много лесно да умре от някоя болест или при нещастен случай. Замисляли ли сте се върху това?

Разкривайки за първи път малко от своя скрит характер, Сора нетърпеливо плесна с ръце.

— Не съм такъв идиот, че никога да не съм си помисляла как би ми се отразило едно подхлъзване на Тибълд надолу по каменните стъпала. Но аз си имам своя, макар и слаба, защита. Всичките ми природени братя са научени от майка ми да ме защитават и те проявяват голяма бдителност.

Мод погледна към Сора.

— Да, миледи, но Джон замина да се обучава, а Клер е само на седем години и не може много да ти помогне.

— Роло... — започна Сора.

— Роло е наследник на вашия пастрок и е добър човек. Той държи на вас, но съвсем наскоро се ожени и се подготвя за посвещаване в рицарско звание. Той управлява земите на майка ви. Роло е толкова зает, че ако нещо ви се случи, ще мине цял месец, преди да научи. А може и повече. И той всячески избягва Тибълд. А Дадли учи за свещеник. След Клер е само Блейс, но той е едва четиригодишен. Той е привързан към новата ви мащеха и наставленията на скъпата ви майка не са му от полза.

— Какво искаш да докажеш, Мод? — промърмори сухо Сора.

— Миледи, нима не разбирате? Вашите братя не са... вие само ме дразните — оплака се Мод.

— Ти си тази, която ме измъчва, скъпа. Ние основателно отказахме да обсъждаме неизбежното ми прехвърляне. Нямахме избор. Сега лорд Питър ми предлага възможност да се отърва от това жалко съществуване и моята безумна реакция е да я сграбча с двете си ръце. Знаете ли откога съм зад стените на този малък замък? Сезоните идват и си отиват, а аз чезна тук, плащайки с парите от земите си привилегията да се грижа за дома на един пияница. Чудя се обаче дали ще успеете да убедите моя пастрок.

— Да — съгласи се Мод. — Тибълд няма да я пусне само от злоба.

— Нека да поговоря с него. — Лорд Питър се усмихна очарователно, след което продължи: — Аз съм богат и влиятелен. По един или друг начин той трябва да ми засвидетелствува внимание. Ако той не може да разбере, че добрите отношения с мен ще са от полза за него, може би заплахата от лятна обсада ще го вразуми.

Мод шумно се изсмя.

— Това ще накара жалкия негодник сериозно да се позамисли.

— Бих желала да мога да го чуя — каза Сора. — Е, ако успеете да убедите Тибълд и ако консервативната Мод мисли, че трябва да отида, тогава ще го сторя.

С шеговитата нотка в гласа Мод отговори:

— А, миледи, никога не съм възнамерявала да се измъкна с този благороден лорд, без да имам препоръки за него. Ще попитам

прислугата му, за да науча каква е неговата репутация.

Сора се пресегна, докосна прислужницата и плъзна надолу ръката, си, докато достигна ръката на Мод.

Лорд Питър наблюдаваше с възхищение грацията, с която Сора вдигна задебелената ръка на старата жена и нежно я целуна.

Това искаше той за своя син. Тази лекота на движението, това умение за преценяване на ограниченията. Тя трябва да дойде. Непременно трябва да дойде. Уилям беше отчаян, отпуснат, безпомощен. Той имаше нужда да бъде напътстван, и тази уверена девойка щеше да му помогне. Лорд Питър реши да засили атаките си.

— Ще ви дам апартамента на жена си — самостоятелна стая с огромно огнище. Там поддържахме денонощно огън. Бърк се намира близо до морския бряг. Имам много лакти^[8] плат, купен за покойната жена на Уилям, Ан. С удоволствие ще ти го подарим.

— Не се нуждаем от подкуп, лорд Питър.

— Бихме искали да вземем също и Алдън, лорд Питър — прекъсна го Мод. — Той е слуга на лейди Сора, а преди това е бил слуга на нейната майка.

— Както желаете. — Лорд Питър кимна с глава към своя съюзник. — Домът ми е на три дни път с кон оттук, снегът е дълбок, но аз ще купя двуколка.

Сора намигна.

— Аз мога да яздя, сър, ако има кой да води коня, пък и предпочитам движението на коня пред друсането на двуколката.

— Веднага ще се погрижа и за двете. — Лорд Питър бързо се изправи.

— Почакайте! — заповяда Сора и протегна ръка. — Снегът е дълбок.

— Облечете си топли дрехи и си пригответе багажа, лейди Сора. Щом поутихне бурята, ще трябва да тръгваме. Бърк е главната кула в замъка, много по-здрава от другите, но въпреки това се безпокоя за Уилям, който стои сам в мрака. Не можете да си представите колко е безпомощен, все още изпълнен със сила и решимост, но неспособен да намери верния път.

— Трябва ли да проявявам състрадание към него, милорд?

— Да, моля ви. Той винаги е бил ясен и открит, човек който се смее сърдечно и се гневи силно. Сега неговият гняв не спира; той се

самоподдържа, а смехът му изчезна. Моля ви, лейди Сора — лорд Питър хвана ръката ѝ и погали с мазолестите си пръсти нейната ледена кожа. — Моля ви, елате. Зная, че моят син Уилям е някъде там, погребан под планина от гняв и възмущение. Моят син е все още там, но той е загубен. Моля ви, помогнете ми да го намеря.

Развълнувана от тази неочаквано красноречива молба, Сора отхвърли своите съмнения. Потри с ръка челото си и кимна.

— Ще помисля и ще си приготвя багажа. Вашето положение не може да бъде по-лошо от моето тук и може би ще мога да помогна на сина ви. Вън от всякакво съмнение е, че с помощта на моята добра дясна ръка, Мод, ще сложа къщата ви в ред. Погрижете се за онова, което вие трябва да свършите, милорд. Погрижете се да убедите лорд Тибълд да ми пожелае Божията благословия.

— Каква е тази миризма, Мод?

— Не съм сигурна, миледи, но имам някои съмнения. — Мод пристъпи към папура, който покриваше пода, и внимателно го повдигна с върха на обувката си. — Гниец папур, предполагам, и Господ знае какво има под него.

Като стисна с два пръста носа си, Сора отбеляза:

— Да, зная какво има под него, не е необходимо Всевишният да ми казва. Това голямата зала ли е?

— Ако може да се нарече така. Замъкът на лорд Питър не се отличава с голямо гостоприемство.

Сякаш за да опровергаят думите ѝ, към тях се насочиха две огромни кучета, които възторжено ги приветстваха с лай. Мод замахна с длан към тях.

— Назад, господа.

Едно от кучетата се отдръпна, а другото започна да души полата на Сора, сякаш беше вкусен кокал.

— Марш, куче! — Мод плесна с ръце към него, но от гърлото му се изтръгна дълбоко и ясно ръмжене и тя се отдръпна.

Сора спокойно протегна ръка към кучето и му позволи да я подуши.

— Миледи, този тронав звяр ще ви ухапе — предупреди я Мод.

— Глупости — отвърна Сора.

Кучето я облиза с чувствителния си език, а после завря глава под ръката ѝ. Когато тя го почеса зад ухото, то потрепна от удоволствие.

Мод неволно се разсмя, развеселена от гледката.

— Само да можехте да го видите, миледи. Върху сведената му глава е изписано такова райско блаженство.

Като щракна с пръсти, Сора заповяда на кучето да застане зад нея и то се подчини с готовността на предан слуга. Тя постави ръка на рамото на Мод и попита:

— Това място наистина ли е толкова лошо, колкото звучи?

— Няма нужда да си затварям очите пред тази компания, за да разбера как звучи. Аз мислех, че Тибълд поддържаше една пасмина, но, изглежда, тук всичко е оставено на самотек. Дойдохме точно навреме, миледи. Те се възползват от мъжката небрежност на лорд Питър.

Шумът от тежки и тромави стъпки зад тях прекъсна разговора.

— Ориентирахте ли се, Сора? — попита сърдечно лорд Питър.
— Елате до огъня. От дрехите ви капе вода и треперите от студ. Надявам се това да е последната снежна буря преди пролетта.

— Съмнявам се, че бих имала куража да тръгна, ако знаех в какво състояние са пътищата, милорд — отбеляза Сора.

— Ужасно, нали? — съгласи се той. — След падането на властта нищо не е правено за тяхното поддържане, а пък те и преди не бяха в много добро състояние. Имаше ли полза от двуколката?

Раздразнена, Мод изрази своето неудоволствие.

— По-голямата част от пътя беше неравен и пътуването — неприятно.

— По-голяма част от пътя? — попита той.

— Да, освен когато затъвахме в сняг и кал и трябваше да слезем, за да могат бедните животни да издърпат двуколката. Що за хрумване е да се пренебрегнат условията и да се пътува в такава буря.

— Трябва да сте благодарни, че тръгнахме. — Мод замълча и лорд Питър продължи: — Ако не беше бурята, положително щяхме да срещнем разбойници. Това е другата цена, която плащаме за царуващото безвластие.

— Лорд Питър — озъби се Мод, — ще изплашите миледи.

— По дяволите, права си. Не искам тя да избяга сега, когато има вече поглед — или мирис — за мръсотията, в която я натиках. Мястото

изглежда по-лошо от преди. — Лорд Питър хвана Сора за ръката, но тя внимателно се освободи.

— Моля, нека аз да се хвана — каза тя, като го прихвана за лакътя. — Така се чувствам по-сигурна.

— Дядо! — проехтя силен глас и едно високо момче радостно прекоси стаята. — Дядо, най-после се върна! Вече бяхме започнали да се тревожим.

— Кимбол, не е трябвало да се тревожите за такъв стар войн като мен. — Лорд Питър се наведе и прегърна засмяното момче. — Пък и аз отсъствах само три седмици. И колко си пораснал за това време.

— Винаги така казваш, когато се завърнеш. Не мога непрекъснато да раста. Но ми падна още един зъб. Виж. — Кимбол показва на дядо си празното място, а после каза тихо: — Аз не бях разтревожен, наистина не бях. Но когато заваля, татко започна да се безпокои. Той каза, че от студа ще те заболят ставите и че той трябва да обиколи именията, и когато ти се забави... — Момчето погледна към непознатите дами и завърши неубедително: — Е, ти знаеш.

— Да, зная. Благодаря ти, че се грижи за баща си. — Лорд Питър сложи тържествено ръка върху рамото на Кимбол.

— Добре дошъл, сър, но кой е това? — Кимбол посочи с пръст седемгодишното момче, което влизаше вдървено, следвано по петите от слуга.

Лорд Питър се обърна и видя нещастната група от Пертрейд, която не смееше да се доближи до огъня, докато не бъде специално поканена.

— Мили Боже, лейди Сора, простете ми. Хванете ме за ръка. — Той отново предложи лакътя си. — Позволете ми да ви заведа до огнището. Кимбол, това е лейди Сора. Ще бъде наша икономка. Тя е далечна братовчедка на баба ти. Онова момче е Клер, природен брат на Сора. Взех го, за да го обучавам. Ще кажеш ли „добре дошли“, Кимбол?

— Разбира се, сър. За мен е чест да се запозная с вас, лейди Сора. — Като каза това, той се поклони. — Надявам се, че ще бъдете щастлива в нашия дом.

Кимбол послушно се оттегли в дъното с Клер и Сора го чу да казва на брат й:

— Много ти благодаря, че дойде. Дядо обича да обучава момчета и тук винаги има много деца, с които играем на войници. Но откакто пострада баща ми, всичките ми приятели ме напуснаха. — Момчето направи гримаса и продължи: — Ти ще ме спасиш от скуката.

— Внукът е не по-малко любезен от дядото — отбеляза Сора.

— Надявам се това да е комплимент. — Лорд Питър се засмя.

— Разбира се, че е комплимент — отговори Сора и също се засмя.

Зад тях се чу гласът на Мод:

— Приятен! Лорд Питър е приятен, ако не се смята шантажът и подкупът.

Лорд Питър спря и Сора почувства топлината от огнището от лявата ѝ страна.

— Ето стол, лейди Сора — предложи той.

Тя се хвана за облегалката и седна на стола. Преди още да успее да се намести, кучето легна в краката ѝ.

— Була! Назад! — заповяда лорд Питър.

В отговор кучето изръмжа и се сви на кравай.

— Това куче, лейди Сора, се очакваше да е ловджийско — каза той раздражено. — Бог ми е свидетел, че досега никога не е донесло заек, но това не значи, че трябва да стане галено кутренце. Не трябва да го насърчавате да се държи по този начин.

— Тя се държи така с всички животни — обади се Мод и той се обърна към нея, за да продължат препирнята, която бяха прекъснали.

— Моите подкупи могат да бъдат много приятни.

— Досега са само празни думи — отговори тя. — Беше ни обещана самостоятелна стая за миледи с огън, който ще е най-добре да запалим още сега, ако искаме

там да има някаква топлинка през нощта.

— Хоиза! — извика силно лорд Питър, при което Сора трепна. — Къде е тази проклета Хоиза.

— Може би прави поредното си невъзпитано дете на сламата в конюшната.

Гласът от другата страна на огъня стресна Сора. Беше дълбок и богат мъжки глас, който я накара да се размекне от удоволствие. И все пак в него имаше елементи, които презираше: сарказъм, патос и ярост.

— Не. — Лорд Питър леко се усмихна. — Много е студено в конюшната. Доколкото познавам тази разюздана жена, по-вероятно е да е в моето легло. — Гласът му стана сериозен. — Как си, Уилям?

Уилям изсумтя и неговата неириветливост премина в неловко мълчание, което беше нарушено едва когато се намеси Мод:

— Ако наредите на тези селяндури да донесат дърва и ми покажеш стаята, ще мога да запаля огъня и да прогоня студа. Краката на миледи сигурно са ледени.

— Краката ми винаги са ледени — подхвърли Сора.

Мод не обърна внимание на казаното.

— И ги накарате да донесат сандъка на миледи; мокра е до кости.

— Мокра до кости! Ей, това сигурно е интересно — чудесният глас отново прозвуча. — Само ако можех да я видя!

— Пътуването мина добре, Уилям — каза тихо лорд Питър, като се опитваше да скрие своето външение. — Искаше ми се да си с мен.

— Да се возя в двуколка като стара баба и да ми се смеят васалите — отговори той с нескрита горчивина в гласа.

— Меруин много разпитваше за теб. Той те покани да му гостуваш при следващото ми посещение, а Раул мечтае да има твоя боен опит, за да се справи с нападателите, когато дойдат през лятото.

Дълбокият глас се изпълни с топлота, копнеж и интерес, който измести горчивината.

— Сигурен ли е, че отново ще дойдат?

— Защо да не дойдат? Миналата зима имаха богата плячка; обраха всичкото зърно от хамбарите и изнасилиха жените на селяните.

— Без да има кой да ги спре: аз — безпомощен в главната кула, а ти — зает с мен като квачка с пиленцата си. Дано душите им горят в пъкъла! В деня, в който докопам онзи, който ме цапардоса по главата, той ще се срещне със Създателя си.

Сега Сора повече хареса гласа. Вече не беше саркастичен, а изпълнен с решимост. В стремежа си да продължи неговото гордо противопоставяне тя попита:

— А какво ще правите след това? Ще се върнете, ще седнете до огъня и ще миришете?

Настана тишина. Господи, каква тишина. Тя усещаше, че той стои със зяпнала уста, но никакъв друг звук не се чуваше. Нима всички

в голямата зала бяха спрели да дишат?

— Мадам, не зная коя сте и никак не ме интересува.

От напрегнатия му от гняв глас по гърба ѝ полазиха тръпки. Този глас криеше заплаха, но беше търпелив, очакващ подходящия момент, в който да изтръгне сърцето ѝ.

— Очевидно никой не ви е казал, че съм сляп, че не мога да върша нищо, освен да седя до огъня и да мириша.

Доверявайки се на своя инстинкт за нечистия му вид, съзнаваща, че лорд Питър ще я защити, Сора увери искрено Уилям:

— Веднага познах, че сте сляп. Изглежда, че не сте се научили да се храните, без да заливате дрехите си с храна. Изглежда, че не можете да намерите косата си, за да я срештите, нито пък можете да се изкъпете. Изглежда, единственото, което можете, е да пиете и да миришете.

Шепотът на шокираните слуги изпълни залата.

— Коя сте вие? — изръмжа гласът му и я прекъсна.

— Аз съм лейди Сора, далечна роднина на майка ви и новата икономка. Вашият баща смята, че домът му е и хаос и че аз ще мога да го оправя. — За радост на Сора слугите мълчаха. От тях не се чу никакъв звук. Нека те, както и онзи разярен звяр срещу нея, се подготвят за предизвикателството.

— Вижте какво ще ви кажа, лейди Сора. — Приятният глас прозвуча ясен и чист. — Аз не влизам във вашите задължения като икономка. Миризлив или пиан, или ужасен, или нещо друго, не се занимавайте с мен.

Сора запуши малкия си нос и високомерно отговори:

— Вярвам, че всичко наоколо може полезно да се използва. Сигурна съм, че можем да измислим нещо, в което и един сляп човек да бъде полезен.

Една твърда ръка я хвана за рамото и я изправи. Лорд Питър издаде безгласната си команда.

— Можем да избършем праха по вас — подхвърли Сора, като пристъпи напред, подкрепяна и ограничавана от лорд Питър. — Така, сякаш сте част от обзавеждането.

[1] незаконна съпруга — Б.пр. ↑

[2] ниша в стена за поставяне на легло, което се закрива със завеса — Б.пр. ↑

[3] название на св. Богородица в скулптурно или живописно изображение — Б.пр. ↑

[4] град във Франция на р. Сена — Б.пр. ↑

[5] независим владетел — Б.пр. ↑

[6] река в Централна и Западна Германия — Б.пр. ↑

[7] регион и бивша провинция в Западна Франция, в долината на река Лоара — Б.пр. ↑

[8] мярка за дължина, равна на 113 см — Б.пр. ↑

2.

Какво, за Бога, притежаваш ти, за да му говориш такива неща?

Въпросът на лорд Питър звучеше в ума на Сора, докато проучваше разпределението на замъка. Той я преследваше, докато слизаше по тайните стълби към подземната стая под голямата зала, не я напусна и докато се запознаваше с кухнята, свряна в една мъничка пристройка в двора на замъка.

Вярно, тя би могла да използва подкрепата на Уилям. Тя имаше Алдън, чиято сопа респектиреше, имаше Мод, чийто остър език убеждаваше слугите да изпълняват нейните желания. Тримата струваха повече от дузина войни, но на нея ѝ трябваше легион от рицари.

Както беше казал лорд Питър, пролетта бързо настъпи след отиващата си последна зимна буря. Настана времето на голямото чистене. Крепостните бяха потънали в мръсотия, тъй като след смъртта на жената на Уилям нямаше кой да ги ръководи. Водени от небрежната Хоиза, те проявяваха коварно своенравие, за да избегнат изпълнението на разпорежданията на Сора. Някои се преструваха, че не са разбрали нарежданията ѝ, други бяха безкрайно мудни, трети казваха, че Ан е изисквала нещата да се вършат по друг начин.

Лорд Питър я подкрепяше, но със затоплянето на времето имаше много работа навън и рядко се застояваше в крепостта. Той обаче намери време да внуши на крепостните, че не трябва да споменават за слепотата на Сора. Доволна от усърдието, с което му се подчиняваха, Мод отбеляза кои от слугите изпълняваха неговите нареждания и кои само симулираха подчинение.

Ако Сора успееше да постигне малко от авторитета на Уилям, щеше по-леко да изпълнява своите задължения на икономка.

Какво, за Бога, притежаваш ти, за да му говориш такива неща!

Всички се отнасяха към Уилям като към болен човек. Всички стъпваха на пръсти около него, изпълнени със състрадание и съжаление, но никой не проявяваше загриженост. Тяхното съчувствие не им позволяваше да видят, че той беше в отлично здраве и с остър ум

и че с грижите си му отнемаха възможността да се чувства полезен. Така че какво, за Бога, притежаваше тя, за да му говори такива неща? Просто едно неразбираемо желание да го изведе от състоянието на вцепененост и да събуди жаждата му за живот.

Тя се заслушваше за реакция от страна на слепеца, наречен Уилям, но чу само сумтене и резки разпореждания. Нищо от онова, което бе казала, не предизвика никаква промяна. Нищо не бе достигнало до съзнанието му, реши тя.

Но думите на Сора бяха разтърсили Уилям.

За първи път след нещастията той беше ядосан не на себе си, а на другото. Всеки боец знае, че в битката има и нещастия, но малко са войните, пострадали така ужасно. Болест и инфекция той можеше да понесе, понасял бе и по-рано. Но слепота! Онзи глупав свещеник му бе казал, да се остави на Божията милост; само смирението щяло да му осигури царството небесно. Все в този тон свещеникът му каза, че Бог го използва за негови собствени добри цели. Добри цели!

Уилям прокле Бог. Какъв е този добър Бог, който го унижи, който допусна да бъде осакатен тогава, когато беше най-необходим? Английският остров се гърчеше в агония, разкъсван от борбата между Стивън от Блоа и кралица Матилда. Чувстваше се виновен, че бе стоварил върху баща си грижата за опазване на обширните им земи и защитата на замъците. Откакто го бяха докарали на конска каруца в замъка Бърк, не бе излизал навън. И сега тази проклета жена го обвиняваше в слабост и безполезност.

Тази жена бе откраднала кучето му, бе го укротила и сега то не се отделяше от нея, но той нямаше да допусне да направи същото и с него.

— По дяволите! — Уилям удари с юмрук върху сгъваемата маса пред него. Тази жена беше проклятието на живота му. Тя докара ветровете на промяната, които проникнаха в зловонния въздух на замъка, и нямаше къде да се скрие от тях. Неканената мисъл го смути.

Да се скрие?

Това ли правеше? Криеше ли се? Като страхлив вол, който пристъпва тежко и безспирно към великото нищо?!

— По дяволите! — отново изруга той. Тази жена го накара да се замисли за своята роля тук, за това как би могъл да помогне на баща си, на сина си, когото бе изоставил.

Дълбоко в подсъзнанието му гласът и енергичността ѝ привлякоха вниманието му.

— Днес ще чистим кухнята — съобщи лейди Сора. — Стените, тавана, подовете; всички делви, котли, ръжени, пещи. До залез слънце ще сме свършили.

А на залез слънце тя обяви:

— Още не сме свършили с чистенето на кухнята. Съжалявам, лорд Питър, няма друго място в замъка, където може да се готви. Докато крепостните не свършат с чистенето, ще трябва да стоим гладни.

Уилям се усмихна, когато чу как баща му изрева и тогава изведнъж осъзна, че отдавна не се беше смял от душа. Мускулите на лицето му се отпуснаха и той отново се усмихна, заради самото удоволствие от усмивката.

Всъщност тази жена не разговаряше много с него. Държеше се така, сякаш той не съществуваше. След предизвикателството, което му отправи първата вечер, друго не последва. Както беше обещала, тя се отнасяше така, сякаш той беше част от покъщината, без да проявява каквото и да било интерес към неговото оздравяване. Може би той си бе въобразил, че тя се интересува от него. Може би не я беше грижа за такъв сляп просяк като него.

И все пак му беше приятно да чува гласа ѝ — един неповторим женски глас, нежен и силен, изразяващ всички нюанси в нейното настроение. Сякаш тя бе застанала неподвижно и съзнателно модулираше гласа си, за да го направи по-приятен.

Той обичаше да я слуша и когато гълчеше огромното куче, което я бе взело под своя закрила, пазеше я, спъваше я и я защитаваше с безкрайна преданост. Особено обичаше да слуша желязната нотка в гласа ѝ, когато се оправяше с преднамерената мудност на прислугата.

— Сгъваемите маси след закуска трябва да се поставят до стената — съобщи лейди Сора. — Добри хора, днес ще изнесем папура от пода. Пълен е с бълхи. Омръзна ми, да слушам как кучетата се дръгнат и как вие се чешете.

Между мърморенето и тътрузенето на крака се чу оплакването на една жена.

— Това, което вършим, е глупаво. До края на лятото няма да израсте нов папур и подът ще бъде гол. Лейди Ан никога не ни караше

да сменяме папура през пролетта.

— Кога го сменяхте? — попита лейди Сора.

— Защо, през есента, разбира се. — Хоиза изръмжа подигравателно и всички останали се изсмяха, развеселени от невежеството на лейди.

— Миналата есен? — възкликна саркастично Сора, а когато смехът затихна, гласът ѝ изплющя като камшик. — Подът ще бъде гол, докато порасне нов папур, и вие ще го почиствате всеки ден като компенсация за вашия мързел. Днес ще изнесем папура и ще изтъркаме пода с четки.

Работата вървеше едва-едва и Алдън направи забележка на най-бавните слуги, но лейди Сора го успокои. Наострил уши, Уилям очакваше да чуе нейното възмездие и когато наближи време за спане, тя не го разочарова.

— Къде са ни одеялата?

— Одеяла? — попита лейди Сора озадачено.

— Одеялата, с които се завиваме, когато спим.

— Одеялата са взети за пране. Слугите ще ги изперат — Уилям си представяше как смръщва лице, — тогава, когато бъде изнесен папурът и подовете изжулени.

— Не можем да спим по пейките без одеяла. Все още е студено.

— Предполагам, че ще трябва да спите в папура, който сте натрупали по пода — отговори лейди Сора с подчертано безразличие.

— Но той е отвратителен.

— Да.

Постепенно той започна да харесва нейното умение да се справя с детинските увъртания на крепостните, докато накрая те започнаха да изпълняват безпрекословно всичките ѝ нареждания. Само неколцина все още не признаваха нейния авторитет и се опитваха да се измъкват. Търпението на Уилям започна да се изчерпва. Тези лакеи оспорваха властта на една жена от неговата класа, една жена, която говореше нормански френски и разбираше цели изрази от варварския английски език. А тази жена не искаше нищо друго от тях, освен да заслужат хляба, който ядат.

— Днес е денят, за който сме мечтали — обяви лейди Сора след закуска. — Веднага щом се разтребят масите, се хващаме да изгребем отходните места.

От групата долетя дружен стон.

— Да, зная, че ще сте доволни. — Уилям долови в гласа ѝ твърда решимост. — Те са пълни и от днес се слага край на практиката да се изгребва само горният слой.

— Отказвам да върша тази работа. — Хоиза изрази последната си съпротива: — Аз съм шивачка. Работата ми не е да извозвам изпразнения и ти не можеш да ме накараш да я върша.

Уилям ясно долови в гласа ѝ неподчинение, чу как Алдън пристъпи напред, неспокойното раздвижване между крепостните, които очакваха да видят каква ще бъде съдбата на това открито непокорство. Той не знаеше какво го накара да постъпи така, но с подчертано спокойствие нареди:

— Хоиза, ела тук.

Моментално настъпи тишина, предизвикана от неочакваната намеса на слепия господар. Уилям чуваше как Хоиза тътри крака и плахо пристъпва към него. Благодарение на изострения си слух той знаеше откъде идва тя и колко близко беше, но той не осъзнаваше, че дните на самотен размисъл бяха развили в него някаква нова способност.

— Коленичи до мен така, че да мога да те докосна — заповяда той и тя се притисна до крака му и клекна пред неговия стол. Той повдигна внимателно ръката си до лицето ѝ, опипвайки го с леко докосване. Прокара палец по широката ѝ буза, после отдръпна ръката си и я удари с цяла длан. Ехото от удара прозвуча всред каменните арки, а момичето изскимтя и се сви. Той бързо я хвана за рамото и я изправи, после я разтърси с такава сила, че кокалчетата на врата ѝ изпукаха. — Ако чистенето на къщата ми е под твоето достойнство — каза ѝ той, — тогава отиди в оборите, за да видиш дали пък почистването на торта там няма да е точно за теб.

На кръглото лице на Хоиза се изписа истински ужас. И тя прибегна до хитрост.

— Ще почиствам! Но лейди Сора нарочно ме тормози заради моята преданост към скъпата ти покойна жена. Придава си важност, за да ни убеди, че тя е новата господарка на Бърк. Да, но тя не представлява нищо. Тя е просто един слепец, който лорд Питър е взел от състрадание.

Прислугата ахна от изненада, а Мод промълви:

— Ето ти беда.

Но Уилям долови в гласа на Хоиза само подигравката към слепеца и я прие като отправена към него. Следващият му удар я повали на пода, а главата ѝ издрънча.

— Вън! — изрева той и се изправи. — Вън, усойнице, и повече да не съм ти чул гласа.

Хоиза изхвърча от голямата зала, а той се обърна към лейди Сора и нейната група размирници. За първи път от месеци той стоеше прав с дръпнати назад рамене и високо изправена глава. Русата му коса стърчеше от негодувание, а трапчинките на бузите му бяха заличени от ярост.

— Слушах — започна той застрашително — нахалството, оплакванията и неподчинението на крепостните в този замък. Зная кои от вас са достатъчно умни, за да се подчинят на лейди Сора. Зная и кои не са. А на тези от вас, които са мързеливи и груби, ще кажа, че времето на възмездие настъпи. Лейди Сора стои над всички вас. Тя заема мястото на моята жена и поема ръководството на къщата. Вие ще трябва да ѝ се подчинявате така, както се подчинявахте на лейди Ан. Не ме интересува колко стара и колко грозна е лейди Сора. Не ме интересува каква кръв тече във вените ѝ и каква пот избива по челото ѝ. Тази жена е икономка, избрана от моя баща и от мен, и следващият крепостен, който си позволи да прояви нахалство, ще си има работа с мен. Достатъчно дълго търпях вашето поведение, но слава на Мадоната, моята слепота не се отрази върху силата на дясната ми ръка.

Той завърши с рев, от който предметите, окачени по стените, се разтърсиха:

— Е?

Отговори му тропотът на много крака. Мод разпореди мъжете да почистят ямата отдолу, а жените с четки и лопати да се захванат с работата горе. Едно момче изтича да каже на градинарите да се приготвят да поемат неочаквания поток от тор, а друго отиде за количка. Уилям седна отново на стола си, опитвайки се да долови някакъв звук от лейди Сора, в очакване на похвала за неговата намеса. В суматохата той не чу приближаването ѝ, но лекото докосване по рамото му го осведоми за нейното присъствие.

— Може би сте нещо повече от половин сляп човек, милорд — чу той нежния ѝ глас над главата си. — Може би сте нещо повече от

парче мебел.

— Лейди Сора?

Тя обърна глава и прекъсна разговора си с Мод, за да чуе какво ще ѝ каже Бартли.

— Да?

— Милорд ви вика.

— Върна ли се вече лорд Питър? — Тя се изправи и се намръщи.

— Не, лейди Сора. Лорд Уилям ви вика. Искане да говори с вас.

Тя сви устни от изненада. Дали не е решил да си върне за подигравката от сутринта? Тя още помнеше звука от плесницата по бузата на Хоиза, както и неговия гняв. Все пак този ден беше ползотворен. Хоиза беше натоварена с онези дейности, които най-много мразеше. Тя се беше навела над дупките, гребеше с лопата и през цялото време стенеше. После ѝ бе наредено да се измие, преди да докладва за свършената работа, и да се заеме с шишовете и делвите. Повече не беше нужна в кулата.

Сега отходните места миришеха на чисто, подът беше изтъркан, а слугите се движеха тихо след получения урок по държание.

А Уилям? Уилям най-после откликна на оживлението около него, на света извън главата му.

Тя все още нямаше мнение за него, за човека, който оставаше затворен в себе си. Тя не можеше да види никого, можеше само да слуша и да си прави заключение по гласовете и интонациите в тях. В собствения ѝ дом семейството и подчинените ѝ признаваха нейната интелигентност и възприемчивост, но Уилям рядко говореше, така че, когато имаше работа с него, тя подхождаше съвсем внимателно. Докосването до друго същество ѝ даваше цялостна представа за него, но поради възложената ѝ роля на жена на средна възраст тя не можеше да се възползува от непосредственото възприятие чрез стискане на ръка или целуване по бузата.

— Лейди Сора?

Бартли отново ѝ напомни за нейното задължение. Почувствала слабост в краката си, тя с усилие се изправи.

— Да, разбира се. Все още ли е до огнището?

Бартли кимна. Мод го погледна и той си спомни, че тя не го вижда.

— Да, миледи. Никога не излиза оттам.

Сора пристъпи до слугата, хвана го за рамото и после за ръката, като му показа как да я води.

— Моля те, заведи ме при него — каза тя любезно. — А докато отидем дотам, разкажи ми за себе си.

Мъжът тръгна колебливо през стаята.

— Аз съм един от селяните тук — започна той, — след което замълча, несвикнал да говори с жени, особено с млади, хубави и благородни.

— Женен ли си? — подтикна го тя, като изравни стъпката си с неговата.

— О, не, с това гонене на крадци и браконieri, и други такива изменения на милорд, не ми остана време за женитба.

— Войник ли си бил?

— Да, и имах собствен кон, който господарят ми позволи да яздя... бащата на лорд Питър, а после и лорд Питър... докато не окуцах и ми беше невъзможно да яздя през зимата. — Гласът му затихна. — После окуцах още повече и не можех да яздя дори и през лятото, и бях изгонен.

— Изгонен? — Сора го насърчи с погледа на виолетовите си очи и възрастният човек забрави, че е сляпа.

— Заседнах в кулата като стар кон, който те от милост не убиват. — В гласа му прозвуча горчивина. — Благодарен съм. Не са много лордовете, които държат войниците си на топло, след като от тях повече няма никаква полза. Но е страшно да си стар. Никога не остарявай. Старостта е изпълнена с много дълги дни, които няма с какво да запълниш.

— Но, Бартли! Какво щях да правя през последните седмици без теб? — Сора притисна ръката му до себе си и я разтърси. — Ти ми беше такава подкрепа, помагаше ми с упоритите слуги и се грижеше за лорд Уилям, така че аз бях свободна да ръководя почистването.

— И какво щях да правя аз без теб, седнал в моя ъгъл? Без разказите за битките от твоята младост? — Топлите, приятни тонове в гласа на Уилям бяха наситени с искреност и благодарност.

Старият войн трепна, почувствал се безпомощен от възрастта и смущението.

— Добри господарю, не знаех, че слушате.

— Това е единственото нещо, което ми помага да не загубя разсъдъка си.

Бартли се изчерви, съсухрената му кожа потъмня.

— Ето, миледи. Онова проклето куче отново е по петите ви, миледи, внимавайте да не се спънете в него. — Той помогна на Сора да седне на стола, докато преданото куче се настани в краката ѝ на йода. Като застана пред Уилям, Бартли каза:

— Колко отдавна беше времето, когато ви учих да яздите и да не падате. Ние имаме нещо общо помежду си, милорд. Вие не можете вече да воювате и аз също не мога да воювам повече...

— Ела утре при огнището — покани го Уилям — да си поговорим за миналото.

Безкрайно доволен, Бартли излезе, за да се похвали, че лорд Уилям е говорил с него както някога, сърдечен, както преди.

— Чудесно — одобри Сора. — Наистина ли ви е учил да яздите?

— Всеки има дял в това — отговори Уилям, като изпъна крака пред огъня. — Дори, ако си спомни, че ми е бил настойник, няма да му противореча.

Сора се засмя, но веднага постави пръст на устните си, за да прикрие усмивката. В нейната представа тя не беше подходяща за една сериозна икономка.

— Викали сте ме, милорд?

— Смейте ли се?

Тя разтри по-силно устните си.

— Не се смеех на вас. Но вие направихте този стар човек толкова щастлив!

Гласът на Уилям стана хладен.

— В тези дни мога да направя всеки щастлив, стига да му говоря вежливо.

Усмивката слезе от лицето ѝ.

— Тогава създайте малко настроение, милорд.

— Вижте какво — размишляваше той, — защо, когато слугите ви ядосват, вие сте внимателна към тях и им говорите любезно, а когато аз ви ядосам, изпадате в ярост?

— Защото очаквам да се държите по-добре.

— Защо?

— Милорд — каза Сора с едва забележимо снизхождение, — вие сте войн. Как постъпвате с войн, който е загубил крак в битката?

— Уча го на някакъв занаят.

— А ако не иска да се учи?

— Оставям го да отиде да проси.

— Животът е тежък. Какво е мнението ви за човек, който има привилегията да се радва на любящо семейство, дом и добра храна, но не желае да се грижи за себе си? Какво е мнението ви за човек, който отказва да снесе бремето от плещите на баща си, който е изоставил сина си?

— Достатъчно! — Гласът на Уилям се извиси до нейния и прозвуча над главата ѝ, когато се изправи, готов да изпадне в ярост. — Боже мой, коя сте вие? Сент Дженъвев^[1], която чрез Божията милост възстановява зрението на собствената си майка? Може би слепотата е нещо незначително за вас, защото не сте я изпитали?

— Тя е толкова тежка, колкото сам човек си я направи.

— Всичко, което представлявам, е свързано със зрението. Вие казахте, че съм войн. Рицар! Аз трябваше да защитавам моя дом, моето семейство, моите хора. Сега те нямат никаква полза от мен!

— Така ли? — Сора се отпусна, почувствала здрава почва под краката си. — Правили ли сте опит да разрешите техните спорове, да ги осъдите за извършени от тях престъпления?

Уилям не ѝ отговори и тя отново се усмихна.

— Вие се ползвате с име на справедлив съдия при разрешаване на спорове. На кого оставихте обучението на собствения си син? Сега, когато възмъжава, той копнее за вас, за вашата поддръжка. Вашият баща има нужда от човек, с когото да разговаря, от когото да иска съвет, с когото да общува. Вашите арендатори се нуждаят от напътствия. Без твърдата ви ръка те са изгубено стадо овце. Вие жънете онова, което сте посяли, милорд, владение, пълно с хора, които ви боготворят. Но всичките ви предишни добри дела ще бъдат забравени, ако не се размърдате, за да защитите създадената легенда.

Докато я слушаше, на Уилям му се искаше да не беше толкова съвестен. Онази част от него, която настояваше за справедливост към другите, настояваше за справедливост и към самия него. Желаше да

отрече твърдението ѝ, че е егоцентричен и нещастен. Напрегнат до крайност, той попита:

— Били ли сте някога отчаяна, копнееща за допир до човешко същество? И хората, които обичате, да са толкова изплашени от вашия недъг, че да не смеят да ви докоснат? Сякаш чрез допира той ще се предаде и на тях. Лежали ли сте самичка в леглото нощем, усещали ли сте как стените сякаш ви прихлупват, как оставате затворена в собственото си тяло?

Сора почувства как гърлото ѝ се стяга и сълзите напират в очите ѝ, но се овладя.

— Оплаквате се като стара, повяхнала жена, която не може да разбере слабостите на плътта, която никога не е любила, никога не е държала в ръцете си собствено дете. Начинът, по който говорите, ми подсказва, че вие никога не сте съгрешавали.

Краката на стола му изскърцаха, когато той отново седна на него. Сора почувства как внезапно съжаление обзема сърцето ѝ. Тя се опита да говори, но не можа. Утешителните думи, които искаше да му каже, се превърнаха в тих шепот, който долавяше само със съзнанието си, проникваше само до нейното сърце.

— Какво правите? Молите се за мен? — Гласът на Уилям изплющя като камшик, а после стихна, за да отстъпи място на размишлението. — Молите се за мен. — Пръстите му забарабаниха нетърпеливо върху страничната облегалка на стола. — За мен ли се молите?

Тя не отговори.

— Вие сте монахиня, нали?

— О, милорд.

— Разбира се. — Той щракна с пръсти. — Трябваше да се досетя. Само монахиня може да въведе такъв ред в едно домакинство.

Сора преглътна и се потупа по поруменелите бузи.

— Вашият баща...

— Ви е заклел да пазите тайна? Защо, мадам, да не би да сте дошли да ме обучавате?

Тя въздъхна и се усмихна, развеселена от поредното доказателство за неговия проникателен ум.

— Да, така е — призна тя. — Аз обучавам слепи.

— И вие имате основания да се държите с такава престорена набожност. Вие никога не сте съгрешавали, нали? Никога не сте любили мъж, никога не сте имали собствено дете.

— И никога няма да имам. — Тя докосна безплодния си корем със силната мъка на човек, който иска невъзможното. — Една застаряваща жена без надежда за своето бъдеще.

Уилям прехапа устни от съжаление. Той искаше само малко да я подразни, но не да рови в кървящата рана.

— Не по собствена воля сте се отдали на монашеството?

— Ако имах избор, щях да имам съпруг и семейство.

Развълнуван от мъката на разочарованата сродна душа, той ѝ предложи най-добрата утеха, на която беше способен.

— Не мога да ви помогна със съпруг, мадам, но сега ние сме вашето семейство.

Трогната от великодушието на неговото предложение, тя отговори:

— Благодаря ви, Уилям.

Той се усмихна.

— Уилям? Само когато сте доволна от мен ли, ще ме наричате Уилям?

— Милорд — тя заекна смутена.

— Харесва ми. Напомня ми за моята майка.

— Вашата майка? — Смаяна, Сора се задъха от възмущение. Тя беше на деветнайсет години, най-нещастното същество, неомъжена жена, но негова *майка*?!

— Когато я ядосвах, тя ме наричаше милорд с глас, изпълнен със сарказъм. Сега разбирам, че вие наистина сте нейна сродница.

Тя се закашля.

— Повиках ви за съвет. — Той не обърна внимание на вълнението ѝ, признавайки, че женският ум е една загадка. Както и да се опитваше да си обясни нейната реакция, все щеше да сбърка. — Както вие нетактично ми посочихте, аз мириша. Не съм се къпал от миналата есен, а през цялото време, докато се учех да се храня, заливах дрехите и брадата си с храна. Смятате ли...

Тази жена се движи бързо и уверено, мислеше си той мрачно, докато поливаше с вода гърдите си. Цял ескорт от слугини го придружи до дневната стая на горния етаж и го съблече, докато слугите пренасяха огромния чебър^[2] пред огнището. Кофи с вода бяха донесени отдолу, над огъня бяха окачени пълни котли. Той топна пръст в чебъра, след което влезе вътре и въздъхна удовлетворен. После отпрати всички и се отдаде на блаженството, което изпитваше от проникващата в него топлина, от раздвижването на кръвта в тялото му. Твърде дълго беше търпял студа — отвън и отвътре.

Сега в стаята царуваше тишина, плътно затворената врата спираше течението.

Лейди Сора и нейната помощница разговаряха приведени над сандъка с дрехите му и шепотът от гласовете им достигна до него.

— Тази вълнена блуза е добра, и мека.

— Да, и добре е боядисана, а по ръкавите и по врата е обшита с ширит.

Останалите слугини работеха под ръководството на Сора или се занимаваха с шиене. Тяхното тихо бърборене му напомни за пролетното къпане преди четири години и той си представи голямата стая такава, каквато беше тя тогава.

Над всичко в нея доминираше леглото на господаря — с полирани дървени крака, повдигнато на подиум, оградено с балдахин и защитено със завеси от студените зимни ветрове. Сандъците с дрехи бяха поставени до отсрещната стена, достатъчно близко до огнището, за да могат да изсъхнат без опасност да се запалят от някоя случайно изхвъркнала навън искра. Осветена повече от която и да било друга стая в замъка, в голямата стая имаше много столове и пейки пред прозорците, където работеха жените. Прозорците гледаха към градината в двора на замъка. Железните решетки на тях хвърляха квадратни сенки в стаята, а дървените капаци бяха украсени с дърворезба.

Уилям се засмя, като си спомни колко много жена му бе настоявала най-напред за капациите, а после за дърворезбата. Баща му се сърдеше, че с тези нейни смешни идеи ще стигнат до просешка тояга, а Ан в същия тон му отговаряше, че е по-добре да си приготвя сам вечерята, сам да се кърпи и да си ражда внуци. Беше доста

сериозна караница, но накрая лорд Питър весело поръча дърворезбата на капациите, а Ан продължи да му ражда внуци.

Докато умря при последното раждане. Уилям я положи до останалите четири малки гробчета на техните деца, отишли си твърде рано.

Той очакваше да го налегне познатата тъга, но вместо нея почувства само сладка меланхолия. Ан му липсваше. Липсваше му буйният ѝ смях, мирисът на лавандула в дрехите ѝ, закръгленото ѝ меко тяло, притиснато до него през нощта. Но вече не скърбеше по нея и ако тази чудовищна беда не го бе споходила, той щеше да си потърси жена, която да се омъжи за него и да заживеят заедно.

Той не обичаше да преследва някоя жена, докато тя се предаде, след което да я захвърли и да се насочи към друга. Познаваше мъже, които го правеха — Артър и в по-малка степен Чарлз търсеха във всяко легло мита за съвършената жена. През годините, когато бяха обучавани от баща му, нито една слугиня след съзряването си не бе оставена да си легне сама на сламеника.

Този тип мъжко поведение му бе чужд. Неговата енергия се използваше по-добре като войн, неговите желания бяха по-добре удовлетворявани от една жена, която го обичаше. Той бе използвал слугините в замъка за задоволяване на телесните си нужди, но копнееше за една жена, която да изцели душата му. Уилям въздъхна и вдигна парцала от дъното на бъчвата.

До ухото му достигна шумолене на женска дреха и една от прислужниците пристъпи, за да провери водата. Уилям усети движението на пръста ѝ до бедрото си, почувства уханието на карамфил и се усмихна. Като хвана ръката ѝ, той потърка с пръсти нежната ѝ кожа и измърмори:

— Развратница! Толкова ли е интересен кракът ми, та го пипаш?

Девојката не каза нищо, само се засмя и се опита да се освободи.

Насърчен от смеха ѝ — очевидно тя не се страхуваше от неговата слепота — той я задърпа обратно.

— Не си отивай, мога да ти покажа нещо по-добро от крака! — С рязко движение той я дръпна в чебъра и тя се намери в скута му.

Водата в чебъра се повдигна и за миг двамата бяха изцяло мокри. Девојката ахна изумено и започна да се бори по един абсурден, невъобразим начин, сякаш не беше попадала в мъжки ръце. Ръката му

бързо се плъзна по мокрото ѝ тяло, за да се увери, че това е истина. Всяка жена с разкошен бюст и бедра, и тънка талия, е приемала не един и двама мъже.

Страстната ѝ борба ставаше все по-неудържима и безполезна и устните му, сред гъстата брада, се разтвориха в доволна усмивка. Тихите очарователни писъци, които тя надаваше, показваха висок дух, но не и съпротива. Тази жена добре познаваше всички трикове.

Мъжкото в него веднага се пробуди, за да отговори на това явно поощрение. Бедрата ѝ се триеха в неговите, докато тя риташе и правеше слаби опити да стане. Юмруците ѝ удряха по раменете му, когато той я притегли към себе си, обърна я настрани и я положи в скута си. Главата ѝ дойде точно в съгвката на лакътя му, а плитката ѝ се плъзна върху ръката му. Като продължаваше да се смее, той хвана размахващите се юмручета и стисна лакътя си над шията ѝ. Сега тя беше в клопка, достатъчно неподвижна, за да намери устните ѝ.

Мигом той промени мнението си за нейния опит. Устата ѝ лесно се предаде под натиска на езика му. Но когато той влезе вътре, тя не знаеше какво да прави с него. Не отговори на неговия тласък, на неговата съблазън. Тази уста беше сладка и жадна, очарована и копнееща, от което желанието му стана още по-голямо.

Той отпусна шията ѝ и подпря гърба ѝ с огромната си десница, като не спираше да я гали и успокоява. Освободи ръката ѝ и я постави върху гърдите си. Тя я отдръпна, но той търпеливо я върна отново там, като в същото време разпалваше страстта ѝ с устните си. Този път ръката ѝ не оказа съпротива. Пръстите ѝ се заровиха в къдравите косми, които покриваха като одеяло тялото му.

Той прекъсна целувката си със стон.

— Сладко нещо — прошепна той в ухото ѝ, като опипваше края на устните ѝ с език. От устата ѝ се откъсна въздишка, която го погали по бузата.

Свободната му ръка продължи изследването. Той обхвана гърдата ѝ, описа кръг около зърното, твърдо от студ и нерви. Дланта на ръката му масажираше хълмчето възбуждащо и нежно, докато жената се отпусна върху бедрото му и загуби желание за съпротива. Доволен от резултата от своите усилия, Уилям ѝ подари още една нежна милувка и продължи да изучава нататък. Ръката му се спусна до кръста ѝ, за да потвърди правилността на първоначалната му, набързо

направена диагноза, а твърдият ѝ корем потръпна, когато пръстите му се плъзнаха надолу. Мократа ѝ пола се вдигна над коленете, а ръката му жадно продължи да се спуска към глезените. Когато пръстите му я докоснаха, тя излезе от своята летаргия. С инстинкта на магьосник Уилям отново ѝ достави удоволствие с устните си, след което плъзна ръката си надолу по копринения път на нейния крак. Пътят към рая, който беше толкова близко.

Канче ледена вода се изсипа върху гърба му и с трясък го свали на земята. Две силни ръце го блъснаха назад и сграбчиха девойката за мишниците. Тя беше изтръгната от него и отнесена извън неговия досег.

Той се изправи побеснял и само слепотата му го възпря да не се втурне напред.

Ревът на възмущение би уплашил някои по-слаби жени, но Мод не беше от тях.

— Да не сте полудели, лорд Уилям? Да се нахвърляте така върху една млада девойка пред очите на цялата ви прислуга?!

Той отново изрева, загубил дар слово от неудържимия гняв, а когато се съвзе, извика:

— Нахвърлям се? Нахвърлям се? Достатъчно беше тя да каже „не“ и веднага щях да я освободя. В името на нашия Спасител, лейди Сора, вие ли изляхте тази студена вода?

— Що за приказка? — възкликна Сора, цялата измокрена и трепереща.

Освободен от ограничението на тишината, гласът ѝ прозвуча разтреперан и гневът му се поохлади.

— Върнете ми жената и аз ще забравя за това. — Групата, застанала до прозореца, дружно се засмя и той отново се потопи в чебъра. — Върнете ми жената и отпратете тези слугини.

Като изстискваше с разтреперани ръце ръкава си, Сора отметна косата от челото си и отвърна:

— Не мога да сторя това, милорд. Тя се е врекла.

— Врекла се! Тя е крепостна. Аз съм нейният господар.

Сора приглади грубия вълнен плат на дрехата си и прокле собственото си престараване. Нейното чувство за отговорност ѝ бе наложило да изпълнява задълженията, с които лорд Питър я бе натоварил, преди да е получила обещания плат. Беше дошло време да

си ушие нови дрехи, дрехи, които да я направят дама, които да я отличават от домашните прислужнички.

— Девойката си отиде.

— Отишла си! Никой не е напуснал стаята! — Побеснял, той отново се изправи на крака. — Искам я сега!

Разгневена повече, отколкото можеше да понесе, Сора изкрещя:

— Ще кажа на баща ви! Ще трябва да се споразумеем. — Като прошумоля с мократа си пола, тя хвана Мод за ръка и тръгна към вратата, подкрепяна от шивачката, която, обхваната от неудържим смях, захапа ръката си, за да не се разсмее.

— Искате ли да долея топла вода, лорд Уилям — попита Лин, една от слугините на покойната му съпруга. — Стоплила съм още вода.

— Не — отговори бавно Уилям. — Не, мисля, че банята ми беше достатъчно гореща. Студът беше победен.

В един преграден ъгъл на голямата зала лорд Питър обърса челото с ръкава си и се опита да се съсредоточи върху отчета, който управителят на неговия замък му разясняваше. Той предпочиташе да бъде на двора, да обучава Кимбол и Клер как да се бият с мечове; предпочиташе всичко друго пред тази безкрайна скука. Това беше задължение на Уилям — да следи за добивите от зърно и издължаването на арендаторите и дали техните стюарди^[3] не ги мамят. Нямаше желание за тази работа, независимо колко често или колко търпеливо интелигентният млад божи служител му я обясняваше.

— Поради набезите във Феърфорд — казваше брат Седрик — рентите отново спаднаха. — Той прекъсна отчета си. Вниманието му бе привлечено от вълнението, което бе настъпило в голямата стая.

Лорд Питър също вдигна поглед, заинтересуван от всичко, което можеше да го откъсне от мъчителния рабош.

— Отдавна не сме чували смях в замъка — отбеляза той. — С пристигането си лейди Сора постави всеки на мястото му. Слугите се държат добре и са весели, храната се приготвя добре и аз вярвам, че и Уилям най-последно ще излезе от своята вцепененост.

Сора, цялата мокра и гневна, се появи в сводестата врата. Едната ѝ ръка бе обгърнала врата на вярното куче, а другата — положена на рамото на Мод.

— Лорд Питър! — започна тя. — Простете ми за въпроса, но откога Уилям не е развратничил с жена?

Слисан, лорд Питър на свой ред запитва:

— Развратничил? С жена?

— Неговите желания определено са насочени към жена — отговори грубо Сора и изстиска ръкава си.

Лорд Питър не откъсваше поглед от мократа Мадона пред него.

— Вие сте мокра — каза той. — Да не сте падали във вира?

Откъм брат Седрик се чу тих звук. Лорд Питър се обърна и видя как той безуспешно се опитваше да потисне смеха си, докато гледаше към Сора. Практичната ѝ вълнена рокля беше цялата мокра, прекрасното долно бельо се подаваше през ръбовете отстрани. Виолетовите ѝ очи блестяха, бузите ѝ бяха поруменели от гняв. Сочните ѝ червени устни носеха възхитителните белези на страстно целуване.

Мод се прокашля и лорд Питър я погледна. Съобщението, което двамата си размениха мислено, беше кратко и ясно и той побърза да отговори:

— А, мисля, че беше преди да го ослепят.

— О, било е преди месеци. Е, това трябва да се промени. Докарайте му жена сега. Тя трябва да има тяло като моето — Сора измери кръста си с ръце — и да не е щърба. Той добре познава зъбите ми. Ще ѝ дам да се облече с моите дрехи. Разбрахте ли, лорд Питър?

— Да? — Смаян от чутото, лорд Питър се опита да проследи събитията, които бяха довели до тези необичайни желания.

— Вие ми обещахте плата от Франция. Ще накарам жените веднага да започнат да ми шият нови дрехи. — Тя кимна величествено с глава и хвана Мод за ръка. Като дърпаше кучето за врата, Сора заповяда: — Към стаята ми.

Лорд Питър с интерес наблюдаваше как се отдалечиха, след което възхитено повтори:

— По дяволите! Какво ти казах? Лейди Сора поставя всеки на мястото му.

— Чибя! Хайде, куче, излизай оттам, мястото ти не е в спалнята на миледи.

— Остави го, Мод. Ако не го оставиш вътре, ще има да драска по вратата.

— Всяко глупаво куче на света ви боготвори. Идете при огъня и свалете тези мокри дрехи. Това студено пролетно време не е за баня — сгълча я Мод.

— Не съм я предвиждала! — възрази Сора, докато се мъчеше да развърже шнура на дрехата. — О, помогни ми, затегнал се е.

Мод остави дрехите, които изваждаше от сандъка, и побърза да помогне на господарката си.

— Да, мокър е. Изглежда, лорд Уилям го е затегнал. Ако не ви познавах добре, миледи, бих казала, че изпълнението ви в чебъра беше като на много опитна жена.

— Аз съм опитна жена... — Сора я дари с една очарователна усмивка. — Вече.

— Не съм виждала такава страст от времето, когато майка ви за първи път помогна на баща ви да се изкъпе. Тогава тя също беше девойка, но не за дълго.

— Бях любопитна. — Тя повдигна нагоре ръце и остави Мод да ѝ свали дрехите.

— Любопитство, нали? — Мод я погледна замислено. — Не, виждала съм и по-рано любопитство, но това беше друго.

Възбудена от интерес, който не можеше да си обясни, Сора попита:

— Как изглежда той, Мод?

— Това е любопитство. — Като отстъпи назад, тя огледа голото тяло на Сора. — Ах, лейди Сора, колко сте красива! Трябваше да се омъжите и да легнете в съпружеско легло още тринайсетгодишна, като другите жени.

— И може би да умра на петнайсет при раждане.

— Каквато е Божията воля, но аз копнея да държа в ръцете си вашите бебета. Все още не е късно, нали знаете. Вие сте едва деветнайсетгодишна.

Сора прегърна старата жена.

— Едва деветнайсетгодишна? Ха! Отдавна преминала възрастта за омъжване. Не ми подхвърляй напразни надежди, Мод. Мога да живея примирена със съдбата си, но ако започна да мечтая за мъж, за собствен мъж... — Тя потрепери. — Студено ми е.

Мод взе една груба кърпа и разтри гърба на Сора, после ѝ я подаде и заповяда:

— Изсушете си косата. Голям е.

— Кой?

— Кой! — озъби се Мод.

— Уилям? Зная, че е голям! Чувам гласа му ей тук. — Сора вдигна ръка над главата си. Тя свали шапчицата от главата си и изстиска водата от дългата плитка, която висеше през рамото ѝ. — Той е чудесен жребец, висок и мускулест. Има приятен глас, много приятен. Всичко това зная. Но как изглежда?

Мод нахлузи една суха женска риза през главата на Сора и я издърпа надолу.

— Лицето му е широко и строго; рядко се усмихва. Но когато се усмихне, Божичко! Трапчинките на бузите му се виждат дори през рошавата му брада. Толкова е рус, толкова е светъл, че в чебъра приличаше на златен. — Мод опипа лицето на Сора.

Съсредоточена, с леко отворена уста, от която се виждаха белите ѝ зъби, Сора поглъщаше всяка дума. Ръцете ѝ, заети с разplitане на плитката, замръзнаха във въздуха. Гръдният ѝ кош се повдигаше и спускаше, очите ѝ блестяха.

В израза на лицето и в неочаквания ѝ интерес Мод съзря надежда за бъдещето на своята господарка. Съвсем преднамерено тя продължи подробното си описание:

— Той е от онзи тип мъже, по който жените се захласват. Която и да облекат и му изпратят, с желание ще му се отдаде, уверявам ви.

— Това ме успокоява — каза Сора кисело, като отново се захвана с плитката си.

— Да, сигурна съм. — Мод се изкикоти. — Това ще успокои и мен.

Когато вратата на господарската спалня се отвори и Уилям излезе хванат за ръката на Лин, лорд Питър трябваше да положи доста усилия, за да не се разплаче. Синът му се беше върнал.

Брадата на Уилям беше ниско подстригана и разкриваше силната му заострена брадичка. Подрязана на бретон над веждите и изравнена

на врата, косата му се полюшваше в такт със стъпките. Движеше се изправен, с твърда стъпка и опънати назад рамене.

Уилям се беше върнал.

— Татко! — Кимбол стана от пейката до голямата маса и скочи на пода. — Татко. — Той изтича към него и го хвана за ръка.

— Да, синко? — Уилям наведе глава, сякаш да погледне момчето. — Всички ли са на масата? Закъснял ли съм?

— Чакахме те. Лейди Сора съобщи, че си имал много вълнения и трябва да подремнеш, но дядо каза, че къпането не е лека работа и настоя да те изчакаме. Така че лейди Сора нареди да приготвят супа, а през това време послушахме музика. Нейното изпълнение на арфа ми прилича на ангелско пеене. Но вече прегладняхме.

— Сигурно сте прегладнели. Ще ме заведеш ли до масата? — Той освободи ръката си от Лин, наведе се и прошепна: — И внимавай да не се блъсна в пейката.

— Да, сър. — Доволен от завръщането на баща си, твърде млад, за да бъде сантиментален, Кимбол се усмихна. — Няма да допусна да се прекатуриш. Сложи си ръката на рамото ми. Искаш ли да седна до теб и да ти нарежа месото? Куинтината^[4] днес ме събори от коня само един път, а Клер четири пъти... Ето пейката, татко, повдигни крака си над нея... Но дядо казва, че ще стане силен рицар, ако продължава да работи. Той е на седем години и аз му казах, че когато бях колкото него, не бях така добър, но той не е толкова голям, колкото бях аз дори и тогава, но дядо казва, че има добра стойка. Ето ти твоята тарелка^[5], напипа ли я? — Той взе ръката на Уилям и я сложи върху грубия дървен съд.

— Да, благодаря ти, Кимбол. — На устата на Уилям се появи усмивка. — Липсвах ли ти?

— Е — осемгодишното момче се замисли. — Ти всъщност не си беше отишъл. Но не искаше да ти говоря.

— Зная. Съжالياвам, това няма да се повтори. — Той вдигна ръка и намери лицето, а после и главата на момчето и приглади рошавата му коса. — Каж ми, кой е този Клер?

— Защо? Това е братчето на лейди Сора — отговори Кимбол изненадан. — Той седи на края на масата. Обикновено се храним в една тарелка.

— Неин брат?

— Дядо го взе да го обучава, иначе не искала да дойде. От пролетта е тук, заедно с лейди Сора. Тя е мила. Грижи се за нас, говори ни, а вечер ни целува за лека ноц. Маже със зарасличе раните ни. Само дете ни накара да направим пролетна баня. И при теб ли заповяда на слугите да те съблекат и да те хвърлят в чебъра?

На масата настана гробна тишина. Всички очакваха да чуят неговия отговор.

— Не, синко — промърмори Уилям. — За възрастните, които без съпротива влизат да се къпят, има специална награда.

Около масата се чу сподавен смях и подчинените и приятелите на Уилям кимнаха и си смигнаха.

Той се беше върнал. Техният господар се беше върнал.

— Ти хареса ли наградата си? — попита лорд Питър, седнал отляво на Уилям.

Уилям се усмихна приветливо.

— Наградата ми беше една много съвършена млада девойка, която изпитваше силно желание да обслужи господаря си. Имаше прекрасно тяло и приятни зъби. Приличаше на онази съвършена девойка, която целунах в чебъра.

Пажът, който поднасяше храната, изпусна голямата дървена лъжица, горещата супа се разплиска на пода и той отскочи настрана. Тракането на дървото по плочите, звукът на влаещите се крака, шепотът на неговите извинения — всичко отекна в голямата зала, докато присъстващите, които знаеха за случката, обръщаха погледите си ту към Сора, ту към Уилям.

Уилям, разбира се, не знаеше кого друго гледаха, но съзнаваше, че вниманието на всички е насочено към него и продължи:

— Да, татко, аз съм сляп. Но не съм малоумен. Девойката в чебъра гореше от такъв невинен огън, какъвто никоя друга не може да постигне. Нейната сладка уста ме омагьоса. Не зная коя беше, или каква беше, или защо не мога да я имам, но тя е незабравима. И докато не я имам, няма да легна с друга.

[1] светица, френска монахиня, патрон на Париж — Б.пр. ↑

[2] дървен съд за вода, подобен на каца, долу по-тесен, горе по-широк и обикновено с уши за носене — Б.пр. ↑

[3] управител, който се грижи за големи стопанства — Б.пр. ↑

[4] чучело, поставено на стълб, което се използва като обект при средновековния спорт на събаряне — Б.пр. ↑

[5] плитка дървена чиния — Б.пр. ↑

3.

— Уилям, престани да целуваш прислужничките. — Сора удари кожените си ръкавици в дланта на ръката си.

Уилям потупа момичето по задника и то скочи от скута му, като се кикотеше.

— Благодаря ти, скъпа, но ти не си онази — прозвуча гласът му от заградената ниша, където той работеше с брат Седрик.

Единствената беда на Уилям, според Сора, беше пристрастяването му към целуване на прислужничките. Реагираше бързо при всеки допир на женска дреха до ръката му. Сграбчваше и целуваше безразборно, стари и млади, неомъжени и омъжени, добри и свадливи. Жените се смееха и отвръщаха на целувката му или се опитваха да избягат, но той винаги отговаряше: „Ти не си онази“, и ги пускаше.

Топло чувство изпълваше Сора, когато чуваше как ги отхвърля, но нещо се свиваше в стомаха ѝ, докато слушаше целувките му.

Уилям извика подир виночерпеца, който се промъкваше покрай Сора, застанала на входа:

— Трябва да ми довеждаш нови девойки. Как мога да намеря онази мистериозна жена, ако непрекъснато целувам все едни и същи.

— Не ги целувай! — повтори тя раздражено.

— Но аз искам да ги целувам.

Сора вдигна ръце във въздуха.

— Ти си безнадежден.

— Само любопитен.

— За излизане ли сте облечена, лейди Сора? — Съвсем съзнателно брат Седрик даде на Уилям необходимата информация.

— Ще излезеш ли да поядиш този прекрасен следобед? — попита Уилям.

Инстинктивно тя оправи новата си туника и отговори:

— Ако мога да намеря момчетата, за да ме придружат. Семейството на мелничаря е в затруднение и Лин е приготвила за тях

кошница с храна. Би ли желал да...

— Да. — Уилям се изправи. — Бих желал.

Тя се засмя, изчерви се и тръгна.

— Лаская се от твоята готовност, милорд, но подозирам, че истинската причина е конят. — Внезапно Сора се спря. Беше открила в гласа си нотка, която не бе чувала никога по-рано. Нещо подправено: звучеше като флирт.

Уилям се блъсна в гърба ѝ и едва не я събори. Той я хвана за лакътя.

— Сора?

— Извинявай, милорд. — Тя се опита да се измъкне, но ръката му я стисна по-силно, после я отпусна.

— Спрях пред теб, без да помисля.

— Да. — Тя забеляза, че гласът му също прозвуча напрегнато. — Ти си по-стройна, отколкото си мислех.

— Да не си мислил, че изглеждам като тюфлек натъпкан със слама? — Тя пристъпи плахо по голия под, несигурна за мястото, където се намира.

— Не — отговори той категорично, като я последва. — Представях си... Чудех се.

— Естествено е — увери го тя, като се опитваше да влезе в ролята си на наставник, — Слепите често се чудят как изглеждат хората около тях.

— Всяко друго лице си спомням добре. Ти обаче си чужда за замъка Бърк. Ще ми позволиш ли да докосна лицето ти?

Разтреперана, Сора пое дълбоко дъх. Искаше ѝ се да му позволи да опипа лицето ѝ, и всякъде другаде, където пожелаеше, подозираше тя. Но беше много скоро, През последните две седмици бе развил умение да разпознава с пипане. Когато разкриеше някоя шега, която си правеха с него, побесняваше, и то основателно. Тя прокле лорд Питър и тази привидна измама.

— Не мисля, че това е добра идея — отговори тя любезно и покровителствено. Не обичаше да му говори по гози начин, но, изглежда, беше необходимо, за да избегне неговия интерес.

— Наистина ли?

— Отношенията помежду ни са изградени върху взаимно уважение и любопитството от твоя страна не е позволено — издрънка

тя.

— Интересна теория.

Гласът му я настигна и тя неочаквано се обърна към него.

— Лорд Уилям?

— Хм?

Тя разбра, че се усмихва и я търси дебнешком в голямата зала, а крепостните работеха до огнището и се подсмиваха.

— За какво мислиш? — Той се втурна и тя се отдръпна напред.
— Бих желал да не е така.

Той я хвана за китката, после бавно започна да и притегля към себе си. Тя се съпротивляваше с колебливата борба на упорита прислужница, когато в залата прозвуча силно изсвирване.

— Все още похотлив, а, Уилям?

Гласът на непознатия прозвуча весело и Уилям я пусна изненадан.

— Чарлз?

— Разбира се. — Непознатият влезе в залата. — Като гледах как гониш тази развратница, си помислих, че зрението ти се е възстановило.

— Очите ми са в пръстите — отговори той, като ги размахваше.
— Реймънд, ти ли си това? — попита той, когато се чуха глухи стъпки.

— Радвам се да те видя, Уилям — отговори Реймънд. — Вчера бяхме на лов и наминахме да пийнем по едно с теб. Оставихме Артър в двора с ръце върху една женска фуста.

— Както винаги. — Той се засмя. — Радвам се, че дойде. Къде е Никълъс?

Той подскочи, когато един тих глас до него каза:

— Ето ме.

— По дяволите, трябваше да се досетя, че ти можеш тихичко да се промъкнеш до мен. — Той протегна ръка и Никълъс го хвана за лакътя. — Добре дошъл, Никълъс. Лейди Сора?

— Заповядай, милорд. — Тя тръгна в погрешна посока, но ръката на Мод я спаси. Старата жена мълчаливо ѝ указа накъде да върви. — Сложете сгъваемите маси — нареди Сора, възвърнала обичайното си държание. — Наточете пиво и вино и донесете сирене и хляб. Побързайте с месото. Кажете на готвача да приготви зелева супа

и задушено с ечемик. И Мод — додаде тя тихичко, — заведи ме до моето скрито място.

Прислужницата я заведе под един тъмен свод.

— Тези тримата ще ни създадат ли неприятности, миледи?

— Не зная — промърмори Сора. — Може би.

Обутите в сандали крака затрополиха по пода, когато ирислужничките се впуснаха да изпълнят нейните нареждания, а тримата гости придърпаха пейките до поставените маси. Тя чу стържещ звук от стола на Уилям, когато старият Бартли го премести до централното място на масата и промърмори:

— Заповядай, милорд.

Уилям седна внимателно на почетното място. Сора се разтревожи; гледжосаната кана издрънча и се чу звук от течност, която пълнеше метална чаша. Звукът ставаше по тънък с напълването на чашата и накрая спря.

— Bravo, Уилям — възкликна Реймънд и Сора въздъхна облекчено.

Като избута чашите по дървения плот на масата, той каза:

— Заповядайте, вземете си сирене и хляб. Баща ми е в гората, учи момчетата да яздат без да се държат. Ще пратим да го повикат. Той иска да покаже на децата уменията си като рицар.

Никълъс взе чашата с ниво и подхвърли:

— Да покаже, че е измъкнал не едно момче от детството и го е направил мъж.

— За косата — пошегува се Реймънд и тримата одобрително се засмяха.

Уилям наля втора чаша на Чарлз.

— Той се кълне, че никога вече няма да обучава едновременно четири момчета.

— Ние му взехме здравето — засмя се Чарлз. — Аз редовно заспивах над тарелката си след дневните тренировки, Артър се преструваше на болен, когато валеше дъжд, и лорд Питър го измъкваше за краката от леглото. Реймънд никога не се оплакваше, изпълняваше всички нареждания, а вечер ядеше толкова много, че за бедните кучета под масата не оставаше нищо. Спомняте ли си, когато Никълъс си счупи ръката и трябваше да се учи да върти меч с лявата ръка?

— Лорд Питър не намали изискванията си — изстена Никълъс.
— Той казваше, че всеки рицар трябва да умее еднакво добре да си служи и с двете ръце.

— Да, и ни накара да се упражняваме с двете ръце — спомни си Реймънд. — Смятай се за късметлия, Никълъс, че не ти счупихме и другата ръка.

— Има ли сега други пажове, които да обучава за турнири? — попита Чарлз.

— Един от тях е моят син — призна Уилям.

— Интересно. — Чарлз забарабани с пръсти по масата. — Дали лорд Питър ще бъде също толкова строг към своя внук, или ще прояви снизходителност?

Уилям се усмихна.

— А ти какво мислиш?

— Бедното момче. — Реймънд взе избутаната към него препълнена чаша. — Бедното момче.

Мъжете се изсмяха. Съчувствието им бе примесено с хумор. Уилям попита:

— Какво ловувахте, Чарлз?

— Глиган. Но извадихме страхотен късмет. Вместо глиган ти донесохме елен. Тъй като ти не можеш вече да ходиш на лов, мислехме, че месото няма да ти е излишно.

Дълбокият, педантичен глас на Реймънд се намеси:

— Ловците на Уилям едва ли ще се зарадват на такъв комплимент.

— Ние не гладуваме — съгласи се Уилям с изпълнен с достойнство глас. Той почувства лекото докосване на Реймънд по ръката му. От всички мъже, които лорд Питър бе обучавал, само той му беше близък приятел и Уилям не можеше да разбере защо. Реймънд беше по-млад и по-богат, по-благороден и толкова ловък, че Уилям му завиждаше. Той не можа да разбере как стана така, че двамата се свързаха в някаква необяснима дружба. Благодарен за неговата подкрепа, Уилям напълни чашата му.

— Какви са новините от нашия крал Стивън и кралица Матилда?

— Стивън е отново на поход, а Матилда продължава да си ближе раните отвъд Канала. Стивън трябваше да я убие, когато беше в ръцете му — каза Чарлз с отвращение.

— Той е прекалено голям кавалер — призна Реймънд. — Прекалено голям глупак. А какво добро може да се очаква от смъртта на Матилда? Нейният син е причина за главозамайването ѝ.

— Верни ли са слуховете? Момчето отново ли е в Англия? — попита Уилям.

— Момчето — Реймънд иронично наблегна на думата — е най-малко двайсетгодишно и е готово да грабне трона от несигурните ръце на Стивън.

— Виждал ли си дук Хенри? — попита Уилям, заинтригуван и напрегнат.

— Не, още не — отговори Реймънд, — той е стъпил на брега през януари, но чувам, че се бие като мъж и демонстрира тайнственото държавническо изкуство на Матилда, но без нейните непостоянни настроения. Не можем да отречем и изгодния му брак с Елиънор миналата година. Тя е дукеса на Пуато и Акуитан и...

— Кралица на Франция — усмихна се Уилям.

— Вече не е кралица. — Чарлз се изкикоти като истинска клюкарка. — Говори се, че е подлудила благочестивия крал на Франция Луис. Съпровождала го дори по време на кръстоносния поход и е направила скандал. Миналата пролет се разведоха поради кръвосмешение.

— Братовчеди ли са? — прекъсна го Уилям.

— Нещо такова — отговори Чарлз. — Половината кралски бракове са белязани с кръвосмешение. Но това е от значение само когато е необходим развод.

Реймънд взе ножа и с настървение нарязва сирене за мъжете.

— Елиънор се оплаква от кръвосмешение с краля на Франция, но тя има кръвна връзка и с Хенри.

— Разбира се, земите ѝ в Пуато и Акуитан я правят васал на френския крал. — Чарлз си отчупи парче хляб и подаде питата.

— Така е. — Реймънд се изсмя. — Тя е искала разрешение да се омъжи за някого и сега се надсмива на Луис. Хенри също трябваше да получи разрешение. Като васал той съвсем наскоро положи клетва за вярност пред своя сюзерен^[1] за земите си във Франция. Хенри го целунал в знак на подчинение и така сватбата била извършена, преди Луис да е чул каквото и да било. Богатите земи на Елиънор ще подкрепят най-големия съперник на Луис.

Никълъс ронеше трохи с пръстите си, докато слушаше, но повече не можеше да мълчи.

— Ако моите васали не зачитат властта ми и се женят, а после се съюзяват срещу мен, и на мен ще ми заседне на гърлото.

— Лично аз смятам, че тяхната женитба беше след по-малко от два месеца от развода с разстроения Луис — каза Чарлз. — Независимо колко велик е Луис, той едва ли желае да повярва, че онази дяволица, която сам не можа да укроти, с радост е скочила в леглото на друг мъж. В леглото на по-млад мъж.

— Звучи така, сякаш бракът е политически акт, а брачното легло — предпочитание — отбеляза Уилям.

— Когато Елиънор беше кралица на Франция, се оплакваше, че вместо за крал се е омъжила за монах.

— Тази противна жена роди на Луис само дъщери — напомни им Чарлз.

— Бедният Луис не можа дори да спечели битката, когато нахлу в Нормандия, за да срази бившата си жена и нейния нов мъж. Хенри го нападна от запад и разби войската му — каза Реймънд и всички мъже шумно се разсмяха. — За Англия беше светъл ден, когато френският крал беше разтревожен и мъжете се наслаждаваха на поражението на Луис.

— Какво казва днес Луис за това? — попита Уилям.

Реймънд отговори с неприкрито задоволство:

— Какво може да каже? Елиънор ще има бебе това лято и според предсказанието на звездите, ще бъде син.

— Значи младият жребец ще създаде онова, което старият светец не можа. — Уилям се облегна усмихнат.

— Така че Хенри има средства да продължи битките, докато щастието не се обърне.

— Той има средства да закупи Англия, ако пожелае — каза Реймънд. — Елиънор е с единайсет години постара от Хенри, но, разбира се, тя е привлекателна жена.

— Възрастта не е пречка за кралските бракове, стига жената да е плодovита — каза Уилям. — Кралица Матилда беше с петнайсет години по-стара от бащата на Хенри, а той умря преди нея.

— За Хенри това е един сполучлив брак — съгласи се Никълъс. — Той му дава голяма власт.

— Стивън поддържа ли го? — попита Уилям.

Реймънд отговори с горчивина в гласа:

— Както винаги, Стивън се колебае.

— Стивън е твой братовчед — посочи Чарлз.

— Матилда също — съгласи се Реймънд. — Бих подкрепил и двамата ни суверени, или техните синове, ако можеха да успокоят страната.

— От хаоса може да се извлече полза — отбеляза Чарлз замислено.

— Полза! Що за човек е онзи, който погазва своята чест, за да извлече полза от бедствието на собствената си страна? — попита Уилям с нескрито презрение, докато пълнеше друга чаша, която избута към Никълъс.

— Човек без чест се влачи по корем като червей.

— Това е един начин за придобиване на земи.

— Чрез кражба!

— Или задкулисни игри — намеси се Никълъс спокойно.

— Стивън хвърли страната в беда със своето колебание. — Уилям наля една последна чаша. — Ако беше изправен до стената, мислиш ли, че щеше да признае Хенри за свой законен наследник?

— Въпросът си го бива, нали? — Реймънд се засмя.

— Какво ли биха казали синовете на Стивън за едно такова решение?

— Биха отговорили с нова война. — Никълъс въздъхна. — Да изпепелят земята и да докарат епидемия на страната.

— Ние също трябва да спазваме положените клетви... — обади се Чарлз.

— Пред кого? — избухна Уилям. — Моята единствена клетва за вярност е пред суверена на Англия, а аз не зная кой е той.

— Може би Господ ни е изоставил — каза Реймънд със саркастичен тон.

Настъпи дълбока тишина, докато те размишляваха върху хаоса. После Никълъс каза:

— Затова обичам да се бия.

— Ти, Никълъс? — възкликна Уилям. — Ти обичаш да се биеш?

Никълъс беше едър човек, тих и весел, когато интересите му изискваха. Той не беше добър рицар, но като администратор беше

ненадминат. Онова, което другите постигаха с мускули и сила, той постигаше с острия си ум и способността да разгадава другите. Ако Уилям изпитваше някакво малко презрение към Никълъс заради неговата страхливост, той с нищо не го показваше. Бе свидетел как Никълъс като новопосветен в рицарско звание се бе върнал в дома на по-стария си брат, за да му слугува, и как почти веднага след това братът бе изнесен мъртъв от кървавия поток; бе свидетел как Никълъс пое управлението на именията с твърда ръка, която никога не трепна.

— Хайде, Уилям, аз не съм толкова несръчен — възнегодува Никълъс.

Уилям потърси спасение в глътка пиво, а Никълъс продължи успокоен:

— Е, може и да съм, но обичам да наблюдавам как се бият. Боят ме разтоварва от онези тежки въпроси, които трябва да решавам. Сега уреждам един турнир на Св.Троица. Уилям, как бих желал и ти да участваш. Всеки рицар в Англия би се чувствал горд, ако те победи.

Уилям промълви с глас, изпълнен с копнеж:

— Melee^[2]?

— Да — отговори Никълъс. — Спомняш ли си времето в Чичестър, когато пиката ти се счупи още при първата атака и конят ти бе ранен? И ти се би без кон и спечели откуп от пет различни рицари?

— Аз просто приложих основното правило на боя — каза скромно Уилям, при което другите се засмяха, сякаш беше казал хубава шега. Уилям също се развесели. — Този ден спечелих за мен и за свитата ми богати одежди.

— Но раменете ти са толкова широки, че никоя ризница не можа да ти стане. — Чарлз се изкикоти, като си спомни за случката.

От вратата се чу глас:

— Спомняш ли си времето, когато замъкна онзи варварин в затвора Киркосуалд?

— Артър, надявам се, че ще пренебрегнеш разговора за благосъстоянието на Англия и ще се отдадеш само на спомени. — Гласът на Уилям беше пълен с презрение към лекомисления мъж, който се държеше като дете.

— Изглеждаш добре. — С пъргави стъпки Артър побърза да поздрави своя приятел.

— Благодаря.

Над главата на Уилям Артър се обърна към своята ловджийска компания.

— Още ли е сляп?

— Още — прекъсна го Уилям. — Но не е глух.

Без да се смущава от огорчението, което причини на Уилям, Артър си наля чаша пиво.

— Най-големият рицар на цяла Англия загуби славата си с един удар. Какъв срам.

— Още по-голям срам е да се подчертава това — каза Чарлз. — Затова затвори мръсната си уста, Артър.

— Ще я затворя, но се чудя, че не е потънал в земята от срам.

Уилям удари чашата си на масата и се изправи, но Реймънд го хвана за ръката и го дръпна да седне, след което каза:

— Остави този малък страхливец. Той трябва да потъне в земята от срам и вместо да плеши глупости, да остави да говорят по-големите от него. Извини се, Артър.

— Аз няма за какво да потъвам в земята от срам — каза Артър.

— Извини се, Артър. — Хладният и равен глас на Никълъс имаше само едно изискване и Артър измърмори своето извинение.

Моментът беше изпълнен с неизказано напрежение. След като извинението беше прието от обидения, Чарлз наруши тишината с престорена веселост:

— Спомняш ли си как нищеше варваринът, когато поиска коня му?

Мъжете продължиха разговора си, припомняйки си случки от миналата слава. Сора махна с ръка към Бартли.

— Миледи?

— Изпрати веднага да доведат Кимбол и Клер. Те биха желали да видят тези добри рицари, пък и сигурна съм, че ще ни трябва пажове, които да сервират на голямата маса. Нареди на хлебаря да нареже хляб. Извикай и лорд Питър. И да побързат с приготвянето на месото.

— Да, миледи.

Тя насочи вниманието си към разговора, чиято насока никак не ѝ харесваше. В него се криеше заплаха да провали всичко, постигнато досега от Уилям. За нея събитията в замъка Бърк се разделяха на две: преди и след къпането. В началото Уилям се бореше със своята слепота, като отказваше да приеме, че съдбата му може да се промени.

Но през онзи знаменателен ден Уилям напълно се промени. Принципите, към които се придържаше в живота си, отново го мотивираха и той преодоля своя песимизъм.

Сега Сора разбра защо неговите васали и слуги го боготворяха. Столът до огнището стоеше празен. Той повече не беше убежище на един сърдит човек. Онова, което трябваше да бъде свършено, се вършеше бързо и без оплакване. Необходимо му беше само някой да го води, за да преодолява своя недъг. Само за няколко кратки седмици той бе усвоил всичко, на което тя можеше да го научи, поглъщайки знанията както затворникът, излязъл на свобода, поглъща слънчевата светлина. Той се хранеше с нож и вилица, ръководеше работите в оборите, обучаваше момчетата. В желанието си за по-голяма свобода той бе заповядал да опънат въжета от замъка до познатите му пътеки в гората, които му позволяваха да се разхожда самичък.

За Сора това беше време на триумф. Нейният ученик се оказа несравним и тя се беше изявила по начин, който я поразяваше и ласкаеше. Тя вече не беше външен човек, не беше повече временна икономка или заместник, който трябва да се изтърпи. Селяните се отнасяха с нея добре, защото бе показала, че със своята женственост е способна да спечели вниманието на техния господар. Това беше умение, което те уважаваха, и в него се криеше сила, която те разбираха.

И все пак не порасналият авторитет, а споменът за силните ръце, които я бяха прегърнали, и прекрасния глас, който каза: „Не зная коя е тя, но е незабравима“, я накара да се усмихне, докато седеше в тъмнината.

— Твоята слепота, Уилям, е голяма трагедия. — Сора се отърси от своята замечтаност и стисна ръцете си в юмруци, защото гласът на Артър продължи да боботи, изпълнен със съжаление: — Какво правиш по цял ден?

Уилям се изсмя, но гласът му не можа да заблуди нейния пронизателен ум.

— Ставам и се обличам с помощта на моите пажове.

— Сигурно твоят виночериец те облича? Не — спомни си Чарлз, — сър Гълиъм прибра сина си.

— Младият Гълиъм много се оплакваше от мен, но ние се обичахме. Прекарахме заедно шест години. Аз настоях да си отиде. Не

можех да изпълнявам задълженията си да го обучавам за рицар, без да мога да наблюдавам как напредва. — Сега мъката на Уилям бе доловена от всички, но той успя да запази хода на мисълта си. — Аз се пречистих с хляб и вино и се отдадох на езда.

— Не се ли препъваш и не падаш ли? — попита Реймънд с искрена загриженост.

Уилям отново се засмя, продължително и сърдечно, и подаде крак изпод масата.

— Под тези панталони, кавалери, се крият крака със синини и подутини, получени от срещи с непрощаващи дървета и камъни. — Той вдигна рамене. — През годините като оръженосец съм имал повече наказания срещу по-малка награда.

— Каква награда? — Чарлз премести чашата си към Уилям. — Още пиво.

— Мога да се разхождам из двора на замъка. Стига да броя стъпките си и да следвам знаците, никога не мога да се загубя. — Той намери пипнешком чашата, напълни я и я премести към Чарлз, после напълни своята. — Ходех с пръчка в ръка, упражнявах се, докато не започнах да усещам с края на пръчката не по-лошо, отколкото при допиране с ръка. С помощта на нашия клирик се справям със сметките на именията. И раздавам правосъдие във феодалния ни съд.

— Ти значи си намерил полезни занимания, Уилям — поздрави го Реймънд.

— Но не и приятни, а? — присмя се Чарлз. — Спомням си как мразеше скучните дни, през които трябваше да слушаш лъжите на един грубиянин, който се оплакваше от друг, и да установиш кой от двамата е прав.

— Това задължение е подходящо за мен — отговори той.

— И моите благодарности, синко, за отмяната — каза лорд Питър. Шпорите му звъннаха по каменния йод, докато крачеше с кучето и двамата младежи зад него.

— Ти също яздиш, татко — извика Кимбол.

— Вярно е — призна Уилям, като прегърна момчетата, които се сгушиха в ръцете му. — С помощта на тези пажове и на лейди Сора.

— Яздиш бойния си кон? — попита Реймънд изненадан.

— Не, не съм такъв глупак, за да яздя него. Намериха ми един грамаден кон, достатъчно голям, за да ме носи, и достатъчно млад, за

да е запазил своя дух.

— И двамата се разбират — похвали се Кимбол. — Мислят като едно цяло и почти не се налага да се докосваме до повода, свързан към юздата.

— С повод? Като жена? — промърмори Артър. — Сигурно е много обидно!

— Ни най-малко, необходимо е — отговори рязко Уилям.

Лорд Питър излезе напред.

— Добре дошли в нашия дом. Милорд Реймънд. — Те се прегърнаха, леко докосвайки бузите си. — Никълъс. Чарлз. Артър. Вие наистина сте пораснали.

Кимбол се запревива от смях.

— Така казва на всички момчета, които не е виждал известно време.

Мъжът се засмя гръмогласно.

— Значи винаги има момчета, които обучава.

— Човек няма избор. Той или расте, или се смалва. Надявам се, че в моите очи вие винаги ще растете, Кимбол.

Като поиска тихо стол, Сора седна успокоена в своя ъгъл. Сега тон на разговора щеше да дава лорд Питър, а той не е такъв глупак, че да говори безкрайно дълго за битки и да причинява мъка на Уилям.

Бартли се приближи и съобщи:

— Вечерята е готова, миледи. Ще дойдете ли на масата?

— Не, Бартли. — Тя се усмихна на загрижения селяк и потупа Була по главата. Още с влизането кучето я бе открило и сега се притискаше до рамото ѝ.

— Тези благородни рицари, без да искат, ще се изпуснат пред лорд Уилям за моята слепота. Оттук ще ръководя сервирането.

— Аз ще донеса рибения пай — каза решително Бартли — и кана с вино. Виното ще ви затопли, а рибеният пай днес е чудесен.

— Хайде, кавалери — извика лорд Питър. — Моят коняр ми каза, че кобилата в конюшната е дала чист и породист приплод. Хайде да отидем и да видим жребчетата.

Разговорът бързо премина към коне, оглавници и седла. Мъжете излязоха от залата, а слугите се спуснаха да изпълняват нарежданията.

Избърсаха хубаво голямата маса и я застлаха с бяла покривка с ресни по края. В средата беше поставена солта. Тогава хлебарят

попита Сора:

— Миледи, как да подредим мъжете? Милорд Реймънд е граф, а след смъртта на своя брат лорд Никълъс е барон. Лорд Реймънд трябва да седи пред солта, но лорд Питър твърди, че в замъка си той е господар, освен когато имаме посещение на самия крал.

— Съвсем правилно — Сора кимна. — Така че лорд Питър и лорд Реймънд ще седнат пред солта. Лорд Уилям ще се храни в една тарелка заедно с Никълъс, лорд Питър с Реймънд, а Чарлз с Артър. Така ги подреди.

Тя слушаше приготовленията за вечерта, готова да се погрижи и за най-малките подробности. Заинтересува се дали е нужна светлина, какъв е пламъкът на свещите и дали не пушат много факлите от намаслено дърво, висящи на конзоли по стените. Осведоми се за ястията и разположението на подвижните маси спрямо голямата маса, която бе заредена с лъжици и ножове за хранене. Когато един след друг в голямата зала влязоха войниците и охраната на замъка, тя заповяда да им налят пиво, докато чакат благородниците да се завърнат. Законите на гостоприемството бяха осигурили на всички тях една неочаквано богата трапеза.

Силните мъжки гласове и звъntenето на шпори известиха завръщането на лордовете.

След кратката молитва на брат Седрик работните хора насочиха вниманието си върху храната. Лорд Питър нарязва овнешкото на голямата маса, а Кимбол и Клер донесоха пай и месо, изпечено в тесто. Слугите тичаха да изпълнят исканията на насядалите около подвижните маси хора.

— Да не би да сте намерили в кухнята магическо гърне, лорд Питър? За първи път от много години цената на твоята трапеза отговаря на храната — пошегува се Реймънд.

Лорд Питър се засмя, докато набучваше друго парче месо на върха на ножа си.

— Това е дело на лейди Сора. Тя ни принуждава да поддържаме чистота. Готвачът се страхува от нейните проверки.

— Искаш да кажеш, че няма да си легнем иияни-заляни? — подхвърли Артър и спря с нож вдигнат във въздуха. — Лейди Сора?

Вече съжалил, че е разкрил своето богатство, лорд Питър сдъвка хапката си, преглътна я и каза:

— Да, една роднина на жена ми, която дойде при нас и ни стана икономка. — Той умишлено не погледна към ъгъла, където се бе сгушила Сора, за да не привлече вниманието им към жената.

— Лейди Сора — промърмори Артър. — Единствената лейди Сора, която познавам, е Сора от Роджет. Тя наистина е съкровище. Една добродетелна девойка и наследница, но нейният пастрок я крие, за да не привлече някого, който да се ожени за нея и всичките ѝ чудесни земи да му се изплъзнат.

Уилям повдигна глава и Никълъс забеляза в очите му нескрит интерес.

— На колко години е? — попита Уилям.

— Възрастна е. Трябва да е... двайсет и две. И никога не се е омъжвала. Но тя е...

Клер се спъна и разсипа яхнията върху скута на Артър. Като изрева, Артър скочи и удари с opakото на ръката си момчето.

— Глупаво идиотче! — Бършейки гъстия винен сос, той окайваше най-добрата си туника, докато слугите се опитваха да му помогнат. Когато врявата затихна, той понечи да набие пажа, но Клер беше изчезнал.

Сора го положи на леглото в стаята си и постави на подутото му лице мокра кърпа.

— Благодаря ти. Ти си смело момче — каза тя, като го прегърна нежно. — Мама щеше да се гордее с теб заради начина, по който ме защити.

— Всички ние, твоите братя, трябва да те защитаваме — отговори смело младият войн. — Така каза Роло.

— И всичките ми природени братя са много предани — похвали ги тя.

Той опипа с език бузата си, за да провери каква е раната.

— Мисля, че мъжът не ми е избил зъб.

— Не, но сутринта ще имаш синина. — Тя приглади сплескания кичур коса, който се подаваше под късия му бретон. — Можеш да спиш тук, в леглото ми. По-добре тази вечер да не се връщаш в голямата зала.

— Да, благодаря! Това е по-добро от сламеника, на който спя с Кимбол.

Възползвайки се от възможността да чуе мнението му, Сора попита:

— Клер, харесва ли ти тук? В замъка Бърк?

— Нали не си отиваме? — попита бързо той.

— Не, разбира се, че не си отиваме — усмихна му се гя и сложи длан на лицето му. — Ти си още малък, за да започнеш да се обучаващ, и се питам дали не ти липсва лорд Тибълд. Дали не ти липсва твоят баща.

Той се замисли.

— Е, понякога ми липсва. Харесвах, когато ме учеше на разни неща и приказваше с мен. Но през по-голяма част от времето той само пие вино, крещи и хвърля. Лорд Питър също ме учи и разговаря с мен, но ме бие само когато заслужавам. Липсва ми Блейс — гласът му трепна, изпълнен с копнеж.

— А бебетата и лейди Бланч?

— Е, бебетата.

Сора леко докосна лицето му, което изразяваше отвращение, и се засмя.

— Ще се радвам, ако си щастлив. Влез, Кимбол.

Момчето подаде глава през вратата.

— Никога не мога да се промъкна незабелязано — оплака се той.

— Някои хора могат — отговори тя. — Но едно осемгодишно момче с големи крака не е от тях.

— Откъде знаеш, че краката ми са големи? — Кимбол изпъна напред обувия си в сандал крак, за да го разгледа.

— Всички момчета имат големи крака. Тази вечер Клер ще спи в моето легло. Искаш ли да му правиш компания?

Кимбол изкрещя и скочи от радост, а Сора отстъпи настрана.

— Готово ли е месото?

— Да. О, какво ти е на лицето? — Кимбол се качи на леглото и предпазливо промълви: — Не е толкова лошо, не е като при падането от напречната греда в хамбара.

— В хамбара? — попита Сора.

— Ох! — Кимбол се смути и Клер го удари.

— Дядо ти знае ли за това?

— Той искаше да ти кажем, че Клер е паднал от коня — отговори Кимбол, радостен от възможността да прехвърли вината на по-яки

рамене.

Сора въздъхна, но не спря да се подсмивва. Момчетата доволно се спогледаха, когато тя тръгна към вратата.

Внезапно в Клер заговори съвестта.

— Къде ще спиш тази нощ?

Застанала на вратата, тя отговори:

— Не зная дали ще спя. Изглежда, вечерята ще се проточи.

Надвесена над парапета на галерията, Сора слушаше разговора от масите долу и въздишаше. Лорд Питър не беше оправдал очакванията. Войната беше тема на деня и тя преобладаваше в разговора. Той не успя да избегне темата, а и тя се съмняваше дали изобщо се бе опитал. Битки, войни, рицари, войници. Маневри, бойни коне, оръжие, отбрана. Лорд Питър, Реймънд, Никълъс, Артър и Чарлз спореха и се съгласяваха, предлагаха и опровергаваха с яростта на тренирани мъже, чийто живот и чест зависят от способността им да се бият, което и правеха.

Уилям не продума нито дума. Само звънът на каната от чашата му напомняше за неговото присъствие.

Тя слезе по стълбите и отиде в ъгъла, където спеше Була. Настроението ѝ беше потиснато от зловещото мълчание на нейния ученик. Мод се изправи до Сора и сложи ръка до ухото си, за да чуе казаните шепнешком нареждания. Бартли също се появи и кимна с разбиране. Когато рицарите станаха, към тях веднага се приближиха домашните прислужнички, за да ги заведат по стаите им. След много въздишки и искрени стонове на умора и преситеност Реймънд, Никълъс, Чарлз и Артър последваха жените към стаите за спане.

Лорд Питър тръгна след тях, но спря.

— Идваш ли, Уилям?

— Не сега. — Приятният глас не изразяваше никакви чувства.

— Тази вечер не беше много приказлив.

Сора стисна зъби при това незачитане на болката на сина от бащата и неговия несполучлив опит да поправи грешката, която не съзнаваше, че бе сторил.

— Теб това не те разстрои, нали, че обсъждахме неща, които...
— Гласът му постепенно заглъхна.

— Не, татко, чувствам се чудесно — отговори Уилям уморено, като леко сливаше думите.

— Не сме имали намерение да те разстройваме.

Мод използва момента.

— Елате, лорд Питър — каза тя. — Аз ще ви сложа да си легнете.

— Но... — Лорд Питър беше изненадан.

— Хайде! — Тя го дръпна за рамото и той се препъна в нея, докато слушаше кратките обяснения, които тя му даде в отговор на неговия протест.

Сора слушаше и чакаше. Както беше разпоредила, крепостните бяха разчистили масите и вече излизаха от стаята. Мудното им движение разкриваше тяхното любопитство. С рязко движение на ръката си, тя ги накара да побързат.

Доволна, че всички мъже и жени щяха да спят тази нощ другаде, тя погали Була по ушите за кураж и отиде до масата. Като придърпа пейката до господаря си, тя тихо попита:

— Какво правиш?

— Лейди Сора! Каква приятна изненада — присмя се гой. — Колко забавно, че ти ще ми правиш компания в моето нещастие.

Сора мълчеше. Как ненавиждаше тя тази културна модулация на френски, този префинен акцент, който той използваше, за да подчертае по-ниското ѝ социално положение.

— Какво правя ли? Защо, скъпа лейди, скъпа монахиньо, пия.

— И миришеш?

За миг той замълча, след което избухна в буен смях.

— Колко си умна. Почти като мъж.

Ръцете ѝ стиснаха края на масата с такава сила, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— По-умна от мъж. Достатъчно умна, за да зная, че с пиене нещата не могат да се променят към добро.

— А, ще се подобрят. Тази вечер съм щастлив.

— Така ли?

— Наистина съм щастлив — потвърди той припряно.

— Ами сутринта?

— Имам здрава глава. Никога не страдам от махмурлук. Сутринта ще се чувствам чудесно.

— Но все така ще си бъдеш сляп.

Чашата му издрънча на масата и по ръката ѝ се разплиска пиво.

— По дяволите! Пия сляп вечерта, сляп се събуждам сутринта, каква е разликата? Така или иначе, аз съм половин човек.

— Какво искаш да кажеш?

— Не мога да воювам, не мога да защита земите си, не мога да ръководя обучението на сина ми в рицарско майсторство, не мога да имам оръженосец, не мога да яздя боен кон.

— Станалото — станало, счупените яйца не могат да станат здрави. Както сам каза в началото на вечерта, ти можеш да уреждаш сметките, можеш да раздаваш правосъдие.

— Аз не съм мъж, аз съм просто монах.

Самосъжалението, унижителното самосъжаление я изправи на крака. Пейката падна зад гърба ѝ. С юмрук тя запрати каната с пиво на земята. Нейното обичайно спокойствие изчезна зад вълната на разочарование и ярост и тя изрева с глас, който надвика неговия:

— Ти си сляп? Искаш ли да знаеш какво е нещастие? Тогава слушай: ще ти кажа какво е нещастие. Ател е вдовица, умря и последният ѝ син, а тя е на шейсет години. Останала е без зъби, няма от какво да преживява, краката ѝ се гърчат от болка и половината от селото я смята за вещица, защото си говори сама. Това е нещастие.

Тя замълча. Чуваше се само тежкото ѝ дишане. Дълбоко в подсъзнанието си беше изненадана от своята дързост, от липсата на контрол, от гнева си.

Но не искаше да спре. Гневът от целия ѝ изминал живот се беше натрупал в нея, търсеше изход и тя извика:

— Ти говориш за нещастие? Може би воденичарят Джъфри има извинение да се самосъжалява. Банда от разбойници се промъкна във воденицата му, открадна житото му и го върза отстрани на водното колело. Мили Боже, трябваше да му отрежат краката. Той ще живее и ще е щастлив. Той е благодарен, макар че останалата част от живота си ще изкара в мъки, ден и нощ.

Тя доближи лицето си до неговото.

— Но великият Уилям е сляп. Толкова е тъжно да си мислиш за човек, който е съвсем здрав, има всичките си зъби, двата си крака и всичко останало, и му липсва само нещо малко.

Той бавно се надигна, като гигантска приливна вълна, събрала всичките си сили, за да разбие нейното възмущение и да го потопи в своето негодувание.

— Ти си монахиня. Ти вярваш, че примирението и трудолюбието ще изцелят всичките злини, но нищо не може да ми върне зрението. Нищо не може да ми даде гледката на бодрата крачка на добрия английски войник в битката. Нищо не може да ми върне удоволствието от обсадата на противника и изхвърлянето му от неговия замък. Нищо не може да ми върне удоволствието да държа закаления си меч в ръка, да участвувам в ръкопашен бой. — От глух тътнеж гласът му постепенно, се засили и той неочаквано я хвана за китката. — Аз съм господар. Аз върша нещата, за които ти ме цениш, защото това е работата, която искам да върша. Но аз искам също да воювам, да защитавам моите крепостни и техните посеви, да защитавам моите замъци, да избивам крадците и да раздавам правосъдие. Това е моето удоволствие и награда. — Той разтърси китката ѝ. — Разбираш ли, малка монахиньо?

Була излая в ъгъла, без да може да реши как да реагира на една такава сцена между господарите му.

— Да.

— Ти си монахиня, нали? — изръмжа той. — Още в манастира си се научила да не проявяваш такъв греховен гняв. Към кой орден принадлежиш?

— Аз... няма значение.

— Срамуваш ли се да ми кажеш? На каква възраст се посвети на нашия Спасител?

— Рано.

— Баща ти не можа ли да ти събере зестра, за да се омъжиш?

— Не. Искам да кажа, да.

Той вдигна глава.

— Гласът ти не звучи много убедително. Не знаеш от кой орден си, кога си се посветила, дали си станала монахиня по убеждение или от материална принуда. В гласа ти се чувства несигурност. — Той отново поклати глава. — Сигурна ли си, сигурна ли си, че си Христова невеста?

— Да.

— Закълни се.

— Милорд!

— Закълни се в безсмъртната душа на майка си, че си монахиня.

Тя успя да се отскубне от него и каза:

— Не съм монахиня.

— Не си?

Сора не знаеше какво да прави.

— Не си? — попита отново той.

Почувства облекчение.

— Закълни се. — Той се пресегна отново да я хване, но тя се отмести. — Закълни се в безсмъртната душа на майка си, че не си монахиня.

— За Бога, Уилям...

— Закълни се! — настоя той и странните нотки в гласа му преминаха в паника.

— Кълна се — каза тя. — Кълна се във всичко свято за мен.

— Не си монахиня. Добре. — Уилям отново седна на стола си.

Скръстила ръце на гърди, Сора очакваше неговата реакция. Силният смях започна дълбоко от гърдите му, премина с ръмжене и усилване по всичките му ребра и достигна до корема му. Нейната загриженост се измести от възмущение, а после от враждебност.

— Какво толкова смешно казах?

— Има ли и други малки измами? — изхриптя той.

Тя постави ръцете си на кръста и изтърси:

— Стотици.

Той бе обладан от нова вълна от смях.

— Легни си, Сора.

— Ще продължиш ли да пиеш? — попита тя.

— Не, повече не ми се пие. Спомних си за онова, другото нещо, което ме прави мъж. А сега си лягай, докато не е станало късно.

Смазана, тя тръгна към витата стълба, но спря.

— Какво има? — попита той.

— Момчетата спят на леглото ми — измърмори тя. — Ще спя на някоя от пейките.

Той се замисли.

— Иди да спиш на моето легло в горната стая. Аз ще спя тук с останалите слуги. Там, където са всички.

— Казах им да спят в хамбара.

Той отново се засмя.

— Отивай да си лягаш.

В тъмния ъгъл на галерията мълчаливият подслушвач наблюдаваше как Уилям взе тоягата си и слезе по стълбите в двора. Той видя силата, която Уилям получи от Сора, благоразположението и взаимното уважение между тях и деформираният му ум реши, че Сора търси компанията на Уилям, за да го унищожи.

[1] едър феодален владетел, на когото са били подчинени по-дребни феодали-васали — Б.пр. ↑

[2] ръкопашен бой (фр.) — Б.пр. ↑

4.

Юни е месецът на любовта. Месецът, през който самият въздух действа като любовен еликсир, който пълни дробовете и загарява слабините. Освежен от следобедния бриз, който развяваше русата коса на челото му, Уилям удари с юздата оседлания кон и той премина в галоп.

— Татко! — извика недоволно Кимбол, който, привързан към баща си чрез повода, беше избутан встрани от горската пътека. — Ще ме смачкаш.

— Тогава мини с понито си напред — отвърна грубо баща му, като удари кобилката на сина си с дъбовата тояга, която държеше. Без да обръща внимание на сподавения протест на Кимбол, той се върна към размишленията си на глас. — През юни овцете дават на агнетата да бозаят и животът напират с нова сила. Помириши цветята! Помириши новия живот! Дори тревата се променя и се превръща в пъстроцветен килим, ухаещ на билки и цветя.

— Ура, ура, край на юни призовава всички към разгонване — рецитира Клер.

— Клер! — Гласът на Сора прозвуча ужасен и разстроен. — Откъде научи този стих?

— Лорд Питър ми го каза — отговори спокойно момчето, държейки повода на коня на сестра си.

— Знаеш ли какво означава това?

— Да. Това означава, че прислугата ще отиде в хамбара, вместо да ми пречат цяла нощ да заспя.

Уилям избухна в смях.

— Ура, ура — каза той.

Сора въздъхна.

— Хайде, хайде — успокой я Уилям, — плебейските удоволствия днес нямат никакво въздействие върху нас. Наслаждавай се на свежестта на летния ден. Вдъхни дълбоко ароматите на цветя и билки.

Радвай се на движението на коня, който яздиш. Слушай как птичките се веселят в гнездата си.

— Уилям!

— Дръж се така, сякаш децата не са с нас.

— Въображението ми не е достатъчно богато за това — отговори укорително Сора.

Той се замисли, след което попита:

— Кимбол, къде точно сме сега?

Кимбол се огледа.

— В южния край на имението, близко до потока Финджър.

— Така и си мислех — каза Уилям доволен. — Защо не ни оставите с лейди Сора до водата, а вие да поездите по поляната на изток оттук.

— Да, сър! — отговориха момчетата в един глас и поведоха конете по горската пътека.

— Днес яздихме доста дълго, мадам — обясни Уилям на Сора. — Ще ми се да си отдъхна сред природата. Отдавна не съм се наслаждавал на горската тишина.

Сора не каза нищо. Наистина тя не знаеше какво да каже. Глупавата идея я привличаше с неудържим копнеж. Тези пролетни дни ездата с Уилям и момчетата бяха събудили в нея желанието за нормален живот. Прагматичната жена беше надвита от вълната на непреодолимо желание. Сора повече не можеше да се примирява с този безсъдържателен живот, лишена от съпруг и деца. В ума ѝ блуждаеха мечти: за събждане на непреодолимото желание на Уилям да прогледне, мечти за собствени деца, струпани около полите ѝ, свещи, запалени в тъмнината около тях, докато светлината на любовта им не освети всичко.

— Моя скъпа и искрена приятелко, какво ще кажеш? — попита нежно Уилям.

Като се отърси от своите неосъществими фантазии, тя отговори:

— Аз също копнея да натопя краката си в прохладния поток. Водете, момчета.

— Ще трябва да оставите конете си тук — каза Кимбол. — Пътеката е тясна и доста оплетена с храсталаци.

С помощта на момчетата Уилям и Сора се настаниха до висока купчина камъни край потока.

— Спокойно е, нали? — Уилям опря гръб в нагрятата от слънцето скала. — Това е едно от любимите ми места. В ума си и сега виждам големите дъбове, разпрострели клони. Потокът търкаля камъчета по дъното. Върбата е натопила жадни клонки във водата. И всичко е зелено, така зелено, както може да бъде само в Англия през пролетта. — Като се подпря на лакът, той запита: — Прав ли съм? Така ли изглежда днес?

— Да — отговори тя с удоволствие. — Така изглежда. Колко си щастлив, че можеш да виждаш в ума си място като това.

Той се замисли върху казаното.

— Да, предполагам, че си права.

— И аз съм щастлива, че съм с теб, за да слушам песента за красотата на това място.

— Мадам, известен съм като човек, който съчинява най-добрите си стихове след пиршество. Дамите падат в несвяст от моя стил.

Развеселена, Сора добави:

— И от твоята скромност.

— Да, и от моята скромност — съгласи се той. — Ако искаш, можеш да се събуеш и да погазиш.

Тя развърза сандалите си, докато се двоумеше дали да го направи.

Сякаш дочул мислите ѝ, той я насърчи:

— Потокът е чист, а камъчетата по дъното са гладки и не нараняват.

— Както кажеш, милорд! — отговори тя, като се плъзна по скалата и навлезе във водата. Стигаше едва до глезените ѝ. — О, Уилям! — тя въздъхна от удоволствие. — Точно както каза, и дори е по-хубаво.

— Имай ми доверие, Сора, никога няма да те подведа.

Дълбокият смисъл на казаното я разтревожи. Демонът, който се беше вселил в Уилям през онази нощ, беше прогонен и сега Сора се ласкаеше от мисълта, че нещата са се променили. И все пак в ума ѝ се въртеше някакво леко съмнение и тревога. Изглеждаше, като че ли този обновен дух беше свързан с разкриването на малката ѝ хитрина. Сякаш той се радваше, че я освободи от маскарада на монахинята и очакваше с нетърпение окончателното ѝ разкриване. Изглежда, тя бе

изгубила контрол над техните отношения по време на разговора преди една седмица и сега сякаш той беше учителят, а тя ученичката.

Като газеше внимателно, бавно пристъпвайки от единия крак на другия, тя се наслаждаваше на водата. За миг се подхлъзна, удари пръстите си в камък и изпищя.

— Какво има? — попита той. — Змия ли видя?

Тя изстина.

— Змия?

— Тази приятна земя е пълна със змии. Много пъти, когато съм бил за риба тук, съм закачвал огромни змии, дебели колкото...

— Във водата? — Тя изпищя и подскочи, загубила ориентация от ужас, но сигурна, че ще може по някакъв начин да достигне до брега.

— Е, да, но и по сушата има много змии.

Сора отново изпищя, този път още по-силно, препъвайки се по хлъзгавите камъчета. Уилям повече не можеше да запази сериозния си вид. Той избухна в смях.

— Никакви змии няма — каза той, като се заливаше от смях. — Никакви змии, но бих дал всичко на света, за да мога да видя лицето ти.

— Отново ли ме предизвикваш? — попита тя.

— Никакви змии. — Той се изкиска и потри лице с наметалото си.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Ревящо магаре. — Все още във водата, тя се придвижи по посока на смеха. — Ти си позволяваш да си правиш шеги за моя сметка?

— О, миледи! — Уилям се изправи. — Това, което направих с теб, не е по-различно от онова, което ти направи с мен.

— Какво имаш предвид.

— Монахиня? Ти ми каза, че си монахиня. И — той разтвори ръка — стотици други измами, призна ти.

Тя не отговори, защото всъщност не знаеше какво да каже.

— Наистина ли е толкова лошо, колкото предполагам? — попита той тихо.

— О, много по-лошо. — Угнетена, тя се чудеше дали да признае истината, или да продължи лъжата? И ако трябва да признае, какво да

му каже? „Страхливка до края“, помисли си тя и се намръщи. Когато дойдеше време да му обясни тази хитрина, тя искаше да е сигурна за себе си, да не е сама в гората, където лесно можеше да бъде изоставена. И за предпочитане с някой, който може да го спре, ако той реши да я удари. Може би с лорд Питър, който ще признае своя дял във всичко това. Като взе това решение, Сора промълви с тон, който според нея беше естествен:

— О, измокрих си ръкавите.

Уилям се поколеба, а после прие промяната на темата, но настроението му видимо се промени.

— Трудно беше да не се измокриш, нали?

Пристягайки полата на кръста си, тя се съгласи.

— Да, аз... — и спря, смутена от неговата наблюдателност. — Какво искаш да кажеш.

— Шт. — прекъсна я той рязко.

— Защо?

— Тихо! — настоя той.

Като наостри уши, Сора чу откъм гората онова, което подозираше той.

— Уилям, наоколо има коне и хора — прошепна тя.

— Да. Ела тук. — Пипнешком той намери здравата си тояга и напусна скалата, като внимателно навлезе в потока недалеч от нея. — Качи се на камъните и стой настрана. — Уилям почака, докато тя изпълни нареждането и попита: — Какво виждаш?

Втрещена, Сора отговори:

— Виждам?

— Колко души са? На какво разстояние се намират?

— О, Уилям — започна тя тъжно, но шумът от смачкани клонки я прекъсна.

— Хванахме ги, Брони — каза един мъж на груб английски език. — Точно както ни заповяда Негова светлост.

— Сигурен ли си, че това са точно те, Морт? — попита друг глас.

— Да, двойка патки във водата, които очакват да бъдат пуснати в торбата — отговори първият.

— Според теб този големият е сляп, така ли? — попита вторият. — Иначе не бих искал да имам работа с него.

— Във всеки случай аз ще се занимая с развратницата — захили се похотливо първият глас.

— Какво казват? — попита разтревожено Сора, която не можеше да разбере бързия говор с подчертан акцент, но не харесваше тона.

Уилям се приближи до нея, с гръб към скалата, и стисна здраво тоягата.

— Казват, че им се ще да се поизкъпят.

Приклекнала до камъните, Сора съжаляваше, че ги няма момчетата, за да помогнат, и в същото време се надяваше, че са далеч и в безопасност.

— Вместо да дърдориш, отрепка такава, по-добре ги хвани — заповяда на английски един нов глас, след което премина на нормански френски. — Лорд Уилям? Заобиколен си от дванайсет души. Излез от водата и се предай.

— Не можах да преброя повече от седем — отговори спокойно Уилям.

За миг настъпи тишина, а после се чу гласът на Брони.

— Вие ни казахте, че е сляп!

— Ние сме осем — грубо отговори предводителят.

— Тогава значи не може да брои — промърмори Брони.

— В пъкъла да гориш дано! Той е сляп, за Бога, не виждаш ли? Той слуша, но не вижда. Сега ги хванете внимателно. Господарят иска лично да им се отплати.

— Наведи се, любима — избоботи Уилям, като се приготвяше за яростна атака.

Краката нагазиха в потока и Брони се завайка:

— Почакайте, още не съм си свалил обувките. — Чу се удар, тътрене на крака и Брони със стон цамбурна във водата. — Добре, добре, но си съсипах новите обувки.

Тоягата в ръцете на Уилям започна да свисти с нисък застрашителен звук от осмиците, които изписваше във въздуха.

— Хванах го — извика един мъж, като скочи върху слепия лорд.

Чу се къртящ удар, рев от болка, след което Брони отбеляза:

— Челюстта му е счупена.

Последва го ликуващият тътнеж от смеха на Уилям.

После друг се нахвърли върху него и Сора чу как дъхът му напуска тялото, когато върхът на тоягата се заби в стомаха му.

— Хайде, негодници, елате — повика ги Уилям, сякаш бяха животни, които иска да примами. С широката страна на тоягата си той отблъсна атаката на още един.

Изненадани, селяните започнаха да отстъпват, докато техният водач не изрева:

— Хванете го!

— Добър командир, няма що — каза Уилям с презрение. — Страх го е лично да ме хване.

Мъжете дишаха тежко от уплаха и гняв.

— Добре! — Командирът скочи във водата и нареди: — Аз ще му измъкна тоягата, а вие... всички вие... го хванете.

Беше план, обречен на провал и на успех. Мъжете се струпаха в потока под неговото застрашително оръжие, докато един силен удар не събори Уилям. Ужасена, Сора чу радостните викове на нападателите, докато Прометеевият^[1] войн губеше сили под техните удари. Тя обгърна с ръце скалата, на която се бе подпряла и откри един гладък кръгъл камък. Не беше малък, но можеше да го вдигне с двете си ръце и да го задържи. Брони извика:

— Аз ще доведа жената!

Преди да успее да си даде ясна сметка какво точно иска да направи, Сора се обърна и стовари камъка върху главата му.

Успешният удар събори Брони по средата на схватката и я прекрати. Вдъхновена от успеха, Сора се наведе напред и удари още няколко глави, преди да изтръгнат камъка от ръцете ѝ.

— По дяволите! — изруга предводителят, като я издърпа във водата.

— А ни беше казано, че операцията ще е лека — оплака се един от селяните.

Брони изстена.

— Защо смяташ, че Негова светлост нареди осем здрави мъже да заловят един сляп мъж и неговата жена?

Уилям и Сора бяха изкарани от водата и качени върху един голям кон.

— Стегнете му китките, а после ги вържете към кръста ѝ — нареди предводителят с разтреперан от гняв глас. — Така ще сме сигурни, че няма да скочи, защото ще събори и нея. И побързайте! Доста време вече сме на територията на Бърк.

— Да завържем ли и жената!

— Не — отговори водачът им презрително. — Не я ли виждаш каква е? Тя е безопасна.

— Аха! — озъби се Брони. — Главата ми е на друго мнение.

В неведение за нейното участие в боя, Уилям попита:

— Какво си направила на нашия приятел Брони?

— Стоварих камък върху главата му.

Уилям тихо се засмя.

— Това е моята бойна кралица. Един ден ще те науча да се защитаваш като истински рицар. — Той се усмихна, докато пристягаха въжетата около ръцете му, а после ги вързаха за кръста ѝ.

— Боли ли те?

— Няколко порязвания — отговори той пренебрежително. — Най-много пострада гордостта ми.

— Не са много рицарите, които биха могли да отблъснат осем души — посочи тя.

— По-рано можех. — Гласът му прозвуча равен и спокоен.

Конят им, който беше с повод, тръгна бавно напред, а после премина в тръст.

— Не можете ли да накарате тази кранта да се движи по-бързо? — изръмжа водачът им.

Един от мъжете отговори:

— Не и с лорд Уилям на гърба ѝ. А и жената отгоре.

Предводителят се приближи към тях и ги предупреди:

— Чуй ме добре. Ние сме кавалерийски взвод от наемни войници...

— Кавалерийски взвод? Силно казано за един наемен войник, който води група необучени крепостни селяни.

— ...от осем яки мъже...

— Осем? — присмя се Уилям.

— Най-малко шест — поправи се предводителят кисело. — Ти не успя никого да убиеш, само потроши малко кокали. Ти си слаб, сляп човек, но някога беше войн, ето защо те предупреждавам. Негова светлост те иска жив, но търпението ми има край. Ако не искаш да те караме с вързани ръце и крака, натоварен на коня като дивеч, не се опитвай да бягаш.

— Ще се постарая — отговори Уилям иронично.

Командирът отново застана начело на колоната. Групата се проточи като верига. Като се провираха през храсти и клони, те бързаха да се отдалечат колкото се може повече от отмъщението на лорд Питър от Бърк. Те мърмореха и плюеха, сравняваха натъртванията си и спореха.

Уилям и Сора започнаха да се приспособяват към друсането.

— Можеш ли да ги освободиш? — попита тихо Сора, когато усети, че Уилям размърда пръстите на ръцете си.

— Мога да ги освободя от кръста ти. Възлите са така затегнати, че пръстите ми изтръпнаха.

Той работеше мълчаливо, докато най-сетне промълви доволен:

— Ето. — Уилям потри пръстите си в нейния плосък корем. — Сега е много по-добре.

— Ами ако открият, че си се отвързал? — промълви Сора разтреперана.

— Няма да обърнат внимание. Той е прав, че сега само един глупак ще направи опит да избяга, а аз не съм такъв. Не, нямаше никакво съмнение за изхода от схватката, но се надявам нашите малки кавалери да са чули виковете и сега да препускат към замъка. Нека се порадваме на ездата, докато достигнем крайната цел, каквато и да е тя. — Пръстите му отново се извиха и притиснаха кръста ѝ. — Ти си слаба.

Тя почувства дъха му на врата си и отново подскочи.

— И си лесно възбудима. Никога не съм очаквал, че жена на твоята възраст ще реагира така само на едно докосване с ръка. Била ли си някога омъжена?

— Не. — Гласът ѝ постепенно премина в писък. — Уилям!

Устните му погалиха врата и раменете ѝ, а брадата му накара кожата ѝ да настръхне.

— Обичам дъха на карамфили. Такава гладка кожа. — Той се усмихна. — За жена на твоята възраст...

— Уилям...

— И такъв едър, стегнат бюст. — Сега ръцете му бяха върху гърдите ѝ и изследваха. — За жена на твоята...

— Възраст. — Тя хвана ръцете му и ги върна обратно на седлото. — Откога знаеш?

— Вече ти казах, че не съм глупак. Клер е на седем години. Голяма разлика между една възрастна жена на четирийсет и нейния брат.

— Не е невъзможно! — възрази Сора.

— Но е малко вероятно. След като стигнах до това заключение, не ми беше особено трудно да сравня моята мистериозна прислужница от банята с недосегаемата монахиня от благороден произход, неизвестната роднина на моята майка, нашата икономка. Дадох ти възможност да ми кажеш истината.

Потънала в мълчание, тя успя само да кимне с глава. Движението на главата ѝ го докосна и той продължи:

— Лейди Сора от Роджет?

— Да — прошепна тя.

Той я намести до гърдите си, за да не падне при подрусването. Нежно обви с мощните си ръце кръста ѝ, но умът му се бунтуваше възмутен. Нима бе открил тази жена, неговата жена, само за да бъде убит от някакъв анонимен негодник, който не смееше да си покаже лицето. В доброто старо време, преди да го бяха лишили с хитрост и измама от зрението му, такова нещо не можеше да се случи. Сега той беше принуден да язди заедно със своя враг към някаква непредвидима съдба. Той прокле пасивността, в която бе изпаднал неговият дух. Копнееше да смаже още нечий череп.

Яздиха до вечерта без почивка. Когато бризът захладя и се засили, те спряха, за да напоят животните. Сора слезе внимателно, тъй като обувките ѝ бяха останали на брега на потока. Краката ѝ се огънаха, протестирайки срещу часовете, прекарани в езда. Уилям се пресегна към нея, но Морт го удари по крака и той политна.

— Ха! Аз ще се погрижа за хубавата дама — изкикоти се Морт, като я хвана за кръста.

Другите също се разсмяха, но ядът им срещу рицаря още не беше преминал. Окуражен, Морт се притисна до Сора и издаде звук, напомнящ целувка.

— Ела с мен, миледи. Ще ти трябва помощ, за да намериш пътя си. Нека да ти покажа огромните дънери, които растат в тези гори.

— По-вероятно пънове — изсъска тя и го одра по лицето. Изпод ноктите ѝ бликна кръв, а Морт зави от ярост. Тя се отскубна от него и

залитна насред сечището. В ушите ѝ прозвуча веселият смях на групата. Злокобното преследване на Морт я принуди да побегне.

Страхуваше се, о, Боже, как се страхуваше!

Но към гонитбата се присъедини още един човек. Уилям ги последва, ориентирайки се по заплахите, които ехтяха в гората. Сора чу как той сграбчи нищо неподозиращия Морт и го хвърли на земята; чу как той започна да хърка, когато Уилям обви с ръка гушата му и го вдигна във въздуха; чу как изпука закръглената плът, когато един силен юмрук заглуши проклятията дълбоко в гърлото на Морт; чу как Уилям хвърли крепостния в групата блъскащи се наемни войници.

Онова, което не можа да види, бе как Брони, якият Брони, вдигна лъка си и с всички сили го стовари върху главата на Уилям.

Тя чу само удара, чу само тропота от падането на Уилям в калта.

После настъпи тишина, нарушавана само от хленча на Брони.

Предводителят се приближи към Уилям и го побутна с крак.

— Уби ли го, Брони?

„Има ли легло?“ — Камъкът под краката ѝ беше сух и студен, но витите стълби, по които се изкачи, както и гневът, бушуващ във вените ѝ, я загряха. Групата мъже, които ги бяха хванали, се разпръсна при пристигането им в тази странна къща. Само Брони остана да се погрижи за тях. Един огромен мъж пренесе Уилям на рамо.

Кои бяха те? Кой беше този мистериозен лорд? Как си позволяваше да отвлича господаря на Бърк и икономката му от неговите земи? Специфичната комбинация от миризми, която характеризираше всеки замък, ѝ показваше, че никога по-рано не бе идвала тук. Къде бяха? Стълбите ги изведоха на малка площадка, където изчакаха, докато Брони отвори една скърцаща врата и ги вкара в някакво помещение.

— Къде се намираме? Има ли легло за Уилям? — запита тя рязко.

— Да, миледи.

Френският му не беше много добър, но Сора ясно долови сервилните нотки в гласа му. Очевидно острият ѝ тон му беше показал, че трябва да проявява уважение.

— Искам да кажа, не, миледи. — Той изохка, когато острият ѝ лакът се заби в ребрата му. — На пода има сламеник. Тази стая

пригответе специално за вас.

— Ти наричаш този затвор стая? — Тя постави ръката си на едната стена и без да пристъпва, само като се наведе малко, докосна другата стена. — Но все пак сламеник е по-добре от нищо. Сложи лорд Уилям на него. Внимателно, глупако!

Когато коленичи пред намиращия се в безсъзнание Уилям, тя дочу обувките на Брони да скърцат към вратата.

— Не можеш да си отидеш, преди да ми донесеш вода и нещо за превръзване — отсече безапелационно Сора и стъпките спряха.

— Е, добре, ще трябва да попитам милорд.

Тя се изправи разярена.

— Питай го! Да, и го попитай също дали иска лорд Уилям да умре от твоята глупост. Попитай го как се чувства, когато един селяк отказва да изпълни нарежданията на една дъщеря на барон. Попитай го...

— Ще донеса водата — бързо отговори Брони.

— И превръзка. И нещо за ядене, гладна съм. И още одеяла.

Докато се от нейната власт, Брони с наведена глава промърмори:

— Да, миледи. Както наредиш, миледи.

След което затръшна вратата и остави Сора сама. С неговото изчезване се стопи и гневът ѝ, който я поддържаше. Главата ѝ оклюма, краката ѝ се подкосиха. Тя се сви до Уилям, а пръстите ѝ започнаха неистово да опипват главата му, търсеци причината за неговото безсъзнание. Отзад на врата му се издигаше голяма подутина, пълна с кръв. „Паче яйце“, така ги наричаше майка ѝ, бяха болезнени, но не сериозни. Сигурно имаше и друга рана, но ръцете ѝ не можаха да открият нищо.

Със стон тя положи главата си до Уилям. Свила крака до гърдите си, тя ги прихвана с ръце. Лежеше, без да мърда, изпаднала в отчаяние, неспособна да плаче.

Беше сляпа, безполезна и отблъскваща, както неведнъж бе казвал нейният пастрок. Тя не можа да види нападателите, за да предупреди Уилям. Не можа да разузнае околностите, не можа да потърси полезни оръжия, не можа да направи нищо, което да е от полза за някого. Тя дори не успя да внуши на простия селянин да се отнася с уважение към нея, не можа дори да го накара да донесе вода, превръзки, храна и

одеяла, и всичко необходимо, за да прекарат удобно нощта. Тя беше просто един червей.

Животът ѝ изглеждаше най-светъл точно преди да ѝ бъде отнет. Тези нейни неясни сънища ги заведоха при потока, разсеяха я, когато трябваше да бъде нащрек. Докато живееше в къщата на своя пастрок, винаги се слушваше. Тя никога не заспиваше, ако не я пазеше Мод, никога не работеше сама, никога не се разхождаше в градината или на двора, без да се ослушва за стъпките на Тибълд. Искаше да положи ръцете му върху тялото си, да вдъхва неговия мирис, да го притисне в прегръдките си. Как може човек да презира някого така, както Тибълд я презираше, и въпреки това толкова много да я желае?

Тя дори не бе в състояние да помогне на Уилям. Подутината на главата му не беше голяма, но тя знаеше истината, макар че не желаше да я признае даже пред себе си. Неговите рани могат да бъдат коварни, майка ѝ ѝ беше казвала. Особено рани, свързани с предишна рана. Мозъкът в една човешка глава се подчинява на собствените си правила. Едно натъртване на тялото боли и може дори да бъде смъртоносно, но същото натъртване на главата може да превърне най-умния човек в инвалид за цял живот.

Понякога ѝ се струваше, че Господ я мрази повече от което и да е друго живо същество. Беше ѝ дал достатъчно, за да живее на този свят, но не толкова, за да стане част от него. Тя беше умна, но не и красива. Беше сестра, но никога нямаше да стане съпруга. Беше леля, но никога нямаше да стане майка.

Ръцете ѝ отново погалиха грубите ръце на Уилям. Тя беше приятел, учител, жена, но не и любовница.

Какво би правила без Уилям?

Изведнъж в съзнанието ѝ се появи образът на майка ѝ.

„Лежиш, отдадала се на самосъжаление, Сора. Имаш достатъчно за ядене, покрив над главата си, слънцето те топли през лятото, а огънят — през зимата. Погледни около себе си. Ако има глад, кой страда? Не ти. Ако има война, кой загива? Не ти. Ако има болест, ти не лежиш в калта край пътя, без да има кой да ти помогне. Нямах зрение! Имаш ум. Стегни се и го използвай“.

С невиджана сила ехото от гласа на майка ѝ я изправи.

— Окайването ти няма да го завие — каза тя високо и леко се засмя. Гласът, който излезе от устата ѝ, напомняше на майчиния, който

нареждаше на младата Сора да се погрижи за болния, защото това беше задължение на иконома.

Вдървените ѝ ръце заровиха из твърдия сламеник, докато намериха грубото вълнено одеяло, събрано в краката му. Тя го зави. После промени решението си, мушна ръце под него и се опита да го обърне по гръб.

Не успя да го помръдне. Огромната човешка маса, която представляваше Уилям, не беше по възможностите ѝ.

— Ще ти бъде по-леко... да дишаш... милорд — тя натъртваше всяка дума, докато се мъчеше, — ако се претърколиш... на гръб.

— Не, миледи!

Сора трепна и се обърна.

— Оставете аз да го обърна. Вие сте много слаба за такава тежка работа. — Брони се вмъкна в стаята и остави нещата, които носеше. — Аз мога да преместя господаря.

— Добре, но бъди внимателен. Това е от лошия удар, който ти му нанесе — сгълча го тя.

— Съжалявам. Наистина съжалявам. Но той удряше Морт.

— Той е сляп човек. Какво мислиш, че можеше да стори?

— Е — Брони провлече думата с характерното за бавномислещ човек съмнение. — Струваше ми се, че ще го убие. Добре, искате да е по гръб, нали?

Тя слушаше и кършеше ръце, докато Брони обръщаше Уилям. Един Бог знае какво правеше този човек, но нямаше друг избор. Уилям трябваше да бъде обърнат, а тя не можеше да го стори.

— Ето, миледи. Сега той е по гръб. И знаете ли? Според мен цветът на лицето му сега е по-добър.

— Наистина ли? — Тя се пресегна за одеялото и внимателно го подпъхна под тялото му.

— Да, погледнете го. Синият оттенък около устата му изчезна... — Брони млъкна, когато тя обърна към него виолетовите си очи. — Съжалявам, миледи, не мислех. Наистина, вие не приличате на сляпа. Цял ден не можах да разбера, че дори не знаете къде стъпва конят. Движехте се така уверено и вършехте всичко като здрав човек.

— Донесе ли ми одеяла? — попита Сора и студенината на гласа ѝ проникна дори през дебелия глава на Брони, макар да не разбра причината за това.

— Да. Да, донесох ви одеялата, както заповядахте, миледи. Много одеяла, защото тук няма огнище, а през нощта става студено. Дори и през лятото е студено. Ще ги сложа тук, на тази маса. — Скърцането на обувките му пресече стаята, спря при донесения куп, а после се премести до масата, за която бе споменал. — Донесох и плат за превръзка, нахъсан на ленти. И цяла кофа вода. Ето, само минутка, оставих я навън, нред вратата. Ще я сложа ей там, до леглото. Само минутка, да преместя един стол, ще го сложа тук, за да бъде кофата на високо. Ще ви бъде по-лесно да я достигнете. — Той премести стола до сламеника и постави кофата върху него. — Има още един стол, знаете ли, ей там, до масата. Сега ще дойде и храната. Не че е кой знае какво, готвачката е една повлекана. Аз ще ви я донеса.

Объркан от нейното мълчание, той се оттегли и тя неочаквано се почувства смутена. Брони, мислеше си тя, беше просто кутренце. Добронамерено, наивно кутренце, което не искаше никого да нарани, във всеки случай не и един лорд или една лейди. Сега той стоеше пред нея, тя знаеше това, очакващ с нетърпение да види дали ще го удари, или пък ще го похвали, и тя не можеше да устои на силната молба, излъчвана от него.

— Справи се чудесно, Брони. Благодаря ти.

Новите обувки подскочиха за миг и той с готовност каза:

— Ако имате нужда от нещо друго, извикайте мен, миледи.

— Никой друг. Само теб — обеща му тя. — Всъщност ти можеш да ми помогнеш сега. Трябва да свалим дрехите на господаря.

— Да ги свалим? Защо? Та те не са му омалели.

Сора притвори очи от гняв.

— Не, но той е мокър и може да настине. И аз трябва да проверя дали няма други рани, които да го болят.

— Да проверите? Искате да кажете, да го опипате? Много съм смутен. Говореха, че не сте омъжена за господаря.

— Вярно е.

Сега гласът на Брони прозвуча неуверено.

— Не сте женени, а искате да го опипате? Да не би да сте от онези вещици, за които говори пасторът?

Тези думи развеселиха Сора.

— Затова ми е нужна твоята помощ. Ти ще можеш да го огледаш и да провериш за натъртвания.

— О! — Брони се замисли върху думите ѝ. — Искате да кажете, че аз трябва да ви кажа дали е ранен.

— Точно така.

— Но ако е ранен, вие трябва да го превържете.

Това я развесели още повече и тя се усмихна.

— Ще направя това с най-чисти помисли — обеща тя.

— На лорд Уилям няма да му хареса.

— Още по-малко ще му хареса, ако не се погрижа за раните му. А сега да се залавяме за работа.

Тя запретна ръкави, подготвяйки се за тежка работа, но Брони отсече:

— Не. Аз ще свърша това.

— Аз мога да помогна.

— Аз ще го направя — настоя той. — Вие не трябва да го докосвате повече, отколкото е необходимо. Вие сте лейди.

Сора кимна, поразена от етиката, която позволяваше на един убиец и похитител, но не разрешаваше на една дама да се докосва до голото тяло на един лорд, за когото не е омъжена. Само Брони ли беше такъв, или всички саксонци се придържаха към такива строги норми?

— Той е голям, нали? — изсумтя Брони. — Но е здрав, доколкото мога да видя. Само няколко дребни охлузвания. Искате ли отново да го облека?

— Ако ти искаш. Ако не искаш да го оставиш гол и аз да съм до него.

— Не, не, всичко е наред. Всичко е наред. — Брони се изправи, като дишаше тежко. — Вие сте добра лейди, вие няма да се подиграете с него, когато изляза.

Сора се обърна настрана, неспособна повече да сдържа усмивката си, която всеки момент можеше да се превърне в неудържим смях.

— Ще се постарая да се въздържа.

— Ей сега ще донеса храната. И...

Сора почувства неговото смущение.

Донесох ви и гребен.

— Гребен? — Тя вдигна ръка и опипа косата си. Нейната шапчица отдавна беше паднала от главата ѝ, връзките на плитката ѝ се бяха разхлабили. „Сигурно изглеждам като вещица“, помисли си тя.

— Да, помислих си, че може да поискате да се срещнете. На масата е. С парче панделка от моето момиче. Ако ви хареса. Много е хубава. Синя.

— Сигурна съм, че е хубава. Благодаря ти, Брони. Много ти благодаря. — Сора се обърна към него и му се усмихна.

— Ще донеса храната — обеща той.

— Сигурна съм, че ще я донесеш. Благодаря ти.

— И малко хубаво вино. И каквото друго ви трябва.

— Благодаря ти.

Вратата се хлопна зад гърба му и Сора се засмя.

— Е, предполагам, че мога да убедя и някого друго в моето достойнство — каза тя на намиращия се в безсъзнание Уилям. — Макар че това няма да си ти.

Но при цялото си влияние тя не успя да убеди Брони да ѝ каже кой е господарят на този замък. Мъжът донесе вечеря, както беше обещал, и вино и хляб за сутринта. Той си спомни, че беше ходила боса в калта на двора, и донесе още една кофа вода, за да се измие, а също и една груба кърпа. Но когато се опита да го разпита, той разсеяно се зае да оправя масата и да изправя железния свещник до стената. Когато тя настоя да махне свещта, Брони се смути. Най-после се съгласи, взе свещта и излезе, като я остави сама в сред тъмнината.

Беше тихо. Този замък не беше главният. Подозрително липсваше оживлението на много хора, рицари и прислуга. Тя единствена носеше цялата отговорност за Уилям.

Сора изяде вечерята си, която, както ѝ бе казал Брони, наистина беше отвратителна. После опипа вратата, изследва стаята, представляваща гола клетка с две бойници, два стола, една разнебитена маса и сламеник. И нищо, от което да може да се направи някакво оръжие. Тя провери превръзката на Уилям, зави го с още едно одеяло и закрачи из стаята. Накрая седна на малкото столче до ниската маса и взе гребена на Брони. С разтреперани пръсти Сора разплете плитката си и започна да се реши. Това я разсея от тишината, от безпокойството и самотата. Заплетената ѝ коса отклони мислите ѝ от Уилям, който лежеше неподвижен на сламеника, ритъмът на движението я успокои.

Най-после тя спря, отпусна ръце и ги скръсти на скута си. След малко щеше да се промъкне на сламеника до Уилям и да заспи, но

засега тя седеше и се молеше със страст, каквато никога не бе подозирала, че притежава.

Една въздишка откъм сламеника привлече вниманието ѝ. Въздишка и стон, и леко повдигане, когато Уилям се обърна настрана. Сора се спусна към сламеника, попипа го трескаво, докато не се успокои.

Той спеше. Спеше! Клепките му трепнаха, когато ги докосна, изстена, когато притисна главата му до себе си. Уилям хъркаше със здравия ритъм на уморен човек.

Спи! О, Света Дево! Сърцето ѝ се изпълни с благодарност, която се опитваше да изрази към Бог, към себе си, към чувството, което изпитваше към чудото на живота. Тя не мислеше за себе си, не мислеше, че присъствието на Уилям изпълваше всичките ѝ сетива, цялата ѝ душа. Той спеше и това означаваше, че ще се събуди, че има надежда! За първи път Сора почувства надежда и заплака. Силните ридания и изобилието от сълзи я пречистиха, тя повдигна глава и отново се усмихна.

[1] алюзия с Прометей, който за наказание бил прикован към скалата — Б.пр. ↑

5.

Сора излъга Брони.

Преди тя не беше подозирала, но сега знаеше, че е от онзи тип жени, за който говореха свещениците — порочна, неморална, истинска дъщеря на Ева.

С настъпването на нощта и падането на температурата и сламеникът, и одеялата, и Уилям ставаха все по-привлекателни. „Това е, казваше си тя, единственото логично нещо, което трябва да направя.“ Никаква лятна топлина не проникваше през тези каменни стени, никакъв огън не смекчаваше нахлуващия студ. Щеше да ѝ бъде трудно да стои права, увита само в едно тъничко одеяло. Нямахше да е никакъв грях, ако легне до него. Не като съпруга или развратница, само да се сгрее от телесната му топлина. Щеше ли да има това някакво значение?

Разбира се, че имаше.

Тя дръпна връвта на грубия си сукман и прокле схванатите си пръсти. Трябваше да разреши на Брони да остави свещта. Сега щеше да си посгрее ръцете на пламъка. Ако имаше малко по-голям опит, тя щеше да знае, че несръчността ѝ се дължеше не на студа, а на нервите.

Не беше ядосана. Как можеше да бъде? Лейди Сора беше известна с вечното си спокойствие, с неустрашимостта си пред трудностите, със здравия си разум. Никой не можеше да си я представи разтреперана, стискаща зъби, освен ако не беше от студ. Тя *не беше* ядосана.

Сукманът ѝ се смъкна на пода под тежестта на мокрия подгъв. Някаква неясна скромност я накара да задържи ризата. „Защото това всъщност е бельото ми“, каза си тя, и защото тя винаги спеше с нея. Не се реши да свали долната си дреха с дълги ръкави и шнур около врата. За да ѝ бъде топло, разбира се.

Като се сгуши отстриани до Уилям, тя се намести на твърдия сламеник и придърпа косата си през рамо. Раздели я на три части, сплете я бързо и изкусно и я завърза с хубавата синя панделка. Повече

не можеше да отлага. Сора се пъхна под завивките и бързо се зави, за да не избяга отделената от тялото му топлина. Обърна се с лице към него, пъхна ръка под главата си и започна да я свива и отпуска, докато се затопли.

Независимо, че беше ударен по главата, Уилям беше здрав. Легнал по гръб, с глава обърната на една страна, той хъркаше дълбоко, силно и енергично. Сора потрепери от звука. Без значение беше, че нямаше да може да заспи. Той беше тук, беше жив и ако се събудеше, без да помни нещо от миналото, или с болка в лявото си рамо, е, за това ще му мислят на сутринта.

Ще ѝ бъде по-топло, ако се долепи до него. Тя пое дълбоко дъх, изпусна го бавно и се усмихна на собственото си малодушие. След това събра целия си кураж, протегна крак и допря пръст до крака му.

„Един пръст, каза си тя, не е грях“. Краката ѝ бяха студени. Винаги са били студени, дори пред пламтящия огън в голямата зала. Независимо че хапещият мраз отдавна си беше отишъл, камъните на замъка излъчваха студенина. Тук, в тази стая, не гореше огнище и студът пронизваше костите ѝ. Глупаво беше да мръзне.

Какво лошо можеше да има в това? Пръстът ѝ се движеше по прасеца му, проправяйки си път през меките косми, които покриваха крака му от коляното до глезена. Тя продължи внимателното си проучване, най-напред с пръста, а после с цяло стъпало. След това бавно и предпазливо пъхна замръзналите си крака между неговите.

Не е никакъв грях, увещаваше тя сама себе си, да се доближи малко по-близо, за да стопли по-добре краката си. Кожата ѝ беше настръхнала, струваше ѝ се, че колкото по-силно усещаше неговата топлина, толкова по-голям ставаше студът навън. Ленената ѝ риза я защитаваше от непосредствения допир до кожата му. Вярно, тя беше порочна, но само малко. А той беше толкова топъл. Доближи гърди до ръката му. Усещането я окуражи, тя се притисна до него и за известно време остана неподвижна. Беше ѝ приятно да е близко до него. В действителност беше прекрасно. Тя потъна в блажената топлина, излъчвана от голямото му силно тяло. Изглеждаше ѝ някак несправедливо ленената риза да ги разделя толкова много. Така не можеше да го почувства, липсваше ѝ усещането на кожата му, но когато понечи да развърже шнура на врата си, безразсъдната ѝ смелост изчезна. „Трябва да се сгуша, каза си тя, защото той така

застрашително придръпва завивките“. Но дори нейният рационален ум не можеше да оправдае пълното събличане и ръката ѝ падна безсилно.

Тя опипа тялото на Уилям с колеблива ръка. Тази вечер беше време на радост, на ликуване, на изследване.

Никога преди това не бе имала възможността да го докосне. Никога не бе имала свободата да изучи особеностите на лицето и на тялото му, а сега... ах, сега.

Тя притисна длани до гърдите му. Там пулсираше сърцето му. Сора повдигна плитката си и положи глава на гърдите му. Чуваше съвсем ясно равномерното тупкане на сърцето му. Косъмчетата по гърдите приятно гъделичкаха бузата ѝ и тя зарови лицето си в тях. Ухаеше приятно.

Не го ли описа така Мод? Приятен. За Сора приятен беше ароматът на пролетния ден, уханието на прясно окосена трева, шумоленето на листа. Приятно беше брането на цветя, които беше посадила, усещането от кадифените им листенца, преждата, която намотаваше на хурката. Приятно беше слънцето, галецо лицето ѝ при следобедната дрямка в градината.

Тялото на Уилям пулсираше под нея и неговият приятен аромат достигаше на талази като упойваща билка. Тя потърка лице в гърдите му, търсейки източника на това благоухание, но, изглежда, то беше неуловимо.

Сора се наведе над него и се зае педантично да изучава лицето му. Шията излизаше от раменете му като солидна колона, издута от мускули. Квадратната му челюст говореше за непоклатима решителност, прикрита от добре оформената му брада. Носа не можа да разчете; беше чупен многократно и отдавна бе загубил формата, дадена му от Създателя. Ушите му проучи с удоволствие: малки и добре оформени, плътно прилепнали до главата. Тя прокара върха на пръстите си по извивката на ухото, очарована от съществуването на такава нежна черта в едно толкова мъжествено същество.

Изглежда, че нейните действия го смутиха, защото той промърмори нещо и се закашля, а тя виновно се оттегли. Сора избута завивките и се изправи, ослушвайки се за звуците в замъка. В стаята настана дълбока тишина; стори ѝ се, че той бе спрял да хърка. Замисли се. Като че ли откакто беше започнала да изучава гръдния му кош, хърканията бяха престанали.

Уилям въздъхна и тя притихна. Не смееше да помръдне, докато не се увери, че той отново заспа дълбоко. Нуждата от топлина в мразовитата стая надделя над смущенията ѝ. Отново легна до него и много внимателно нагласи завивките. Трябваше да спи, трябваше да потисне желанието да опипа лицето му, но ръцете ѝ трепнаха, пренебрегнаха разума. Очите бяха разположени дълбоко под челната кост, а гъстите вежди подсилваха контраста. Широкото чело подчертаваше силата му.

Сега тя знаеше как изглежда. Ясно виждаше в ума си чертите на лицето му: изсечено от длетото на ваятел, силно, състрадателно, фино, решително.

За момент любопитството ѝ беше задоволено и тя отново положи глава на рамото му. Усети как ръцете ѝ гаят гърдите му. Дали му харесваше това движение толкова, колкото и на нея? Устните ѝ леко го докоснаха, подтиквани от някакво първично желание, езикът ѝ проследи жилите по врата му. Вкусвайки с удоволствие възбуждащия аромат, устата ѝ се спусна надолу към чудесното гнездо.

Късите косъмчета възбуждаха ръцете ѝ, докато тя внимателно изследваше очертанията на подмишниците. Широчината на ключицата му надминаваше нейните представи и тя бързо се изправи, за да я сравни със собствената си. Нейната ключица се обхващаше с пръсти, неговата беше с цели четири пръста по-широка. Ръцете ѝ нетърпеливо продължиха да опипват и тя откри следи от счупено, добре зараснало, но все още лесно доловимо от чувствителните ѝ пръсти. Възхитена, тя започна да масажира мощните му рамене. Той имаше толкова силни мускули! Кожата му беше гладка и нежна, докато пръстите ѝ не попаднаха на следи и белези, които отразяваха борбата му за оцеляване. Ръцете му бяха силни, а дланите огромни и четвъртити. Пръстите му я изненадаха: дълги, със заоблени нокти, чувствителни.

Тя се спря на ръцете му. За нея те бяха огледало на душата. Неговите говореха за доброта и съдържаност, за характер и величие. Доволна от направените заключения, тя продължи пътя на изследването си.

Уилям беше голям, с добре развити мускули и напълно заслужаваше титлата „рицар“.

Но той беше нещо повече. Беше мъж. Нейните любопитни пръсти се плъзнаха надолу по гърдния му кош, до повдигания се

корем и продължиха по пътеката от косми. Момичешкото ѝ любопитство я подтикваше; трудно беше да се устои на неотразимото.

Сора подскочи, когато ръката ѝ напипа жезъла на неговата мъжественост. Не беше очаквала такава жар и твърдост. Тя си спомни всичко, което беше слушала за правенето на любов с един мъж, и поклати глава.

— Това не е възможно — каза тя високо.

— Уверявам те, че е възможно — прошепна той на ухото ѝ.

Беше толкова стъписана, че забрави да се смути. Тя подскочи от изненада, изписка леко и се отдръпна. Той сложи огромната си ръка върху главата ѝ.

— Повече от възможно. Бих казал, че е задължително.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, като се стараяше гласът ѝ да звучи спокойно.

Ръката му отмести косата от лицето ѝ.

— Просто това, което казах.

— Откога си буден? — тя внимателно се освободи от него.

— Не се отдръпвай — заповяда той. — Това оправдава използването ми като нагрятата плоча.

Сора замлъкна притеснена и се изчерви до корена на косите си.

— Мислех, че не усещаш.

Ръката ѝ остана върху корема му и тя почувства как мускулите му се стегнаха, когато се опита да потисне смеха си. Пръстите му се плъзнаха по челото ѝ и той свали ръката си.

— Не усещам? Че ме използваш като плоча за затопляне или че бе поставила ръцете си върху мен?

— Моите ръце... — Тя отново се изчерви, този път заради глупостта, която изгърси.

Мина доста време, преди той да проговори. Сега гласът му беше колеблив и рязък.

— Буден съм още от момента, когато леденият ти пръст се допря до крака ми. Всеки човек би се събудил, ако до крака му се допре такова парче лед. Достави ми голямо удоволствие — той се засмя, — особено със стъпалото.

— Защо не се обади?

— Беше ти приятно.

Това я накара да се изправи.

— А на теб не ти ли беше приятно?

Той сложи ръка на рамото ѝ и отново я върна на сламеника.

— И на мен, Сора. И на мен.

Сора лежеше вдървена, и засрамена от предишната си дързост, докато той се приближи до нея. С едната си ръка обви врата ѝ, а с другата кръста. Прегърна я толкова силно, че започнаха да дишат в такт. Държеше я притисната до себе си и я топлеше.

Постепенно напрежението се стопи и премина в огромно блаженство. Когато тя притисна глава до гърдите му, ръцете му започнаха леко да подръпват плитката ѝ.

— Какво правиш? — попита тя.

— Обичам миризмата на косата ти — промълви той. — Обичам нейната копринена мекост и искам да е разпусната, когато те любя.

Тя се опита да протестира, но топлината му навлизаше в тялото ѝ като наркотик и мускулите ѝ вече не реагираха на шока.

— Ти нямаш право да ме любиш — каза тя, но протестът ѝ прозвуча неуверено.

— Нали затова дойде в леглото ми — отговори ѝ той.

— Беше ми студено.

— А защо ме събуди с ледените си крака.

— Исках да ги стопля.

— А защо започна да ме разтриваш, когато студените ти крака не ме разбудиха, и да ме целуваш, когато разтриването не подейства. Ти искаше да ме събудиш и правеше всичко възможно. Не се ли интересуваше от устните ми?

— От устните ти?

— Ти ме опипа целия.

— Не и краката ти — възрази тя възмутено.

— Защото аз те спрях, преди да стигнеш до тях — каза той.

Отчаяна, Сора разбра, че не може да оправдае любопитството, което проявяваше към неговото тяло, с простото обяснение, че беше сляпа и никога не го беше виждала. Той все още нямаше никакви подозрения, все още я смяташе за човек, който ходи, работи и се движи с увереността на зрящ. Ласкателно, но трудно за обяснение.

— Моите устни — подтикна я той.

— Устните са за целуване, за онова силно целуване, което доставя такова голямо удоволствие на мъжете, но което аз не желая...

— Гласът ѝ постепенно заглъхна по средата на обяснението.

— Кой ти е дал такова погрешно мнение за мъжката целувка?

— Понякога при посещение дворяните ме целуват, като знак на почест, разбира се, а понякога се е опитвал и моят пастрок.

— Свини. — Той изстреля обидната дума. — Това не са целувки. Ние веднъж се целунахме, не си ли спомняш? Никой ли не те е целувал както трябва? — Ръката му тръгна по същия път, който беше извървяла нейната, опипвайки веждите ѝ и плъзгайки се надолу по изящния нос до треперещите устни. — Никой ли не ти е разказвал за удоволствието от срещата на мъжките и женски устни? — Той галеше бузата ѝ с пръст. — Никой ли не е полагал на бузата ти горещия печат на една целувка? Никой ли не ти е поднасял вкуса на прекрасни ягоди?

— Звучи така, сякаш някой се опитва да ме съблазни — каза тя, като наблегна на последната дума.

Той се засмя и я притисна.

— Какъв фразьор си! Подчертано неромантична, истинският характер на лейди Сора, вкисната от липса на любов. Но аз лежа тук и една очарователна фея ме прегръща и ми напомня за невинната девойка, която се бореше с мен в банята, и ме целуна и предаде вкуса на ягоди, рози и нектар на един мъж, лишен от радостите на дивота.

— Онази целувка беше различна. Ти ме изненада.

— Ах! Никога ли няма да ти доставя удоволствие, ако не те изненадам? Тогавя ще се прокрадвам до теб.

Устните му докоснаха ухото ѝ, после се отдръпнаха, за да докоснат леко устата ѝ.

— А може би трябва да те насилвам. — Той я целуна шумно по брадичката. — Или да те целувам като някое неопитно момче. — Той сложи устата си върху нейната и я притисна намусен, в една пародия на страст, докато тя се засмя. — И после да целуна усмивката на лицето ти — прошепна той, — докато ти отвориш уста с желание.

Постепенно намерението му се промени така незабележимо, че тя направи онова, което той искаше. Отвори уста с желание. Тази целувка нямаше нищо общо с вниманието, оказвано ѝ от други мъже, и тя за първи път се запита дали онова, което те правеха, беше целувка, или изнасилване. Може би Уилям беше прав, може би целувката между мъж и жена изискваше точните съставки, за да я направят пълна.

Тя отново вкуси от него, както бе направила по-рано, но този път вкусът бе различен. По-силен, по-мъжествен, избистрен от дъха му и подчертан от езика му. Той се притисна плътно до нея, като я остави да почувства неговата мъжественост, от което тя се отдръпна.

— Аз все още не мисля — каза тя задъхана, — че това е възможно.

— Ние ще го направим възможно. — Той се надигна над нея, но тя го дръпна надолу.

— Не трябва. Днес те раниха.

— Да, главата ме боли, но не толкова силно, колкото моя... — Той спря. — Извинявай. Думата не е за ушите на една лейди.

— Не е нужно да си деликатен. Зная какво имаше предвид, мога да те уверя, че съм слушала всички груби думи в норманския език.

— Толкова по-голямо е основанието да бъда деликатен. Кълна ти се, че никога няма да ме сбъркаш с другите мъже в твоя живот. — Дъхът му притихна, той шепнеше до лицето ѝ. — Това, което се случи днес, не може да ми навреди. Опасността от обстоятелствата, минали и настоящи, може само да добави жар към нашата любов.

— Утре вечер може никога да не дойде — допълни тя мисълта си.

Той отново се надигна над нея и когато тя отвърза шнура, който държеше ризата ѝ, каза:

— Утре ще дойде и ще ни донесе надежда.

Шнурът се плъзна надолу и разшири деколтето. Той разголи раменете ѝ и страстно ги целуна.

— Толкова крехко същество в ръцете на такъв силен войн. — Той повдигна ръцете ѝ и ги постави до лицето си, като търкаше брадата си в тях и ги насочваше към врата и раменете си. — Обичам това, обичам да ме докосваш — каза той.

Ръцете ѝ се вкопчиха в него, но тя беше твърде изплашена, чувстваше се неловко, като натрапница. Чувстваше, че „силният войн“ не можеше да намери сили в нейната душа, които да му доставят желаното удоволствие. Той сърдечно се разсмя и сръчно смъкна ризата под кръста ѝ.

— Каква наслада изпитвам от теб! Надарена със сладостта на зряла жена и в същото време невинна и неопитна като момиче.

С изненада тя установи, че издава звуци на задоволство, така очарователни и привлекателни, както хитростите на всяка една развратница.

Той отново вдъхна от аромата на косата ѝ.

— Всяко вино би трябвало да има такъв аромат — въздъхна той, като не спираше да я обсипва с милувки.

Тя наклони назад глава, оголвайки шията си за нежните му целувки. Никога не си беше представяла такова богатство на чувства. Тя усети лекото докосване, когато той с любопитство опипа веждите ѝ, погали нежно носа ѝ и спря на устните ѝ. Той разгадаваше нейното лице.

Тя беше свенлива като непорочна девойка и той прикри своето желание незабавно да я притисне в любовна прегръдка.

— Мислиш ли, че съм хубава? — попита тя с глас, изпълнен с удоволствие.

Усмехната, тя се протегна и хвана силните ръце, които опипваха долната част на тялото ѝ. От неочакваната му милувка дъхът ѝ спря от удоволствие и копнеж за още по-интимно докосване.

— Приятно ми е от това докосване — повтори тя. — Ще ми покажеш ли къде би искал аз да те докосвам?

Той отново повдигна ръцете ѝ, но ги остави да стоят във въздуха. Искаше тя сама да открие местата, които запалваха неудържимата му страст. Галеше я мило, без да бърза, като оставяше такива парещи следи, че тя едва се сдържаше.

Разумът ѝ я напусна, когато ръцете му обгърнаха гърдите ѝ. Беше усещане, каквото никога не бе изживявала; допирът до гола мъжка плът ги сля в един чудесен момент на взаимност. Тя затвори очи, от устата ѝ се изтръгна вик на екстаз. Един неповторим момент, изпълнен с блаженство.

— Още? — прошепна гласът му в ухото ѝ.

Тя кимна в знак на мълчаливо съгласие, а после прошепна:

— Моля те.

— Как?

Ръцете ѝ търсеха зърната на гърдите му, заровиха се в къдравите косми, а пръстите ѝ започнаха кръгообразно да ги масажират.

— Колко си неподправена — възхищаваше се той. — Повечето жени биха предпочели това.

Като листа, гонени от есенен вятър, пръстите му докосваха леко кожата ѝ, обработваха чувствителната долна част на гърдите ѝ, даряваха я с мълчаливо възхищение. Вътре в нея се надигна някакво непознато чувство, реакция на неопитен ученик под ръководството на опитен учител. Тя чакаше, отчаяно чакаше, но съгласуваността беше нарушена, координацията — изгубена.

Тогава той удовлетвори нейното желание. Обхвана с ръце гърдите ѝ, натискайки ги в лек и равномерен ритъм. Мислещата част от Сора отлетя и на нейно място на сламеника остана да се гърчи непознато чувствено същество.

— Още? — попита той.

Тя дълбоко въздъхна, преди да му отговори:

— Какво още може да има?

Устата му всмукна зърното на гърдата и всяко мускулче от тялото и настръхна. Облиза всеки сантиметър от гърдата ѝ, а тя обви краката си около кръста му в открита молба. После той повтори същото и с другата. Когато най-после се отмести, тя усети студа на стаята върху гърдите си, влажни от неговата любов. Това поотрезви ума ѝ и организира мислите ѝ.

Той промърмори:

— Студено, нали, малката? Нека да те покривя. — Бавно, съвсем бавно, той легна върху тялото ѝ, покривайки най-напред уязвимата кожа на корема, а след това и гърдите ѝ. Зърната ѝ потънаха в меката му окосменост. Тялото му я притисна, сплеска я и за първи път ѝ разкри чудото от допира на две голи тела.

Животът ѝ обикновено беше еднообразен и скучен или страховит и ужасен, изпъстрен с малко приятни моменти. Но този момент беше несравним. Нейният златен мъж. Устните му целуваха клепките ѝ, мирисът му дразнеше обонянието ѝ. Тя вдигна глава и долепи устните му към своите, свежи и пламенни като на всеки способен ученик. Те се разтвориха под натиска на нейните и той я остави да го води по пътя към рая.

— Любов — възкликна той, а гласът му прокънтя в голата стая. После добави по-тихо: — Любовта е чудесно нещо. Тя може да бъде бавна и огнена, изгаряща всяка преграда по пътя си. — Навеждайки се отстрани над тялото ѝ, той плъзна ръката си надолу към бедрото ѝ. — Пожарът в нас запали всичко. Сора, аз горя.

С леко треперене на ръката си той се подпря над нея.

— Сора, покажи ми какво искаш.

Тя установи, че нейните пръсти също трепереха, когато хвана ръката му, за да я постави на кадифения хълм на нейната женственост. Той не се нуждаеше от допълнително подканяне. Изпита истинска наслада, когато я разтвори, за да я опознае. Една по една той намери точките на възбуда, показа ѝ, че всичко преживяно досега бе само подготовка за главното. Когато пръстите му се вмъкнаха вътре, душата ѝ започна да примира от удоволствие. Нито прошепнатите от него думи за болка, нито бавното му проникване в тялото ѝ можеха да спрат този обземащ я екстаз.

Девствената ципа бавно се поддаваше. Волята ѝ не можеше да принуди тялото да се разтвори за него. И псе пак болката беше нищожна в сравнение с агонията на екстаза от неговите ръце. Задъханото му „Не мога да чакам“ означаваше само, че той навлизаше в нея постепенно, с добре отмерени тласъци, докато тя го сграбчи изнемощяла. Постепенно той си проправи път през химена ѝ и се засмя тържествуващо, когато тя изстена с облекчение.

Сега нейното нетърпение беше неудържимо. Тя мачкаше кръста му, дърпаше го за бедрата, шепнеше задъхано името му. Това разпали още по-силно любовната жар в него.

Внимателната и търпелива любов прерасна в буйна страст, непоносимо удоволствие и удовлетворена нужда, каквито никога порано не бе изживявала. Уилям я държеше в центъра на вълнението, тласкаше я от една крайност в друга, докато тялото ѝ не искаше повече, повече не можеше да приеме. Тя здраво се беше хванала за него, стискаше го с все сила, следваше неговия танц, докато не откри благословеното място на цветове и светлина.

Под пръстите ѝ имаше злато и въздухът ухаеше. В ушите ѝ звучаха златни звуци, тя вкусваше златни блюда. Златото прииждаше и се оттегляше, превръщаше се в нещо повече от злато при всяко негово докосване, докато в момент на божествено откровение се сляха в едно цяло. Уилям и Сора, Сора и Уилям. Двамата заедно, там където богатствата на техните тела се превърнаха в богатства на душите, където те приютиха преминалата страст.

Тези богатства може би никога няма да изчезнат, мечтаеше си Сора.

Съзнанието ѝ се възвърна, когато почувства тялото му да се отделя от нейното.

— Извинявай — промълви той и понечи да се отмести.

Съжалението я накара да го прегърне силно още веднъж. С разбиране, което я порази, той легна до нея и отстрани косата от лицето ѝ.

— Ще има още — обеща той.

— Да — каза тя с надежда. Топлината в тялото ѝ се беше възстановила. — Тя отметна одеялата към долния край на сламеника и прошепна:

— Горещо ми е.

През нощта тя отново постави крака си върху него и той се събуди изненадан.

— По дяволите, жено, отново си замръзнала.

— Да.

— Ако не беше отметнала завивките...

— Ти можеш да ме стоплиш — предложи тя, като се сгуши под голямата му ръка.

— Да, развратнице, мога. Но няма да го сторя. — Той я прегърна силно и я целуна по главата. — Много си неопитна и аз съм... престани с това! Откъде го научи?

Тя вдигна уста от зърното на гърдата му.

— От теб. Не ти ли харесва?

— Не зная. Това е... различно. Предполагам, че ми харесва. *Престани* с това. — Той я хвана за брадичката и я задържа така, докато тя се премести и застанаха лице в лице. — Почакай другата нощ, скъпа, и аз отново ще те задоволя. Между нас има голяма разлика, за да се чувстваш добре тази нощ, ако повторим.

— Не ме ли искаш? — Гласът ѝ трепна в очакване.

— Да не те искам? Господи, жено — той взе ръката ѝ и я постави върху втвърдената си мъжественост, — сама разбираш колко много те желая. Нещо повече, аз те обичам. Ти си най-достойната жена на света. И великодушна, и умна.

— Отново говоря като монахиня — въздъхна тя.

— О, не. — Той се усмихна и енергично поклати глава. — Ти си упорита и твърдо решена, и аз не съм този, който ще сложи камък в ръцете ти — той вдигна ръцете ѝ и ги целуна, — когато главата ми е наблизо и ти си ядосана.

— Никога по-рано не съм удряла никого — възрази тя. — Най-малкото не и с камък.

— Поласкан съм.

Тя долови усмивката в гласа му.

— Само когато ме защитаваш, ставаш такъв непобедим борец. Ще те науча да се защитаваш. Никоя моя жена няма да бъде изнасилена или убита без съпротива.

— *Твоя жена.*

Думите я развълнуваха, но под вълнението лежеше студен страх и объркване. Наистина ли вярваше, че всяка жена може да се защити? Нейната собствена защита беше хитростта и бдителността, подхранвани от годините, изпълнени с опасност. Без нужда ли го мамеше? Трябваше ли да му каже за своята слепота, преди някой друг да бе сторил това? Тя толкова много мразеше, когато някой малоумен глупак си правеше шега с нея, и се страхуваше, че и той ще си помисли, че тя постъпва по същия начин.

Много лесно беше да каже: „Уилям, аз също съм сляпа“. Но тези няколко срички можеха да разрушат доверието и страстта, които ги обгръщаха. Нейната вродена честност се бореше с желанието да отложи поне за още една нощ. Поне за още няколко часа.

— Беше се отнесла някъде далеч от мен — продума той, подръпвайки кичур коса от главата ѝ. — Върни се и спи в прегръдките ми до сутринта. Тогава ще открием кой е виновен за тези ни мъки и след като задоволя неговите претенции, ще можем да си отидем.

Анализирането на емоциите бе предпазвало Сора много повече пъти, отколкото тя можеше да си представи. И сега тя безпогрешно долови фалшивата увереност в гласа му, претенцията за сигурност, която той не чувстваше.

Но какво можеше да направи? Придавайки увереност на гласа си, тя промълви:

— Разбира се, Уилям — и се пренесе в царството на съня.

През процепите струеше слънчева светлина и осветяваше мизерната мебелировка на стаята. Уилям гледаше и се чудеше. Изглеждаше толкова истински. От неговото ослепяване той многократно беше сънувал, беше виждал сънища, но този изглеждаше толкова истински.

От времето на неговото детство той бе свикнал да очаква, никога не беше разколебавал своята ирационална увереност, че всеки нов ден може да бъде забележителен. Тази сутрин беше по-различна. Настроението му беше по-бодро, може би заради случката през нощта. Той се протегна, приветства сутринта и отвори очи, за да види това.

Уилям отново затвори очи и гледката изчезна. Останалите му сетива, сетивата, на които вярваше, допълниха информацията му. Студеният утринен въздух, подгонен от вятъра навън, докосна челото му с влажна целувка. До него Сора все още спеше и той чуваше равномерното ѝ дишане, усещаше топлината от тялото ѝ до ръката си. Да, беше сутрин.

Уилям отвори очи. Онези проклети процепи сега изглеждаха по-светли. Засилващата се светлина милваше сивите каменни стени. Той премести погледа си върху тясната стаичка. Маса, столове, висок празен свещник. Колко странно. Дървени ведре. Като изправи глава, той разгледа сламеника.

Погледът му попадна върху двете буци под кафявото одеяло, където трябваше да се намират краката му; те се движеха, когато движеше краката си. Изглеждаше толкова истинско.

Погледна жената до себе си. Дявол да го вземе, сега вече знаеше, че е сън. Тази жена, Сора, беше великолепна. Устата му започна да шепти стихове при вида на това чувствено лице. Прекрасни черти и волева брадичка. И червени устни, и дълги черни мигли, които хвърляха сянка върху бузите ѝ. Дълга, блестяща черна коса, умело поставена върху гърдите ѝ, скриваща и разкриваща гордата извивка на гърдта. Кожата на цялото ѝ тяло беше бяла, чиста, без лунички или петна. Какъв сън. Какъв сън.

Той поклати глава от собственото си лековерие и въображаемата сцена се разклати. Уилям отново легна, усмихна се и вдигна ръце, за да потрие очите си. Но преди да ги докосне, той спря. Приличаха толкова много на собствените му ръце. Ето там беше белегът върху палеца, където се беше одрал при полиране на шлема по времето, когато беше

оръженосец. И ето средният пръст изкривен настрана, само малко, от счупена костница в битката преди пет години. Ръцете му не изглеждаха толкова мускулести, колкото бяха, просто защото месеци наред вече бездействаха. И ето, той огъна цялата си длан. Виж.

Виж.

Сърцето му замря от радост.

Виж. Виж как ръцете му се подчиняват на неговите команди.

Той се подпря на лакти.

Виж стаята. Виж това място.

Виж светлината.

6.

Утре само надеждата ще ни поздрави. Дали неговото собствено заклинание не го излекува? Или беше любовта на една добра жена, тази стара панацея срещу всяка болест?

Уилям стоеше и се взираше в процепите. Той знаеше къде се намираха. Беше идвал веднъж в този замък при един ловен излет. Той можеше да види долу — мили Боже, какво чудо се съдържаше в тази проста дума! — той можеше да види защитната стена. От това разбра, че тази стая се намираше на върха на кулата. Далече под тях стената се извиваше и той видя една плоскодънна лодка да се приближава към пристана, за да се освободи от своя товар.

Не можеше да повярва. Или не искаше. Низостта на целия този план го изненада. Глупостта му също. Беше се облякъл, даже беше огледал този затвор. Ако искаше, можеше да счупи вратата. Ако искаше, можеше да преведе Сора, да се промъкне с нея покрай тези жалки стражи, да открадне два коня и да избягат в Бърк. Щеше да бъде адски трудна работа, ако не виждаше, но сега, когато зрението му се възвърна, беше твърде лесно.

Но не можеше. Просто не можеше. Този човек, който ги беше хванал, този незаконороден рицар трябваше да си плати. Уилям не можеше да измисли подходяща отплата за тази долна постъпка. Той знаеше, че когато е разгневен, никой не може да устои на силата му.

Отиде до леглото и се загледа в Сора. Красотата ѝ го смути. Беше прагматичен човек, човек, който не очакваше от живота повече от онова, което той му поднасяше. Но тази жена беше награда.

Деветнайсетгодишна девойка. Беше разбрал, че е девойка от нейните реакции, но потвърждението на нейната девственост му отне способността да се контролира.

Каква награда! Девойката стана жена всред пламъците на пожар, който го изгори със своята страст, който го привличаше с прекрасни конвулсии. Тя го изгори с еротичния си плам, но го възнагради с топлината, която създадоха. Техният огнен съюз освети нощта.

Девойка на деветнайсет. Разтревожен, той придърпа един стол до масата и отчупи парче хляб. Сух, труден за дъвчене, хлябът имаше райски вкус за човек, който от предния ден не беше слагал и троха в устата си. Вниманието му отново се върна към Сора. Клепките ѝ бяха нежно оцветени в синьо от следите на вените под фината кожа. Всяка една наследница с такава красота би се омъжила още тринайсетгодишна. Защо Сора не се бе омъжила? Този въпрос го смути. Изглеждаше прекрасна — красива, страстна, съвършена, богата. Как е успял нейният пастрок да я опази от брака? Разбира се, по-голям негодник от него никога не е имало. Отвращението, което Тибълд беше предизвикал у нея към целуването, бързо бе преодоляно и тя бе проявила забележителна способност в това отношение. Тя бе целувала всяка част от тялото му, докато го заболяха мускулите от напъгане. Споменът за това отново го изправи на крака. Ако тя не беше толкова неопитна, ако не беше толкова мъничка, ако беше будна и му се усмихваше. Той изруга. Ако имаше съвсем малко кураж, щеше веднага да се хвърли върху нея. Как бе успял да се сдържи миналата нощ, когато тя го помоли да повтори?

Той отиде до процепа. Нещо го измъчваше, нещо, което един от прислугата бе казал и което не можеше добре да си спомни. Уилям отново погледна през процепа. Къде е онзи жалък подлец, който ги беше пленил? Ако не дойдеше скоро, Уилям щеше да разбие вратата. Не можеше повече да стои в тази стая, без да се пъхне под одеялото до нея. Стиснал юмруци, той започна да се удря по главата, докато не изохка. Какъв глупак беше, да се самоизмъчва.

Тиха въздишка му подсказа, че тя се събужда. Като се завъртя бързо на пета, той загледа жадно очите ѝ, докато тя се протягаше като котка върху сламеника. Дългата ѝ коса нежно се разстиляше по красивите очертания на стройното ѝ тяло. Тя беше най-прекрасното нещо, което беше видял през... той се засмя на себе си. Тя беше най-прекрасното нещо, което някога беше виждал.

Закъснялото желание за нещо драматично го свари неподготвен. Искаше да я изненада, да ѝ достави удоволствие с възвръщането на зрението си. Той бързо се обърна към процепа, без да помисли, че това със сигурност ще го издаде, защото един сляп мъж не гледа през процеп.

— Уилям? — Думата прозвуча с музикалната сладост на флейта. Когато той не отговори, гласът ѝ се разнесе тревожно: — Уилям?

— Ето ме, любов моя. — Той откри, че все още няма сили да я погледне и с детинска радост потри очите си с длани.

— Добре ли си? — попита го тя разтревожена от отсъствието на ясни нотки в гласа му.

В отговор той се обърна и я погледна. Очите ѝ го поразиха. Пролетните виолетки отстъпиха пред кадифения цвят, или може би контрастът на черните ѝ мигли с бялата кожа създаваше някакво неблагоприятно предимство. Устните ѝ, като листенца на червен божур, бяха отпуснати в спокойния ѝ сън. Заспала, лицето ѝ изразяваше красотата на каменна скулптура; будна, комбинацията от фини черти, стройна фигура и нежна кожа създаваха една класическа жизнерадост, която можеше да изучава с часове.

Но тя всъщност не го гледаше. Той ѝ намигна, но тя не реагира. Усмивна ѝ се с една момчешка усмивка, за да привлече погледа ѝ, но тревожното изражение на лицето ѝ изпъкна по-силно.

— Уилям? — Тя отхвърли завивките и с едно бързо и грациозно движение стана. — Какво има? Как ти е главата?

Сора тръгна към него. Гърлото му се стегна и той не можа да я предупреди. Уилям протегна ръка към нея, но тя продължаваше да се движи, очевидно неவிждаща жеста, неவிждаща ведрото, докато пръстите ѝ не докоснаха крака на стола. Коляното ѝ се удари във ведрото и целият хитър план заедно със Сора полетя във въздуха.

Умът му бе обхванат от тревога. Той с облекчение чу нормалната за случая ругатня. Обгръщайки с ръце падналата красавица, той нежно я изправи.

— Има ли нещо счупено? — попита той.

— Разбира се, че няма — отговори Сора презрително. — Падала съм и по-лошо. Но ти, Уилям, оздравя ли?

— Да. — Той погледна краката ѝ и забеляза червенината, която започваше да се появява над костта. — Ще те боли. — Уилям неочаквано разбра, че не я гледа в лицето. Един мъж, който искаше да изненада своята дама с възвръщането на зрението си, трябваше по някакъв начин да ѝ подсказе добрата новина. От какво се страхуваше той?

Уилям замръзна. Страхува се? От какво? Какво беше видял с новите си очи, което не искаше да признае.

— Какво те измъчва? — попита настойчиво тя, като разтърси рамото му. — Вдървен си, сякаш си парализиран. Това ли те тревожи? Има ли части от тялото ти, които да не усещаш? Трябва да ми кажеш. Като се опитваш да го запазиш за себе си, само ще се измъчваш още по-силно.

— Всички части на тялото ми са добре. Всичките. — Той вдигна очи към лицето ѝ и го видя, видя втренчения ѝ поглед, насочен към него. Първата му плаха мисъл беше, че нейното зрение бе отнето, за да се възстанови неговото, но обичайното ѝ държание отхвърли това подозрение. Липсата на безпокойство го убеди. Цялото му презрение и протест бяха насочени към тази красива, сляпа девойка. По тялото му пробягна тръпка. — Сора.

— Лъжеш ме — каза тя. — Знаех си, че не трябва да ти позволявам да ме любиш.

Тя се опита да свали ръката си от шията му, но той ѝ попречи, като я залюля в ръцете си.

— Ако си болен, позволи ми да ти помогна — настояваше тя. — Пусни ме на земята.

— Да, ще те пусна. — Той я сложи на сламеника, после я зави с одеялото.

Тя му позволи да стори всичко това, заинтригувана и недоумяваща.

— Уилям? — прошепна тя, докосвайки лицето на коленичилиа до нея мъж.

Неочаквано той почувства огромна вина.

— О, Боже мой, Сора, ти не виждаш.

Сора се изправи, притискайки одеялото до голото си тяло, докато проумее казаното от него. Обзе я пустотата на нейното съществуване. Отново я прониза болезнената мисъл: *Никакво спасение! За теб няма никакво спасение.*

— *Ти можеш да виждаш.* — Гласът ѝ прозвуча отначало безразличен, а после развълнуван от неговото щастие. — Бог те е благословил, Уилям! Ти можеш да виждаш! — Тя иритегли с ръце главата му до своята и го целуна по устата. Ръцете ѝ се намокриха — Сълзи?

Той допря бузата си до нейната, докато тя стоеше в недоумение. Имаше моменти, когато се отчайваше от своето съществуване.

Уилям стоеше до нея и плачеше. Начинът, по който плачеше, я изненада. Не ридаеше, раменете му не потрепваха. Стоеше мълчалив, а сълзите се стичаха по бузите му. Изпитваше болка, сякаш всяка сълза представляваше капка кръв от сърцето му.

За своя изненада тя откри, че сълзите му причиняваха болка и на нея. Кога друг път някой бе плакал за нея? От смъртта на майка ѝ родителските грижи бяха дар, с който тя даряваше другите, но който никога не получи. Сега този мъж, суров и силен, войн в истинския смисъл на думата, плачеше за нея. Това я развълнува повече от първата ѝ егоистична реакция. С разтреперани ръце тя приглади разпиляната по челото му коса, прокашля се и попита:

— Защо плачеш?

Не ѝ отговори, само я погали по коляното, после я прегърна през кръста. Опита се да я разбере, да почувства мъката ѝ.

Ръката ѝ стана по-силна.

— Наистина аз те учех, че слепотата ни ограничава дотолкова, доколкото ние ѝ позволяваме.

— Не... е... това.

— Какво е тогава?

— Аз бях сквернословен рицар.

— Е, аз не зная.

— Глупав злосторник.

— Нищо такова...

— Долен горделив празноглавец.

Той замлъкна, но тя не каза нищо.

— Няма ли да възразиш?

— Не — отговори тя замислено. — Самоунижението облекчава.

Изведнъж почувства огромна обида, а после си спомни за своята грубост и се приведе към нея.

— Ти имаш сигурен начин да накараш един мъж да се почувства унижен. Като си спомня за всички онези подигравки, които отправих към лейди Сора, към нейната възраст, към неразбирането на моето състояние, защото тя може да вижда, ми се ще да се самонакажа.

— Всъщност ти не ми се подиграваше, ти ме предизвикваше. Има разлика. За жена в напреднала възраст това ще бъде ласкателство.

За мен... — Тя си спомни всичките онези празни години в къщата на Тибълд, пренебрегвана от всеки достоен мъж, подигравана заради нейния недъг. Или как ѝ предлагаха да отиде в леглото на някой рицар с арогантното внушение, че трябва да му бъде благодарна.

— За мен твоето предизвикателство беше доброта.

За неин ужас, гласът ѝ трепна от вълнение и той я притисна по-силно. С дрезгав глас Уилям каза:

— Бях жесток към теб, крещях ти, бях груб.

Изненадана, Сора се засмя.

— Така ли? Какво специално има в мен? Ти крещеше на всеки в твоя дом, нараняваше сина си, обиждаше баща си.

— Не съм! — реагира остро той.

— И това са хората, на които ти наистина държиш — продължи тя, сякаш не беше чула неговия протест. — С това аз бях истински поласкана.

— Поласкана!

— Да. Това ме правеше част от семейството. Ако не ми крещеше, щях да си помисля, ме не ме харесваш.

— Жено! — избухна той, отново изгубил търпение. — Млъкни и ме изслушай. Аз не крещя и не съм груб, и определено няма повече да бъде груб към теб!

— Разбира се — засмя се тя, а той със стенание положи глава на гърдите ѝ.

— Ти си една порочна жена.

— Глупава злосторничка? — подсказа му тя, опитвайки се да потисне чувството си за хумор, което заплашваше да сведе здравия ѝ разум до обикновена веселост.

— Най-малко — съгласи се той мрачно.

— Не съм. Но аз съм онова, за което се безпокоеше Брони.

Гласът ѝ притихна похотливо, но мислите ѝ бяха другаде.

— Бих желал да престанеш да се смееш — каза ѝ той с глас, изпълнен с възмущение. — Чувствам как твоята похотливост се мъчи да излезе и този невинен израз на лицето ти не може да измами дори монах.

На лицето ѝ бързо се появи нежна усмивка и той изръмжа:

— Винаги съм се чудил как изглежда Сора, монахинята. Сега вече зная.

— Аз не съм монахиня — взмути се тя. — И ми омръзна да ме сравняваш с монахиня.

— Повярвай ми, любов моя, зная, че не си монахиня. Никой не знае това по-добре от мен. Аз съм свидетел, че си лишена от добродетелта на една монахиня.

Сора почувства как лицето му се доближава до нейното.

— Аз не само зная, че не си монахиня, но с простия акт на... отнех всичките ти шансове да станеш друго освен една разкаяла се монахиня. — Той спря, а дъхът му пробягна по лицето ѝ и устните ѝ се приготвиха в очакване. — Какво имаше предвид като намекна за безпокойството на Брони?

— Аз съм от онзи вид жени, за които говорят свещениците и предупреждават мъжете да се пазят.

Той рязко отдръпна назад главата си.

— Откъде знае той това?

Уилям не хареса тона на гласа ѝ.

— От разпуснатото ми поведение, предполагам — отговори тя.

— Какво прави с Брони?

Сваляйки едната си ръка от одеялото, тя завъртя пръст под носа му.

— Беше разтревожен, когато му казах да те съблече. Той смяташе, че не трябва да докосвам гол мъж, но аз го уверих, че намеренията ми са чисти. Сърдиш ли се за това?

— О! — Той въздъхна. Хвана пръста, който беше твърде близко до лицето му, и го сви до останалите. — Никога не мога да ти се разсърдя. — Ръката му се премести до китката, после изтегли ръката ѝ изпод одеялото, без да обръща внимание на опита ѝ да се освободи. — Но се радвам, че не удържа на чистите си намерения.

Тя долови как в гласа му се промъкна усмивка и това я вбеси.

— Миналата нощ аз може би се съпротивлявах на чистите си намерения. — Тя скочи, когато той я целуна по рамото. — Престани с това!

— Продължавай, карай ми се — каза той, без да спира да докосва нежната кожа на ръката ѝ. — Аз слушам.

— Но тези намерения са ясни тази сутрин! — Тя отметна назад ръката си и одеялото се свлече, за да разкрие повече от половината от голото ѝ тяло. — Грубиян! — изкрещя тя, когато той прегърна голия ѝ

кръст и я повали на сламеника. — Да не си мислиш, че можеш да ме обиждаш, а после — тя млъкна задъхана, а тялото му я последва — да ми се нахвърляш.

— Нахвърлям е груба дума. — Той сърчно освободи крайниците ѝ от одеялото. — Сега ще се опитам да те убедя.

— Да направя какво? — Чертите на лицето ѝ застинаха, тя освободи ръката си и започна да го удря по гърдите в знак на протест.

— Искам да ме целунеш.

— Да те целуна? Ти намекваш... — Тя се опита да го отблъсне, а после се намръщи. Все едно да се опитваш да преместиш канара с вейка.

— Съжалявам. — Пръстите му докоснаха гърдите ѝ и отскочиха. — Извинявай. Аз съм един ревнив глупак.

— Ти си мъж. — Ненавистта изчезна, презрението избледня. В гласа ѝ прозвуча доброта.

Бяха се изпарили пред Уилям, който с отвратителна веселост призна:

— Обвинението ти е справедливо. Аз съм само един мъж, а на мъжа трябва да му се разрешава да проявява магарешка упоритост — той дръзко я погали по стомаха, след което нежно стисна ухото ѝ. — Имам отвратителни съмнения спрямо теб и онова глупаво хленчецо девойче.

Той я погъделичка по ребрата, при което тя свали ръцете си от гърдите му и сграбчи немирните му ръце, които ѝ се изплъзнаха, разперени като криле. Тя успя да запази равновесие, когато горната половина на тялото му се опря леко върху нея.

— Контрол на мускулите — усмихна се той.

Сора щеше да остави без внимание обграждащата я мъжественост, ако не се чудеше как да освободи ръцете си, притиснати между двете тела. Изглежда, че достойнството ѝ се изпаряваше под влиянието на Уилям.

— Онова глупаво хленчецо девойче, както ти го нарече, ти осигури храна и превърза пострадалата ти глава. Трябва да му бъдеш благодарен.

— О, аз съм му благодарен — каза той и дъхът му я погали по врата.

— Благодарен, че Брони... — Туниката му се беше набрала до тялото ѝ. — Брони...

Езикът му нежно опипа ухото ѝ и това поредно предизвикателство прекъсна мисълта ѝ. Той прошепна:

— Съжалявам за моето безразсъдство. Познавам те достатъчно добре, за да те подозирам в злодеяния. Проклетото ми самочувствие е причина за тези несправедливи обвинения.

Това признание я лиши от желанието да го критикува. Движението на устните му по кожата ѝ беше много приятно. Какво ли пък щеше да стане, ако беше въздействал върху всичките ѝ сетива?

— Ти, долен горделив празноглавецо — промърмори тя, а той плъзна устните си надолу по бузата, изненадвайки я с една лека целувка. Тя почувства как устата му се разтегна в усмивка, която сякаш я дари със слънчева светлина.

— Най-после постигнахме съгласие.

Заразителната му усмивка се предаде и на нейната уста и тя разбра, че негодуванието ѝ се беше стопило. Докато го целуваше нежно и пламенно, дочу как в гърдите му се надига заплаха. Устните му я увещаваха да позволи на езика му да проникне в нея. Тя свенливо отговори на страстната му целувка, като бързо го докосна със своя език. Това сякаш го възпламени, тялото му се сгорещи и той започна да свива и отпуска коляното си между краката ѝ. Сора почувства добре неговата твърдост и това подхрани надеждата ѝ за ново удоволствие. Неговата чудесна мъжественост я бе завела миналата нощ в приказна страна. Сега тя мечтаеше за нова разходка в света на прекрасното.

Внезапно той вдигна глава и рязко се отдръпна от нея.

— Шшшт! — заповяда ѝ строго той, когато дочу шума от стържене на ключ в ключалката.

Уилям скочи.

— Глупав идиот — изруга той и помогна на Сора да седне, увивайки я в одеялото. Тогава той забеляза стичащата се по бузата ѝ сълза и я избърса с палеца си. — Не ти, любов моя, а аз. Не плачи, непобедима моя, сега искам да си силна.

Докато говореше, вратата се отвори и той пристъпи към човека, който стоеше на прага. Уилям понечи да произнесе името му, но съобрази, че е по-разумно засега да се преструва на сляп; това му

даваше предимство, което щеше да му позволи лесно да се справи със слабия мъж, който злорадстваше.

— Мои най-скъпи гости! — каза Артър. Игривият му глас лазеше по нервите на Уилям. — Лорд Уилям от Миравил и — очите му заблестяха с нескрита похотливост, когато видя покрусата в жената — лейди Сора.

— От Роджет — припомни му тя.

Поуспокоен, след като видя, че се беше увила в одеялото и достойнството ѝ беше защитено, Уилям се изправи.

— А-а. Това е Артър. На какво дължим неочакваното посещение? — Той видя със задоволство как Артър отстъпи назад като отговор на застрашителния ръст на Уилям и се притисна в хората, които го следваха. Гласът му премина в презрение и той попита: — И колко души са ти необходими, за да натрапиш присъствието си на един сляп човек и неговата жена?

Артър винаги беше болезнено чувствителен към малкия си ръст и реагира така, както очакваше Уилям.

— Хайде, махайте се. — Той махна с ръка към хората си и отново се обърна към Уилям, като тайно дръпна двама от по-едрите вътре. — Ето, сега сме сами.

— Точно така — съгласи се Уилям, като проклинаше лошия си късмет. Той можеше да се присмива на малодушието на Артър, на неговото невежество, но положението намирисваше на измама и смърт. Слабата, крехка жена, която Артър оглеждаше с похотлива хищност, зависеше от него. От всички хора, участвали в отвличането му, Артър беше най-лош. Страхлив, отмъстителен, несигурен като източник на сведения поради лекомисления си характер. Придавайки безизразност на очите си, той попита: — Какво искаш?

— Защо, нищо. — Артър се усмихна с престорено удоволствие. — Само твоите земи и богатства, и всичко останало.

Артър се усмихна на Сора, забелязвайки руменината на бузите ѝ, яркия блясък в очите ѝ, почервенелите от целуване устни.

Ръцете на Уилям го сърбяха от желание да го удари.

— Как? — избоботи той и Артър отново се обърна към него. — Как си представяш това?

— Всичко щяхме да приключим с малкия инцидент, но аз го предупредих, че няма да успеем. Ти си адски силен. Но тогава загуби

зрението си и това направи целия план по-лесен.

— План?

— Отвлечането! Той вече е получил известие. Ще бъде толкова изненадан!

— Да. Когато дойде тук, ще бъде страшно изненадан. — Уилям поглади брадата си с ръка, докато се чудеше кой беше „той“. И което беше по-важно: — Кога го очакваш?

— Скоро, надявам се. Вчера следобед получих известие по един наемен войник. Трябваша му много дни, за да дойде близко до теб, но аз веднага му изпратих известие. Не можех да чакам, докато те видя. О, Уилям, всичко това ми доставя толкова удоволствие! Никога по-рано не съм участвал в заговор, и не съм очаквал да участвам.

— Негов ли е планът?

— Не. — Артър вдигна раздражен рамене, задето бе прекъснат, нежелаещ да разисква за всемогъщия „той“. — Той иска да организира всичко. Смята, че съм глупав, но аз ще му покажа.

— Кой е той? — повтори въпроса си Уилям.

Артър махна с ръце.

— Не, няма да ти кажа. Искам да се радвам на изненадата ти, когато дойде тук. Изразът на лицето ти ще компенсират неприятностите, които си ми създавал.

— Но аз не го познавам — намеси се Сора. — Как се казва?

Уилям изруга наум, когато вниманието на Артър се насочи към нея.

— Една толкова хубава жена като теб не трябва да се тревожи за дреболии.

— За дреболия ли имаш въпроса за моя убиец? — попита тя безцеремонно.

— Той няма да те убие.

— Е, все някой ще го стори — озъби се тя. — Може би ти?

— Не. — Артър пристъпи към сламеника. — Аз съм сигурен, че с теб ще можем да направим нещо по-приятно.

— Мек като масло, когато се отнася за жени. И също толкова хлъзгав — каза Уилям презрително. — Но те предупреждавам, че твоят приятел няма да бъде доволен от отвлечането на лейди Сора.

— Е, Уилям, какво можех да направя?

— Можеше да я оставиш на територията на Бърк. — Уилям видя как погледът на Артър се премести върху разрошената жена, която вече си представяше гола върху сламеника. — Или искаше да изпиташ удоволствието да изнасилиш моята жена?

Артър се засмя, опитвайки се да бъде остроумен, но гласът му прозвуча пронизително.

— Да не искаш да кажеш, че си по-добър от мен?

— Не зная. Никога не съм вършил толкова непочтено нещо.

Спокойното изявление на Уилям вбеси Артър и тихият му глас секна.

— Разбира се, че не си. От твоята почтеност ми се повръща. Всички ти се подигравахме зад гърба за твоите фантазии, за добрия рицар, който беше, и че никога не изнасилваше жени, никога не лъжеше, никога не биеше прислугата, никога не търсеше повод да предизвикаш оръженосците.

— Бил съм прислугата, но само когато е имало основателна причина, а колкото до предизвикването на моите оръженосци, тази грешка няма да направя отново, ако резултатът е такъв, какъвто го виждам.

— Не ме плаши, мой върховен и силен лорд Уилям, ти никога вече няма да имаш оръженосци. Ти си сляп, забрави ли? Ти ще умреш, и това ли забрави?

— Не, това още не си ми казал — промърмори Уилям.

— Да, а колкото до скъпите ти приятели, ние ще отидем да утешим баща ти и не след дълго ще седим на твоята пейка и ще пием от твоята чаша.

— Съмнявам се. — Гласът на Уилям прозвуча уверено. — Ти нямаш смелост да ме убиеш, нито пък решителност да заемеш моето място.

— Баща ти ще бъде толкова разстроен.

— Моят баща не е безволев глупак! Мислиш ли, че не скърби от неуспеха си да направи от теб рицар? Ти ще бъдеш последният...

— Перчиш се като паун, горд с хилавия си мозък. — Артър свали туниката си и я захвърли в ъгъла. — Сега ще имам жената, която ти си загреял за мен! А ти ще умреш и врани ще разнасят месата ти.

Той се хвърли към Сора, като я блъсна към стената, но викът ѝ беше заглушен от рева на Уилям. Артър дръзна! С две стъпки Уилям се

намери до сламеника, хвана Артър и го обърна. Когато той облеци очи от ужас, Уилям изкрещя:

— Вече не съм сляп, Артър. Мога да те видя, малък хленчещ червей.

Охраната, изумена от обрата на събитията, се втурна напред. Уилям сграбчи Артър, вдигна го над главата си и го хвърли срещу притичалите помощници. Тялото, вцепенено от уплаха, ги запрати към стената, в която се блъснаха с голяма сила. Екотът от удара на оръжията им в стената се чу надалече. Уилям заби здраво свещника в дървото, за да залости вратата. Един от пазачите се опита да се бори в краката му, но Уилям го заплаши със стол над главата и той благоразумно легна отново на пода, като се престори на заспал.

— Хитър мъж — одобри Уилям и като прескочи телата, отиде при Сора. — Как е главата ти? — Преди да успее да му отговори, той продължи: — Къде са ти дрехите? Нека да ти помогна. — Той я вдигна на крака с безразличието на евнух. — Няма отново да повторя грешката си.

— Ризата ми! — възрази тя, докато той надяваше сукмана на главата ѝ.

— Няма време. — Той завърза здраво сукмана, опитвайки се да прикрие колкото се може повече от голата ѝ плът. — Не искам пак да съм такъв идиот. Да не те облека, преди да влезе Артър! Момент! — извика той в отговор на тропането по вратата. — Няма да допусна тази грешка, когато пристигне неговият съучастник. Ние трябва да избягаме, преди да дойде подкрепление, което да довърши гнусната работа на Артър.

— Няма да споря. — Тя избърса в сукмана ръцете си, по които още чувстваше грапавините от кожата на Артър. — Но как ще избягаме при тези пазачи на вратата? И какво стана с Артър.

— Мъртъв е — отговори Уилям на последния ѝ въпрос. — Счупен му е вратът. Не чу ли как изпращя? А ние ще излезем оттук. Слугите на Артър са нелоялни, те ще се разбягат като мишки от капан. Къде са ти обувките?

— При потока Финджър.

— Тогава ще ни трябват коне — реши той, докато сгъваше одеялата и ги прибираще под мишница.

— Няма ли да направиш нещо за Артър? — попита Сора, смутена от бързането на Уилям, както и от коравосърдечното съобщение за неговата смърт.

Това привлече вниманието му.

— Да направя нещо за него? По дяволите, не мога да го убия повече от един път, колкото и да ми се ще. Ти разбираш ли какво се канеше да стори? Да те изнасили, което за него не значи нищо; той щеше да те убие за грешката, която си сторила, като си се свързала с мен.

Уилям замълча, докато измъкваше свещника от вратата, после се обърна, хвана я за раменете и я раздруса.

— Що за глупава идея да се обаждаш? Аз се мъчех да отвлека вниманието му и да го насоча към мен, а ти се намеси в нашия разговор.

— Правенето на грешки е по-почтено от бездействието. — Тя влезе в неговия тон. — Ти искаше да знаеш кой е другият заговорник и аз мислех, че ще ми каже.

— Да, той би казал на една жена, преди да каже на мен, но, Сора, недей отново да правиш такава глупост. — Той бавно произнасяше думите, като всяка една от тях звучеше като предупреждение. — Когато се нахвърли върху теб, остарях с десет години. Ами ако имаше нож?

— Никак нямаше да е добре.

— Радвам се, че сме на едно мнение. Сега, хайде. Той се наведе и вдигна нещо от пода до нея. — Панделката ти — каза той. Тя я взе и я сложи в джоба си.

На вратата плахо се почука и Уилям прошепна:

— Време е да напуснем това проклето място. — Той отвори рязко вратата и трима младежи полетяха вътре. — Ето го там — каза Уилям и посочи. После хвана Сора за ръка, изчака, докато те нахлуха в стаята и затвори вратата зад гърба им.

7.

Завъртане на ключа в ключалката, бърз поглед през процепа, и Уилям потри доволно ръце.

— Сега са на сигурно място.

Той поведе Сора през късия коридор, докато достигнаха до витите стълби на кулата. Като пхна едната ѝ ръка под мишницата си, а другата допря до стената, той добави:

— Поне докато не използват свещника, за да счупят вратата. Стъпалата са неравни.

Той се спря, докато тя намери стъпалото, а след това я поведе бързо надолу, поддържайки едно равномерно темпо, така че тя да може уверено да го следва. Когато приближиха голямата зала, той забави ход.

— Ще отида да отмъкна малко хляб.

— Уилям!

— Искам да ме чакаш тук. Остани на площадката. — Той я заведе до стената и ѝ подаде одеялата. — Чакай ме. Връщам се след минутка.

— Глупак — извика тя. — Да се махаме.

Уилям не обърна внимание на казаното, доверявайки се на инстинктите си. В главната кула не съществуваше никаква опасност, а една минута, отделена за подготовка, по-късно щеше да им е от полза.

— Стой! Кой... какво правите?

Уилям погледна слисан при тази заповед, изречена с разтреперан глас от единствения слуга в голямата зала. Дрипавите дрехи и мръсното лице не можеха да прикрият красотата на младия мъж. Висок и мускулист, той имаше онзи здрав вид, който караше жените да го гледат с копнеж, а мъжете да скърцат със зъби от ревност. Дълга, кестенява, лъскава коса ограждаше слабото му красиво лице. Лишената му от брада долна челюст стърчеше напред и изразяваше сила. Кожата му караше жените да мечтаят да я докоснат. Държеше в ръката си нож. Разтреперан, той се наведе напред и отново извика:

— Как излязохте?

В отговор Уилям изръмжа, а Сора излезе от своето скривалище.
— Брони!

Останалото, което тя каза, не можа да достигне до ушите на Уилям, изпълнени с бучене. Този миловиден младеж беше хленчещият страхливец от брега на реката, пазачът на Сора.

Той се обърна към Сора и видя, че докато говореше с Брони, на устните ѝ грееше приятна усмивка. Тя обичаше този идиот! Лицето ѝ изразяваше нежност и снизхождание. Уилям погледна към себе си, погледна големите ръце и здравото тяло на суровия войн и разбра, че слепотата наистина може да бъде благодат. Той вярваше на Сора, но, мили Боже! Този младеж беше в състояние да съблазни дори и светец!

— Послушайте, миледи — каза Брони. — Всичките ни безпокойства миналата нощ бяха напразни. Господарят е добре, просто чудесно.

— И зрението му се върна — предупреди го Уилям и видя как младежът скочи зад масата.

— Не е вярно! — възрази той.

— Вярно е — потвърди Сора. — Стана чудо.

— О, да, миледи. — Главата му нервно заподскача. Но какво от...
— той повдигна глава.

— Лорд Артър реши да ме пусне да си вървя. — Ехото се разнесе надолу по стълбите, разгласявайки неговата история. — И ми предложи да си избира кон от конюшните.

— И хляб и вино, Брони — допълни Сора.

— О, да — очите на Брони така се разшириха, че копринените му мигли се залепиха за веждите.

— И меч, Брони — подигра го Уилям.

Стреснат от ужасната неприязън на Уилям, момъкът се притисна още по-силно до масата.

— Лорд Артър ще ми отреже ръцете. Не мога да ви дам меч и другите неща.

Като отметна черната си коса на раменете, Сора го успокои:

— Ние знаем, че не можеш. Стаята с оръжията е несъмнено под свода...

— Можем да разбием вратата — прекъсна я Уилям.

— Има... има един меч тук, на масата. Лорд Артър го остави, когато се качваше нагоре, но той трябва...

— Благодаря ти. — Уилям прескочи през масата и сграбчи меча.
— Много добре — каза той.

— Но лорд Артър...

— Той ще се радва, че е могъл да послужи на стария си приятел.
— Уилям измъкна меча от ножницата и го насочи застрашително към разтреперания слуга.

— Хляб, Брони! И вино!

Когато най-после Сора махна за довиждане на вцепененото от страх момче, те потеглиха с двата най-хубави коня от конюшните на Артър и с кожени дисаги, пълни с храна.

— Точно такъв пазач очаквах да има Артър. Готов да даде всичко, за да спаси кожата си — сподели Уилям, докато преминаваше по подвижния мост, хванал в ръка юздата на Сориния кон. След като препуснаха в галоп, Уилям промърмори: — Колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-спокоен ще бъда.

Скрит в дърветата, един наблюдател мълчаливо следеше тяхното бягство. Сутрешното слънце осветяваше Уилям, гигантското му тяло, изпълнено със сила, косата и златистата му брада, развени от вятъра. Той наблюдаваше Уилям и Сора, като ги кълнеше с най-злобните клетви, които му идваха наум. Прокле и Артър за неговата намеса, докато се чудеше дали този малоумен глупак беше издал името му на Уилям, неговия скъп приятел, неговия най-голям враг.

— Тук ще спрем — реши Уилям, оглеждайки малката горичка. Една надвиснала скала спираше вятъра, а в малката долчинка течеше поточе, в което можеха да напоят конете. Дъбове и стройни тополи ограждаха мястото и осигуряваха закрила срещу неканени гости.

— Но защо? — попита Сора учудено. — Мислех, че искаш тази нощ да сме в Бърк.

Той повдигна глава и подуши въздуха.

— Тук сме в пълна безопасност, подушвам го. Пък и ти си уморена. — Той знаеше, че Сора беше повече от уморена. През последния час я беше наблюдавал как се гърчи на седлото, опитвайки се да си намери по-удобно положение. Не се беше оплакала, но той предполагаше, че от продължителното яздене се чувстваше като разглобена. Те вече бяха спасени. Постоянната напрегнатост го беше

напуснала още щом излязоха от замъка на Артър. Той щеше да поддържа тренираните си сетива нащрек през цялата нощ, докато Сора почиваше. Трябваше да си почине и да се възстанови, защото утрешният ден в замъка Бърк щеше да е труден за нея.

— Къде се намираме? — попита тя.

— Никъде — отговори ѝ той със задоволство. — Не се решавам да спрем в някой замък. Обяснението за това е много скучно, а преживяното ме научи на предпазливост, която не съм проявявал никога по-рано. Хайде, ела — каза той, като отиде при коня ѝ и я хвана за глезена. Без да се оплаква, тя прехвърли другия си крак през седлото и се плъзна в ръцете му. Уилям я задържа за момент, притисната до мускулестите му гърди. Тялото ѝ не бе по-тежко от наръч сено.

— Уилям? — каза тя. — Краката ми висят.

— Да — отговори той задъхан. — Ти си хубава жена. Той я подържа още един миг, след което я пусна на земята. — Престани да ме изкушаваш.

Изненадана от рязката смяна на настроението му, тя отстъпи настрана, като разтриваше с ръце изтръпналите си крака.

— Не те изкушавам. Как те изкушавам? — попита тя възмутена.

— Седиш на коня, яздиш с такава грациозност и достойнство, а аз през цялото време зная, че под външността на изискана дама се крие една развратница. И то не каква да е, а моята, недостъпна за всеки друг, очакваща само да я докосна, за да пламне.

На лицето ѝ легна сянка на съмнение.

— Има ли някаква опасност, ако отида до водата?

— Не, теренът е равен, вирът е натам. — Той леко я гласна в правилната посока и загледа как тя куцука към вирчето, което се беше образувало под малкото водопадче. — Значи твърдиш, че не ме изкушаваш, така ли?

— Ни най-малко — отговори тя, като вдигна полата си и я върза около кръста. Докато Уилям гледаше с отворена уста приятната гледка, тя нагази във водата, която стигаше до глезените ѝ, и седна с въздишка на облекчение. — Основната ми цел е да те изкушавам.

Той обърна глава към конете и промърмори:

— Успяваш.

Уилям се погрижи за конете, напои ги и ги остави да пасат. След това отвори дисагите, извади едно одеяло и го постла на меката трева.

Легна и се загледа в облаците, които се движеха, като оформяха най-причудливи фигури. Когато най-после Сора го повика, му се прииска да не бе толкова съзнателен мъж. Един празноглавец като Артър щеше да се облекчи с нея без каквито и да било угризения на съвестта.

Той не можеше така. Уилям стана и я хвана за ръка, докато тя газеше още във водата, без да обръща внимание, че цялата е мокра. Остави я на одеялото и тръгна към потока да се опита да хване малко риба. Когато се, върна с лозова ластуна в ръка, на която беше ировесена пъстърва, Сора спеше спокойно под лъчите на следобедното слънце.

Тя се събуди, докато той разпалваше огъня, изправи се и го повика.

— Уилям?

— Да. — Той хвърли няколко съчки в огъня и със задоволство забеляза, че тя се беше освежила. — Гладна ли си?

— Да — отговори безцеремонно тя. — Има ли късмет в твоята ловна разходка?

— Риболовна. Да, тази вечер ще ядем богато. Ти си самостоятелна жена, нали?

При този въпрос тя се повдигна на лакът, сякаш гласът му идваше някъде от далечината.

— Да, самостоятелна съм.

— И си горда, че можеш да вършиш задълженията на една жена?

— Мисля, че този разпит няма нищо общо с нашите занимания през нощта. — Тя прехапа устна. — Но да, аз върша женските си задължения.

— Добре! Тогава можеш да изчистиш рибата. — Той приклепна и избухна в смях при вида на красноречивото отвращение, изписано на класическите черти на лицето ѝ.

— Ще ти кажа това, което винаги съм казвала на братята си: който ги е хванал, да си ги чисти — отвърна тя.

Слънцето поздрави плъзгащите се облаци, обагнени в златно, оранжево и розово. То освети върховете на дърветата и събуди птиците. Но Уилям не се нуждаеше от събуждане. Подобно на дете преди Коледа, той се събуди рано, очаквайки изгрева на слънцето. Ще

престане ли някога да се удивлява на светлината на зората, чудеше се Уилям. Той зави Сора, подпъхна одеялото под раменете ѝ, за да я предпази от студа. Боровите клони под одеялото осигуряваха меко, ароматно легло.

Уилям не ѝ разреши да се съблече за спане, не ѝ разреши да го докосва и тя бе плакала, докато той не ѝ обясни, че това отдръпване беше само временно. „Сора, беше ѝ казал той, пред нас има още много дни за любов“.

През цялата нощ слухът му беше нащрек, но както и очакваше, никой не ги обезпокои.

Сега той трепереше, изпълнен с очакванията на дете през Дванадесетата нощ^[1]. Слава на Бога, днес ще се радват на света, на неговия свят. Той ще види Бърк нагизден с лятна премяна; ще види лицето на сина си, най-напред озадачен, след това преизпълнен с радост; ще види баща си облян в сълзи, израз на силните му чувства. Той ще им покаже Сора, ще им разкаже за своите планове да се ожени за нея. Той я прегърна и я погали по ръката.

— Събуди ли се, момиченце?

— Тъ. — Тя потри ръката си в гърдите му и кичури от разпуснатата ѝ коса се оплетоха в брадата му. Докато той ги оправяше, другата ѝ ръка се промъкна до бедрото му.

Уилям хвана търсещите пръсти и целуна дланта.

— Ти наистина си от онзи вид жени, за които е говорил Брони.

Тя се засмя. В гласа ѝ се долавяше шумоленето на листа и ромоленето на горския поток.

— А пък ти си твърдо решен.

— Твърдо решен днес да пристигнем у дома. — Като отметна одеялото, той се изправи и заповяда:

— Ставай — Уилям я хвана за китката и я задърпа, докато тя се изправи на тревата.

За миг Сора загуби равновесие, препъна се и се олюля, но той успя да я задържи.

— Измий се и се приготви — нареди той. — Веднага тръгваме за Бърк.

Веселостта изчезна от лицето ѝ.

— Разбира се, Уилям — каза тя и тръгна да изпълни заповедта.

Тя се изми, среса косата си с пръсти и я сплете. Той я наблюдаваше как сгъва одеялото. Учуден от нейното изражение, Уилям избута с крака клоните и хвана за двата края другото одеяло.

— Помогни ми да сгънем това. — Докато тя търсеше другите два края, той я изучаваше.

— Какво има, Сора?

— Няма нищо — увери го тя, а на устните ѝ се появи лека усмивка.

Докато сгъваха одеялото и го изтърсваха, за да се оправят гънките, той мърмореше подозрително.

— Наистина, милорд — увери го тя, като му подаде одеялото.

— Ти си отвратителна лъжкиня, скъпа — той я прегърна силно, — но не умееш да правиш подходяща физиономия.

Тя се поколеба, борейки се със себе си, докато накрая избухна:

— О, не можем ли да останем още един час? Само още един час, преди да се върнем към реалността?

Той погледна обърнатото към него лице, готово всеки момент да заплаче, и без да продума, постла току-що сгънатото одеяло на тревата. Постава другото като възглавница, после я взе на ръце, коленичи и я сложи на одеялото. След това легна до нея, притисна раменете си в нейните и двамата неловко замълчаха.

— Не трябваше да те моля — прошепна тя. — Но времето, прекарано с теб, беше — тя не знаеше как другояче да го назове — златно.

Уилям разбра, че в нейния живот хубавите мигове бяха малко и радостта му се засили. Неговото присъствие, неговата любов я бяха направили щастлива. Наблюдавайки как листата потреперват от лекия ветрец, в него се надигна любопитство.

— Ако можеш нещо да промениш в живота си, какво ще е то?

— Ръста — отговори бързо Сора.

— Ръста? — Изненадан от отговора, той обърна глава и погледна жената, която лежеше до него. Тя също беше вдигнала лице към листата. Уилям можеше да се закълне, че тя ги виждаше. — Защо ръста?

— Винаги съм искала да бъда висока и стройна, а вместо това съм ниска и с подутини.

Той погледна мъничката, елегантна фигура и подсвирна, учуден от нейната изопачена представа.

— Твоите подутини са... добре разположени.

Тя остави без внимание казаното от него.

— Високите хора имат осанка, която ниските не притежават. Сам знаеш това. Теб те уважават за това, че разстоянието от пръстите на краката ти до носа ти е голямо. На теб ти е по-лесно да достигнеш до горните лавици на етажерките, малките деца по-лесно те намират сред навалищата. — Тя се засмя. — А ти какво би желал да промениш в себе си?

— Вече е променено.

— Какво? — понита тя, озадачена за момент. — О, имаш предвид зрението. Щастлив е този, който е напълно доволен от себе си.

— Не е ли това нещото, което би желала да промениш в себе си?

Сора се замисли.

— Не — отговори тя. — Не, не мисля. Липсата на зрение е вече част от самата мен. Аз никога не съм виждала света и той не ми липсва.

— Аз го бях виждал и копнеех отново да го видя — прошепна той.

— Да, мога да те разбера. Аз мога да върша почти всичко, което трябва да върши една жена с моето положение: да разпореждам какво да се готви, да се грижа за домашната прислуга, да ръководя шиенето. Аз се грижех за по-малките си братя, отгледах ги до времето, когато пораснаха достатъчно, за да отидат на обучение в дома на друг рицар.

— Ти просто се справяш с твоя недъг, без да търсиш съжаление.

— Съжалението ме отвращава — отговори му тя със същата жар. — Пък и липсата на зрение си има и добрите страни.

Уилям трепна, защото с тази мисъл се бе събудил предната сутрин.

— Какви добри страни?

— Не ми се налага да гледам грозни неща и не мога лесно да бъда излъгана от това, което казват хората. Мисля, че хората много лъжат с лицето и ръцете си, но не и с гласовете. Когато майка ми искаше да знае какво мислят другите, тя ме караше да ги слушам. Винаги можех да различа дали са искрени, или не.

— Полезно умение.

— Да. — Като подуши с нос, тя поклати глава и каза: — Джоджен! Усещаш ли миризмата? — Сора повдигна енергично одеялото и докосна смачканите растения. — Ето го!

Отчупи стръкчета и ги поднесе до лицето му, а той я хвана за китката и вдъхна приятния аромат. Уилям погледна тъмнозелените листенца, стиснати в нежните ѝ пръсти, погледна ноктите ѝ с блясък на мидена черупка, лицето ѝ, огряно от слънцето и озарено от обикновено човешко удоволствие, и го обзе нежност, която заличи чувството му на съжаление. Сора заслужаваше всичко друго, но не и съжаление. Той поднесе ръката ѝ към устата си и внимателно отхапа едно листенце. Сдъвка го и неговият аромат освежи устата му. След това поднесе ръката ѝ до нейната уста, подканяйки я да опита билката. Лекото тракане на белите ѝ зъби, усмивката, докато дъвчеше листенцето, остро усещане — всичко това го очароваше.

Подпряна на лакът, с разпиляна черна коса, със сукман, свлечен от рамото, тя беше една несъзнателна съблазнителка. Какво можеше да направи той? Необходимостта, която бе избегнал предишната нощ, отново нахлу в светлината и свежия въздух на природата.

Той целуна пръстите ѝ един по един; целуна дланта на ръката ѝ и я постави върху рамото си, след което се насочи към нея, движейки се с точността на ювелир. Долепил устни до нейните, той леко се извъртя и я притисна към себе си, докато пулсът ѝ се изравни с неговия.

Издърпа плитката над рамото ѝ и развърза панделката.

— Косата ми непрекъснато те обърква — засмя се тя с женска хитрост в гласа.

— Хубава е. — Той поднесе част от нея до лицето си и я потърка в кожата си. Уилям не бързаше, искаше тя да се почувства уверена; на леко смутеното ѝ лице видя ясно изразено желание.

Колебанието ѝ го изненада. Ръката ѝ го бутна по рамото, той загуби равновесие и се обърна по гръб.

— Какво... — изломоти той, но тя се наведе над него и обгърна с ръце лицето му. Намери устата му с удивителен инстинкт и дъхът му спря.

Уилям осъзна, че тя няма представа за мястото, което трябва да заема жената в любовната игра. Онова, което бе сметнал за естествено любопитство предишната нощ, можеше по-точно да се опише като женска агресивност.

Той не знаеше какво да прави с нея. Беше чувал за жени, които водят в любовта, но смяташе, че това се дължи на недостатъчната мъжественост от страна на мъжа. Без излишно самочувствие, той зачиташе собствената си мъжественост и смяташе, че тя също трябва да я зачита. Той трябваше да я научи на подчинение, да ѝ покаже колко много мъжът цени една жена, която лежи и чака неговото внимание, и тя трябва да бъде благодарна за това.

Когато устните ѝ погалиха неговите, точно по същия начин, по който той бе постъпил предния път, и в целувката им се усети ароматът на джоджен, той реши, че е време да даде нужния урок на Сора за мястото ѝ в любовната игра. По-късно, когато тя щеше да е свършила урока си с нейните копнеещи ръце и нежна уста.

— Добре ли се чувстваш? — Тя вдигна глава и без да чака отговор, подпъкна одеялото под него. — Нека да те наглася по-удобно.

Тя сръчно издърпа ризата му и я свали. С чевръсти пръсти погали крайчетата на русите косми на гърдите му. Контрастът между топлината на слънцето и хладината, причинена от милувките ѝ, импулсивно възпламени страстта му.

Разположила крак върху него, тя се плъзна надолу по тялото му. Ръцете му несъзнателно се протегнаха да я хванат, но тя ги отблъсна.

— Позволи ми да те обслужа. Ти си моят господар. Позволи ми да ти доставя удоволствие. — Думите бяха скромни, но не и тонът.

Тя развърза панталоните му и ги смъкна.

— Никога не съм изследвала краката ти — засмя се тя гърлено. — Толкова много мускули! Чувствам всеки един от тях. — Сора проследи с ръка един мускул и започна уверено да го масажира. — Толкова си напрегнат.

Той се усмихна, съзнаващ, че напрежението му ще изчезне при една от нейните процедури.

Тя развърза въжето около кръста му и повдигна бедрата му, за да свали бельото. Изведнъж той се смути.

Изложен на открито?

Никога! Уилям се пресегна да се обуе, но ръката ѝ леко го докосна. Промъквайки се по чувствителната му кожа от вътрешната страна на бедрото, тя започна да го гали, доволна от доказателството за неговата възбуда.

Леките нежни докосвания повишиха възбудата и сломиха объркването му. Изложен на открито?

По дяволите, той помогна на Сора по всички възможни начини. Даже свали обувките от краката си, за да ускори нейните действия. Учудваше се на илюзията, че може да се владее.

Тъмната ѝ като нощ коса се уплете в златистите къдрици на слабините му и той се възхити на еротичния ефект с болезнено безпокойство. Уилям се питаше още колко ще може да издържи. Още колко мъчение ще може да понесе? Той я сграбчи в ръцете си и я издърпа до лицето си.

— Събличай се — заповяда ѝ той. — Бързо.

Тя се изправи, протягайки ръце за връзката на дрехата си.

— Бързо, по-бързо — отново я подкани той, докато наблюдаваше как тялото ѝ бавно се показваше от сукмана.

После тя прехвърли крак над него и го възседна. Лицето ѝ беше обърнато към слънцето; брадата ѝ, издадена напред, хвърляше сянка върху гърдите ѝ. Дългите ѝ крака лъщяха, облени от светлина.

Той се приготви да я свали от себе си, да застане върху нея, но тя отново го изненада. Защо, той не знаеше. Всичко, което вършеше Сора от Роджет, го изненадваше, но тази нейна идея да седи върху него! Сигурно тя не очакваше да...

Тя очакваше.

— Откъде научи това? — попита той.

Трябваше ѝ един миг, за да разбере въпроса.

— Какво?

— Как да доставяш удоволствие на един мъж. — Той леко я погали по най-чувствителното място и плавно проникна с пръста си в нея. Тя се изправи и замря от удоволствие. — Каж ми, Сора — попита отново той.

— Какво? О, наистина ли ти доставям удоволствие? — Зъбите ѝ проблеснаха в кратка усмивка и се скриха, когато той отново я погали. — Просто си мисля за онова, което би доставило удоволствие на мен, и го правя на теб.

Той поднови бавното движение на пръста си с хедонистична наслада.

— Не. Уилям, не. — Клепките ѝ скриха виолетовите ѝ очи, придавайки ѝ израз на чувствена радост. Устните ѝ се разтвориха и

разкриха блясъка на белите ѝ зъби, които го примамваха неудържимо. Зърната на гърдите ѝ трепнаха, когато една неочаквана тръпка на удовлетвореност, откъснала се от сърцето ѝ, пропълзя по гърба ѝ. Очите ѝ изненадващо се отвориха. С най-голяма сериозност тя повтори: — Не! — и го спря с ръка, поставена върху неговата. Отблъсна пръстите и потърси доказателството за неговата възбуда.

Постепенно завладян от нейното тяло, той се спря, очарован от насладата на момента. Първото ѝ отгласкване нагоре беше толкова неочаквано, колкото и естествено, но при нейната неопитност тя се отдалечи прекалено много. Той хвана бедрата ѝ и я задържа, докато тя отново се намести. После ѝ помогна да наложи един по-бавен ритъм, в хармония с утринното спокойствие.

Той бе втренчил поглед в облаците над главата му, които изглеждаха толкова близко, сякаш щяха да се закачат във върховете на дърветата, и все пак толкова далече, сякаш бяха струпани върху крепостните кули. На фона на синьото небе лицето на Сора беше най-прекрасното нещо, което някога бе виждал: нежно и възбуждащо, отзивчиво и чувствено.

Той леко погали прекрасните ѝ гърди и се усмихна, готов да я удовлетвори във всеки един момент. Внезапно тя се приведе над него, откри зърната на гърдите му и лакомо ги засмука.

Смущение, като безумно полово желание, се запромъкна към мозъка му. Той започна да се поклаща в такт с нея с нова изненадваща и озадачаваща настойчивост. Изведнъж бавният и приятен ритъм се превърна в надпревара за достигане на завършек. Те се бореха за превъзходство; надпреварваха се за задоволяване, изпъваха се и се движеха в див първичен танц.

Превърнали се в едно цяло, те се притискаха в агонизиращо удоволствие. Тя първа достигна върха. Нейният ликуващ вик се извиси във въздуха и изплаши птиците над тях. Уилям почувства как тялото му се издигна заедно с нея. Всичко, което имаше, той повери на Сора, получавайки в замяна неопикуема наслада.

— Стига толкова — изохка тя и положи главата си на гърдите му. Но когато той отново проникна в нея, тя потръпна.

Уилям не мислеше, че е в състояние да се движи, но от тази последна тръпка той намери сили да я погали, да се притисне към крехкото ѝ тяло, да я възбуди отново.

— Жените са чудесни създания. Онова, което аз мога да направя веднъж, те са способни да повторят многократно. Разбира се — засмя се той до ухото ѝ, — след това аз мога да се оттегля.

— Долен горд празноглавец — каза тя с глас, изпълнен с укор.

— Никой ли не ти е казал каква чудесна жена си ти?

— Не.

— Разбира се, че не. Никой мъж не е открил това, нито пък някога ще го открие. Ти си моя.

След настъпилата пауза тя тихо промълви:

— Да.

Като подбираше грижливо думите си, той започна кратката си изповед:

— Бях самотен, търсех жена, с която да споделям общи интереси. Аз не съм някое глупаво момче, което се интересува само от външността. Аз искам да се смея, да ям, да спя, да разговарям с моята жена. Искам жена, която да харесвам. — Отпуснатото ѝ тяло лежеше върху него, докато той споделяше чувствата си. — Харесвам те. Харесва ми да се смея, да ям, да спя и да разговарям с теб. Твоята красота и грация украсяват нашата храна, но това не се отразява на вкуса или аромата. Както ти самата каза по-рано — в гласа му се почувства хумор, — няма нужда да храниш очите си с грозотата, а лицето ми не те интересува.

Това я накара да се раздвижи.

— Ти не си грозен. Мод ми каза.

— Е, щом Мод е казала така — той се засмя на нейната наивност и отново се върна към спокойното разискване. — Като някакво предимство, лейди Сора, позволи ми да се самоизтъкна като рицар. Ако бяхме направили нещата както трябва, баща ми щеше да съобщи нашето намерение на твоя попечител, ние щяхме да очакваме зестрата и това щеше да ме задължи да изтъкна своите достойнства. С всичката подobaваща скромност, разбира се.

Тя не отговори с очакваното от него оживление; вместо това сякаш се затвори в себе си.

— Аз съм голям войн, компетентен в командването на моите хора и в защитата на моите земи. — Липсата на реакция от нейна страна, нейното мъртвешко спокойствие прекъсна думите му; той желаше да ѝ направи предложение, което тя да си спомня с радост

през всичките дни на съвместния им живот. Но от начина, по който стисна ръцете му, разбра, че това я направи нещастна. — Следователно, лейди Сора от Роджет, ние ще живеем заедно и ще съединим душите си така, както съединихме телата си.

— Не! — Сора се изправи и се освободи от ръцете му. — Не мога.

Тя оправи косата на раменете си с ръце, разтреперани от голямото вълнение.

— Защо? — попита я той.

Тя намери пипнешком сукмана си, бързо го навлече и скри тялото си от неговия поглед, сякаш тъничката дреха беше някаква броня, която можеше да я защити от болката.

— Ти не мислиш какво говориш, милорд. — Тя се хвана за най-малката от неговите грижи. — Ти не си длъжен да се ожениш за мен само защото беше първият мъж в живота ми. Това не е необходимо, не е необходимо.

Той прихвана с ръце коляното си.

— Не ме ли чу какво казах? Онова, което се случи с нас, когато телата ни се срещнаха, е неповторимо; това е сливане на две души. Твоята девственост, или липсата ѝ, за мен нямат никакво значение.

— Вина, чувство за вина те обзе, когато се събуди прогледнал и ме видя.

Той направи силен жест на отрицание, но тя не можеше да го види.

Като разтриваше челото си с пръсти, тя продължи:

— Ти си в повишено настроение заради зрението, ти си доволен, че се измъкнахме невредими, но ако помислиш малко по-спокойно, ще си дадеш сметка, че не желаеш да имаш в леглото си една несъвършена жена.

— Несъвършена! — Той пое въздух, готов да изкрещи, но гледката на розовата пъпка на гърдта ѝ, надничаща през отвора на нейния сукман, го обезоръжи. — Какво, по дяволите, бях аз, когато се борех в сивата мъгла? А сега не се чувствам по-съвършен отпреди две седмици.

— Ти ме съжеляваш, а аз вече ти казах мнението си за съжалението. — Тя направи трогателен опит да се усмихне.

— Това ли чувстваше към мен преди две нощи? Съжаление? Затова ли ми предложи тялото си?

— О, не. Не. Преди две нощи аз изпитвах към теб... е, това беше преди да си възвърнеш зрението. Помисли, Уилям. Ами ако... ако имаме деца?

— Мога да те уверя, че ще имаме деца. След една година. Не обичаш ли децата?

— Ами ако те са слепи?

Зърното му намигна, измъквайки се от цепката на дрехата. Неговата свенлива съблазън му вдъхна кураж и той прибягна към един логичен, естествен начин за уреждане на отношенията с жени от типа на Сора.

— Както е Божията воля. А как са другите деца, родени от твоята майка? Има ли друго дете в семейството ти, което да е сляпо?

— Не, но...

— Ние ще сме най-добрите родители на децата, които ще създадем.

— Но аз не мога да се омъжа за теб — каза тя ужасена.

Деликатността на положението изискваше много по-добра стратегия, отколкото бе предполагал. Той никога не бе изпадал в такава несигурност, както сега. Но имаше повече от един начин за изваждане на горещите кестени от огъня. С преднамерена жестокост той каза:

— Ти трябва да си гледаш иглата и да оставиш тези въпроси на мъжете, които са по-умни — озъби се той.

Силна червенина заля лицето ѝ при тази реплика.

— Мислех, че искаш да кажеш... мислех, че ме питаш дали искам такъв съюз.

— Дали ще се ожения за теб, или не, не е твоя грижа. Една девойка отива там, където я изпрати нейният попечител. Повечето жени в твоето положение на тринайсет години вече са омъжени и може би твоята по-голяма възраст те е направила безчувствена към истинската природа на жената.

Сора отвори уста, но не можа да каже нищо. Сякаш търсеше думи, неспособна да реши какво да каже, или как да го каже.

— По-голямата ми възраст? Това пречка ли е за един брак?

— Би могло да бъде, защото една млада жена по-лесно усвоява онова, което иска от нея нейният господар. Една по-млада жена седи в

краката на господаря си вечерно време и му прощава за неговите любовни авантюри, дори когато той ѝ ги признава.

— Ти не се нуждаеш от жена — каза тя възмутена. — На теб ти трябва послушно кутре.

— Една по-млада жена — каза той грубо — няма такъв дързък език.

Той видя, че тя не можеше да повярва на онова, което чу с ушите си. Въпросът ѝ прозвуча с нота на скептицизъм:

— Навярно ти можеш да обясниш истинската природа на жената, милорд?

Бъди внимателен, предупреди той себе си. Никой не вярва на всичко, казано от свещеника за порочните похвати на жените и за това колко раболепни трябва да бъдат те към своите мъже-господари. Действителността беше много различна, а тази жена беше прекалено интелигентна, за да му повярва, ако той се преструва, че се придържа строго към каноните на църквата. Той реши да смекчи традиционния възглед и каза:

— Жените не могат да решават какво е най-доброто за тях. Те трябва да преминават от твърдата ръка на своя баща към не по-малко твърдата ръка на своя съпруг, за да създадат приятен дом. Ако реша да се ожена за теб, лейди Сора, запомни, твоята единствена роля е да дадеш съгласието си пред свидетелите.

Лицето ѝ изрази смес от разочарование и смущение.

— Но това е обичайният възглед за брака.

— Никога не го забравяй — заповяда той и разбра, че мечтите ѝ бяха разбити. Мъката, изписана на лицето ѝ, сви сърцето му, но проявата на съчувствие щеше да доведе до провал на неговия план. Решен да не отстъпва, той запита с преднамерена небрежност: — Какво ще правиш, ако не можеш да останеш в Бърк?

— Предполагам, че ще трябва да се върна в къщата на своя пастрок.

Неговата сдържаност завърши със силен рев. Дъхът ѝ спря на гърлото, когато той сграбчи китката ѝ разярен.

— Миледи Сора, по-добре щеше да направиш, ако беше потърсила в ума си друг отговор, защото никога няма да допусна да сториш такова нещо. — Той отблъсна ръката ѝ и тя чу далечния му глас. — Никога. А сега се скрий. Някой идва.

[1] вечерта преди Дванадесетия ден, в миналото честван като последния ден от Коледните празници — Б.пр. ↑

8.

Застрашителният кучешки лай приближи и Сора се сви зад камъните, където я беше оставил Уилям. Влажната почва охлади краката ѝ, търсеци възможност да избягат от този капан. Сърцето ѝ силно туптеше от страх и необяснимо напрежение. Страстта на Уилям, опасенията ѝ да не ги заловят отново не бяха нищо в сравнение със страховете, които я обзеха.

Вече ясно чуваше гласа на мъж, примесен с приглушеното лаене на огромно куче. Тя сложи ръка върху гърлото си. Може би неизвестният враг на Уилям нямаше намерение отново да ги залавя, може би смъртта щеше да навести техния мъничък рай.

Уилям никога нямаше да допусне това да се случи. Тази мисъл изникна неочаквано в ума ѝ. Тя знаеше, че сега той стои с меч в ръка, готов да посрещне злодея. Който и да бе той, каквото и да бе това, което влизаше в сечището, добре щеше да бъде да е готово за бой.

Тя чу как лаещото куче изскочи от заобикалящата ги горичка и как Уилям възкликна: „О, Боже!“

Приятно изненадана, тя извика:

— Уилям, това е... — Големите лапи легнаха на раменете ѝ и боготворящият език я близна по лицето. Тя загуби равновесие и тупна на земята. — Була. — Сора блъсна огромното куче. — Була! Долу! Спри, Була!

Животното легна и сви глава до скута ѝ, като скимтеше. Сърцето ѝ преливаше от радост и тя едва чу мъжа, който надникна иззад камъните.

— Сора, излез — извика я Уилям. — Това е ловец от Бърк.

— Зная — каза тя раздражена. — Досетих се.

— Миледи! — Алдън сграбчи ръката ѝ и коленичи пред нея, като се бореше с кучето да спечели вниманието ѝ. — Слава на свети Уилфред, че сте добре.

— Добре съм — каза Сора раздражено, опипвайки Була. — Защо кучето е измършавяло толкова много? Станало е само кожа и кости.

— Не искаше да яде, миледи. Тъгуваше по вас.

— Но нас ни нямаше само два дни!

— Да, но в замъка царува бъркотия и никой не обръща внимание на един стар войник и на едно безумно предано куче. Така че, когато този стар войник се завърна от разузнаване...

— Разузнаване? — попита Сора.

— Това беше следобедът, когато ви отвякоха и младият господар Кимбол заедно с младия господар Клер пристигнаха в замъка, плачещи и самообвиняващи се.

— Пристигнаха, за да предупредят лорд Питър?

— Да, но лорд Питър отсъстваше и настъпи суматоха. Войниците започнаха да се приготвят за отбрана и никой не тръгна да ви спасява, както трябваше да направят. Така че аз излязох от замъка да търся следи, докато не се натъкнах на наемните войници, които ви бяха отвлекли.

— Не! — извика Сора и протегна ръце към Алдън. Тя намери превързаната му глава и попита: — Сериозно ли си ранен?

— Нищо ми няма, те ме удариха само за развлечение. Не разбраха, че съм от Бърк.

Сора разтри врата на Алдън и ушите на Була еднакво старателно и двамата се отпуснаха от напрежението, отдъхвайки си за първи път от два дни насам.

— Уилям? — извика тя. — Ние трябва...

Той е при конете, миледи, приготвя ги за път.

— Хм.

Тя се замисли и Алдън тихо я попита:

— Да не би да сте се скарали с лорда? Той изглежда неестествен, ако разбирате какво искам да кажа.

— Това няма значение — каза тя. — Аз ще се погрижа за Уилям, но най-напред искам да чуя твоята история.

— О! — Алдън се почувства неудобно, но се подчини. — Беше късна нощ, когато се завърнах в Бърк и им казах какво съм видял. Лорд Питър слушаше внимателно, след което изскочи на двора, а с него и кучето, което виеше. Всички войници бяха организирани и готови и аз си помислих, че мога да пусна кучето извън крепостта? То е по-умно от десет рицари, взети заедно. Така че аз и кучето излязохме вчера

сутринта и се промъкнахме през храстите до един замък, после отново се върнахме тук.

— Алдън — каза нетърпеливо тя. — Къде ти е конят?

— Конят? Нима мислите, че мога да следвам това куче през гората с кон? — Алдън се засмя с покровителственото задоволство на по-нискостоящ мъж към ума на една жена.

— И вие сте тичали през целия път до замъка на Артър и обратно?

— Затова е толкова мършаво кучето, разбирате, нали?

— Дявол да го вземе, това глупаво куче! — избухна тя. — Мой скъпи приятелю, ти си направил толкова много за мен!

Гласът му се разтрепери от вълнение и той промърмори:

— Аз съм ваш верен слуга, а преди това бях слуга на вашата майка. Как мога да стоя безучастен и да не направя нищо, за да ви спася.

Неговото вълнение изведнъж ѝ напомни, че Алдън вече не бе в първа младост.

— Никой мъж не би могъл да направи повече — утеши го тя. — Почина ли си вече?

— Да. Дори кучето едва се държеше предишната нощ, но тичаше пред мен, после сядаше и ме чакаше, и когато пристигнех, отново хукваше. А когато бях много изморен и сядах да си отдъхна, то лягаше до мен, удряше с опашка и виеше, докато не станех.

— О, Алдън. Ти си много добър, безкрайно добър.

Зад гърба на Алдън се чу гласът на Уилям:

— Да. Лейди Сора, ако можеш да се откъснеш от ласкаещите те роби, ще потеглим, за да избягаме от евентуални преследвачи. Пригответил съм конете.

Досадното му раздражение ѝ напомни за тяхната кавга и тя се намръщи, когато Алдън я хвана за ръка и ѝ помогна да се изправи.

— Цяло щастие, че не беше високо — промърмори тя, докато си изтърсваше сукмана.

Като излезе напред, Уилям заповяда:

— Алдън, дай си наметалото. — Той зави с него Сора.

— Топло ми е — възрази тя, но той я загърна плътно.

— Трябва да имаш приличен вид. Ти си без риза.

— По-рано нямаше нищо против.

— Това, което е добро за моите очи...

— Вашите очи! — Възкликна Алдън. — Милорд, вие можете да виждате! Какво велико чудо?

— Това е дълга история, за която сега нямаме време — отговори учтиво Уилям. — Запомни си въпросите. Довечера на вечеря ще получиш отговор на всичките.

— Уилям — прошепна тя, като го дърпаше за ръкава. — Алдън.

— Алдън, лейди Сора е уморена и напрегната и ще язди с мен — заяви Уилям. — Ти ще вземеш нейния кон. Була ще тича след нас. — Без да чака отговор, той я повдигна и подложи ръка под крака ѝ, за да се качи на седлото. Тя се нагласи, доволна от проявеното от Уилям внимание. Той може да е недоволен от нея, но никога няма да го покаже пред слугата ѝ.

Уилям продължи:

— По този начин ще имаме страж зад гърба си. Чувствам, че трябва бързо да се приберем у дома.

Алдън измърмори нещо, докато се наместваше върху седлото.

— Благодаря ви, милорд. Сега, когато ви намерих, усетих как ме обзе умора. Мисля, че лорд Питър вече е организиран охрана около целия Бърк и дори отвъд него.

— Близко ли сме до замъка? — попита Сора.

— Намираме се близо до притока на потока Финджър.

— О, Уилям! — тя подскочи леко, когато той се метна на седлото. — Ако миналата нощ знаеше къде се намираме, тази сутрин можехме да се събудим в Бърк.

— Хм.

Уилям остави без внимание тази забележка. Изненадана от реакцията му, тя се питаше дали той през цялото време е знаел къде се намират. Може би просто беше искал да прекара още една нощ с нея. Тази мисъл ѝ беше приятна, но и я разтревожи. Дали искаше да ѝ се насити, или пък имаше намерение да укрепи своите претенции над нея?

Трябваше да се вземе в ръце. Не можеше да се омъжи за Уилям, той заслужаваше по-добра жена. Но ако се паникьосаше, нямаше да може да прояви здравия си разум и да откаже на този мъж своето най-съкровено желание. Тя трябва да мисли. Трябва трезво, да разсъждава.

В края на краищата това беше една от чертите ѝ, която предизвикваше най-силна неприязън у Тибълд.

Може би се терзаеше без нужда. Може би Уилям вярваше в това, което беше казал за брака — че бракът е работа, която решава мъжът, а нейното участие се изчерпва единствено с покорство и добро водене на домакинството. Може би той я считаше за много стара.

В дома на Тибълд Сора се бе научила да потиска своето неблагоприятно поведение; камшикът му я бе научил на това. Но в Бърк суровите уроци бяха забравени. С лорд Питър и Уилям тя вече не смяташе, че внимателно трябва да претегля всяка дума, преди да я каже, за да не прозвучи като предизвикателство. Тези мъже изглеждаха толкова сигурни в своята мъжественост, че фалшивото уважение на жените им изглеждаше почти като обида. Сега Уилям искаше отново да нахлузи юзда на устата ѝ, но тя не си спомняше как трябва да я поеме. С все по-нарастващо спокойствие тя уверяваше себе си, че неговите зловни забележки не бяха нищо повече от защитна реакция на мъж, чиято молба е отхвърлена. Нищо повече. Нищо повече!

Гърдите на Уилям бяха като издялани от камък и той стоеше изправен, сякаш неговото раздражение се бе превърнало в някаква постоянна, твърда опора. Все пак Сора знаеше как мъжете подхранват своя гняв и как омекват при женските ласки. Тя се сгуши в него и постави ръка на бедрото му. Твърдо като стомана, то беше приятно за галене. Мускулите му се стегнаха при допира на дланта ѝ.

Алдън яздеше пред тях.

— Нямаше ме и не зная какви са плановете на лорд Питър. Вашите хора, които живеят в гората, имат ли някакъв сигнал?

— Те са свободни хора, по-стари от саксонците и никога не са били покорявани от никого. Баща ми ги е оставил да живеят по своите си закони и те предано ни служат. Ако решат да се покажат, ще ги видим. Най-добре е обаче да побързаеме да достигнем до имението Бърк.

Като пришпори коня, той установи един бърз ход покрай дървета и скали, защитавайки Сора от клоните, които удряха лицата им. Той избягваше пътищата, водеше се по едва забележими белези, а Була ги следваше.

Движеха се бързо през горската тишина, нарушавана единствено от тяхното движение. Те подскочиха, когато изпод копитата на коня

изпука пръчка.

Озадачена, Сора се обърна към Уилям, а сърцето ѝ се изпълни със страх. Розовите ѝ устни се разтвориха, за да разкрият белите ѝ зъби. Дъхът на дждожен, който излизаше от устата ѝ, му напомни за нейното тяло, издигнато над неговото, и за всички други божествени знаци на любовта. Лицето ѝ изразяваше доверие, излъчваше привързаност, която той можеше да възпита в любов. Но най-напред трябваше да се завърне успешно в Бърк. Почувства, че вратът го сърби, което беше сигнал, че някой ги наблюдава от скришно място.

— Защо не пеят птички? — попита Сора шепнешком.

— В гората има хора. — Уилям се огледа, наострил всичките си сетива.

— Дали това са хора на баща ти, или са врагове?

И Уилям, и Алдън имаха острото зрение на войни и когато Сора ги предупреди, че чува тропот на копита, те спряха и се вслушаха в далечния звук.

Без предупреждение пред тях се появи един нисък, мръсен човек, облечен в зелено. Була излая, а после, по заповед на Уилям, покорно се сви. Човекът говореше на чудноват английски и Уилям с мъка го разбираше.

— Баща ви идва, лорд Уилям. — Той гледеше тържествено как лицето на Уилям се просветли и след това съобщи тъжната новина: — Следяхме ви миналата нощ. До тази сутрин никой не ви преследваше. Дванайсет бойци се събраха на края на нашата гора. Ръководеше ги един голям мъж. Те проследиха дирите, докато хванаха един от моите мъже.

— Твоят човек мъртъв ли е?

— Да — каза тъжно горският човек. — Разбиха главата му като на бездомно куче. Той не им каза нищо, но те се върнаха.

— И как изглеждаше този жесток господар?

— Всички нормани изглеждат еднакви, а лицето му беше закрито от шлем.

— Как звучеше гласът му?

— Той говори малко и съвсем тихо.

Уилям кимна към малкия човек.

— Благодаря ти, Ашил, за сведението и за защитата. Ела в замъка и ще ти заплатя за смъртта на твоя човек.

Малкият човек изчезна в гората, без да каже и дума, без да остави някаква следа на мястото, където бе стоял.

Сора стисна китката на Уилям.

— Отиде ли си непознатият човек?

Като си спомни колко много желаеше да знае подробностите на сцените, разиграли се пред тях, но недостъпни за човек, лишен от зрение, той описа горския човек с думи, които ѝ дадоха представа за него:

— Движи се така, че не помръдва дори едно листо — заключи той.

Галопиращите коне вече се чуваха по-близо и Сора попита:

— Рицари ли са това?

Уилям поклати глава и се засмя.

— Никой освен баща ми не може да язди с такава опасна скорост по този неравен терен.

Изскачайки от завоя, лорд Питър яздеше, притиснал глава до шията на коня, и Уилям му извика, за да го предупреди. Лорд Питър дръпна рязко юздата, конят се изправи на задните си крака и той с лекота скочи от него. Лорд Питър се втурна към тях.

— Уилям!

И синът му отвърна с вик:

— Татко!

Те се прегърнаха и се засмяха радостно, докато Була подскачаше около тях и лаеше толкова силно, че листата на дърветата се разлюляха.

— Мислехме, че този път вече сме те загубили — избоботи лорд Питър, като удари Уилям по гърба. — Кой беше? Как успяхте да се измъкнете? Уби ли проклетото копеле? Но не, как би могъл, ти си... — Той помръкна, когато погледна към сина си. Ти си... — Радостта от срещата напълно се помрачи ѝ на нейно място бавно настъпи боязлива надежда. — Уилям?

— Да, татко — отговори тихо Уилям. — Аз виждам.

Лорд Питър взе главата му в ръце.

— Възможно ли е — прошепна той. — Как можа да се случи такова чудо? В рая ли беше?

— Да, татко, бях и се върнах.

Този път прегръдката на лорд Питър беше сдържана, не беше ликуваща, но бе изпълнена с благодарност — благодарността на баща, чиято най-страстна молитва е чута. Той говореше с глас, изпълнен с благоговение.

— Ще отида на поклонение в Компостела и ще благодаря на апостол Яков за Божията благодат. — Баща и син се погледнаха изпълнени с нежност един към друг, после лорд Питър отмести поглед и отиде при конете. — Лейди Сора! Радвам се да ви видя жива и здрава.

Той протегна ръце да ѝ помогне да слезе, а тя му се усмихна с нескрита радост.

— Да, милорд. Когато вие дойдохте в замъка Пертрейд и ме помолихте да помогна на вашия син, не очаквахме такъв щастлив край, нали?

Тя слезе от коня, опряла ръце на раменете му и той внимателно огледа лицето ѝ. Чудото, което бе споходило Уилям, не я бе докоснало и той нежно се усмихна на красивите ѝ виолетови очи.

— Не. Аз обаче имам строги нареждания да не се връщам без вас.

— Мод? — предположи тя.

— Мод е...

— Обезумяла?

— В окаяно състояние — потвърди той.

— Тогава, хайде, да се връщаме — тя се усмихна по посока на изтощените рицари, които се показаха по пътеката, — преди моята скъпа прислужница да загуби напълно съня си.

Ръката ѝ беше мокра.

Уилям вървеше през селището, разположено под защитните стени на Бърк. Той водеше коня, а тя седеше на седлото, но тълпата около тях не им позволяваше да се придвижват бързо. Толкова много хора целуваха върха на пръстите ѝ в израз на искрена радост, че стоплиха сърцето ѝ. Но ръката ѝ беше все още мокра и тя силно желаше да се прибере в стаята си и да отпочине. Само да премине през подвижния мост и ще се отпусне.

Уилям откликваше на приветствията на своите хора с неприкрито удоволствие. Той поздравяваше мъжете по име, целуваше старите жени, прегръщаше младите.

Сора беше щастлива от радостта, която бликаше от гласа му. Протегнати ръце я прегръщаха, стискаха пръстите на ръцете ѝ, докато я заболяха. Копитата на конете глухо отекваха по дървения подвижен мост. Чувството за несигурност сред големите открити пространства отстъпи пред усещането за безопасност в защитения с каменни стени двор на замъка. Само да премине по стълбите, обеща си тя, и ще може да се отпусне.

Слуховете за чудото, което бе върнало зрението на Уилям, ги бяха изпреварили и разговорите за това усилиха приятната глъчка на посрещачите. Отвсякъде чуваха въпроси. Сора искаше да се скрие от това голямо любопитство.

— Татко! — Радостното възклицание на Кимбол се отрази от назъбените крепостни стени.

— Кимбол! — извика Уилям и изпусна юздата.

По плътно притисналата ги тълпа се понесе шепот, който достигна до нея.

— Виж как се прегръщат.

— Виж сълзите в очите на момчето.

— Виж лорд Уилям. Той не може да откъсне очи от младия господар Кимбол.

— Виж как се гледат.

Последното беше казано с такава нежност, че сълзи изпълниха очите на Сора и напрежението, в което се намираше през последните два дни, изчезна. Тя се изправи, обзета от нарастващо притеснение. Голяма топла ръка я докосна по бедрото и Уилям я подкани:

— Слез, скъпа.

Когато той я повдигна от седлото и я сложи да стъпи на земята, усети, че ръцете ѝ трепереха.

— Сора? — извика Клер срамежливо. — Ядосана ли си?

Брат ѝ стоеше до нея и разтревожен я галеше по ръката, така както правеше в замъка Пертрейд, когато Тибълд буйстваше обхванат от поредната си пиянска ярост.

— Защо трябва да съм ядосана? — Без обичайната си грациозност тя протегна ръка и го погали по бузата.

— Защото не можах да те спася от онези мъже!

Това беше вопъл на изтерзаната му душа, но заради храброто малко момче тя успя бързо да се съвземе.

— Ти отиде ли веднага при лорд Питър да му кажеш, че бяхме пленени?

— Да.

Тя му се усмихна.

— Сторил си точно това, което е трябвало.

Две слабички ръце се притиснаха до устните ѝ, изцапаната му глава се сгуши в нея. Тя го притисна до себе си, а после разроши гъстата му коса.

— Мой собствен странстващ рицар. — Тя се засмя. — Ще приемеш ли да носиш герба ми в битките?

Отговори ѝ радостен смях и Клер се оттегли, сякаш се срамуваше да бъде прегръщан от жена.

Лишена от опора, тя почувства как коленете ѝ се огъват. Дали тази организирана церемония ще свърши някога, чудеше се тя. Само да можеше да се прибере в стята си.

— Сора! — Викът на Мод проряза шума от тълпата. — Миледи!

Сред тълпата се отвори пътека и Сора се хвърли към любимия глас. Майчините ръце на Мод я прегърнаха, нежният ѝ глас я сгълча:

— Какво сте правили? Приличате на призрак, очите ви са големи като месечина.

— Уморена е — каза Уилям зад нея. — Тя не е свикналана на такива приключения, не е свикнала с ролята на бойна кралица. Заведи я в стаята ѝ и сложи малкото си агънце да легне, така че да бъде свежа за тържеството довечера.

Мод го наблюдаваше, вираше се в очите му, които се бяха присвили в краищата. Той я погледна и кимна, при което тя отстъпи от него, сякаш беше луд. Блъсна се в Сора, прегърна я с яката си ръка и я поведе нагоре по стълбите.

Уилям стоеше и ги наблюдаваше. Намръщен, той съобщи на лорд Питър:

— Ще се женя.

— О, много добре — възкликна Кимбол, а Клер запя от радост.

Поглеждайки към момчетата, изпоцапаните лица, които бяха озарени от еднакви усмивки, твърдата реши мост на Уилям премина в

облекчение.

— Значи на вас това ви харесва, така ли?

Те кимнаха с енергично поклатане на главите.

— Тогава се постарайте да се измиете преди вечеря, иначе лейди Сора ще разбере, че не сте се докосвали до водата, откакто напуснахме замъка, и тогава знаете какво ви очаква.

Те кимнаха покорно, а Клер изстена:

— Истински ужас.

— Точно така. — Като видя, че лорд Питър го гледа Уилям попита: — Какво ще кажеш за избора ми?

Лорд Питър вдигна рамене и отговори направо:

— Сигурен ли си, че характерът ѝ не е много силен за теб? През последните два месеца тя се разпорежда в това домакинство като Небесна Кралица. Страхувам се, че така ще командва и теб.

— Е, във всеки случай ще си мисли, че ме командва.

Уилям се изкикоти с чувство на мъжко превъзходство, а лорд Питър го потупа по гърба и тръгна с него.

Докато се изкачваше по стълбите, Сора ги чу и настръхна.

Вечерята тази нощ беше прекрасна. Голямата зала на Бърк блестеше от светлината на факлите, а откритият огън в центъра извисяваше пламъци към тавана. Бяха поставени всички подвижни маси. Пейките бяха така плътно заети, че слугите, които обслужваха масите, с мъка се пресягаха над главите на гостите. Присъстваха всички рицари, положили клетва пред лорд Питър и Уилям, които бяха предупредени и бързо се бяха приготвили за война или обсада. Войниците и свободните селяни, които участваха в издирването на своя господар, бяха насядали на пейките, а гласовете им ехтяха в радостен смях. Между тях седеше Алдън, скромен човек, чиято лоялност към Сора му беше донесла почетното място. Уилям седеше отдясно на лорд Питър, от лявата му страна беше Сора, до нея, отдал се на заслужен сън, лежеше покорно Була. Усмехнати и ликуващи, Клер и Кимбол изпълняваха задълженията си на пажове, обслужваха голямата маса с усърдие, рядко срещано у толкова млади мъже.

Медовина и пиво се сервираше на войниците и свободните селяни, а буре с червено вино беше поставено пред благородниците.

Под пръчката на Мод готвачът надмина себе си. Хлябовете бяха със специална форма и ароматизирани с билки. Най-ранните зеленчуци, които растяха около потоците, бяха набрани, нарязани, и прибавени към телешката супа, придавайки ѝ пикантен вкус. Рецептата на Мод за фарширован фазан предизвика много въздишки на задоволство, когато птиците, пълнени с овес и сушени ябълки, изчезнаха от подносите, а кръглите парчета щука придадоха изтънчен вкус на ястието. Храната завърши със сладък пудинг, украсен с блестящи градински карамфили.

Когато свършиха, Кимбол поля най-напред на лорд Питър, след това на Уилям и Сора, а Клер стоеше зад него с кърпа, за да избършат ръцете си. Поглеждайки към Уилям, лорд Питър видя как той му кимна и стана.

— Тишина! — извика той, като удряше с юмруци по масата.

Песента на заситените гласове постепенно затихна под въздействието на заповедта, предавана от ухо на ухо. По-шумните пияници бяха принудени да замълчат със силен юмрук в зъбите. Сто чифта любопитни очи се възряха през пушека, сто чифта любопитни уши се напрегнаха да чуят онова, което щеше да се превърне в легенда.

Когато вниманието на всички се насочи към него, лорд Питър обяви с гърмящия си глас:

— Моят син Уилям, лорд на Миравил и Брънбрук, наследник на Бърк и Стентън, най-великият рицар на Английския остров и на Норманското херцогство, се върна здрав и невредим, благодарение на намесата на светиите и на Светата Дева.

Той спря, изчаквайки да стихне приветствието.

— Историята за неговото отвличане и завръщане е история на измама и предателство, завършила щастливо по Божията милост. Сега той ще ви разкаже как е станало всичко.

Уилям се изправи в цял ръст до него. Лорд Питър се премести от другата страна на Сора, а Уилям застана на мястото пред солта. Когато нетърпеливата тълпа насочи вниманието си към Уилям, бащата седна и отправи към Сора една забавна, безсрамна усмивка, която щеше да я разстрои, ако можеше да я види.

— Приятели мои започна Уилям. — Гласът му се извиси по-малко, отколкото очакваше Сора; достатъчно силен, за да го чува всеки и нисък, за да ги накара да се напрегнат в стремежа си да доловят

всяка сричка. — Историята, която ще ви разкажа, не е толкова история за самия мен, колкото за моята лейди Сора и чудото, станало чрез нея.

Като чу това, Сора се изпъна като стрела, изстреляна към небесата. Какви ги приказва Уилям?

— Един злодей плени и двама ни, подложи ни на най-големи унижения и жестокости. Сляп, аз се бих с войската на злодея и загубих битката. — Той въздъхна силно и след него въздъхна цялата зала. — Един грамаден войн ме удари така, че не можех да различа нищо, а после ни затвориха в главната кула на замъка.

Сора сви устни, като чу как Брони беше описан като „грамаден войн“. Но какво разказва Уилям?

— Ако не беше моята лейди Сора, щях да умра. Със своята доброта тя ги накара да се засрамят. С хубостта си накара тези разбойници да ни донесат храна, вода и одеяла. Тя превърза раните ми, излекува ги с докосването на ръката си. Тя ме защити от демоните на смъртта с блестящия меч на своята добродетел. И докато лежеше в леглото ми, тя излекува очите ми с непорочна целувка.

Сора почувства огромна тежест, когато вниманието на цялата зала се премести от Уилям към нея. Всички очи бяха насочени към нея, докато тя седеше с леко отворена уста и с изненада, изписана на лицето ѝ. Какво говореше Уилям? Какво искаше да внуши? Как хората в голямата зала вярваха на тази история?

— През нощта на нашето пленяване лейди Сора ме взе в ръцете си, събуди моята страст и ми стана невеста. Макар че църквата още не е благословила нашия съюз, макар че нямам кървави чаршафи, които да покажа като доказателство, аз свидетелствам, че тя беше целомъдрена. Моите очи свидетелстват, защото всички знаем за лечебната сила на целомъдрената невеста.

— Наистина! Това е знамение.

— И тук аз заявявам пред всички вас като свидетели, че ще взема пред църквата лейди Сора от Роджет за моя жена и ще я уважавам до края на съвместния ни живот.

Една голяма твърда ръка натисна Сора, когато тя понечи да се надигне, а гредите под покрива бяха разтърсени от мощно ура. Когато звукът затихна и той вдигна ръката ѝ, пръстите им бяха сплетени един в друг и Уилям ѝ прошепна:

— Трудно ще се отскубнеш, скъпа.

9.

Лорд Питър се изправи до тях и извика:

— Тост! Тост за лейди Сора, съпруга на моя син, лорд Уилям!

Нетърпеливи ръце сграбчиха чашите, вдигнаха ги високо и пиха.

— Тост! — извика Алдън. — Тост за лорд Уилям, най-великия войн в цяла Англия!

Нетърпеливи ръце сграбчиха чашите, вдигнаха ги високо и отново пиха.

— Тост! — извика Мод и залата стихна, защото обикновено жените не вдигаха тост. — Тост за тяхната сватба.

Буен смях поздрави нейния тост, но нетърпеливите ръце сграбчиха чашите, вдигнаха ги високо и за трети път пиха.

Пиво и медовина се лееха от калените кани в калаените чаши. Задоволен от този буен изблик на радост, Уилям седна. Хората от замъка и арендаторите от именията спонтанно се развеселиха, убедени от неговата логика, задоволени от неговия ум, щастливи от чутата любовна история и прекрасния край. Ако имаха някакви съмнения, те бяха разсеяни от това послание от Бога, послание, което беше изцерило техния господар.

Сега те седяха с приятели в приятно безделие, отдадени на разговори за вълнуващите събития от последните два дни и за предстоящата сватба. Те пропуснаха да чуят започналия тих спор на главната маса.

Наблюдавайки как Сора подготвя своите оръжия, за да атакува неговото решение, Уилям забеляза с удоволствие, че нейната бледност и окаяният ѝ вид от сутринта бяха изчезнали. Глезеното агънце на Мод беше възстановило своята самоувереност и цвета на лицето си. И ако все пак беше още малко потисната, е, толкова по-добре. Справянето с жена, притежаваща енергията на Сора, изискваше да се използват всички предимства, които можеше да има. Сега той се въоръжи с търпение, съзнавайки, че Сора няма да допусне историята с нея да завърши толкова банално.

Тя отпи от чашата с вино и се обърна към Уилям, който седеше плътно притиснат до нея.

— Много приятна измислица, милорд. Не чувстваш ли някакви угризения от лъжите, които издрънка?

— Никакви лъжи, само толкова истина, колкото хората желаеха, или се нуждаеха. Баща ми знае цялата истина, така както я знаеш ти, както я знам и аз самият. Останалите какво ги засяга?

— Ти трябва да преосмислиш казаното. Не моето тяло ти върна зрението, а тоягата на Брони.

— Нямам намерение да се женя за Брони — отговори Уилям кисело. — Освен това не съм толкова дързък, за да определям по какъв начин ме е изцелил Бог.

— Може би никога по-рано не си спал със сляпа жена и за теб аз съм просто нещо ново. — Сора размишляваше върху тази идея и я намери неубедителна. Той разсея малките ѝ съмнения.

— По дяволите, никога по-рано не съм спал и с мъж, но нямам никакво желание да спя с баща си.

Смаян от чутото, лорд Питър се закашля и избълва пивото от устата си.

— Дявол да го вземе, много съм благодарен, че доживях да чуя и това.

— Да, но това е освен всичко друго и кръвосмешение — не можа да се сдържи тя.

Уилям се усмихна. Колко лесно беше да я подведе.

— Ще ти омръзне да си толкова мил с мен — каза тя.

Усмивката му изчезна. Колко бързо се бе върнала отново към спора.

— Мил?

— Да. Ти ме третираш като скъпоценен стъклен предмет. Ще дойде време да се възмущаваш от мен, да се чувстваш задължен да се отнасяш по-малко учтиво.

Раздразнението изчезна от лицето на Уилям и той отново се усмихна.

— Не се бях сетил за това. От опит зная, скъпа, че нежността от първите месеци изчезва под влияние на непрекъснатата досада от брака. Нежността е просто една от ранните фази на любовта.

Сора се обърка.

— Искаш да кажеш, че след като свикнеш с мен, ще престанеш да бъдеш нежен?

— Не съм съвсем сигурен, но се надявам.

— Аз съм издръжлива.

— Да не би с това да искаш да ме накараш да се откажа от теб?

— Не. Не съм имала такова намерение, но... — Тя се поколеба, давайки си сметка, че нейното желание да се ожени се бореше със здравия ѝ разум. — Аз продължавам да мисля, че ти си заслепен.

— Значи ти мислиш, че не съм достатъчно умен, за да зная дали искам да се ожена за теб, или не?

Гласът му ѝ се стори развеселен, но нещо, което тя не можеше да определи, я караше да се чувства неспокойна. Но не достатъчно, за да изчезне желанието ѝ да му помогне да преодолее своята странна идея. Но все пак неспокойна.

— Мисля, че ти си достатъчно умен, за да направиш нещо. Също така мисля, че ти се чувстваш благодарен за възвръщането на твоето зрение не на този, на когото трябва. Ти трябва да запалиш свещ в църквата.

— Вече съм го сторил.

— Не се чувствай задължен да се ожениш за мен. Ти правиш всичко онова, което един благороден рицар трябва да прави, но пак ти казвам, че те освобождавам от това задължение.

— Изглежда, че ще бъдеш повече от доволна, ако успееш да се отървеш от мен. Както обичаше да казва жена ми, „любовта може да научи дори едно магаре да танцува“. — каза той нежно. — Това ли имаш предвид?

Ръцете ѝ леко трепнаха и той съжали, че беше споменал жена си. Тя се изненада от вълнението, което почувства при споменаването на жена му, и това я накара да не обърне внимание на изключителната нежност, с която той каза това.

— Не зная дали бих се изразила така грубо. Не че твоята жена е била груба — поправи се тя.

— Ан беше абсолютно груба — намеси се лорд Питър. — Моите снахи, при всичките различия между тях, имат едно общо нещо.

Стресната, Сора попита:

— Колко снахи сте имали?

— Само две — отговори бързо лорд Питър. — Ан и вие.

— Аз не съм...

Лорд Питър продължи, без да обръща внимание на нейното възражение:

— И двете, изглежда, притежавате непоправима склонност да спорите, подбуждани от най-идиотски причини. Излишък от интелигентност и нито капка здрав разум и в двете.

— Сора — каза Уилям тържествено и високо, за да чуят всички рицари. — Аз те обичам.

С махане на ръка тя отхвърли тази негова декларация.

— Аз, разбира се, не смятам, че това е любов, и съм сигурна, че при малко разстояние помежду ни и малко време това твое увлечение ще се охлади.

— Да не би да искаш да ми дадеш съвет как трябва да постъпя?

Твърдостта в гласа му издаваше предупреждението на мъж, който отказваше да се вслуша в разумен съвет. Както му бе казала по-рано през деня, тя вършеше всичко, което една жена с нейното положение трябваше да може да върши.

— Никога не бих си позволила такава дързост, лорд Уилям. Моето скромно мнение е, че не трябва да се стремя да застана начело на твоето домакинство.

— Да застанеш начело на моето...

— Твоя жена. Въпреки това вярвам, че ще оправдая живота си тук по подходящ начин, поне докато дойде време отново да се ожениш.

Шумът от бърборенето в залата притихна, вниманието на присъстващите бе привлечено към подиума.

— По какъв начин?

Вече не можеше да има никакво съмнение, това се подразбираше от раздражението в гласа му, но Сора вярваше в способността си да успокои разярения си господар.

— Аз мога да се грижа за твоето домакинство, за твоя син, а ако вечерите ти се струват много дълги, бих могла...

— Искаш да бъдеш моя държанка?

Сора не можеше да види лицето му, но останалите в голямата зала можеха. Пейките бяха избутани назад, възрастните мъже стиснаха в ръка ножовете за хранене и бавно се оттеглиха в дъното на залата.

Никой не напусна салона. Никой не можеше да устои на изкушението да присъства на драмата, която зачервяващите се бузи и

стиснатите юмруци на Уилям подсказваха. Те наблюдаваха с нескрит интерес очертаващия се сблъсък между техния господар, когото боготворяха, и жената, за която искаше да се ожени.

— Не бих си послужила с тази дума — започна Сора, засегната от думата, но все още опитваща се да успокои Уилям.

— Това е думата, която всеки друг би използвал — прекъсна я грубо той.

За първи път тя откри в гласа му истински гняв. Закъсняла предпазливост я накара да предложи:

— Милорд, може би трябва да отложим спора за утре.

— Една любовница обикновено има по-голям опит и повече талант от теб.

Оскърблението беше забравено под силата на унижението.

— Тази сутрин ти смяташе, че съм достатъчно талантлива.

— Нежността, разбира се, няма място в уреждането на отношенията между един лорд и неговата любовница. Когато един лорд иска да бъде обслужен, любовницата му го съблича и го обслужва.

Сора почувства, че той се надига и силата на неговия гняв изпълваше всяка дума с жар. За първи път, откакто познаваше Уилям, тя се изплаши от него. Не беше същият страх, който бе вселил в нея пастроктът ѝ; беше страх, от който дланите ѝ овлажняха и дъхът ѝ секна, който я накара да отмести пейката назад, от който изпита желание да избяга. Тя седеше отпусната, хванала се за масата, изпълнена с надежда, че погрешно е разбрала тона на гласа му, но следващото избухване я лиши от всичките ѝ надежди и подсили нейните тревоги.

— Когато един мъж... един мъж, който е по-голям и по-силен, и очевидно по-умен от своята малка, слаба, адски тъпа жена... поиска внимание към тялото си, най-добре е жената да сведе глава и покорно да каже: „Да, милорд“.

Докато говореше, той удряше с крак, а гласът му достигаше с удвоена сила до нея.

Решена да не допусне да бъде сплашена, Сора се изправи и вдигна брадичка.

— Не съм глупава.

— По-рано и аз мислех така, но събитията показаха, че съм сбъркал. Той смъкна шапчицата от главата ѝ, хвана я за плитката и я дръпна назад. — Кажи го. Кажи: „Да, милорд, ще те обслужа така, както искаш“.

Решителността ѝ отслабна, подкопана от мощното му присъствие над нея.

— Няма да те обслужа — заекна тя. — Не без уважение и взаимно внимание.

— Уважение? — Той изрева толкова силно, че гредите под тавана трепнаха, а няколко от по-страхливите свободни селяни се изнизиха през вратата.

Сора искаше да запуши ушите си, за да не чува нищо, но той бе притиснал ръцете ѝ до тялото със силната си ръка, обхванала кръста ѝ.

— Уважение към една развратница? Ако искаш уважение, никога няма да имаш успех като конкубина. Скъпа моя, откажи се. За теб е само бракът. Но позволи ми да те уверя в своята нежност. Няма защо да се безпокоиш, че тази нощ ще се отнасям към теб като към крехка стъклария. Тази нощ цялата ми нежност се разтопи в недоволството и разочарованието! — Устата му намери нейната без каквато и да било нежност или внимание, каквито бе проявявал по-рано.

Недоволство и разочарование, наистина, разбра тя, когато той притисна устните си до нейните.

— Отваряй — заповяда ѝ той и когато тя се опита да отмести глава, той отново дръпна назад плитката ѝ и я ухапа за долната устна. Хапването беше кратко и почти безболезнено, но заплахата на неговия гняв потисна нейното нежелание. Тя разтвори устни, но само малко. Онова, което беше малка отстъпка, под настойчивия му език се превърна в пълна капитулация. Като имитираше любовна страст, той отвори устата ѝ и я възбуди пред всички. Когато ръцете ѝ се впиха в кръста му, когато по лицето ѝ изби червенина, която нямаше нищо общо със смущението, когато тялото ѝ започна да търси неговото с неудържимото желание за любов, тогава той я пусна, за да съобщи:

— Ти, миледи Сора, си жената, която ще ме избави от разочарованието. Сега. Веднага.

Той я метна на рамото си, сякаш беше наръч тръстика и под възгласите на мъжете я премести върху гърба си. Тя потърси облекчение като забиваше ноктите си в голата му плът под ризата. Той

незабавно си отмъсти, като ѝ причини унизителна болка в онази част от нея, която се намираще най-високо на рамото му и тълпата отново го поздрави. Но не твърдата му ръка я накара да отдръпне ноктите си, а тръпката на ярост, която почувства в тялото под нея. Тревогата ѝ се засили, когато той се обърна и се насочи към вратата, която водеше към стаята на горния етаж.

Пред тях се чу гласът на Мод. Той намали ход и спря.

— Не можете да направите това, милорд — гълчеше го прислужницата, застанала застрашително на вратата. — Лейди Сора е сладка и благородна жена и аз отговарям за нейното добро име. Не можете да я закарате насила в леглото си.

— Жено! — изръмжа Уилям през зъби и потръпването в тялото му се засили. — Махни се от пътя ми.

— По дяволите, Мод, да не си си загубила ума? — извика лорд Питър. Той се надигна от масата и отиде при жената. — Махни се от пътя му!

— Няма! — каза Мод и Сора чу как те се скараха, чу Мод да вика: „Как смееете!“, а после викове на тълпата, която се струпа, за да види какво става.

Уилям вървеше напред, блъскайки с крак вратата пред себе си.

— Мод? — извика тя, докато Уилям продължаваше да върви.

Ръката му я сграбчи за бедрото под сукмана, докато я слагаше на леглото.

— Баща ми — каза Уилям — се отнася към жените така, както те заслужават. Аз също.

— Ти, чудовище! Като че ли на жените не им стигат пречките, създавани от простодушните хора! — Тя се подпря на лакът, а той я блъсна с ръка по гърдите и двамата се строполиха на леглото.

Ръката върху бедрото се изви предупреждаващо, а учестеното ѝ дишане му подсказа за огъня, който беше пламнал в нейното тяло.

— Ти не знаеш кога да млъкнеш, но аз ще те науча. Тази нощ ще те науча на много неща.

Уилям се отдалечи от леглото и загледа унизително задоволената жена, която спеше дълбоко. Заспала! Той се засмя. Колко слаба дума за пълното изтощение, което беше обхванало този прекалено активен

мозък. Тази нощ той беше успокоил поне един от нейните страхове, така както беше успокоил своето собствено възмущение. Нямахме никакви пречки за техния брак, освен измислените от нея. А те, той знаеше това от личен опит, бяха така силни, както скалите, които ограждаха бреговете на Англия.

Само един човек можеше да му помогне тази нощ. Той внимателно се облече и отвори вратата. В центъра на голямата зала гореше огън и повечето от слугите лежах на право върху папура на пода, завити с одеяла или притиснати в своите любовници. Като прескачаше телата, Уилям отиде при неколцината все още будни, събрани около една маса да пият за здравето на своя господар.

— За здравето на младоженката — вдигнаха тост те.

Той се усмихна на тяхното пиянско приветствие.

— Къде е Мод?

— Мод? — Една от жените се усмихна многозначително с вцепенената си от пивото физиономия. — Последния път, когато видях Мод, тя лежеше на рамото на баща ти.

— О, наистина ли? — попита той широко усмихнат.

— И накъде отиде баща ми?

— В стаята си, както подобава на една смела душа.

— Един от мъжете се изкикоти.

— А някой излезе ли от нея?

— Не, милорд, той и жената сега навярно работят старателно за постигане на взаимно удоволствие.

Цялата група изпопада от пейката, смеейки се на това предположение. Уилям поклати глава и ги напусна, уверен, че техният смях беше примесен с уважение. Въпреки възрастта си — лорд Питър караше четирийсетте — той беше силен мъж, който се радваше на жените както в леглото, така и извън него. А Мод беше довела до ужас любовниците му още от деня на пристигането си в замък Бърк. Тя беше жена, с която шега не биваше. Комбинацията от лорд Питър и Мод, изглежда, щеше да промени техния дом по начин, който те не можеха да си представят.

Силното почукване по вратата на стаята на лорд Питър бе удостоено само с едно приглушено „Махай се!“, изречено от раздражен мъжки глас.

Без да обръща внимание на заповедта, той отвори вратата и пристъпи навътре. Лорд Питър се измъкна от завивките с рев, който бързо стихна, когато видя кой е посетителят.

— Сигурно е нещо много важно, синко — промърмори той скептично.

— Адски си прав.

От кожата на леглото се подаде главата на Мод.

— Миледи Сора сигурно е в добро здраве.

— О, да, така е. — Уилям се приближи до подиума, като влачеше след себе си един стол. Той го възседна като кон, изненадан от поклащащата се глава на Мод. — Тя е чудесна. Спи дълбоко. — Той се взря в нея през оскъдната светлина от свещта. Какво ѝ беше на жената?

Лорд Питър се изправи, отхвърляйки кожата от гърдите си. Пресегна се към струпаните накуп дрехи, като разтриваше с длан очите си.

— И така, какво има, момче?

— Имам нужда от помощ. Сора се опъва. Противопоставя се на идеята за брак и има само един човек, който може да я убеди.

Двамата мъже погледнаха към Мод. Преметнала сивата си плитка през рамо, тя се изчерви и зарови глава във възглавниците.

Дявол да я вземе! Жената се смущава. Да се смущава на нейната възраст! Как би искал да я подиграе за това, да я помъчи малко, да я подразни. Но Мод държеше ключа за постигане на съгласие със Сора и той тактично каза това, което със сигурност щеше да я смути.

— Сора иска да остане моя конкубина.

Мод цъкна с език.

— Това момиче няма капка ум в главата си. — Разбирайки, че това е прозвучало като комплимент, тя набързо прибави: — Не че бракът е нещо толкова добро, но е по-добро, отколкото да се върне и прекара живота си със своя пастрок.

Лорд Питър поглади брадата си.

— Е, синко, ти сигурен ли си, че искаш да се ожениш за нея? В края на краищата, ако искаш да си откъснеш ябълка, не е необходимо да притежаваш дървото.

Мод го удари с юмрук по средата на гърдите и останал без дъх, го събори на възглавниците.

— Дамата не иска да се омъжи за мен, а тя има такъв силен характер, че може да откаже пред самия олтар.

В отговор настъпи тишина.

— Отказва ти, независимо от уговорката за женитба.

Мод намръщено се съгласи.

— Отказва ти пред сто свидетели.

Уилям въздъхна.

— Тя трябва да бъде убедена предварително. Какво да правя?

Мод поклати глава.

— Почти е невъзможно да се въздейства на господарката. Тя разбира, когато я лъжат, когато се опитват да я убедят да направи нещо, което е добро за нея, но лошо за вас.

Уилям удари с ръка по леглото.

— Много лошо?! Този живот може да бъде благодат за мен. Не може ли да бъде убедена, че това е знак от Бога, че от нейните ръце съм си възвърнал зрението?

— Да, знак от Бога, че ще остане с вас. Тя ще остане с вас, сигурна съм. Но вие не разбирате как се чувства заради зрението си. Не разбирате какъв ужас е да живееш с Тибълд, Господ да го убие. Още от времето, когато едва пристъпваше, той започна да я рита. Дразнеше я като държеше закуската ѝ така, че тя да може само да я помирише, но да не може да я достигне, казваше ѝ да си я вземе, а после я отнасяше. И се смееше, сякаш правеше нещо много умно.

— Какво ще ни кажеш за нейната майка? Как се отнасяше тя към нея?

— Моята господарка, лейди Елиънор, не познаваше Тибълд, когато се омъжи за него. Не че имаше някакъв избор. — Мод се пресегна, издърпа шала от купа с дрехите и го наметна върху раменете си. Като разтриваше ръце, тя се върна към спомените: — Бащата на Сора почина неочаквано, като духната свещ, а лейди Елиънор вече беше наедрияла, беше се изринала и имаше треска. Тя не можеше да опази именията си. Когато Сора се роди, ние не знаехме за проблема; бебето беше много красиво. Тогава Тибълд предложи да се ожени за лейди Елиънор и той изглеждаше свестен човек. — Тя се замисли за миналото. — Веднага след сватбата разбрахме, че бяхме сторили грешка. Той нареди детето да се даде на дойка и веднага господарката ми отново забременя.

— Кога открихте, че Сора не може да вижда? — попита Уилям.

Тя се поколеба, натъжена от спомените и несигурна дали трябва да ги споделя. Две любезни лица се обърнаха към нея състрадателно и тя им каза:

— Аз разбрах преди лейди Елиънор, и много преди Тибълд. Сора беше толкова умна. Тя вдигна главичка от момента на раждането си и се смееше с глас тогава, когато повечето бебета едва можеха да се усмихнат. Отначало мислех, че зрението ѝ е като на всички пеленачета. Но съвсем скоро истината ми стана ясна, а също и на дойката. Когато Сора започна да пълзи по коремче и да хваща всичко, до което се докоснеше, лейди Елиънор също разбра. Онази мръсница, дойката, каза на Тибълд и той искаше да убие бебето.

Дъхът на Уилям секна, а лорд Питър промърмори под носа си нещо заплашително и ужасно.

— Ако миледи не се беше намесила, той щеше да пречупи врата на Сора. Ако миледи не носеше негово дете, той щеше да я изхвърли. Той я заплашваше, сякаш наследникът, който му роди, не беше съвършен. Той беснееше като всеки слаб мъж, изправен пред положение, което не може да промени според собствените си предпочитания. Той изпрати Сора да бъде отгледана далече в нейните имения и аз отидох с нея. Миледи ми нареди да я науча да тича и играе на слънце като всички други деца. И аз го правех до деветгодишната ѝ възраст, когато Тибълд се изплаши от вълненията в именията ѝ и поиска тя да бъде върната при него, за да не я изпускат от погледа си. Страхуваше се, че някой може да я отвлече и да поиска нейните имоти.

— Беше ли лейди Елиънор щастлива, когато детето се върна при нея? — попита лорд Питър.

— О, да. Тя започна веднага да я учи да се държи като господарка, да ръководи дома. Не признаваше никакви извинения и под нашите грижи лейди Сора научи всичко, което трябва да знае една домакиня. Миледи роди пет здрави момчета на Тибълд и остаря преждевременно. Научи малката Сора да се грижи за тях, защото се опасяваше, че няма да живее дълго.

Заинтригуван от тона на гласа ѝ, Уилям попита.

— Как умря лейди Елиънор?

— Мисля, че я ритна в корема, когато носеше последното му бебе. — Една сълза се търколи по бузата ѝ и лорд Питър положи

ръката си на рамото ѝ. — Още едно красиво момче, мъртвородено, окъпано в кръвта на собствената си майка.

Като си мислеше за гордостта и нежността на лицето на Сора, лорд Питър попита:

— Сора знае ли?

— Разбира се — отговори тя категорично. — Никога не сме говорили за това, но тя знае. Не бих се изненадала, ако Тибълд ѝ се е похвалил. Той я товареше с много работа, насилваше я да ръководи домакинството, да отглежда децата, а после я укоряваше за свършената работа. Никога не я оставяше на мира. Ако можеше, щеше да я изнасили, но всички в замъка я обичаха и пазеха.

Уилям скочи на крака и се закле:

— Аз ще набуча на кол този кучи син и ще го изпека на слаб огън.

— Аз ще приготвя соса — съгласи се Мод. — И когато се изпече, ще го покрием с тесто, ще го запечем и ще го хвърлим на кучетата.

Те кимнаха в знак на съгласие, еднакво доволни от картината, която си представяха, но лорд Питър прекъсна техния отмъстителен блян.

— Това е чудесно, но ако Уилям не се ожени за жената, Тибълд има всички права да поиска тя да се върне при него.

— Притежанието... — започна Уилям...

— ...не струва нищо, ако лейди реши да те напусне — каза лорд Питър грубо. — Наистина с женитбата тя няма да ти донесе своите нищо неструващи имоти. Коя разумна жена ще търси защита от човек, който очаква смъртта си от нож в гърба?

С мрачна решителност Уилям седна отново на стола си.

— Помисли ли за това, което ти казах днес следобед?

— Какво? Артър предател? Съгласен съм. Това, което ни е необходимо, е да открием кой направлява това негово безчинство. Съгласен съм. Ти трябва да упражняваш уменията си като рицар. По този въпрос не може да има две мнения. Мозъкът, мускулите ти са отслабнали. Размяната на остроумия от твоя страна тази вечер беше отвратителна, а умениято ти да боравиш с боздуган и топор са такива, че могат да подплашат коня ти и той да се хвърли във вира.

— Добре! Ще се упражнявам с оръженосците, докато добия такива умения, че да изляза дори срещу теб, татко, но това е по-

лесната част. Какво ще правим с този лукав негодник, който се промъква крадешком и се опитва да унищожи мен и моите хора? Кой може да е той?

Мод въздъхна с пресилено търпение и попита:

— Имате ли някой халат, милорд Питър?

— Разбира се. — Лорд Питър посочи големия сандък, където лежеше едно топло наметало. — Но ти не си отиваш, нали? Този разговор за стратегията ще продължи само минутка.

— Мъжете, които говорят за война и битки, могат да разтегнат минутката до безкрайност. Ако лорд Уилям ми подаде наметалото, аз ще наляя по чаша вино, което ще изостри умовете ни и ще накваси гърлата.

— Добра жена. — Лорд Питър я притисна до себе си, а очите му заблестяха от възбуда и нежност.

— Разумна жена. — Уилям ѝ подхвърли наметалото и се обърна настрана, докато тя го навличаше върху голото си тяло. — Но как би могло да бъде иначе, щом като е отгледала такава жена като Сора.

Мод вдигна каната с вино, оставена за утоляване на жаждата през нощта. Тя потропа леко с чашите, за да подсказе на Уилям, че може отново да се обърне, и му подаде пълната чаша с дяволита гримаса.

— С ласкателство няма да можете да спечелите съюзник, ако преди това не сте го спечелили.

Тя отметна плитката зад гърба си, поднесе чашата на своя любовник и се върна в леглото, като държеше в ръка своята.

— Благодаря — каза тъжно Уилям. — Както за виното, така и за съвета. И двете са добри и необходими, а ние все още сме изправени пред един неприятен разговор за змиите и за слабите хора.

— Нашите възможности са ограничени. — Лорд Питър погледна Уилям, за да се увери, че и той мисли като него.

— Да. Артър беше обучаван едновременно с Чарлз и Никълъс.

— И Реймънд от Авраче — напомни му лорд Питър.

— Не, Реймънд отпада. Той е един от най-богатите хора в страната, един от най-високопоставените.

— Синко, мъжете не винаги са такива, каквито трябва да бъдат. Когато дойде при нас, Реймънд беше едно нещастно момче. Родителите му не проявяваха никакви грижи за него. Те се

интересуваха от него само като наследник, като политически субект, който може да помогне да се защити каузата на Авраче. Понякога едно такова възпитание не може да се поправи.

— Вярваш ли?

Лорд Питър съпостави фактите на своите инстинкти и поклати глава.

— Не.

— Реймънд е мой приятел — каза Уилям и с това за него обсъждането приключи. — Нека вместо това да проверим другите двама и как те влияят на Артър.

— Никълъс. — Лорд Питър потри слепоочията, а после и челото си, сякаш провалът на неговото обучение му причиняваше болка, която виното не можеше да излекува. — Никълъс е тих, задълбочен, мълчалив. Той никога не ми се довери, дори и като момче. Никога не можах да науча какво таи в сърцето си.

— Нито пък аз. Влияеше ли той на Артър?

— Артър нямаше собствено мнение, той се водеше по акъла на другите. Никълъс би могъл да му влияе, но защо? Титлата наследи по-големият брат на Никълъс, но той умря преди три години и не след дълго Никълъс се върна в семейните имения. Сега той е лорд и един от най-богатите хора на Сут Сексена.

— Остана само Чарлз.

— Чарлз. — Лорд Питър отпи от виното си и се облегна на възглавниците.

— Какво за Чарлз — остро се намеси Мод, — защо вие двамата имате толкова загрижен вид, когато споменавате неговото име? Не е ли той лорд на голямо имение?

— Лорд е — съгласи се Уилям. — Но имението не е голямо.

— Когато Чарлз наследи своето имение, прекрасните замъци, които трябваше да получи, се бяха стопили и бе останал само един. Само едно имение, и то затънало в дългове и безчестия. Баща му винаги е бил нехранимайко и укрепленията се порутиха, докато се мъкнеше подир стария крал Хенри из неговите дворци. Чарлз не е много по-добър, хвали се със своята юначност, но не смее да участва в турнири, за да не загуби коня или доспехите си. А и с този проклет безпорядък, който цари, аз се страхувам...

— Да, аз също. — Уилям разтраваше челото и очите си с такова естествено подражание на баща си, че Мод се изкикоти, когато взе каната, за да напълни отново чашите им. — Ако е Чарлз, как мога да го хвана, преди да ни е причинил зло?

— Покани го на сватбата — отговори веднага лорд Питър. — В такава празнична обстановка той не може да не издаде намеренията си. Внимателно ще го следим, а и ще имаме наблизко свидетели.

Уилям радостно потри ръце.

— Какво чудесно основание за Сора. Тя сигурно ще се ожени за мен, ако се увери, че нейното съгласие ще ме предпази от такава заплаха.

— Не бих разчитала на това — каза Мод.

— Е, това е най-добрата идея, до която достигнахме засега — каза Уилям, като се надигна и остави с удар чашата си на стола.

Той излезе от стаята, ободрен от обсъждането на плана, а Мод го наблюдаваше с хладно одобрение.

— Никога не бих допуснала, че един такъв човек, който говори високо и откровено, като Чарлз, е способен на нещо непочтено — разсъждаваше тя на глас.

— Аз също — каза лорд Питър. — И все пак човек никога не може да е сигурен.

— Аз съм сигурна в едно нещо. Сора никога няма да се омъжи за лорд Уилям, ако не предприемем необходимата стъпка. Вие, скъпи милорд, никога няма да издадете нашия план, вие сте прекалено хитър, за да сторите това. А аз съм прекалено умна жена, за да подкупя нашия човек. — Тя се сгуши под одеялото и му се усмихна, оголвайки здравите си бели зъби. — Той ще изиграе своята роля с убеждение, ако не му кажем истината, и с гласа си никога няма да събуди подозрение в Сора. Елате по-близо — повика го тя. Като изчака да я прегърне със силната си ръка, тя се обърна назад и го повлече със себе си. — А сега слушайте моя план.

10.

Сора се мъчеше да се измъкне от дълбоката пропаст на изтощението, подтиквана от гласа на Мод, която ѝ се караше, убедена, че е закъсняла за сутрешната литургия.

— Измъква се от леглото най-егоистично, след като ви е използвал почти цяла нощ, и ви оставя прекалено изморена, за да станете като почтена жена и да посрещнете утрото. Половината замък се кикоти, че сте поставена на мястото си и ще се омъжите за Уилям, без да вдигате повече шум. Но не се тревожете, лейди Сора! — Силните ръце на Мод я хванаха за раменете и я изправиха да седне. — Аз ще ви помогна да избягате. Аз няма да позволя на никой нежелан мъж да ви тласне в нещо, което не искате.

За замаяния ум на Сора гласът на Мод звучеше страшно весело.

— Аз не мисля...

— Изнасилване! Това е изнасилване!

— Не, не е. — Сора отметна разплетената си коса и започна да масажира слепоочията си, сякаш я боляха.

— Като дивак ви метна на рамо.

— Мод, това не беше изнасилване.

Мод отмести настрана ръцете на Сора и започна да я масажира с умелите си пръсти.

— Как другояче може да се нарече!

— Щеше да бъде изнасилване, ако аз не бях...

— Не бяхте?

— Ако не ми беше толкова приятно! — Сора скочи от леглото.

— О, не е ли всичко това типично за един мъж — оплака се Мод. — Никога не мисли за жената, никога не мисли за нейното добро име. Предполагам, че след девет месеца ще родите бебе.

— Бебе? — Тя се спря и прислужницата ѝ я хвана, за да надене ризата на главата ѝ.

— О, да. Всеки знае, че когато на една жена ѝ е приятно с един мъж, бебето не закъснява. Но не се тревожете, ние ще се справим с

този малък проблем. — Тя не преставаше да говори, не даваше възможност на Сора да помисли. Мод пхна ръцете на Сора в ръкавите и каза: — Не съм сигурна обаче, че трябва да ви помогна да избягате. Предната нощ лорд Питър ме спря и ме помоли да ви убедя щом станете да отидете при него, за да си поговорите.

— За какво? — Сора потри уста и Мод ѝ подаде чаша пиво.

— Това ще ви даде сила да се срещнете с лорд Питър. Този човек не изглежда много приятен. Кисел и груб, мърморещ за брака между вас и неговия син и как е трябвало да искате неговото съгласие.

— Той не ме иска? — попита Сора, изненадана от болката, която изпита.

— Казва, че сте наранили неговото честолюбие. Е, казах му, че пред Уилям не е представил така случая и той ми се озъби. Така че, може би ще напуснем замъка, а торбите ни ще приготви лично лорд Питър. Вие ще се чувствате щастлива, нали, миледи?

Сора кимна с глава и Мод я изправи на крака, завършила с обличането.

— Разбира се, ще трябва да се върнем при вашия пастрок, нещо, което се надявах да избегнем, но ние не можем да останем тук, тъй като лорд Уилям е решил да се ожени за вас. За него нашето оставане ще бъде голямо мъчение. Така че, трябва да се върнем при онзи кучи син, Тибълд, предполагам. — От гласа на Мод се изливаше ненавист и Сора стисна юмруци, когато си помисли, когато ясно си представи, че отново трябва да живее с пастрока си. Гласът на Мод продължаваше да се лее и да рисува до болка познати картини. — Замъкът Пертрейд ще изглежда като малка мръсна дупка след живота в Бърк. Там не можете да яздите, а Клер ще остане тук като паж, така че няма да си имате и компания. Отново ще трябва да бдим и да се пазим от хората, тъй като те никога не са проявявали към вас и най-малкото уважение. А може би онази малка, незначителна личност, която стана жена на Тибълд, вече се е научила самостоятелно да ръководи домакинството и повече няма да зависи от вас. Представям си как прислугата вече е свикнала да си гледа работата под нейно ръководство. — Мод закопча ризата на Сора към вълнения ѝ сукман и оправи ръкавите. — Ето, сега изглеждате много красива, точно такава, каквато трябва да се представите на лорд Питър след литургията.

Лорд Питър не я иска? Тази мисъл не даваше покой на Сора по време на литургията. Сора беше натъжена. Човекът, когото толкова уважаваше, не я искаше в семейството си. Тя приготвяше в ума си въображаеми диалози, посочваше най-различни причини, които я правеха достойна да бъде жена на неговия син. Понякога диалозите се разпадаха на спорове, защото Мод бе посяла в ума ѝ две неприятни семена. С първото семе, за негодността, тя можеше да се справи сама, беше се справяла през целия си живот. Но с другото, по-неприятното, Сора не можеше да се справи, от него изпадаше в ужас. Тя не искаше да се върне в къщата на своя пастрок, за да бъде безполезна и зависима, отбягвана и презирана, бремена за братята си, и да се страхува през целия си живот.

Отправяйки се към малката ниша в голямата зала, където свещеникът работеше върху сметките, тя намери лорд Питър, който шумно прелистваше някакви книги.

Като я видя, той промърмори:

— Седни, лейди Сора. Ето стол.

Той не стана да ѝ помогне, но тя и не очакваше такова нещо от него. Разбираше неговата грубост; той защитаваше сина си от една жена, която не му беше равна. И все пак лейди Сора от Роджет притежаваше предимства, които той не можеше да си представи, и тя трябваше да му ги обясни.

— Ти разбираш, момиче, че аз не съм така заслепен, както моят син. Ти доказва, че си способна икономка и моят внук те боготвори. Уилям напълно си е изгубил ума по теб, разбира се, и не може да види, че има и някои други въпроси. Не искам да мислиш, че не съм ти благодарен; много съм доволен, че ти успя да помогнеш на Уилям да възвърне зрението си но... каква точно е зестрата ти? Ще донесеш ли някакъв имот в семейството?

Навеждайки се нетърпеливо напред, Сора не разбираше колко ловко лорд Питър бе насочил атаката си точно към най-силния ѝ аргумент. Тя си мислеше колко е щастлива, че е достатъчно богата.

— Аз съм единствена наследница на имотите на моя баща.

— Сигурно са доста много — размишляваше лорд Питър, като потропваше нерешително с пръсти. После, като смени тона, той каза: — Аз познавах баща ти.

— Милорд? — Изненадана, защото никога не беше чувала за тази връзка, тя слушаше с голямо внимание.

— Ние бяхме обучавани в едно и също семейство. Той беше по-млад от мен; беше паж, когато аз бях оръженосец. Елуин асистираше при посвещаването ми в рицарство, мир на праха му, и ми пожела щастие, когато се завърнах в земите си. Обичах го. Беше добър човек, почитан човек... и много богат. — Връщайки се към работата си, лорд Питър каза: — Жените, разбира се, не знаят нищо за тези неща, но случайно да си спомняш някои от имената на именията и къде се намират?

Тя се изправи, дръпна назад раменете си и съобщи къде се намира всяко едно от именията и колко е голямо. Той не се осмели да се усъмни в казаното, защото нейният ясен и уверен глас беше изпълнен с гордост и собственическо чувство. Мод не го беше подвела; това беше един сигурен начин да я насочи към брака.

Свършила с изброяването, тя очакваше спокойна и уверена, докато той овладя своята радост и я попита:

— Знаеш ли на кого са завещани тези имоти?

— Сър?

— Има ли други наследници?

— Нямам никакви живи роднини; баща ми беше последен от техния род, освен мен.

— Кога ще влезеш във владение?

— До моята женитба с тях се разпорежда моят попечител.

— Сигурна ли си, че ако се омъжиш за Уилям, ще станеш наследница на...

— На всичко — потвърди тя.

— Твоят пастрок има ли някакви претенции над тях?

— Няма — категорично каза тя.

Като се облегна на стола си, лорд Питър се усмихна доволно.

— Жените винаги са лекомислени, но ако тази информация е вярна...

— Кълна се, че е вярна.

— Тогава ти ще донесеш голям дял земя към нашите имоти и ние ще можем да се откажем от по-голямата част от зестрата, която трябва да се плати в пари. Знаеш ли как са били стопанисвани земите от Тибълд?

Лицето ѝ помръкна.

— Той ги използва до пълно изтощаване, а после остави на по-силните съседи да вземат каквото им хареса. Говорих му, но единственото, което спечелих, беше удар в гърба и съвет да си гледам работата. Братята ми помагат където могат, но...

— Значи ще трябва доста да се поработи, за да се възстановят земите.

— Да, за съжаление.

И това ще държи Уилям настрана от истинските битки, докато не се уверим, че здравето му е напълно възстановено, заедно с възстановяването на зрението му.

— О!

— Да, наистина. Това ще бъде най-добрият съюз в моето семейство. Веднага ще се свържа с Тибълд, за да започнем подготовката на брачния договор. Лично аз въобще не виждам никакъв проблем. Ти вече живееш в моята къща и е доказано, че си била непорочна, дефлорирана наскоро от моя син.

Спомняйки си за своите съмнения при неговото настояване да я отведе, Сора възрази:

— Не искам да мислите, че съм се възползвала от вашето гостоприемство, за да накарам Уилям да се ожени за мен.

— Скъпо момиче, доста много съм живял на този свят, но не мога да измисля нито една причина, поради която да откажа да те приема за снаха.

— Аз съм сляпа!

— За мен това не е недостатък. Но може би има една пречка за женитбата. Знаеш ли, че кръвта на Уилям не е чиста?

— Не е чиста? Какво искате да кажете с това, милорд?

— Аз съм норманец. Моят реге^[1] се е бил при Уилям Завоевателя, когато е нахлул от Нормандия и е победил Харолд при Хастингс^[2]. Майка ми е била норманка, но аз проучих земите си и открих една саксонка, дъщерята на предишния лорд. Беше млада и красива. Младата лейди не ме искаше. Моят баща, строг човек, също не я искаше. — Той се засмя на старите спомени. — Тя се омъжи за мен, когато вече носеше в себе си нашето бебе и майка ми я посрещна с женско разбиране.

— Вашият баща?

Лорд Питър внимателно наблюдаваше Сора, която опипваше плоския си стомах.

— Още с прохождането си Уилям взе първата попаднала му пръчка и започна да я размахва като меч, а после падна на дупето си и започна да плаче от разочарование. От този момент той стана гордостта на баща ми, а жена ми беше почитана като майка на Уилям. Ти си дъщеря на горд нормански род. Бракът между норманка и саксонец не е позор; но може би ще трябва да си помислиш дали имаш някакви предразсъдъци относно произхода на Уилям.

— Що за глупост! — Тя отхвърли неговата логика с махане на ръка.

— Помисли внимателно. Твоите деца ще носят кръвта на една победена раса.

— Милорд, саксонците са се били, докато потоците са почервенели от тяхната кръв. Може да са били победени, но храбростта им никога не може да бъде поставена под въпрос и изглежда, че най-великият войн на Англия е резултат на такава смесена кръв.

— Ти говориш за Уилям?

— Разбира се — каза тя гордо. — Всичко друго е мит и лудост.

— Съгласен съм. — Той замълча, за да може това да проникне до съзнанието ѝ, а после попита: — Предполагам, че освен теб в рода ви няма други слепи?

— Нито един.

— В рода ви няма слепи, а Бог е компенсирал твоята липса на зрение с интелигентност и красота. В тези трудни времена трябва да се знае всичко за рода на младоженците. При цялата ми скромност не мога да отрека, че нашето семейство е едно от най-големите в околността. Всички трябва да бъдат поканени, иначе ще се почувстват обидени. Ще стане голяма сватба. Ще можеш ли да се справиш?

— Разбира се! — Гласът ѝ прозвуча толкова обидено, колкото очакваше. — С помощта на Мод ще приготвим всичко.

— В замъка ще има стотици хора, благородници и техните слуги, и двете ще имате много работа. Ние с Уилям ще се заемем с тържеството, ако това може да ви помогне, но вие ще трябва да организирате всичко за преспиването и изхранването на цялата тълпа.

— Ще се справим — каза тя самонадеяно.

— Добре. Аз отхвърлих молбите на много бащи, които ще присъстват. Бащи, които се опитваха да хванат Уилям за своите дъщери. Мързеливи повлекани, жени без грация и талант, досадни кранти. Ти ще ми направиш услуга, ако спасиш Уилям от тези жени. Твоята майка беше забележителна със своята плодовитост. Бих искал от този съюз да имам още внуци, разбира се, но ако няма потомство, Уилям има един здрав син, когото можем да оженим през следващата...

— Какво си взел да разпитваш жена ми? — Силният глас на Уилям от коридора ги прекъсна и Сора скочи виновно, сякаш тя и лорд Питър крояха някакъв заговор срещу него.

— Спокойно, Уилям — каза лорд Питър. Зарадван от навременното прекъсване, той се питаше, не без основание, дали Мод не беше решила, че е необходимо да се сложи край на обсъждането, преди Сора да заподозре нещо. Уилям се появи, след като той беше засегнал всички важни въпроси, след като беше уверил Сора в нейната способност, след като беше възбудил апетита ѝ към нейните собствени земи.

— Не мога да повярвам, че си имал нахалството да разпитваш жената, която съм избрал — каза Уилям сърдито.

— Е, синко, не е необходимо да...

— Тя ще се подчини на моята воля.

— Уилям, престани да крещиш! — Питър повиши глас, за да надвика сина си. — Да бях искал, нямаше да мога да уредя по-добър съюз за теб.

— Сора и аз... какво?

— Казах, че тази жена е богата. Знаеш ли, че тя е единствена наследница? И тя влиза във владение с брака си? По дяволите, Елуин от Роджет имаше толкова земя, колкото и аз, и това ще удвои нашите имения. Нищо чудно, че онзи достоен за презрение негодник, Тибълд, не е оженил Сора. Отведи я! — Питър махна енергично с ръце, когато Сора стана и отиде при Уилям. — И ми изпрати брат Седрик. Веднага ще започнем да подготвяме брачния договор. — Питър се засмя ентусиазирано. — Обзалагам се, че като му кажат, Тибълд ще припадне.

Когато Уилям и Сора се отдалечиха достатъчно, за да не могат да го чуят, лорд Питър се засмя със задоволство.

— Този брак наистина ще бъде сключен.

Когато излязоха от голямата зала, Уилям неловко хвана Сора за ръка.

— Извинявам се за, хм, големия ентусиазъм на баща ми към твоите имения. Уверявам те, не твоите имения ме привлякоха, това само ме убеди да...

Все още усмихната, с грейнало от удоволствие лице, тя отвърна:

— Не, Уилям, аз си давам сметка и съм много благодарна. Но само си помисли: ще си получа земите, за да ги управлявам лично аз.

— Означава ли това — попита Уилям бавно, — че ще се омъжиш за мен?

— Да, баща ти ме убеди. Това е правилно. Аз съм сляпа, но той ме увери, че съм красива.

— И ти му повярва?

Тонът му я озадачи; напълно безразличен, нанасящ силен удар по новопридобитата увереност.

— Не съм ли хубава?

— Много си хубава — потвърди той. — Казвал съм ти го толкова пъти.

Тя сбърчи чело.

— Да, и твоят баща ме убеди. Той каза също, че характерът ми е приятен.

— Приятен?

— А не е ли?

— Да.

— И мога да ръководя домакинство.

— Баща ми те е убедил и в това?

— Не, винаги съм го знаела. Баща ти се отказа от по-голяма част от моята зестра. Добър ход, тъй като аз се съмнявам, че Тибълд ще може да изплати макар и някаква частична сума. Лорд Питър също ми напомни за добрината, която ще сторя, ако управлявам земите си.

— Ще мога ли да споделя управлението на тези земи? — попита Уилям саркастично.

Като махна весело с ръка, Сора отстъпи.

— Ти си толкова добър в управлението, че никога не ще мога да те настигна, но нима не разбираш? Най-малко хората, които познавам още от детинство, ще бъдат защитени, местата, по които съм скитала през моето моминство, ще бъдат ръководени правилно. Това е

прекрасно, Уилям. Ти ще получиш много земи като компенсация за женитбата ти с мен, а аз ще получа именията си. Независимо от това, че печалбата от тях досега е взимал Тибълд. Не е ли чудесно?

Засегнат от причините за нейната капитулация, Уилям я запитва:

— Само това ли ще получим от нашия брак?

Озадаченото ѝ лице се обърна към него.

— Какво имаш предвид?

Повдигайки я до себе си, той ѝ показа с устата и с тялото си какво е имал предвид, а след това бързо я пусна на пода.

Мечът му го викаше, пиката и брадвата го призоваваха. Оръжията му обещаваха освобождаване от изненадата и недоверието, което се породило в него.

Тя не го обичаше.

Той я беше приел в леглото си, беше ѝ показал по възможно най-недвусмислен начин, че я боготвори, а тя се съгласи да се омъжи за него едва след като баща му я убеди.

Като я подкупи със собствените ѝ земи.

Загорча му. Каква жлъч му поднесе тази жена!

Уилям знаеше къде можеше да излее яда си и бързо тръгна надолу по стълбите към двора. Там неговите коняри бяха извели конете навън, за да ги подготвят, слугините скубеха бурени от градината, а Кимбол и Клер се упражняваха с фалшиви мечове.

Оглеждайки се, той отиде до конюшните. Хората му работеха, мускулите им бяха издули ръкавите на ризите им от напрегане. Обзе го неудържима надежда. Всички наоколо спряха работа, когато забелязаха лошото му настроение. Конярите се измъкнаха настрани, а Кимбол и Клер се покатериха по едно дърво и се скриха в короната му. Уилям почти не забелязваше какво ставаше около него, толкова съсредоточен беше в стремежа си да се разтовари от обхваналото го напрежение. Навеждайки се, той вдигна дългата тояга, която момчетата бяха използвали като пика, и извика своя главен десятник. Когато войникът пристигна задъхан, Уилям заповяда:

— Чанинг, искам да се изпрати съобщение до сър Гълиъм да върне сина си да го обучавам. Необходим ми е оръженосец. Веднага ми е необходим.

— А ако танът^[3] е поверил сина си на друг рицар?

— Тогава виж дали няма друг син. Но аз се съмнявам, че младият Гълиъм вече е отишъл другаде да се обучава.

Чанинг кимна. Уилям завъртя бавно тоягата, после я пхна под ръката си, за да прецени теглото ѝ.

— Вестоносците ми да се приготвят да разнесат покани до всички съседи, васали и кастелани^[4]. Аз — мъка скова устата му — ще се женя.

От клоните на дървото се чува възторжените викове на момчетата.

— Вие сте убедили лейди, милорд? — Войникът се усмихна доволен, докато Уилям намусен се чудеше как Сора бе успяла да повлияе на този силен мъж.

— Има ли значение кой я е убедил? — изръмжа Уилям, забивайки фалшивата пика в земята. — Важното е, че е убедена. В края на този месец ще ми трябва група мъже, готови да отидем в замъка Пертрейд да „убеждаваме“ — устните му се разтегнаха в самодоволна усмивка — лорд Тибълд да подпише сватбения договор.

Лицето на Чанинг грейна от удоволствие.

— Ще се радвам, милорд. Лорд Тибълд има лоша слава по онези места заради отношението си към своите селяни и слуги и аз няма да имам нищо против да подготвя такава група.

Като кимна с глава към Чанинг, Уилям пристъпи през отворената врата на конюшната.

— Изведете бойния ми кон! — Извика той с такава сила, че във въздуха полетяха прах и сено. Конярчетата се завтекоха да изпълнят нареждането му, а той удари леко дънера на дървото с тоягата. — Ако искате да видите упражнения с куинтина, можете да дойдете.

Той чу как момчетата се спускат от дървото, докато той тичаше в двора за загряване.

Куинтината никога не беше променяна през неговия живот. Тя беше в центъра на алеята за двубои, предизвикваща необучените за бой. На единия край на една напречна греда беше окачено чучело, облечено с рицарска дреха и стар щит. На другия край висеше чувал с пясък, а стълбът по средата служеше като ос, около която се завърташе напречната греда. Много момчета бяха събаряни от сър Куинтина; много момчета бяха заравяли глава в праха, когато преминаваха в галон, след като са ударили щита с пиката си. Чувалът с пясък се

завърташе зад тях и ги събаряше от коня, ако не бяха достатъчно бързи, и следващия път, когато се устремяваха към сър Куинтина, болезненият урок ги караше да бъдат по-бързи. Но беше по-добре, както им обясняваше лорд Питър, да бъдат насинени и съборени от чувала с пясък, отколкото да загинат промушени от пиката на врага.

Бойният кон изхвърча от конюшната като вихър, повличайки три момчета на юздата, а Уилям измери на око разстоянието до него. Засилвайки се, той скочи на седлото, без да се допира до стремената. Това беше тест за зрялост, с който обичаха да се перчат новопосветените рицари пред своите попечители. Сега той изпълни номера заради момчетата и мъжете, чиято лоялност никога не се разколеба, а те изразиха одобрението си с дружен вик.

Конярчетата се отстраниха от възбуденото животно и той се опита да укроти коня. Той се изправи на задните си крака, завъртя се и Уилям с мъка го удържа. Познатото усещане на седло, на миризма на конска плът между бедрата възвърна жаждата му за живот. Той отново стана предишният войн, възстанови оскърбената си гордост и се превърна в уверения лорд Уилям.

Той нададе вик на искрена радост, когато един от неговите войници му подаде пиката и без да се бави, пришпори в галоп коня. Пиката в силната му ръка се превърна в продължение на неговата собствена сила. Очите му измериха разстоянието и със силен удар той порази щита и отмина. Куинтината бързо се завъртя и публиката избухна във възторг.

Като се обърна и поздрави публиката, Уилям насочи обратно коня си към стартовата линия, докато конярчетата оправяха куинтината. Той все още беше в състояние да контролира бойния си кон с колене, все още беше способен да определя точния момент и равновесие, за да участва в турнири. Ако бойните му умения никога не го бяха напускали, сигурно и необходимата хитрост, за да се справи с една жена, се таеше някъде в мозъка му. Тя го смяташе за страстен любовник. Съгласи се да се омъжи за него като защитник на нейните земи. Но сигурно имаше и някаква хитрост, която отклоняваше мислите на Сора от онези ежедневни и дребни неща на тялото и имотите, и ги насочваше към онова сливане на умовете, което Уилям наричаше любов.

Неуморен, бойният кон на Уилям се изправи на задните си крака, когато той се намести на седлото и отново стисна здраво пиката. Като се наведе напред, той пришпори коня, стегна се и за втори път удари щита. Но в момента на удара една ужасна мисъл го отвлече. Ами ако нейният пастрок откаже да ѝ даде земите? Ще откаже ли тя да се омъжи за него?

Подобно на мисълта, която го порази, куинтината се завъртя и със страшна сила се стовари върху гърба му. Неподготвен за удара, той се преобърна от седлото, превъртя се презглава и се намери в тревата отстрани на алеята. Със стон той се обърна по гръб, загледа се в белите облаци, които се носеха по синьото лятно небе и се запита докога тази жена ще го изкарва от равновесие.

Може би, ако имаше късмет, вечно.

Уилям държеше договора с облечените си в ръкавици ръце и гледаше спокойно към Тибълд, седнал пред него и опрял лакът на малката масичка, на която стоеше чашата му.

— Да не би да намекваш, че искам да те измамя? — попита той.

— Не, не — побърза да каже Тибълд, избърсвайки с китката потта от челото си. — Само че няма ли да седнеш и да пийнеш чашка вино? След като си яздил през този юлски ден, виното ще те освежи и ще съживи ума ти.

— Да не би да намекваш, че искам да те измамя? — повтори Уилям, а гласът му беше бавен, дълбок и питащ.

Лордът на Пертрейд седеше на стол. Облечен в прости кожи, той пийваше вино, а от ризницата на Уилям се стичаха вадички. Уилям стоеше прав, стъпил с един крак на пода, а другия запънал здраво в подиума. Неговото внушително присъствие правеше лорда зад него да прилича на треперещо желе.

— Донесох ти договор за брак, за да снема от плещите ти бремето на твоята сляпа, негодна, доведена дъщеря.

— Никога не съм казвал, че е сляпа и негодна — възрази Тибълд, а зачервените му очи премигнаха от изненада. — Тя е... тя е всъщност много способна и тук, в Пертрейд, нейното мило присъствие много ни липсва.

— Безполезен товар, увисен като камък на врата ти — така си казал на баща ми.

Подбраните войни на Уилям неспокойно се размърдаха, изразяващи гняв със стойката, която бяха заели. Тяхната заплаха обърка голямата група от раздърпани бойци, разположени по различните ъгли на стаята.

— Ти си казал на баща ми, че никой не я иска. Аз искам законната зестра. Ти трябва да си благодарен, че ще те отърва от нея. — Уилям отново размахва договора заради удоволствието да види омразата, изписана на лицето на Тибълд.

— Аз съм неин попечител. Тя няма право да се омъжи без мое разрешение — измърмори Тибълд.

— Този договор за женитба те освобождава от нежеланата отговорност за лейди Сора и от тежкото бреме да защитаваш земите ѝ.

— И от дохода от нейните земи. — Тибълд се изправи с пиянска надутост. — Какво те кара да смяташ, че имаш право да искаш от мен нейните земи?

Уилям остана неподвижен, но почувства как гърбът му се стегна и по някакъв неясен начин той стана опасен.

— Аз не само искам нейните земи от теб, но и сметка за всяко получено от тях зърно и всички мерки, които си взел, за да защитиш имотите.

— Сметка? — Пламъкът, който блесна в очите на Уилям, и неочакваността на искането за отчет накараха Тибълд да се обърне. Той погледна безпомощно към хората си, но те отместиха главите си. Погледна младата си жена и тя му отговори с безизразен поглед. Погледна към строгите лица на войниците на Уилям и в очите им прочете своето поражение. Той седна на стола, взе чашата си в ръка и я пресуши на един дъх. — Ще взема сметките. От моя свещеник. Но той не е, хм, тук. И сметките не са... е, свещеникът е глупав. Пие прекалено много пиво.

Уилям стоеше като камък, неподвижен и суров.

— Сметките са непълни. Но ако искаш да останеш през нощта?

— Не. — С отвращение Уилям огледа залата, в която деца и кучета се ровеха в мръсния папур. — Не. Подпиши договора, а за сметките ще почакам.

Думите му бяха силни, неотстъпчиви, предлагащи само един избор и изискващи подчинение. Тибълд отново насочи поглед към разхвърляната стая и слабият му опит да се изплъзне се провали.

— Подай ми договора — промърмори той — и ще сложа своя знак.

Уилям се пресегна и дръпна масата близо до Тибълд. Като щракна с пръсти, той извика един от своите мъже, който бързо застана до него и извади от пояса си перо за писане и шише с мастило. Знакът беше направен неравен и зацапан. Слугата на Уилям го поръси с пясък и подаде договора на своя господар. По лицето на Уилям пробягна усмивка, която накара Тибълд да се свие на стола си. Без да се сбогува, Уилям премина през стаята. На вратата, стиснал в ръка договора, той се обърна. С критичен поглед обгърна догарящия огън в средата на стаята, размъкнатите слугини, застанали около него, безочливите рицари, мръсната, покрита с петна покривка на масата. Той вдигна глава, за да съобщи последното си искане:

— Разбира се, ти ще присъстваш на сватбата, лорд Тибълд. Очакваме да благословиш нашия съюз. Ще искаме всичките ни гости да чуят колко много се радваш за тази сватба. Ще присъстваш, нали?

— Разбира се — промърмори Тибълд намусено.

Очите му се отместиха от открития поглед на Уилям, който заяви:

— Ще изпратя хора, които да ти гарантират безопасност по пътя.

— Не е необходимо — възрази лукавият лорд.

— Длъжен съм. — Уилям се усмихна широко и напусна, тракайки с шпорите си по каменния под.

[1] баща (фр.) — Б.пр. ↑

[2] пристанище в Югоизточна Азия — Б.пр. ↑

[3] шотландски лорд — Б.пр. ↑

[4] управител на замък — Б.пр. ↑

11.

Голямата зала миришеше приятно на чисто, като същевременно се долавяше ухание на билки, примесено с дъха на току-що отрязани папури, които бяха разстлани на пода. Уилям влезе и усети аромата на джоджена. Бродирани възглавници бяха разпръснати върху тежките дървени столове; прислужнички нервно се суетяха между дневната стая на горния етаж и партера на замъка, разнасяйки мангали и одеяла. Огънят подскачаше нагоре към тавана с весели ярки пламъци, а по стените имаше факли, поставени в специални стенни свещници. Последниците от тежкия ден, прекаран на седлото и отвратителния сблъсък избледняха, когато той разпозна грижливата ръка на своята любима. Чуваше далечния глас на Сора, който ставаше все по-ясен и близък, докато той с признателност разглеждаше своя дом.

— Благодаря за предложението, лорд Никълъс. Сводестото помещение ще бъде идеално място за спане за слугите на нашите гости.

Уилям настръхна от изненада, когато неговата годеница се изкачи по стълбището, което водеше към хранилището, намиращо се под земята. Обикновено бял воал криеше косата ѝ. Груба кафява рокля я покриваше от главата до петите, а на краката си имаше дървени обувки. Беше облечена за работа, но Уилям си мислеше, че изглежда очарователно. Очарователно, с изключение на тази притурка, която се мъкнеше след нея.

Никълъс вървеше плътно зад нея, а очите му бяха впити оценяващо в задните части на Сора.

— За мен е удоволствие да ви помогна, лейди Сора — прошепна той, като взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Сигурен съм, че и вие щяхте да се сетите за това, като знам каква интелигентна и организирана жена сте.

Една загадъчна усмивка украси устните ѝ. На Уилям никак не му хареса начинът, по който очарованият им гост се отнасяше към нейната красота.

— Сора, аз се прибрах — каза той и жена му се извърна към него.

— Уилям? — откритото ѝ лице разцъфна от удоволствие и тя пристъпи с протегнати ръце към него.

Той премина бързо през залата, повдигна я и я притисна към гърдите си. Като се завъртяха в кръг, той я целуна по лицето, докато тя се смееше.

— Спри, Уилям, имаме гост — възпротиви се слабо тя. Това не го впечатли и тя извика: — Престани, Уилям. Сега, след като си вкъщи, аз трябва да се разпоредя за вечерята.

— Закъсняла си — каза той. — Слънцето отдавна залезе. Вечерята още ли не е сервирана?

— Не. Задържах я заради теб — тя скръсти скромно ръце пред гърдите си. — Гладен ли си?

Неосъзнаваща женските си хитрини — защото как можеше да знае тези общоизвестни светски примамки, без да ги е наблюдавала у другите? — тя флиртуваше с него. Черните ѝ мигли пърхаха, разкривайки нейните сияещи очи. Усмивката се появяваше и изчезваше от устните ѝ, като че ли радостта ѝ от завръщането му не можеше да бъде скрита.

Погледът му се плъзна по кадифената ѝ кожа, а розовината по бузите ѝ го накара да изпита желание да я близне като студен крем карамел.

— Умирам от глад — увери я той, а гласът му бе станал дрезгав и показваше, че намерението му нямаше нищо общо с храната.

— Аз също съм гладен — укорителният глас на Никълъс наруши тяхното бърбрене и Сора подскочи от изненада. Тя беше забравила за техния гост.

Надарен с по-силно чувство за самоконтрол, отколкото Сора, Уилям се обърна към приятеля си с усмивка:

— Добре дошъл, Никълъс. И теб ли те накара да чакаш?

С очарователен поклон Никълъс каза:

— Дамата има такъв приятен начин да накара някого да чака, че човек дори не забелязва болките от глада.

Сора се засмя на неговото сладкодумие.

— Един учтив начин да ми намекнете, че съм ви накарала да умирам от глад. Но затова сега всички ще имате апетит — плясна с

ръце тя. Прислугата изостави другите си задължения и се залови със сервирането на вечерята.

— Тази вечер ще имаме скромна вечеря — предупреди ги тя. — Яхния и мляко.

— Моето любимо ядене — той наблюдаваше с удивление паническото бързане на слугите. — Не си ли ги хранила от обед?

— Те направиха една глупава грешка — Сора се усмихна и се обърна към него, като повиши глас: — Твоите крепостни, лорд Уилям, смятат, че аз нямам никакви права над тях. Те се противопоставиха безочливо на моите разпореждания, като се отнесоха към тях с недоверие и незачитане. Борбата за моето право да се разпореждам тук, започнала преди месеци, трябваше да се поднови отново днес. Питам, милорд, до каква степен се разпростира моята власт в това домакинство?

Уилям я погледна замислено, после премести погледа си върху прислугата. Те бяха забавили бързия си ход, за да могат да чуят отговора му. Помисли си с недоволство, че вината за това положение беше негова. Гледката, която представляваше Сора, облегната на раменете му, беше накарала прислугата да изпитва още по-малко чувство на доброжелателство към нея. Те не знаеха дали господарят им щеше да се ожени за тази жена, която притежаваше такъв хаплив език, и поради тази причина Сора нямаше авторитет пред тях.

Това, което той бе направил през миналия месец, не бе успокоило техните мисли. Последните дни на май се бяха изнизали и бяха отстъпили място на ухаещите на рози топли юнски дни.

Уилям беше упражнявал рицарските си умения; беше яздил и ловувал заедно с баща си; беше се затворил с брат Седрик, за да съставят брачния договор. Беше се въздържал, мислеше си той, да не покаже своето засегнато честолюбие пред Сора. Вярно, не бе играл ролята на пламенен любовник, но това беше само един опит, с който искаше да я увери, че неговата любов не беше само един горещ пламък, който бързо щеше да угасне. Беше потискал нежността, която изпълваше душата му, и се бе отнасял към нея като към една уважавана, солидна съпруга.

Понякога той беше пренебрегвал Сора, нейните обеди и вечери, а нощем не беше обръщал внимание на съблазнителите ѝ. Всичко това се дължеше само на неговата настойчива припряност да довърши брачния

договор, но подчинените му явно не го бяха разбрали. За съставянето на един такъв договор, включващ в клаузите си земи и пари, бе необходим седмици упорит труд. Като един глупак, той не се бе досетил, че небрежното му отношение към нея ще окаже такова влияние върху тези селяндури. Беше единствено доволен, като виждаше как Сора бавно се отпуска и навлиза в ролята си на господарка.

Беше я оставил спяща през нощта и с бързината на маниак бе яздил до Пертрейд, за да провери дали всичко е в ред със земите ѝ, а тези селяци си мислеха, че той я беше изоставил. Тя беше платила цената за неговото нетърпение. Като мързеливи, хищни лешояди, слугите му се бяха заяждали с неговата любима през целия ден и сега чакаха да чуят неговото мнение.

— Лейди Сора — взе ръцете ѝ той и ги сложи на гърдите си. — Прости ми, че се явявам пред теб с тези мръсни ботуши. Моята мисия днес беше да се срещна с твоя пастрок, лорд Тибълд. В тази кесия, закачена на колана ми, нося нашия брачен договор. Твоят попечител постави своя печат върху него. Приготовленията за нашата сватба трябва да започнат веднага. Всичко, което притежавам, е твое според закона и моето желание. Нека всеки, който оспорва това, се обръща към мене.

Погледът му се премести от повдигнатото и към него лице и бавно обходи стаята и намиращите се там слуги, които явно се чувстваха неловко.

Всички се бяха смълчали и само миг след като чуха думите на господаря си, с бързината и пъргавината на рояк добре обучени мишлета, се заловиха да изпълняват задълженията си. Масите бяха застлани с покривки, чашите и чиниите бяха донесени.

— Откривам ръката на Хоиза в този протест — каза тихо той.

— Да — съгласи се Сора. — Въпреки че е изпратена в кухнята именно заради заядливия си нрав, тя все още създава неприятности с нейната злоба. Имаме много добри слуги в домакинството, но тяхната готовност да откликват на призови от този род, ме плаши. Няма ли начин да се омъжи за някого, и да живее извън пределите на имението?

— Ще видя какво мога да направя — отговори той. — Ще трябва да намеря някой беден човек, който да я вземе, но не знам кого мразя толкова много, че да го заробя с нея.

— Хоиза? — прекъсна ги Никълъс. — Това не е ли онази повлекана, която винаги се мотаеше тук?

— Да — сви рамене Уилям. — Тя не заслужава повече нашето внимание. Ще уредя нещо за нея по-късно. Сора може да има нужда от всяка ръка, докато свърши сватбата.

— Но само докато сватбата свърши — съгласи се тя и като се обърна към Никълъс, го покани да заеме мястото си на масата. — Вземете си от сиренето и бирата. Ще помогна на лорд Уилям да се освободи от ризницата си, да се измие и незабавно ще дойдем при вас.

— Къде е баща ми? — попита Уилям, когато двамата излязоха от стаята.

— Взе момчетата и отиде на лов за малко прясно месо.

— В този дъжд? — недоверчиво попита той.

— Когато излязоха сутринта, не валеше — напомни му тя. — Смятам, че са намерили подслон при вашите хора, запалили са огън и си разказват истории за кървави битки. Баща ти каза, че взима момчетата със себе си, за да ги научи на изкуството да ловуват, но аз мисля — тя щракна с пръсти към прислужничките, когато те влязоха в стаята, — че го направи, защото чу Клер да казва, че звездите на небето над Бърк били по-ярки.

Той се усмихна.

— Да, това трябва да е било. Татко винаги глези момчетата, когато има възможност да го прави, разбира се. Може би е сметнал, че е добре да ги махне за малко от главата ти.

— Несъмнено — каза тя и внезапно се усмихна развеселена. — Мод също отиде с тях, друсайки се на гърба на някаква стара кранта. Баща ти е много привързан към нея.

— О, да. Забелязал съм го.

Той забеляза също колко добре работеха слугините. Едната извади чисти дрехи от сандъка и ги постави върху леглото. Другите две повдигнаха ризницата и я измъкнаха през раменете му.

— Дайте я на оръжейника, за да я намаже с масло — нареди Сора и едната от тях се измъкна от стаята. — Лин, съблечи го и измий ръждата от тялото му.

Докато Лин събличаше мокрите му кални дрехи, другите момичета донесоха дървения чебър, който стоеше в ъгъла. Той седеше

на столчето, докато Лин обливаше раменете и главата му с топла вода, а после саиуниса ръцете си и бързо го разтърка.

Измит и освежен, той нареди на слугините:

— Дайте кърпата на лейди Сора. Тя може да ме избърши.

Глуповато кикотене наруши тишината, но Сора отново щракна с пръсти и то бързо замлъкна. Ленената кърпа бе пъхната в ръцете ѝ, а слугините избягаха от стаята.

— Оставете вратата отворена — заповяда Уилям рязко и затварящата се врата се отвори отново, така че всеки, който минаваше наблизко, можеше да види господаря и неговата лейди. Сора въпросително повдигна веждите си и той ѝ обясни: — Ти ще бъдеш моя съпруга и като такава нямам намерение да те позоря пред когото и да било. Без значение колко трудно може да се окаже това.

Той раздразнено стисна зъбите си, а тя издаде успокоителен звук, докато го обгръщаше с кърпата.

— Присмиваш ли ми се? — повдигна той усмихнатото ѝ лице.

— Да, но не смятам, че ти ще страдаш повече от това решение, отколкото аз.

— Не. Аз ще се измъчвам повече, защото ще трябва да се откажа от леглото си и да спя в хола на сламен тюфлек.

— Аз ще спя там, защото и без това не мога да спя без теб.

— Не, аз ще спя там, тъй като на мен повече ми приляга.

Като взе кърпата от ръката ѝ, Уилям се обърна с гръб към вратата и сам довърши изтриването. Сора взе ризата му и тръгна към него, но той поклати глава.

— Не. Сам ще се облека.

— Тогава защо отпрати жените? — попита озадачено тя.

— Искях да говоря с теб, без да се притеснявам, че наоколо има уши, които ни слушат.

Като се вгледа в лицето ѝ, той си помисли: „Защото съм луд от любов по теб и трябва непрекъснато да уверявам и теб в това“. Но каза само:

— Моята намеса ще оправи ли проблема ти с тези селяндури?

— По-голямата част от слугите са добри хора. Това, от което се нуждаят, е твърда, здрава ръка, която да ги ръководи, а твоята подкрепа преди малко беше повече от това, на което можех да се надявам.. Благодаря ти, Уилям! — каза тя и като направи реверанс, мина на друга

тема: — Как можа да накараш Тибълд да подпише толкова бързо брачния договор?

Преди да ѝ отговори, той облече ризата си.

— Това се дължи на хубавата ми външност и на очарователния ми характер.

Сора се разсмя високо, а той учудено повдигна веждите си.

— Не ми ли вярваш?

— Разбира се, че ти вярвам. Хубавата ти външност, очарователната ти личност и присъствието на сабята ти са оказали непреодолимо въздействие върху Тибълд.

— Колко добре го познаваш — учуди се той, докато се бореше с останалите си дрехи със сръчност, която не оправдаваше необходимостта му от прислужници. — Да, така е. И с Божията помощ ще те даде с усмивка на уста.

— Съмнявам се, че ще го направи, освен ако не е решил да използва възможността да опита от щедротото пиршество, което подготвяме. Трябва да дръжим виното по-далече от него, докато трае церемонията. Той има лошо пиянство.

— Изпитото без мярка вино ще погуби и най-силния мъж.

— Той никога не е бил такъв. Надявам се, че ще го наблюдаваш, за да си сигурен, че няма да попадне под нечие лошо влияние — усмихна се тя, като изкриви устните си на една страна, сякаш се страхуваше да привлече вниманието му върху възможните неприятности.

— Ще наблюдавам всички гости — съгласи се той с лекота, въпреки че изявлението му не беше много искрено. — Неприятелите ни не могат да бъдат никаква заплаха за сватбения ни ден. С всички тези верни хора, които ще бъдат наоколо, с двата неуспешни опита за покушение над живота ми, който и да е неприятелят ни, точно на този ден не би посмял да вдигне ръка срещу нас. Не се тревожи, момичето ми. Аз ще се грижа за теб.

— Знаем, Уилям. Винаги съм го знаела. Мисля, че август ще бъде идеалният месец за нашата сватба, тъй като няма да можем да съберем всички гости, ако решим да я направим по-рано — предложи Сора.

— Август! — възкликна той. — Ще имаме нужда от помощта на селяните при приготовленията по посрещането на гостите, а през август няма да можем да я имаме. Дотогава най-тежката полска работа

ще бъде привършена, а жътвата все още няма да е започнала. Трийсет дни, за да оповестим гостите, трийсет дни, за да организираме всичко и след това твоят авторитет ще бъде наложен на домакинския персонал със силата на моята ръка.

— Не всички се държат непочтително, само няколко поставят под въпрос моя авторитет. Не се отнасяй сурово към тях. Моя е отговорността да ги науча да бъдат лоялни към мен, а днешният ден беше само един удар върху моята самонадеяност — по устните на Сора затрептя усмивка.

Въпреки отворената врата, той я взе в обятията си.

— Не се измъчвай, скъпа. Знам, че сватбата ще бъде едно изпитание, но е необходимо да кажем брачната си клетва. Брат Седрик ще ни благослови, а и баща ти ще бъде тук, ако трябва ще го хвана за... врата и ще го домъкна.

Тя се изкикоти.

— Тази идея май много ти хареса — обвини го тя.

— Не — възпротиви се той със саркастична наивност. — Ужасява ме. Знаеш ли, сватбеният ден ще даде възможност на моите кастелани да повторят клетвите си за вяност пред мен, тъй като всички ще присъстват на тържеството, а свещеникът ще утвърди думите им. Това ще ни даде възможност да видим кои от васалите ни имат някакви слабости, поради което ще трябва да се отървем от тях.

Радостта изчезна от лицето ѝ.

— Това ще ти даде възможност да видиш с кого трябва да се биеш.

— Да — призна с удоволствие той. — Мина много време, откакто не съм вдигал сабята си в битка.

Тя обви с ръце раменете му, като че ли искаше да го защити.

— Ще вземеш баща си със себе си, нали?

— За да участва в такива дребни схватки? — попита учудено той. — За какво ми е?

— Отдавна не си участвал в битки.

— Вярно е — кимна той с глава. — А редовното упражняване със сабята и пиката не могат да заместят условията на истинската битка. Може би едно мелее по време на нашата сватба ще се отрази добре на моите умения. Това е добра идея. Ще я обсъдя с Никълъс. Благодаря ти, любов моя.

Той я прегърна, целуна я разсеяно и тръгна към залата. Сора го последва, но вървеше по-бавно. Когато влезе в залата, Уилям ѝ предложи да седне на пейката. Никълъс седна от лявата ѝ страна. Була лежеше зад нея в очакване нещо за ядене да падне от масата. Уилям седна на пейката до нея и внимателно ѝ сервира.

В залата цареше тишина, докато слугите ги обслужваха. След като беше сервирано, и тримата се съсредоточиха върху храната. Вечерята продължи спокойно. Сора поддържаше разговора върху обикновени теми: лов, езда, проблемите, на които се натъкваше при ръководенето на имението. Тя не даде възможност на Уилям да говори за теее, а като се обърна към Никълъс, го попита:

— Лорд Никълъс, не сте ни казали още коя е причината, която ви накара да ни посетите.

— Така ли? — възкликна той и Уилям забеляза как Никълъс смекчи тона си, когато се обърна към Сора. — Каква небрежност от моя страна. Дочух слухове, любопитни слухове за големи промени в замъка Бърк.

— Какви слухове?

— Ами, че Уилям си е възвърнал зрението, че той ще се жени за загадъчната наследница от Пертрейд, и както се вижда, слуховете се оказаха верни.

— Как може новините да се разпространяват толкова бързо? — учуди се Уилям. — Пратениците все още не са тръгнали, за да оповестят новината.

— Поради тази причина вие не бяхте изненадан, когато видяхте Уилям — размишляваше Сора. — Очаквах някоя радостна сцена, като разберете, че зрението му се е възвърнало.

— Какво разочарование се усеща в гласа ѝ! — каза Уилям. — Жените обичат сцени, които трогват сърцето, а?

— Не трябва да разочароваме дамата — в гласа на Никълъс се долавяха весели нотки.

Той стана от пейката и извика с престолено въодушевление:

— Уилям!

— Никълъс!

Уилям стана и го посрещна с протегнати ръце, а Була изскимтя и застана между тях.

Те се прегърнаха, шепнейки си ласкави думи, докато тя се подсмиваше и накрая им каза:

— Сядайте, глупаци такива.

— Погледни глупавото си куче — каза Никълъс.

Уилям се разсмя, а Сора попита:

— Какво е направил?

— Седнал е, разбира се. Нали каза глупаците да седнат?

Була започна да скимти. Сора познаваше този звук; това беше израз на радост.

— Приятно му е, когато Никълъс го гали — каза Уилям, като седна и постави краката си близо до тези на Сора. — Мислех, че не обичаш кучетата, Никълъс.

— Това е кучето на лейди Сора — отговори Никълъс.

— А, разбирам — Уилям откри, че му беше трудно да се усмихне, но продължи: — Ако продължаваш да го чешеш зад ушите, ще си спечелиш приятел за цял живот.

— Той е толкова голям, че човек би си помислил, че е едно зло куче — каза Никълъс.

— Външният му вид лъже — Уилям показваше искрено презрение към животното. — Не можем да го използваме дори за лов. Такъв страхливец е.

— Шт — смърри го Сора. — Ще накърним чувствата му.

— Единственото нещо, което може да накърни чувствата на това куче е, ако забравиш да го нахраниш — отговори раздражено Уилям. — Не знам защо все още го държим.

— Защото си много мекушав — каза Никълъс.

— Защото го обичаш — заяви Сора и постави ръката си на коляното на Уилям, а той я потупа.

— Няма съмнение, че и двамата сте прави — отговори той.

— Така е — каза Никълъс, като седна на мястото си.

— Не бях много изненадан, когато разбрах, че зрението на Уилям се е възвърнало. Беше ясно, че щом здравословното му състояние се подобри, то и зрението му ще се възвърне. Слуховете за неговия брак ме накараха да дойда.

— Откъде разбрахте всичко това? — попита Сора.

— О, не ви ли казах? Чарлз ми каза. По начина, по който ми говореше, разбрах, че той е бил тук, когато това се е случило.

— Когато какво се е случило? — попита рязко Уилям.

— Когато зрението ти се е възвърнало. Не беше ли тук?

Уилям поклати отрицателно главата си, а Никълъс сви рамене.

— Беше пиян, а ти знаеш какъв става тогава. Залиташе, докато яздеше. Не знам, но като че ли някакво бреме тегне на душата му. Стори ми се много объркан и смутен. Целият му разказ беше една объркана история, в която бяхте замесени ти и Артър и някаква глупост за това как последният се опитал да те нападне от засада.

Никълъс замълча, но тъй като Уилям не каза нищо, той поклати глава и продължи:

— Чудя се на Артър. Той е просто едно момче, на което лесно може да се повлияе. Никога не е изглеждал като мъж.

— Да — съгласи се мрачно Уилям. — Той беше просто едно момче.

— Беше? — подскочи Никълъс, като чу думите, които се изплъзнаха неволно от устата на Уилям. — За Бога, Уилям, кажи ми какво знаеш за това?

Уилям съжали, че се беше издал, но не виждаше начин, по който да замаже положението.

— Чарлз е прав. Артър е мъртъв.

— Не... не, това е само една нелепа история, която Чарлз е измислил.

— Цялата работа беше напълно нелепа — потвърди Уилям. Той отпи от бирата си. Беше забравил колко лукав беше Никълъс, но зад широкото му лице с набола брада се криеше голям ум и съобразителност. Неговата хитра, хладнокръвна природа се изразяваше в случайни изблици на сърдечност, но като цяло държанието му беше като на по-възрастен за годините си мъж.

Телосложението на Никълъс беше такова, че изключваше каквито и да е бойни подвизи. Раменете му не бяха по-широки от таза, а коремът му засвидетелстваше неговото благоразположение към храната. Плешива, с изключение на една тясна жълто-червеникава ивица коса, която започваше от ушите му и продължаваше отзад до тила му, главата му беше гладка и лъскава, обстоятелство, което той проверяваше постоянно с нервно поглаждане с ръка. „Хубавата“ му външност се допълваше от тъмночервен остър нос. В действителност той беше свел своите удоволствия до минимум, възпирайки страстите

и желанията си с железен самоконтрол. Единствено очите му, в които гореше някакъв вътрешен огън, загатваха за неговия силен характер. Те бяха пъстри, заобиколени с къси руси мигли, но сега се бяха зачервили от пушека, който идваше от горящия огън. Когато Уилям си спомняше за тях, той никога не се сещаше за техния цвят. Спомняше си единствено за пожара, който беше запален в тях.

Съмнение изпълни душата на Уилям. Съмнение относно мотивите на Никълъс, съмнение относно информацията, която бе попаднала извънредно лесно в неговите ръце. Той чувстваше едно вътрешно нежелание да разкаже цялата истина за самопризнанията на Артър, а изглежда, и Сора мислеше също като него.

— Артър беше полудял от завист — каза тя на Никълъс. — Той се хвалеше, че бил много умен, че е успял да хване в клопка Уилям и мен.

Никълъс не каза нищо, очаквайки с обтегнати нерви тя да продължи, но това не стана и в залата настъпи мълчание. Несвикнала да си служи с такива трикове, Сора седеше неподвижно, поставила ръце в скута си. Никълъс направи една гримаса към Уилям и последният се наслади на вида на своя хитър приятел, който изглеждаше съвсем объркан от думите на любимата му.

— Той ви отвлеche, така ли? — попита Никълъс.

— Никой не е казал, че той е отвличал когото и да било — отбеляза тя. — Думата беше: хванати в клопка.

— Съжалявам. От това, което слугите ви казаха днес, разбрах, че сте били отвлечени...

Сега той започна да го усуква, хвърляйки думите си като стръв, но беше направил грешка и го съзнаваше.

— Сега в безопасност ли сте? — попита направо той, като се опитваше да излезе от неловкото положение. — Една такава дама, като твоята, е винаги прицелна точка за негодниците. Вие изглеждате прекрасно и сте чудесна партия за брак.

— Лорд Уилям ще се погрижи за това през август.

Уилям се разсмя, опитвайки се да разсее необичайното напрежение, което се беше създадо между годеницата му и неговия приятел.

— Сора, каза го така, като че ли аз ще те изцеря от красотата ти в нашия сватбен ден.

— Нищо подобно — каза много сериозно тя. — Просто няма да бъда повече „чудесна партия за брак“, когато съм омъжена за теб и ти бъдеш отговорен за моето благополучие. Това ще те изцери от безразсъдството ти.

— Съжали ме, приятелю — каза насмешливо Уилям. — Тя вече започва да ми натяква.

— Това е характерна женска черта. Тя ти натяква, защото те обича — каза Никълъс, извърна погледа си от красивото лице на Сора и погледна към Уилям, който се раздвижи неловко. — Но ти трябва да ѝ простиш, защото рядко се среща такава красота като нейната.

Уилям сведе поглед към ръцете си, свити в юмруци върху масата. Да, тя беше красавица, истинска красавица. Тя превръщаше всеки обикновен мъж във възвишен герой, без да съзнава, че видът ѝ събужда рицаря в душата и на най-грубия селянин. Той се чудеше дали някога щеше да спре да се възхищава, наблюдавайки това лице на Богородица, лице, в което гореше огънят на непоколебима храброст. Той вдигна поглед към нея и отново бе хванат в клопката ѝ. Притежаваше ли я наистина? Наистина ли я беше довел до пълно любовно изтощение, след като се бяха любили? Тя изглеждаше толкова невинна, толкова недосегаема, като дете, като жена.

Тя му се доверяваше безрезервно, вярваше във всичко, което той ѝ казваше. Той беше наслоил една погрешна сигурност в нея. Който и да беше този, който се опита да ги убие, той щеше да присъства на тяхната сватба. Уилям можеше да се грижи за себе си, но тя беше жена, нежна, деликатна, а сега той вече познаваше собственическото чувство, за което никога преди това не беше и мислил. Способността да защитава себе си никога не бе поставяна под съмнение, но този негодник щеше да знае, че именно тя е слабото му място. Мисълта за Сора, отвлечена, сама, сляпа и уплашена, го караше да се поти от страх, както никоя друга заплаха не можеше да го накара да се почувства. Щеше да я опази, реши той. Някак си щеше да я опази.

12.

Хладният нощен въздух бе изпълнил дневната стая, която се намираше на втория етаж на замъка, и Сора разтърка ръцете си, за да ги постопли. После бързо се съблече, сложи нощницата си и се мушна между завивките. В леглото беше приятно топло, тъй като някой беше поставил съдове с гореща вода и го беше приготвил за спане.

Слугинският персонал бе получил отговор на съмненията си. През изминалата седмица, след като Уилям се беше върнал с подписания брачен договор, тя беше третирана като господарка на замъка.

Сора докосна устните си с върха на пръстите. Те още пазеха вкуса на познатата, нарочно лишена от страст целувка, която Уилям постави върху устните ѝ, когато я изпрати до стаята ѝ, а след това бързо си тръгна. Вкусът беше приятен; имаше усещане за силно желание и уважение. Той нямаше да спи с нея, нямаше да ѝ въздейства с вълшебството на тялото си, поне дотогава, докато имаха компания в замъка.

Никълъс беше останал с тях през юли и през първите седмици на август.

Тя издаде кратко, яростно възклицание и зарови глава във възглавницата. Дявол да го вземе, та той им гостуваше толкова дълго време! Дявол да я вземе тази почтеност на Уилям! Никой друг мъж не можеше да господства над нейните чувства като него. Никой друг мъж не можеше да я накара да се почувства виновна за това, че беше такава, каквато е.

Недостойна. Посредствена.

Ако трябваше да се омъжи за Уилям — а тя щеше да го направи, защото това беше правилното решение, без значение, че така задоволяваше и желанието на сърцето си — тя трябваше да надмогне това чувство на малоценност и да бъде жената, която Уилям вярваше, че е.

Тя оправи възглавницата си и като легна по гръб, въздъхна и затвори очи. Студената нощ я накара да потръпне и тя придърпа одеялата до брадичката си. Беше забравила да спусне завесите над леглото. Като се протегна, тя ги освободи от халките и те уютно обгърнаха леглото. Студът отново я накара да се мушне бързо под завивките.

Но сънят не идваше. От един месец сънят все се изплъзваше от очите ѝ. Като бързо воденично колело, мислите ѝ се въртяха в един безумен кръг.

Авторитетът на Уилям и нейната способност да ръководи домакинството караше слугите да се държат както подобава и тя ги ръководеше с лекота.

Сватбата. Това беше първата ѝ възможност да се изяви, да се докаже като господарка тук. Да даде разпорежданията си за храната, да следи за приготвянето ѝ, да подреди стаите за спане, всичко това я държеше в напрежение от сутрин до вечер, но тя се справяше с работата си.

Melee. Това бе една имитация на битка, в която всеки от присъстващите рицари избираше на коя страна да бъде, също като момчетата, които си устройват състезание с топка, и тогава те започваха да си нанасят едни други удари със сабите. Melee не беше безобидно занимание. В него се убиваха мъже. Ако Уилям искаше да участва, то той трябваше най-напред да се упражнява с приятелите си, преди да се изправи срещу враговете си. Тя никога не беше разклащала основите на неговата вяра, признавайки, че се страхува за живота му; тя знаеше цената на вярата по-добре от много други.

Така всички нейни тревоги се бяха разсеяли. Сега тя можеше да спи. Да спи. Беше уморена. Тя се обърна на една страна, сви колене към гърдите си и издърпа завивките нагоре над ушите си.

Летният дъжд бе довел след себе си влагата, която и буйният огън не можеше да прогони. Влага и хлад. Уилям я беше излъгал. Не ѝ беше казал цялата истина, опитвайки се да я предпази. Тя се остави да бъде излъгана и успокоена, но не можеше да не обърне внимание на интуицията си. Той се безпокоеше за злодея, който ги беше заплашил. Казваше ѝ, че всичко е наред, но сам не вярваше на думите си. Който и да беше техният неприятел, то той представляваше истинска заплаха. Той можеше да се промъкне между гостите по време на сватбата им и

да предизвика безредици. Можеше да убие или да отвлече някого, но как можеха да разберат кой е виновникът?

Уилям щеше да я закриля, както би я закрилял един войн, но тя трябваше да го защити, както ѝ диктуваха нейните женски прийоми. Щеше да се озърта, да наднича и да си пъха носа навсякъде. Щеше да се вслушва във всеки глас. Щеше да се мъчи да открие онези съмнителни думи, които толкова лесно се изплъзваха от устните на мъжете, и така щеше да разбере кои бяха техните неприятели. Тогава щеше да предупреди Уилям за всяка възможна опасност.

След като уточни истинския източник на своето безпокойство, тя се поуспокои. Планирането на начина, по който можеше да защити Уилям, я накара да се отпусне облекчено. Като въздъхна за последен път, тя взе голямата възглавница, която лежеше до нейната, и я притисна до гърдите си, като плъзна единия си крак под нея, а другия постави отгоре. Сега вече можеше да заспи.

— Преброих четири — каза Чанинг.

Уилям присви очи срещу ярката слънчева светлина, за да може да види ездачите, задаващи се по пътя.

— Пет са. Виж, един от ездачите е жена, а има и един, който държи дете пред себе си.

— Тогава няма опасност — каза по-възрастният мъж и се облегна на стената, като въздъхна облекчено.

— През следващата седмица ще има много ездачи, които ще яздят по пътя към замъка — Уилям постави ръката си върху рамото на Чанинг. — Но наистина не ги очаквах толкова скоро. Само преди осемнайсет дни донесох брачния договор от Тибълд и едва преди десет дни изпратихме нашите пратеници.

— И само седем дни остават до започването на сватбената церемония?

— Бог да поживи този ден. Кой ли може да се подготви и да дойде толкова скоро? Гости ли са, или са хора, които идват да ни донесат някакви новини?

— Може би и двете — гадаеше Чанинг.

— Ще се разбере. Изчакай лорд Питър и момчетата, но дръж подвижния мост вдигнат и гледай всеки, който иска да влезе, да

съобщава името и занятието си.

— Това няма ли да ги обиди? — намръщи се Чанинг, тъй като това можеше да е нормално по време на война, но не и в мирно време.

— В тези размирни времена никой няма да постави под въпрос нашата бдителност. Бъди подозрителен към всички посетители, които влизат през портата на замъка, когато е отворена за превозните средства и ме извикай веднага, ако подушиш нещо нередно.

— Да, милорд.

— Знам, че по този начин отговорността пада върху твоите плещи, но аз трябва да остана при миледи и да посрещам гостите.

Чанинг отвори уста, като че ли искаше да каже нещо, но после я затвори, сякаш се страхуваше да го произнесе. Свикнал отдавна с характера на мъжа, Уилям го насърчи:

— Хайде, кажи го Чанинг.

— Не трябва повече да се безпокоите за отношенията между миледи и слугите, милорд. В селото приказваха и аз успях да ги чуя.

— Какво приказваха?

— Целият замък и всички в селото говорят за това.

— За какво? — окуражи го Уилям.

— Казвам ви, че никой не поставя под съмнение авторитета на миледи. Казват, че са направили грешка и че са били глупави.

— Да, показаха се точно такива — стисна челюсти Уилям и устните му образуваха тънка линия, като се сети за наглостта на тези селяндури.

— Е, не е необходимо някой да виси през цялото време до нея. Крепостните селяни ще правят това, което им се нареди, без да създават повече неприятности. — В гласа му личеше презрението, което един истински войник изпитваше към онези паркетни любовници, които не смееха да се отделят от своите любими, но съдържаше и нещо повече, нещо което Уилям не можеше да разбере.

Уилям отстъпи една крачка назад и внимателно разгледа уплашения войн. Чанинг отказа да го погледне в очите и зарея погледа си над назъбените стени, които ограждаха замъка.

— Ездачите вече приближават — каза той.

— Не вися непрекъснато до нея — кротко отбеляза Уилям.

— О, не, милорд. Вие я оставяте сама да си върши женската работа.

Уилям се замисли, а после попита:

— Тогава кой виси постоянно до нея?

— Ами това... може би лорд Никълъс може да ви бъде от помощ в приготвянията за тебее. Или може би в подготовката на конюшнията.

Това предложение, казано с ироничен тон, говореше на Уилям повече, отколкото искаше да знае.

— Някаква клюка ли е плъзнала?

Чанинг беше спасен от отговора, тъй като долу се чува викове.

— Това трябва да са вашите гости, милорд — каза той и тичешком се спусна надолу към постройката на портата. — Трябва да проверя дали могат да влязат.

Уилям се затича след него.

— И аз.

Виковете на пътниците достигнаха до ушите на мъжете, които се намираха горе в постройката на портата, и Уилям се наведе, за да може да чува по-добре. Веднага щом като разбра кои са, той изрева:

— Пуснете ги да влязат. Веднага! — и като се обърна към Чанинг, каза: — Това са братята на миледи. Изпрати някого да потърси Клер. Аз отивам да доведа Сора.

Уилям се втурна надолу по стълбището, разположено от вътрешната страна на стената, а Чанинг нареди да спуснат подвижния мост.

Той започна да се спуска със скърцане и дрънчене на веригите, които го придържаха. Свежият бриз нахлу през зейналата порта и братята на Сора влязоха в двора на замъка. Уилям отиде при тях и пое детето от младия мъж, който го държеше.

Дадли кимна доволно с глава, когато подаде тригодишното дете, разтърка ръцете си и каза:

— Дотежава, след толкова много мили яздене.

Уилям погледна лицето на детето и видя безмълвната красота, която поразително приличаше на Сора.

— Това сигурно е Блейс — каза той. — А ти си Дадли, който учи за свещеник, а това трябва да е Роло, най-големият от братята — осемнадесетгодишното момче го поздрави сдържано — и неговата млада съпруга. — „Много млада“, мислеше си той, докато помагаше на дългурестото момиче, чиито кон се притискаше плътно до този на

Роло. Той се усмихна на другия младеж, който слизаше от коня си. — Ти си Джон, а Клер е вече тук. Така че съставът е пълен.

Четири чифта очи с цвят на теменуга се взираха в него, но погледите им имаха различен израз. Уилям се почувства замаян от шока да види своята Сора, загледана в него от толкова много различни мъжки лица.

— Аз съм Уилям, новият ви роднина. Добре дошли в моя дом. Добре дошли.

Дадли се плъзна от гърба на коня и се усмихна на свой ред.

— Благодаря, Уилям. От манастира до дома ти беше едно дълго пътешествие и сега се радвам, че пристигнахме благополучно тук.

— Също и аз — каза Джон, като се разтриваше отзад и кимаше с глава на ратая, позволявайки му да вземе поводите на коня и да го отведе, за да се погрижи за него.

— Радвам се да се срещна с нашия нов, загадъчен брат. Тибълд изпрати на Роло такова тенденциозно известие, че не знаехме какво да очакваме. Като разгадахме уважаваното от нас мнение на нашия мил баща, ние започнахме да се чудим дали не си някой гърбав стогодишен старец.

Уилям се разсмя от сърце, развеселен от думите му, при което Блейс започна да пляска с ръце от радост, а Роло не можа да се въздържи и се усмихна.

— Истината е — изломоти Уилям, потупвайки малкото момче по гърба — даже по-неправдоподобна от това.

Блейс потупа на свой ред Уилям по бузата, очарован от гръмогласното му боботене. Уилям го прегърна и после го подаде на Джон. Като застана до съпругата на Роло, той ѝ подаде ръката си.

— Може ли да ви помогна, миледи?

Момичето хвърли един бърз поглед към Роло и когато той кимна с глава, тя постави ръката си в ръката на Уилям и се плъзна от седлото.

— Как се казваш? — любезно попита Уилям.

— Алис, милорд — отговори тя, а после, поглеждайки обезпокоено към съпруга си, се поправи: — Алис Монтрег, милорд.

— Ти си добре дошла тук. Сигурен съм, че се радваш да видиш отново Сора.

— О, аз никога не съм се срещала с нея, милорд. Лорд Тибълд не ѝ позволи да дойде на сватбата ни.

— Алис! — каза строго Роло, като слезе от коня.

Момичето подскочи и се изчерви, а главата му клюмна като на сгълчано дете.

Роло постави ръката си върху раменете на своята невеста.

— Алис, ние всички знаем колко подъл е баща ми, но нека да не приказваме за това на двора, където има толкова много слуги и коняри.

Той я притисна за миг към себе си, а после я отпусна. Като се изправи, Роло протегна ръка към Уилям.

— Както каза брат ми, въобще не приличаш на това, което си представяхме.

— Поласкан съм — каза Уилям с ирония.

— Не, не трябва да приемаш думите ми по този начин. Да предпочетем теб пред един гърбав старец, не е комплимент — усмихна се Роло, а Уилям забеляза, че това беше усмивката на Сора.

Погледът на Уилям обходи насъбралите се момчета, спирайки се на черните им коси и чистите им бледи лица.

— Никой от вас не прилича на Тибълд.

— Така е — закова Дадли ясните си очи върху Уилям. — Нашият баща е слаб мъж и не е могъл да предаде нищо от себе си на никого от нас. Всички приличаме на нашата майка.

— Може би той се е оженил за нея не само заради земите ѝ, но и по други причини.

— О, да — съгласи се Роло. — Той я обичаше и същевременно я мразеше. Също както обича и мрази нашата полусестра.

— Роло!

Всички се обърнаха към мястото, откъдето дойде викът, и видяха как Клер скочи от коня, който язدهа заедно с Кимбол. Клер се понесе над подвижния мост, сякаш имаше криле.

— Джон! Дадли! О, и Блейс е тук!

Братята му го заобиколиха като ято черни птици, очаровани от току-що излюпилото се пиленце. Радостните им възгласи от срещата изпълниха целия двор. Клер взе тежкото момченце от Джон и го притисна до гърдите си с такава носталгична сила, че всички разбраха колко много се беше затъжил за дома си. Братята му рошеха косата, притискаха слабичките му рамене в прегръдките си, потупваха го по гърба и когато го пуснаха, за да си поеме дъх, той едновременно се смееше и плачеше.

Мръсен и разрошен от скитането из горите, Кимбол застана до баща си и го дръпна за ръкава. Без да сменя погледа си от това мъжко братство, той каза:

— Това са братята на Сора, нали? — В действителност това не беше въпрос, а по-скоро едно недоверчиво твърдение.

Уилям кимна с глава.

— Наполовина братя. Приликата е удивителна, нали?

Питър влезе в двора, яздейки коня си заедно с Мод, седнала на възглавница, прикрепена отпред на седлото, и подаде юздите на едно от момчетата от конюшните. Като скочи от коня, той помогна на Мод да слезе и я задържа, тъй като краката ѝ трепереха. После те тръгнаха заедно и Уилям се усмихна на по-възрастната жена, която държеше ръката на баща му.

— Познаваш ли тези момчета?

— Да — отговори утвърдително Мод, а очите ѝ светнаха от удоволствие. — Сменяла съм пелените на всеки един от тях.

Като огромна вълна момчетата „заляха“ Мод с гръмогласен възторг от срещата. Те я прегръщаха, предизвикваха и закачаха, докато тя ги кастреше шеговито, а от всяка нейна дума личеше обичта и привързаността ѝ към тях.

— Лейди Сора знае ли, че сте тук?

Те започнаха да мънкат и да го усукват, а тя ги потупа здравата отзад.

— Качвайте се тогава.

— Не може ли да се промъкнем незабелязано и да я изненадаме? — попита Дадли.

— Ти се шегуваш! — каза грубо Роло. — Промъквал ли си се някога тайно зад гърба на сестра ни?

— Никога — призна Дадли, — но само помисли колко доволна ще бъде!

Докато стояха така и мислеха как да постъпят, Уилям предложи:

— Аз ще се кача и ще я доведа долу в градината, на моравата. Вие застанете в кръг и не мърдайте, а аз ще я поставя в средата на...

— Добре. Стига да можем да накараме Блейс да стои мирен — очите на Джон светнаха от задоволство.

— Доведете я — нареди Мод. — Аз ще ги наредя по местата.

Когато Уилям влезе в голямата зала, той видя, че Сора седеше с готвача и пекаря и тримата обсъждаха всяко ястие и тънкостите на сервирането му. На пейката се беше излегнал Никълъс, облегнат на лакът и наблюдаващ Сора с напрегнат поглед.

Като чу стъпките му, тя се обърна и извика:

— Уилям, тези глупаци твърдят, че не обичаш студен пай с минога!

На лицето ѝ бе изписано възмущение. Той постави крака си на пейката до нея и се облегна на свитото си коляно.

— Начинът, по който най-много обичам миногата, е да бракониерствам, докато я уловя, да я изчистя, да я увия в тесто за сладкиши и да я дам на кучетата.

— Уилям!

— Миногите са дълги, тънки същества, които живеят в калта. Гореща минога, приготвена по какъвто и да е начин, представлява ужасна гледка, а студената минога не може дори да се погледне. Толкова е отвратителна.

— Полята с чудесен сироп?

— Моля те! — сложи ръка на стомаха си той. — Разболявам се само като си помисля за това.

— Ох, Уилям! — в гласа ѝ личеше разочарование.

Той я хвана за ръката и ѝ помогна да стане.

— Ела да се разходим — покани я той.

— Не мога — посочи към масата тя. — Имам прекалено много неща за вършене.

— Има нещо, което искам да ти покажа.

— Но готвачът...

— Внимавай по стълбите — намали ход той, докато тя опипа първото стъпало с върха на обувката си.

— Ако не смогна да организирам...

— Ето и последното стъпало. Хайде сега да вървим към вратата.

— Не мога да вървя толкова бързо, колкото теб!

Той нарочно не намали хода си, а продължи да бърза.

— Топъл ден е днешният.

— Уилям — спря се тя, когато излязоха. — Няма да направя нито една крачка повече!

Той я повдигна и я понесе към моравата.

— За Бога, жено! Хайде! Какво мързеливо момиче си била!

Тя не каза нищо, тъй като размишляваше усилено и като докосна лицето му, попита:

— Уилям, сами ли ще сме?

— Не, любов моя — целуна я бързо той и се спря. — Със сигурност няма да сме сами. Знаеш ли къде сме?

Тя разтвори ноздрите си и помириса трептящия въздух.

— На моравата в градината.

Той я постави на земята и тя отново пое дълбоко въздух.

— Сора, Сора — малкото момче тичаше с все сила към нея и след миг ръчичките му обвиха коленете ѝ, а тя се наведе и го грабна.

— Блейс? — докосна лицето му тя, после го прегърна, притискайки го силно към себе си. — О, Блейс, толкова много си пораснал! Как дойде дотук?

Лицето ѝ се озари, тя протегна ръката си, която веднага бе поета и след миг се намери в съкрушителната прегръдка на Джон, прекъсната само от изпълнените с негодувание вопли на Блейс.

— Ще трябва да я поделиш с нас, момче — каза му Джон и обърна Сора към Дадли.

— Дадли! — прегръдката им беше нежна и мила, като прегръдка между двама души, които дълго време са били разделени.

— Виж кой е тук — отправи я Дадли и когато Сора се намери в ръцете на Роло, тя даде воля на чувствата си и избухна в сълзи.

Братята се усмихнаха, доволни, че тяхната спокойна, сдържана сестра плачеше при срещата си с тях, и същевременно се почувстваха неловко при тази проява на женската ѝ слабост. Те я потупваха по раменете, прегръщаха я и помагаха на Блейс да се настани в скута ѝ.

Уилям, който наблюдаваше тази сцена през розовите очила на сантименталността, се огледа наоколо, за да види дали и другите бяха разчувствани от гледката. Алис, детето-невеста, бършеше с длан носа си и се мъчеше да не даде воля на напиралите сълзи. Уилям застана до нея.

— Не е ли трогателно? — попита го момичето.

— Иска ми се и аз да имам родни братя и сестри — съгласи се той, като погледна към баща си, който стоеше рамо до рамо с Мод.

— О, аз ги имам — каза Алис. — Обикновено те ти дърпат косата и плюят по теб по време на вечеря.

И сякаш за да потвърди истинността на думите ѝ, Дадли се пресегна под воала на Сора и дръпна плитката ѝ.

— Няма да те оставим да плачеш цял ден. Доведохме още някой, с когото трябва да се запознаеш.

— Ай! — хвана главата си тя. — Искаш да кажеш, че тук има непознат човек?

— Да. И те гледа как цивриш — каза Джон с братска доброта.

— Моята съпруга — усмихна се Роло, като се обърна с нежна загриженост към позабравеното момиче.

— Твоята съпруга! Ти си довел съпругата си тук и си забравил да ми кажеш?! Ах ти, глупчо! — хвана тя брадата на Роло и я дръпна силно.

— Ей! — извика той. — Тя не възразява.

— Не възразява, че сте женени едва от една година, а ти забрави за нейното съществуване? Ти си бил по-голям глупак, отколкото си мислех.

Тя постави Блейс на земята и протегна ръце. Алис се колебаеше, но Уилям нежно я бутна напред към Сора, която възторжено я обгърна с ръце.

— Алис, да знаеш колко много съм копняла да се срещна с моята снаха!

Алис мънкаше, пелтечеше и стоеше сковано в ръцете на Сора, като притеснено дете. Уилям ги гледаше, изненадан от странното поведение на момичето. Сора замръзна на мястото си, а на лицето ѝ се изписа огорчение от създалото се неловко положение. Тя отпусна ръцете си и отстъпи назад.

— Толкова си висока. Завиждам ти — усмихна се тя и влагайки любезност и топлота в думите си, продължи: — Добре дошла в замъка Бърк. Ако имаш нужда от нещо, моля те, да ми кажеш.

Уилям гледаше напрегнато Сора, изумен от краткото посрещане. Какво ставаше с неговата любима? Ревнуваше ли от съпругата на Роло? Сигурно не; безкрайното състрадание на Сора към по-малко надарените от Провидението хора го привличаше така, както нищо друго не можеше да го привлече. Но това беше нещо друго и за миг той си помисли смутено, че не много отдавна и той се намираше в положението на Алис, в онези мрачни дни от своя живот. Намръщил

чело, той установи, че не можеше да си ги спомни съвсем ясно и се изненада колко къса беше човешката памет.

Тогава Роло пристъпи напред и хвана врата на Алис със свитата си в лакътя ръка като в капан.

— Тя е ужасно млада, сестро. Скоро навърши тринайсет години.

Премествайки погледа си върху Алис, Уилям разбра истината. Момичето се страхуваше от Сора, страхуваше се от голямото различие между тях двете. Може би беше отблъснато от слепотата ѝ, а може би просто се страхуваше да не направи някоя нетактична грешка. Скованото ѝ тяло и бдителните ѝ очи, които нито за миг не се откъсваха от лицето на Сора, разказваха своята история. Със своята изострена чувствителност Сора не можеше да не го почувства.

— Разбирам, братко — каза тя и протегна ръка към Уилям, който стоеше наблизо. Той пое ръката ѝ и я стисна здраво.

Роло затегна примката около врата на Алис и после я пусна. В жеста му личеше неодобрение и порицание. Момичето стоеше смутено, прекалено незряло, за да разбере, че само бе издало чувствата си.

— Роло, бъди внимателен към нея — нареди Сора, като че ли знаеше какво беше направил той. — Тя е на чуждо място.

— Сора — задърпа полата ѝ като жалък просяк Клер — Сора, все още не си ме поздравила.

Сора се засмя и с удоволствие обгърна с ръце малкия си брат.

— Ох, наистина. Прощаваш ли ми?

— Мисля, че да — подсмръкна момчето, изразявайки престорена скръб. — Не смяташ ли, че Кимбол също се чувства пренебрегнат.

Кимбол издаде един сърцераздирателен стон, с който явно се опитваше да спечели съчувствие, и Сора прегърна и него. После, като се обърна към Уилям, тя попита:

— Какво да направим, за да утешим тези две толкова развълнувани момчета?

— О, аз мога да измисля нещо — тонът на Уилям разтревожи Кимбол и той се опита да се отскубне от ръцете на Сора, но тя го държеше здраво, а Уилям го сграбчи за врата.

После взе Клер и Кимбол под мишницата си и ги понесе към портата, която водеше към двора на замъка.

— Не! Татко, не!

— Моля ви, лорд Уилям, недейте!

Всички в градината наостриха уши. Плясъкът във водата беше звучен, а гласовете на момчетата потрепераха от студ.

— Къде ги стовари той, сестро? — попита Дадли с усмивка.

— В коритото за водопой на конете — отговори Сора, като се усмихна самодоволно и хвана Дадли за ръката. — Качвайте се горе, а аз ще ви приготвя нещо за ядене.

— Ти си една изключително способна жена.

Никълъс се беше научил да не възхвалява повече красотата ѝ, мислеше си Сора. Той я хвалеше за онези неща, които знаеше, че тя счита за важни: способност, изпълнителност и организираност. Гласът на мъжа галеше ухото ѝ: ласкав, любезен, с носово норманско звучене, което му придаваше аристократичен акцент.

— Защото мога да приготвя на бърза ръка ядене за братята си, докато те още се мият? — попита безгрижно тя. — С огромните количества храна, която събрахме за сватбата, приготвянето на вечеря за толкова малко хора въобще не е проблем.

— Ти си чудесна. Мисля си, какво ли щеше да свършиш, ако виждаше.

Като извърна лицето си настрана, тя каза:

— Ако виждах, можех да си позволя да бъда некадърна. Уверявам те, лорд Никълъс, че въобще не съм чудесна.

— Не, милорд, тя е един голям човек.

Тя се усмихна, като чу дълбокия топъл баритон на най-близкия ѝ брат, който се провикваше от другия край на галерията.

— Благодаря ти, Роло. С комплименти като тези цяло чудо е, че не съм се възгордяла все още.

— Няма защо да ми благодариш, сестро — с гръм и трясък той заслиза по витото стълбище и скочи в стаята. — Лорд Никълъс, много сте подранили за сватбената церемония.

Изненадана, Сора се питаше какво ли бе предизвикало тази рязкост и безцеремонност у Роло.

— Срещал ли си се с лорд Никълъс някъде другаде?

— Докато Уилям не ни запозна, не се бяхме виждали, но той сигурно е много добър приятел на семейството, щом е дошъл толкова

рано.

Той отново наблегна на думата „рано“, а Никълъс отговори с приветлива любезност:

— Да, така е. Аз съм един от хранениците на лорд Питър — каза той и стана от пейката. — Нямах възможност да говоря с Питър все още. Знаете ли къде мога да го намеря?

— Той е долу, в двора. Разглеждат конюшните заедно с Уилям. Той ще се зарадва да ви види. Сигурен съм. — Облекчението на Роло, че щеше да се избави за малко от госта им, беше очебийно и Сора се протегна и го ощипа по ръката. Той трепна, но остана на мястото си, докато Никълъс не напусна стаята. — Какво търси той тук, насаме с теб? — попита яростно той.

— Никълъс е особен, но Роло, все пак той е гост тук.

— Не и мой гост.

— Не, разбира се. Той е гост на Уилям и аз нямам право да го обиждам.

Той остана мълчалив за известно време, но след това се съгласи с нея:

— Права си. Но не харесвам начина, по който те гледа.

Сора трепна и той попита:

— Да не би да те притеснява с нещо?

— Не, не, дори е полезен. Помогна ми, когато броях буретата с месо и вино долу в избата. Той предложи много умно да сварим голямо количество бира, което наистина ще е необходимо за сватбата. Той изглежда изненадващо осведомен за работите в домакинството.

— Но защо? Защо не помогне на Уилям?

— Уилям казва, че не обича да му се бъркат в рицарските работи.

— Права си, този Никълъс наистина е странна птица — съгласи се с нея той. — Но ти не се притеснявай, че го обидих. Когато преди малко се показах груб към него, той придоби високомерно снизходителен вид, какъвто имат възрастните, когато младите се държат малко по-самонадеяно.

Сора се разсмя, като чу думите му. Роло обви с ръка врата ѝ и постави една звучна целувка на бузата ѝ.

— Какво има за ядене, моя прекрасна девойко? Умирам от глад.

Объркана от неговия сарказъм, Сора посочи с ръка към отрупаната с лакомства маса.

— Ако продължаваш с подозренията си, в ролята на мой ангел-хранител, ще трябва да се примириш със студеното ядене. — Тя го цапна по ръката, когато той се нахвърли върху храната. — Почакай, докато дойдат и другите момчета, прасе такова — хвана ръката му тя.

Ръката на Роло трепереше и тя я стисна изненадана.

— Ти си все същата, нали? Моята по-голяма сестра, на която изцяло може да се разчита. Внимателна, великодушна, раздаваща с щедра ръка времето и ума си — каза той и се спря, а после попита: — Какво направи с Блейс?

— Мод го нахрани и го сложи да си подремне — отговори търпеливо тя.

— Защо трябва да спи? Всичко, което прави през целия път от Пертрейд до тук, бе да се катери по нас и да ни тормози.

Сора се усмихна и после попита:

— Роло? Какви неприятности имаш?

— Аз не съм единственият, който има неприятности. Това се отнася и до... моята съпруга.

Сора пусна ръката му. Роло въздъхна и каза:

— Страхувах се, че ще се почувстваш точно така след срещата си с нея. Съжалявам, скъпа, трябваше да се досетя, че можеше да стане така. Просто смятах, че тя ще те обича така, както аз те обичам. Тя е отстъпчиво, хрисимо момиче, което се води лесно, и аз трябваше да поговоря по-сериозно с нея, преди да дойдем тук.

Сора не каза нищо и той продължи:

— За Бога, Сора, тя е толкова млада. Страхува се даже от слугите. Ако старата Лъфи не ми помагаше, не знам какво щеше да стане с моето домакинство. Тя се бои да разговаря с жените, както една омъжена жена би трябвало да говори, от страх, че те ще ѝ се смеят.

Сора стоеше вдървено, притихнала, с извърнато настрана лице и той започна отчаяно да моли:

— Сора, слушай. Алис играе още на кукли.

— Добре. Ще внимавам да не я обидя или наскърбя с нещо — каза тя и въздъхна.

Той я прегърна и я целуна по челото.

— Никога не съм мислил, че си способна да обидиш някого. Просто исках да ти обясня някои неща, за да ти помогна да

превъзможнеш обидата, която тя ти причини преди малко. Ние ще я научим да те цени и уважава, сестро.

— Ще я научим? — засмя се тя, като в смеха ѝ се долавяше горчива нотка. — Защо трябва да я учим? Защо не може да ми даде същия шанс, който е дала на другите? Имам две ръце, които ми служат чудесно, мозък, който може да мисли, и сърце, което може да обича. С какво съм по-долу от всяка друга жена? Ако бях стара и сляпа и седях на стола в ъгъла, хората щяха да ме потупват по рамото и да ми говорят съчувствено. Но вместо това, тъй като искам да се отнасят към мен като към нормално същество, без да ме съжаляват, те не ми обръщат внимание, сякаш аз не съществувам, или се отнасят към мен, като че ли съм идиот.

— Те се страхуват. Боят се, защото мислят, че ти притежаваш магическа сила, тъй като ги познаваш по миризмата и по стъпките. Страхуват се, че ти можеш да виждаш в душите им, защото винаги разбираш, когато лъжат.

— Но това е глупаво! Не могат ли да разберат, че трябва да използвам ушите, носа и ръцете си, за да мога да „видя“ света, който ме заобикаля?!

— Те просто не мислят. Това се отнася особено за Алис. Но тя е добро момиче, горящо от желание да угоди, да се хареса, но е трогателно несигурна. Само ако можеше да я видиш, щеше да разбереш. Тя е като едно кутре — цялата е само ръце и крака — с големи ходила и с големи длани. Съпругата ми е незряла и недоразвита. Фигурата ѝ все още не е оформена като на жена.

Нещо в гласа му привлече вниманието на Сора.

— Твоята съпруга? Наистина ли ти е съпруга?

Той се засмя кратко и иронично.

— Ти си разбрала, нали?

— Благодарение на магическата ми сила — отговори му със същото тя — и на твоето чувство на безсилие.

— Толкова ли е очевидно? Това, че тя още не ми е истинска съпруга?

— Единствено за мене. Познавам те толкова добре. Как се справяш с това положение?

Той се изправи и започна да се разхожда напред-назад.

— Обикновено това не ми създава проблеми. Още не ми е дадено званието рицар и живея при лорд Дженинг, докато завърша обучението си. Алис живее в моето имение Пенбридж и също се учи от майка си на това, което ще ѝ трябва по-нататък при управлението на домакинството. Когато съм вкъщи, спим в отделни спални. Единственият проблем възниква, когато...

— Когато какво, скъпо момче?

— Когато трябва да направим някое посещение и домакинята ни сложи да спим заедно.

— И?

— На Алис това много ѝ харесва. Казва, че аз съм много потопъл и приятен от куклите ѝ.

Гласът му бе толкова унил, че тя не се стърпя и избухна в смях.

— Ох, горкият Роло. Горкият ми Роло — каза тя през смях.

Той дръпна плитката ѝ, възмутен от държанието ѝ, пресегна се, отчупи парче хляб и го напъха в устата си.

— Какъв приятен, заразителен смях — извика Дадли, който бе застанал до вратата.

— Да, той ме кара да изпитвам желание да я удуша — изгледа с раздражение кикотещата си сестра Роло.

— Чудя се дали смехът ѝ има същия ефект и върху Уилям?

Братята ѝ я наблюдаваха мълчаливо, докато накрая, задушена от смях, тя отговори:

— Не, все още.

— Хм — издаде един многозначителен звук Джон, а после каза разтревожено: — Не можа ли да държиш това прасе далече от храната, докато дойдем и ние?

— Не, това не е по силите ми — едва успя да каже Сора, тъй като я заля нова вълна от смях. — Много ти благодаря, Роло. Както се вижда, хуморът ти ми е липсвал много и явно имам нужда от повече шеги.

Братята ѝ си размениха многозначителни погледи над главата ѝ. Дадли започна да жонглира с неочаквана ловкост с две парчета месо, печено в тесто.

— Жонглирам с твоя пай с месо — уведоми я той.

— Е, престани! — каза тя вече сериозно. — Ще ги изтървеш на земята.

— Първо ми кажи защо имаш нужда от шеги?

— Дадли, папурът, с който е застлан подът е сменен миналата седмица!

— На кучетата вече им потекоха лигите, така че те ще го изядат.

— По-добре му кажи, сестро — предложи Джон, — защото парчето ще полети към земята.

— Не мога да допусна да изгубя няколко парчета от пая.

— После ще жонглирам с пръчка.

— Животно! Спри! Целият ми живот е на път да се промени. След няколко дни ми предстои женитба, а младоженецът е повече от това, на което съм се надявала, или за което съм мечтала, или което заслужавам. Сигурно имам право да съм малко изнервена и напрегната.

Дадли спря да се прави на жонгльор.

— Никога няма да можеш да станеш добър монах с тези отвратителни навици да шантажираш хората.

— Напротив — каза Дадли и натъпка едното парче пай в устата си, а другото подхвърли на Була. — Като го използваш разумно, можеш да принудиш и най-упоритите жени да се изповядат, тъй като иначе те няма да кажат нито дума.

— Ти се задоволяваш с малко — обясни тя.

Вниманието ѝ беше привлечено от шума на тичащи крака по външното стълбище. Тя се изправи, когато момчетата нахлуха в стаята.

— Аз ще ѝ кажа! — изкрещя Кимбол.

Клер извика на свой ред:

— Баща ти ми каза аз да ѝ кажа!

— Не искам да ви слушам и двамата, щом не знаете по-възпитан начин за влизане в стая.

Клер се препъна, или може би Кимбол му помогна, тя не можеше да каже със сигурност, но им нареди:

— Застанете и двамата тук, пред мен!

— Загазили сте, момчета — каза тихо Джон. — Щом тонът ѝ стане такъв, не ви очаква нищо добро.

— Тя все още може да ме накара да треперя — призна си Дадли.

— Достатъчно! — каза им тя и се обърна към момчетата. — Добре. Лорд Уилям ми е изпратил съобщение. На кого го даде?

— На мен! — каза буйно Клер.

— Аз съм по-големият! — оплака се Кимбол.

— И способен да поемеш по-голяма отговорност — съгласи се тя. — Така че ние трябва да възпитаваме у Клер същото чувство на отговорност и ето как ще го направим.

Кимбол не каза нищо и Сора оправи косата му, като я приглади назад.

— Не съм ли права? — попита тя.

— Да, миледи.

— Говориш като истински рицар — похвали го тя. — А сега, Клер, за какво е съобщението?

— Лорд Уилям смята, че трябва да бъдеш предупредена, че сър Чарлз и неговата компания са пристигнали и се намират в двора, а на хоризонта се вижда облак прах от приближаващи се конници. Гостите пристигат по-рано от очакваното.

— О, Боже! — отпусна се Сора на пейката. — Три дни по-рано! Благодаря на Бога, че успях да свърша с по-голямата част от приготовленията предварително.

Мисълта, която се беше загнездила в съзнанието ѝ, я накара да потрепери. С пристигането на гостите опасността започваше да пълзи все по-осезаемо в замъка. Кой сега щеше да пази Уилям от надвисналата опасност?

13.

Като повдигна оценяващия си поглед от младия жребец, Уилям забеляза, че братята на Сора го наблюдаваха. Бяха се наредили в редица пред обора: Роло и Дадли в края, а в средата — Джон и Клер, които държаха Блейс за ръка. Позлатеното следобедно слънце огряваше косите и сериозните им лица, като му помагаше да ги разгледа по-добре. Дори Блейс, който нямаше представа за тяхната мисия, се взираше напрегнато в него, без да мига.

Почувствал се свободен, младият боен кон се изправи на задните си крака и подскочи. Уилям прескочи ниската врата и каза:

— Идвам при вас.

Като стъпи на земята, той им направи знак да го последват. Зад ъгъла, до купите сено, той нареди пейките в полукръг и им направи знак да седнат. Те се разположиха, а Уилям взе едно столче и седна в средата. Блейс се търкаляше между тях в разпиляното по земята сено.

Като постави големите си ръце на коленете си, Уилям на свой ред се вгледа в лицето на всеки един от братята.

— Искате да поприказваме? Добре. Аз нямам нищо против.

След като получи разрешението му да говорят, братята си размениха погледи и Роло заяви:

— Искаме да поговорим за няколко неща, милорд. Първото, и може би най-важното, е историята, която Джон ни разказа.

Уилям съсредоточи вниманието си върху Джон и последният се изправи, изпитвайки тежестта на толкова много сериозни очи, вперени в него.

— Не искам да си мислите, че се стремя да увелича собствената си значимост, като повтарям разказа си, но това е една толкова странна история, че смятам, че трябва да я разкажа и на теб. Мен ме възпитава сър Хюгън от Джент. Той не е от богатите собственици и не е в състояние да обезпечи добре рицарите, които е наел — той си поема дълбоко дъх. — Един от тези рицари напусна Джент преди осем дни и отиде да търси щастие си в Лондон. Върна се преди четири дни.

— Яздил е като хала — отбеляза Уилям.

— Да, защото носеше голяма новина. Юстъс е мъртъв.

— Юстъс? — попита озадачен Уилям, но след минута рязко изпъна гърба си. — Синът на крал Стивън?

Джон кимна с глава.

— Да. Неговият наследник и най-голям син. Не е ли това Божието наказание за крал Стивън, за това, че узурпира трона на Англия?

— Може би, ако е истина. Приказки от този род се оказват много често само слухове, които обикалят от място на място по невидими канали.

— Този мъж е благороден и почтен, милорд, и със сигурност е видял достатъчно, за да се убеди в достоверността на тази новина — увери го Джон.

Уилям поклати тъжно главата си и каза:

— Стивън има още един син, а синът на Матилда, Хенри, също предявява претенции към престола, с по-голямо основание, мислят някои, отколкото потомъкът на Стивън. В какъв страхотен водовъртеж се намираме! Благодаря, че ме предупредихте. Един Бог знае, че такова събитие води след себе си борби между собствениците на земя, между рицарите, та дори и между жените.

Момчетата кимнаха с глава в знак на съгласие и даже Блейс, който ги гледаше с големите си учудени очи, се присъедини към тях. Уилям се засмя, като видя сериозното изражение на малкото лице на момчето, което им подражаваше, и разроши косата му.

— Но това не е единствената причина, поради която дойдохте при мен. Какво още ви измъчва?

Отново бяха разменени кратки погледи и отново Джон бе избран да говори.

— Когато баща ми ни изпрати съобщението, че Сора ще се омъжва, всички ние поехме по най-кратките пътища, които водят към Пертрейд. И какво мислите, намерихме го да кърши ръце и да скърби за загубата на земите на Сора, но не можахме да съберем повече информация по този въпрос... — спря се за миг той, а после продължи: — Ние все още не знаем защо искаш да се ожениш за нея.

Една лека усмивка докосна устните на Уилям.

— Толкова ли е странно, че искам да се оженя за една красива млада жена?

— Която е сляпа.

— Дявол да го вземе! — Уилям беше чувал това толкова често. — Толкова ли е важно това?

В началото учудени, а после доволни, братята се раздвижиха, вече успокоени от неговото отношение.

— Разбира се, че не е важно — каза Джон. — Но тя е много по-уязвима, отколкото другите жени. Подготвен ли си да я закриляш?

Лицето на Уилям стана безизразно, а очите му блеснаха от напрежение и съсредоточеност.

— Какво сте чули? — попита тихо той.

— Нищо, но тя е жена, която се нуждае от повече грижи и внимание. Ние просто... — спря Джон. — Чакай! Какво трябва да сме чули?

— Нещо за отвличането им — изгърси Клер.

Братята му го изгледаха удивени. Момчето почервения и се сви от смущение, а Уилям шумно се изкашля.

— Били са отвлечени? — попита изненадан Роло.

Клер кимна с глава, поглеждайки първо към Уилям, а после към по-големия си брат.

— Разкажи ни за това, Клер. Хайде, момче — нареди му Роло.

Уилям наблюдаваше напрегнато Клер, изчаквайки момчето само да реши накъде клони неговата лоялност — на страната на братята му или на страната на рицаря, който го възпитаваше. Накрая Клер каза на Роло:

— Ако лорд Уилям реши, че вече трябва да бъдете уведомени за това, той сам ще ви каже.

После засрамено сведе глава, като се чудеше дали беше направил верния избор. Роло го потупа успокоително по ръката, а Джон го прегърна през раменете. Като ги наблюдаваше, Уилям реши, че задължението, което изискваше той да обича братята на съпругата си, беше лесно изпълнимо, като към това можеше да се включи още симпатия и уважение.

— В тази история има много повече, отколкото Клер може да ви каже, и аз ще бъда радостен, ако мога да разчитам на вашата помощ и бдителност по време на сватбата.

Без да се впуска в подробности, той им разказа за нещастния инцидент, който беше причинил загубата на зрението му, а после и за това как двамата със Сора бяха отвлечени. Те слушаха недоверчиво, без да кажат нищо, докато той не завърши.

— Няма да ви кажа към кого са насочени първоначалните ми подозрения, защото се страхувам, че ще насоча вниманието ви само в една посока, а аз искам да наблюдавате със зорко око всички присъстващи.

— Добре! — изгърмя гласът на Роло. — Каква невероятна история!

— Все още ли одобрявате моето намерение да се ожения за сестра ви?

За изненада на Уилям, братята се разсмяха, а в смеха им личеше в различна степен ирония и учудване.

— О, не става въпрос за нашето одобрение, а и какво ще стане, ако не сме съгласни? Щом Сора е решила да те има, то тя ще те има. Тя винаги постъпва така, както сама е решила.

— Тогава защо не иска да се омъжи за мен? — поиска да узнае Уилям.

Роло попита рязко:

— Защо ни казвате всичко това, милорд? Нима тя няма да се омъжи за вас?

— О, тя ще го направи, но с нежелание. Тя като че ли би предпочела да живее в „сянка“, задоволявайки се с малко внимание от моя страна и зависеща напълно от добрата ми воля. — Гласът му издаваше горчивина и един по един братята отместиха погледите си от него. Уилям си направи заключение от тяхното мълчание, въпреки че те не желяеха това. — И така, вие знаете защо е така. Обяснете тази загадка и на мен, моля, защото аз страдам от този удар по моята... по моята гордост.

Момчетата погледнаха към Дадли, очаквайки той да говори от тяхно име.

— Това се дължи на наследството, което тя получи от баща ни — каза спокойно той.

— Как можа да кажеш това? — попита го Уилям. — Той не й е дал нищо.

— Като някоя зла орисница, нашият баща е надарил всеки от нас с нещо недотам добро за нас самите.

Уилям ги изгледа. Те вече не седяха с небрежна грациозност на пейката, а се движеха неспокойно, като че ли и тя се бе пропукала. Накрая Дадли обясни какво имаха предвид:

— Ние сме мъже без телесни недостатъци и външно изглеждаме съвършено. Но вътрешно, в душите ни, Тибълд ни е повлиял — каза Дадли и докосна кръста, който висеше на врата му. Това бе първият признак, който издаваше безпокойството му, което Уилям бе забелязал у него. — Джон не се докосва до виното. Той се страхува от чудовището, което обитава душата на всеки мъж и само чака човек да загуби контрол над себе си, за да изскочи. Роло никога няма да вдигне ръка срещу своята съпруга, без значение колко много може да го заслужава тя. Проявата на жестокост спрямо жените го отвращава. Колкото до моя милост, е, благодаря на Бога, моят занаят ме освобождава от комплексите на семейството ми, защото аз много се страхувам да не нараня някого с дума или постъпка.

— А какво ще кажеш за мен? — попита с простидушна доверчивост Клер.

Дадли му се усмихна.

— Ти си идеален.

Но Клер продължаваше да го гледа в очакване и той му каза:

— Само че понякога си мисля, че си малко плах и стеснителен.

Както в слънчев летен ден внезапно се появява буря, така и очите на Клер се напълниха със сълзи.

— Наистина ли мислиш, че е стеснителен? — попита бързо Уилям. — Аз не съм забелязал такова нещо.

Усмивката върху лицето на момчето се появи също така внезапно, както и сълзите му, и Дадли намигна на Уилям.

— Разбирам — заяви сериозно Уилям. — И този малък човек също трябва да носи някакъв белег, нали?

Тогава и Блейс се обърна с ясното си гласче:

— Аз имам една рана на коляното си и една на лакътя, но мама казва, че няма да останат белези.

Уилям го изгледа удивен, а Джон се усмихна.

— За пръв път ли го чуваш да говори?

— Да — отговори Уилям, а погледът му обходи братята, които се бяха надули от гордост и доволство. — Всичко ли разбира?

— Да, но не приказва много — каза Джон. — Но когато се научи да говори, той ще бъде нашият дипломат! Баща ни се страхува от него, а нашата млада майка го покровителства. Като господарка на замъка тя не струва нищо, тъй като не умее да ръководи, но като майка е отлична.

Като прекара ръка пред очите си, Уилям попита:

— Кажете ми тогава какъв белег носи в душата си Сора?

— Чувство за малоценност.

Като си припомни историите, които Мод му беше разказала за начина, по който Тибълд се е отнасял към Сора, Уилям можеше да разбере какво имаха предвид братята ѝ.

— Но аз не съм кой знае какъв трофей.

— Погрешна скромност, милорд. Ти си много богат, единствен наследник на голямо и влиятелно семейство. Освен това си най-големият и най-почитаният войн в цяла Англия.

— Имам буен темперамент, а освен това съм груб и некултурен. Не се интересувам от политика и от живота в двореца. Обичам да си седя пред топлия огън през зимата и да яздя в гората през лятото. Също така обичам да се бия, да се любя и да ям. Е, как е? Сега изглеждам ли ви като голям сватбен трофей?

— Изглеждате напълно нормален човек, милорд.

Уилям сви рамене.

— Просто не мога да повярвам, че Сора се е борила с демони в дълбините на душата си. Има вид на най-спокойната и уравновесена жена, която някога съм срещал.

— С изключение на случаите, когато те кара да пожелаеш да я убиеш — оплака се Роло.

— Има такова нещо — съгласи се Уилям. — Много е упорита и е голям инат, да си го кажа направо.

— Решителна, непоколебима и интелигентна.

— Деспотична — каза Клер, като вложи цялото си възмущение в тази единствена дума и всички избухнаха в смях.

Дадли скръсти ръце в скута си и бързо каза:

— И така, милорд, аз изпълних задължението си да обсъдя с теб един въпрос, който според мен беше важен.

При тези думи Роло скочи като ужилен, изтупа праха си и заяви:

— Време е да тръгваме!

Джон също се изправи.

— Да. Беше удоволствие да разговаряме с теб, милорд.

Уилям гледаше след двамата братя, които вървяха с бърза крачка към вратата.

— Страхливци, върнете се! — извика им Джон.

Мъжете спряха, подчинявайки се на авторитета, който пролича в гласа му, но явно нямаха желание да се върнат.

— Ако се срамувате, че се намесихме в живота на лорд Уилям и бъдещата му съпруга, то той ще ни прости тази дързост и това, че бяхме толкова досадни, и ще го приеме единствено като проява на братски интерес — продължи Джон.

Двамата мъже започнаха да се връщат с неохота. Джон седна на края на пейката, а Роло застана зад него, като пристъпваше смутено от крак на крак. Клер гледаше братята си и се чудеше на държанието им, а Блейс лапна един мръсен камък и започна да го смуче с явно удоволствие.

— Това, което правиш, не е добро, момчето ми. Хайде, изправи се.

Блейс се изправи, а Уилям го изгледа от главата до петите.

— На колко си години?

— На четири, сър — отговори бързо момчето.

— Защо ядеш тези мръсотии?

— Защото са вкусни.

Уилям си наложи да не се разсмее.

— Всяко момче, което е достатъчно голямо, за да започне да се учи да язди коне, не трябва да яде мръсотии.

— Да язди? — лицето на Блейс светна, но после подозрително попита: — Кой ще ме учи?

— Аз — каза Уилям и се наведе, за да може да срещне погледа на момчето. — И искам да знаеш, че никога не нарушавам обещанията си.

Блейс остана мълчалив за миг, обмисляйки предложението.

— Както желаете, сър. Аз няма да лапам повече мръсотии. Аз също никога не нарушавам обещанията си — той обърса изцапаните си уста и седна със скръстени ръце в краката на Уилям.

Уилям отметна назад черните коси на момчето, които падаха на челото му.

— Косата му е прекалено дълга.

— С подстригана коса прилича на истински дявол — оправда се Джон.

— Аз ще се погрижа за това — заяви Уилям и изсипа шепа сено върху Блейс, а момчето я грабна и я хвърли обратно към него. — А сега, кажи какво те тревожи, Дадли?

Младият монах хвана ръцете си и се изкашля.

— Майката църква ни учи на много неща, засягащи отношението ни към жените. Те са потомки на Ева и следователно са изкусителки. Заради греха си те трябва да са раболепни пред бащите, а после и пред съпрузите си. Те са лекомислени, повърхностни и задължение на всеки мъж е да „дресира“ своята съпруга. Една недисциплинирана съпруга е съпруга, която властва в дома си, а това е вредно за всички. Жените не трябва да се бият прекалено силно, а пръчката не трябва да бъде подебела от мъжки палец — повдигна палеца си той, за да онагледни казаното, като премести погледа си от Уилям към ръката си и го задържа там. — Нашата сестра понякога се показва като мъчна жена. Както вече споменахме, тя е решителна, смела и пряма, но най-лошото от всичко това е, че тя е много интелигентна.

— Забелязал съм — каза Уилям със сарказъм.

— Но тя е наша сестра и ние я обичаме. Когато баща ни посягаше да я удари, тя не можеше да избяга, както правехме ние, а трябва да кажа, че това беше наистина един тежък, неприятен удар. Сигурно трябва да си голям страхливец, за да биеш някой, който не може да вижда.

— Това, което се опитва да каже, е — прекъсна го нетърпеливо Роло, — че ако вдигнеш ръка срещу Сора, ще трябва да отговаряш за това си деяние пред нас.

Уилям спря да посипва сено върху главата на Блейс и изглежда внимателно всеки един от тях.

— Тъй като тя няма баща, който да ме посъветва как да се държа с нея, то вие, момчета, сте решили да го направите?

— Да, сър — погледна го Джон, а на челото му се бяха появили угрижени бръчки. — По-точно, не да те посъветваме, а да ти обясним, че на Сора може да й липсва бащина защита, но тя има своите братя, които винаги при нужда ще застанат зад нея.

— Вие наистина сте добри мъже — каза Уилям и братята се отпуснаха. — Искам бързо да ви успокоя, като ви кажа, че много рядко вдигам ръка даже срещу слугите си. Те трябва да покажат някое тежко провинение, за да заслужат такова отношение, но аз смятам, че боят не може да изцери един зъл характер — въздъхна Уилям, като си помисли за Хоиза, която още създаваше неприятности в кухнята. — Мъж, който прибъгва до физическо насилие, за да постигне това, което желае, според мен е слаб човек. Слугите трябва да ви уважават за това, което вършите, а не само за това, че сте техен господар. Никога не съм бил жените, които работят в замъка, независимо че може да са си го заслужили с нещо.

Момчетата се усмихнаха и станаха от пейките.

— Имаш ли нужда от някаква помощ при приготовленията за тържеството, милорд? В приготовленията за игрите или в конюшните? — попита нетърпеливо Роло — Ако се мотаем наоколо, без да вършим нищо, Сора ще ни накара да се заемем с някоя женска работа.

— Приемете моите благодарности. Мога да ви ангажирам в приготовленията за лова на глигани, който ще се състои след два дни и за теlee в нощта преди сватбата. Наистина, като поемете тази работа, която изисква да бъдете непрекъснато извън замъка, то аз ще бъда свободен и ще мога да бъда по-близо до Сора, за да я пазя. Когато един мъж остарява, какъвто е моят случай, той предпочита да стои в къщата си и да помага в женската работа, отколкото да се трепа навън.

— О, не! — възрази Джон. — Най-вероятно искаш да хвърляш по едно око на гостите, затова желаяш да останеш в замъка.

— Да — въздъхна Уилям. — Този слух за смъртта на Юстъс наистина ме тревожи, не мога да го скрия. Какво ли ще стане с моята бедна Англия сега?

— Както ми изглежда, нещата или ще тръгнат към добро, или съвсем ще се влошат — каза Чарлз и размаха с пиянски жест халбата си, като се втрени с невинна изненада в петното от бира, която бе разлял по дрехите си.

Навън яркото слънце беше увиснало високо в небето и хвърляше огнените си лъчи към слугите, които привършваха с приготовленията на теlee, но мъжете, които бяха насядали в голямата зала, все ги избиваше на кавга. Поради тази причина лорд Питър имаше мрачен и заплашителен вид.

— Ако слуховете са верни и Стивън няма подготвен наследник за трона, то кой, за Бога, ще управлява Англия след смъртта му? Последните мрачни години на безредици и смутове ще ни се сторят добри в сравнение с ужаса, който ще настъпи, когато Англия остане без крал.

— А съществува и Хенри, синът на кралица Матилда, който има претенции към трона и ако не го получи, то отново ще имаме две войски, които ще маршируват в боен ред по нашите земи — кълнеше се Никълъс. — Когато моите крепостни трябва да прекарат времето си в повторно изграждане на изгорените си колиби, а реколтата е стъпкана от стотиците конски копита, то печалбата ми ще отиде по дяволите.

— Всичко, за което те е грижа, са парите — подигра му се Чарлз. — Също като някой проклет търговец.

Лицето на Никълъс пламна от нанесената обида.

— По-добър съм от теб! Пиян си още от сутринта и май имаш нужда от гърне, в което да пикаеш, и от прозорец, през който да изхвърлиш съдържанието му!

Гостите в залата — двеста силни мъже — избухнаха в противоречив брътвеж. Уилям се изправи и удари с юмрук по масата.

— Тихо! — изрева той.

С цялата си душа той желаше слухът за Юстъс и Хенри да не беше стигал до ушите на гостите му точно сега, по време на неговото сватбено тържество.

Всички благородници, които изпълваха огромната зала в замъка, бяха омаяни от обстоятелството, че лорд Уилям от Миравил щеше да се жени, и когато вестоносците ги уведомиха за деня на събитието, те започнаха да се приготвят с трескава бързина, за да пристигнат навреме за случая. Освен това слухът за смъртта на Юстъс и възможните безредици, които неминуемо щяха да обхванат страната, бе причина към припряното им бързане да се прибави тревога, която ги караше да се чувстват още по-притеснени и неспокойни. Преди последиците от това, че Стивън оставаше страната без наследник, да станат осезаеми, те препуснаха с всички сили към Бърк, за да могат да разменят клюки и мнения. Те водеха и слугите със себе си, и своите екипажи, за да могат да бъдат защитени, докато яздят по пътищата. И

целият този народ пристигна много по-рано, отколкото го очакваха, за да спори и пирува.

Благодарение на авторитета на Уилям, шумът бавно заглъхна, но съскащият шепот не можеше напълно да затихне.

— Каквито и предположения да правим, то те няма да ни помогнат. Преди по-малко от сто години Уилям Завоевателя завладя този остров и го раздели между привържениците си, така че този бастион няма да загине.

— Добре казано — чу се откъм стълбището веселият глас на един лорд, който явно бе пътувал дълго, защото целият бе покрит с прах. — Идвам от Лондон и яздих с пълна скорост, за да мога да присъствам на сватбата, и мога да ви кажа, че станах свидетел на големи събития.

— Реймънд! — Уилям скочи от пейката, за да посрещне приятеля си. Като го прегърна, той прошепна: — Тревожих се за теб.

— Всичко е наред — промълви на свой ред Реймънд и после каза по-високо: — Всичко е наред. Нещата се наредиха по-добре, отколкото са били през последните мрачни години. Стивън ще признае Хенри за бъдещ крал на Англия.

Всички замръзнаха по местата си от изненада. Слугите спряха да се движат, лордовете затаиха дъх. Най-сетне в залата настъпи пълна тишина.

— Възпитаникът на Андживин? — лорд Питър остави халбата си с бира на масата. — Видя ли го?

— Да. Той е огромен мъжага — отговори Реймънд и пристъпи напред. Шпорите му дрънчаха, а възбудата караше студените му очи да светят. — Той е всичко, което Стивън не е: решителен, енергичен, силен. Да се разговаря с него е приятно, но човек не може да злоупотребява с добротата му, тъй като около него се усеща едно излъчване на величие — гласът на Реймънд звучеше убедително, а движенията на ръцете му издаваха вълнението му.

— Духовенството разработва условията за неговото обявяване за престолонаследник, а Стивън заяви, че ще осинови Хенри, за да може да стане негов наследник.

— Негов наследник? — повтори лорд Питър. — Значи ли това, че Юстъс наистина е умрял?

— Да, така е. Той разбрал, че баща му ще бъде принуден да отстъпи трона на Хенри, а това не му се нравело. Разправят, че сутринта Юстъс обрал абатството Свети Едмънд и когато седнал да обядва, се задавил с едно парче печена змиорка.

Уилям прие новината с мрачна сериозност.

— Подходящ край за нечестивия Юстъс и змиорката.

— Стивън има още един син. Какво стана с него? — попита Питър.

— Той ще се задоволи със земите, които Стивън управляваше, преди да стане крал на Англия, а самият Стивън ще спаси честта си с това осиновяване. Той казва, че Хенри го наследява чрез титлата си. А аз казвам, че Хенри го наследява чрез майка си, която е законната кралица на Англия. Той получава това, което му се полага като право по рождение.

— Какви са условията, които се обсъждат? — попита лорд Питър.

— Това е един болен въпрос. Хенри няма да признае земите, които Стивън даде на своите привърженици, тъй като го смята за узурпатор.

Всички в залата ахнаха, а погледът на Реймънд премина по лицата им, блестящ и тържествуващ.

— О, да, добри хора. Ще има големи промени в Англия.

Уилям не свалеше погледа си от него и реши, че лорд Реймънд беше опиянен от наркотика на могъществото.

— Донесете на лорд Реймънд чаша бира, за да уталожите жаждата си, и го придружете до главната маса, където — усмихна се той — миледи вече е наредила да приготвят едно място. Можеш ли да ядеш и да говориш едновременно, Реймънд?

— Не мога да седна в такъв вид на масата — засмя се Реймънд. — Нося земята на половината Англия по подметките на ботушите си.

Сора излезе напред и каза:

— Наредила съм да занесат топла вода във всекидневната стая, където можете да се измиете, милорд, а после да се върнете при тези очакващи ви уши.

Реймънд кимна с глава и тръгна след нея към стаята. Всички гости в залата ги следваха с очи, жадни да чуят още новини за монархията от човека, който знаеше истината.

Сора посочи с ръка към вдигащите пара ведре, към прислужничката и към кърпите и се извини:

— Милорд, простете ми, че няма да мога да ви помогна при миенето, но съм необходима долу в залата. Оставям ви в ръцете на моята способна прислужница, а ако имате нужда от нещо, то моля да се обърнете към нея.

— Почакайте — Реймънд пристъпи към нея и повдигна брадичката ѝ. — Значи вие сте лейди Сора. Все още не сме се запознали официално.

На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Да. Бях забравила. Всички тези събития напоследък ме завъртяха с такава стремителна скорост, че забравих за етикета и доброто възпитание.

— Красива сте — затаи дъх Реймънд. — Не съм го очаквал, но това е истината.

— Красива?

Сора замръзна от ужас на мястото си. Красива. Тя не искаше да чува тази дума. Снощи, след като излезе от кухнята и тръгна бързо през двора, ѝ се стори, че един дрезгав глас ѝ казваше, че е красива. Даже ѝ се стори, че чува стъпки зад себе си. Беше си помислила, че я грози някаква опасност, но когато се обърна, за да я посрещне, там нямаше нищо.

— Вие сте красива — каза отново Реймънд, като я изтръгна от мислите ѝ.

— А вие сте изморен — отговори Сора, — тъй като не мога да измисля друга причина, поради която съдържаният, спокоен лорд Реймънд би могъл да разхлаби оковите на своята резервираност — тя махна ръката му от брадичката си, но двете му ръце моментално я хванаха здраво за раменете, преди да може да се дръпне.

— Аз казах на лорд Питър за вас.

— Какво? — попита слисана тя. — Кога?

— Много отдавна, когато Уилям беше още сляп и имаше нужда някой да му помага. Тогава казах на лорд Питър за Сора от Роджет.

Тя напрегна мозъка си, за да си спомни.

— Били сте гост в Пертрейд?

— Не — ръцете му разтриваха раменете ѝ и тя си помисли, че той се усмихва, — но бях чувал за вас от един друг рицар, който е бил

на гости у вас. Удивителната история за красивото сляпо момиче, което можело да върши всичко, без да има нужда от помощ, което ръководело домакинството на свадливия си пастрок с удивителна лекота. Когато видях отчаянието на лорд Питър, аз му разказах тази история. Така че аз се явявам отговорен за вашия брак.

— О, така значи, вие сте виновникът за това! — без да обръща внимание на нежно разтриващите я пръсти, тя предаде студенина на гласа си. — Защо не се обърнахте към мен, когато гостувахте миналия път?

— Да се обърна към загадъчната лейди Сора? Но щом вие предпочитахте да не се показвате, какво можех да направя аз?

Мислите й се въртяха в главата. Той е знаел за нея, но не бе казал на приятелите си истината. Имаше нещо мистериозно в Реймънд, нещо, което тя не можеше да разбере. Можеше ли да му се довери?

— Зад вратата ли се бяхте скрили? — закачи я той.

— Така беше по-лесно — извини се тя.

— А сега, бедничката ми. Уилям ви принуди да се нагърбите с всичко.

— Аз платих цената за този брак — каза спокойно Сора.

— Бракът е нещо, което всяка жена желае.

— Не и моята — влезе в стаята Уилям и с огромно внимание отстрани ръцете на Реймънд от раменете на Сора. — Тя предпочита да ми бъде метреса.

— Но Уилям си остава честен и почтен — пошегува се Реймънд — и настоява да се ожени — завъртя уморено врата си той, а в гласа му се долавяше леко съжаление. — Господи, трябва да съм много изморен.

Уилям обви с ръка кръста на Сора и я поведе към вратата, но Реймънд извика след тях:

— Чакайте! — Той застана пред Сора и огледа внимателно лицето й. После нареди на слугинята — Подай ми една мокра кърпа.

Като пое кърпата, той избърса внимателно брадичката й.

— Изцапал съм лицето ви.

Тя се засмя. Това бе един чист, мелодичен звук на удоволствие и Реймънд се загледа очарован в нея.

— Добре дошла в моето сърце, лейди Сора — каза той и докосна бузата й с устните си.

— Хиляди благодарности, милорд — направи реверанс Сора.

— Изтрий бузата ѝ, Реймънд, защото вече трябва да се връщаме в залата — нареди рязко Уилям.

Като се усмихна, Реймънд направи това, което Уилям искаше.

Уилям вдигна ръката на Сора и започна да си играе с пръстите ѝ, любувайки се на кадифената ѝ кожа. Да, наистина, тя беше красива и той не можеше да вини Реймънд, че го беше забелязал. Но предпочиташе единствено той да се любува на красотата ѝ, искаше я единствено за себе си.

Но беше ли наистина негова тя? Беше минало толкова много време, когато за последен път я беше имал. Тя приличаше на принцеса, недосегаема, чиста, и същевременно бе една съблазнителка, с тези прекрасни форми, които имаше тялото ѝ и които го изкушаваха толкова силно. Той я притегли към себе си и тя с охота пристъпи към него, притискайки бедрото си към неговото. Допирът освободи желанието, което съществуваше в подсъзнанието му — да я целуне и да покаже на Реймънд чия жена беше тя. Сложи ръка на кръста ѝ и я притисна към себе си. Тя го хвана за раменете, за да запази равновесие, и повдигна лицето си към неговото с ласкава готовност. И двамата изпитваха удоволствие от топлината на притиснатите си в прегръдка тела. Той я повдигна и тя застана на пръстите си.

— Обичам да те повдигам по този начин — прошепна нежно той.
— Харесва ми, че съм много по-висок от теб, защото това ме кара да чувствам, че мога да те закрилям и пазя от всякакви беди.

Беше като в рая и ада. Той затвори очи и целият свят изчезна, за да останат само устните ѝ. Те бяха леко разтворени, подканящи го да се потопи в тях и да създаде една чудна фантазия, която само те двамата можеха да изживеят. Но той не го направи. Само ги докосна леко със своите устни, после ги погъделичка с косъмчетата на брадата си, което я накара да се притисне още по-силно към гърдите му в пристъп на радост. Искаше да я положи на близкото легло, но останките от здравия му разум отказваха да го сторят по причини, които той не можеше да си спомни в момента.

Подсъзнанието му, това, което първо предложи тази лудост, продължаваше да настоява да ѝ достави удоволствие още сега, но той благородно се отдръпна рязко от този капан.

Сора продължаваше да се притиска към него, хванала го с ръка за кръста. Той отново изключи за миг останалия свят и впи устни в нейните, наслаждавайки се на усещането, но после я пусна на пода и отвори очите си. Главата ѝ се наклони назад, умоляваща за още внимание. Устните и бяха издути, бузите ѝ пламтяха, а косата ѝ беше паднала на челото. Уилям гледаше лицето ѝ с обич.

— Убедителна демонстрация.

Един глас прекъсна заниманието на Уилям, той вдигна поглед и се втренчи безизразно в мъжа, който беше казал това.

— Свещениците казват, че е по-добре да се ожениш, отколкото да изгориш, но както изглежда, вие ще направите и двете.

Уилям проясни мозъка си. Разбра, че това бе Реймънд, който се шегуваше с тях, Реймънд, който ги наблюдаваше с добродушен интерес. Поглеждайки към отворената врата, той видя проточените глави на любопитните слуги и усмихнатите лица на гостите, които седяха на почетната маса. Уилям хвана Сора за главата и още веднъж я иритегли към себе си, а тя зарови глава в ризата му, криейки лицето си. Той погали косите ѝ, за да я успокои, и отговори на Реймънд с груб хумор:

— Ако това е адският огън, то тогава грешниците ще трябва да скочат в жеравата му.

Реймънд се разсмя, без да сваля погледа си от Сора.

— Надявам се, че ще грабнеш красивата наследница, преди някой от нас да реши да я открадне.

Острата болка от незадоволеното желание, думите на приятеля му, макар и казани на шега, оценяващият поглед, с който той гледаше Сора, всичко това накара Уилям да изпита желание да удари най-близкия си приятел.

— Ще има теее, след като се нахраним. Ще участваш ли, или си твърде изморен за тази работа?

Реймънд подаде мръсната си наметка на оръженосеца и протегна ръце към тавана.

— Днес мога да убия и глиган с голи ръце.

— Вчера бяхме на лов и хванахме един — отговори сдържано Уилям.

— И днес ще го изядем?

— Да. Хайде да вървим, за да си вземеш и ти едно парче.

— Толкова съм гладен, че мога да го изям целия.

Сора повдигна глава.

— Побързайте тогава, милорд. Чакаме ви в залата — освободи се тя от прегръдката на Уилям и го хвана за ръката.

— Целият ти вид показва, че си била целувана, и то не лошо — каза ѝ той. — Готова ли си да се изправиш лице в лице с всички гости?

— Горда съм всички да узнаят, че моят лорд ме желае — изправи надменно главата си тя, доволна, че той я покровителствува и се грижи за нея.

После си спомни отново за онзи зловец шепот в двора и се притисна още по-плътно към Уилям. Той я поведе към пълната с гости зала.

Той бе видял прегръдката им, бе видял как приятелят му я повдигна и я целуна така, сякаш останалият свят не съществуваше, и изпита силен гняв и същевременно непреодолимо желание. Гняв към Уилям, най-могъщия лорд от всички, които познаваше, и желание към Сора, която бе толкова нежна и изящна, но достатъчно заблудена, за да иска Уилям за свой съпруг. Когато я видя за първи път, той искаше да я смачка, да я унищожи, да я срине със земята, за това че възкреси желанието на Уилям за живот. Сега той я желаше така, както я желаше и Уилям. Искаше я, защото тя беше любимата на Уилям; искаше да вкуси от красотата ѝ; искаше я, защото Уилям я искаше.

Той сви ръцете си в юмруци. Щеше да я ухажда, щеше да бъде нейният невидим обожател, щеше да шепне възхваляващи красотата ѝ думи, когато наоколо нямаше никой, който да го чуе. Щеше да я докосва, за да успокои страховете ѝ. Той щеше да я отнеме от Уилям, а после щеше да го убие. Едва тогава можеше да бъде удовлетворен. Когато Уилям бъде унижен, а след това убит, той със сигурност щеше да бъде удовлетворен!

14.

Веднага щом Реймънд зае мястото си на масата, от всички страни започнаха да се сипят въпроси, на които той отговаряше с пълна уста. Възхищението му от Хенри обагреше всяка негова дума.

— Хенри е на двадесет и една години, така че е достатъчно млад, за да бъде деен и енергичен. Той изтощава приятелите си с невероятната си жизненост. Почти не сяда, а сетивата и умът му са винаги нащрек. Той управлява разумно и с вещина своите земи във Франция.

— Да бъдеш херцог, не е като да бъдеш крал — възрази Уилям.

— Той е получил много земи по наследство от баща си, а също така управлява от името на майка си графствата, които тя притежава, и като прибавим и тези, които е придобил от брака си с Елиънор, излиза, че той управлява по-голяма част от Франция, от неговия повелител крал Луи. Той може да се справи с управлението на Англия.

— Ами Стивън? — попита лорд Питър.

Като поклати главата си, Реймънд деликатно обезкуражи всякакви надежди отнасящи се до здравословното състояние на сегашния крал.

— Стивън е бита карта. Смъртта на сина му сложи край на надеждите му. Като се имат предвид безполезните походи и предателството на бароните, то той няма да има смелостта да предяви претенции към трона.

— Това, което казваш, също е предателство — намекна Никълъс и Реймънд се обърна към него.

— Не знам вече кое е по-голямо предателство. Ако моите думи дават надежда за развитието и оздравяването на Англия, то тогава нека те да звучат по този начин — усмихна се широко на Никълъс той. — Ако някой лорд иска да открадне, да убие или да пляккоса нещо, най-добре ще е да го направи сега, защото скоро законността ще се върне в тази страна. Хенри ще я въдвори и горко на този, който застане на пътя му.

Той се обърна и погледна към Чарлз, после отново към Никълъс, като че ли погледът му изпращаше послание към двамата му приятели.

Сора потрепера от тона, с който бяха казани тези думи. Както си бе обещала, тя се вслушваше внимателно в разговорите на мъжете и те я караха да се чувства обезпокоена и объркана.

Реймънд имаше нещо повече предвид от това, което казваше, Никълъс пък казваше твърде малко, а Чарлз мърмореше нещо неразбрано, вследствие на алкохола, който беше погълнал. Даваше ли й всичко това основание да се съмнява в тях и да ги вини? Тя не знаеше и не можеше да каже със сигурност. Обичайните й изострени инстинкти бяха притъпени от страха й за Уилям, а от снощи и от страха й за самата нея.

Изглеждаше странно, но притесненията й се бяха увеличили през изтеклата седмица. Някакъв инстинкт я предупреждаваше за надвиснала опасност и предателство. В действителност тя не беше изненадана, когато чу онзи глас да й шепне дрезгаво, че е красива, но се бе уплашила. Съмняваше се във всичко и във всеки. Въображението й бе рисувало една мнима опасност; сега вече то разполагаше с реален глас и присъствие. Смуцението й растеше, защото тя все още чувстваше тази заплаха. Усещаше я дори в момента. Тя трепна; някой се взираше в нея. Дори когато той не говореше, дори когато не можеше да чуе онзи дрезгав шепот, тя можеше да усети очите, впити в нея, и тя не знаеше къде да се дene от смуцение.

— Сора? — прошепна Уилям на ухото й, прекъсвайки притесненията й. — Време е.

Тя остана озадачена за миг, но после си спомни и се усмихна.

— За melee? Разбира се.

Когато той й помогна да стане от масата, тя хвана ръката му.

— Аз ще ти помогна — заяви тя.

— Оръженосецът ми ще свърши тази работа — каза Уилям.

— Мислиш, че няма да се справя?! Ела, никой не може да ти помогне по-добре от мен.

— Винаги успяваш да ме склониш прекалено лесно, миледи. — избоботи той и послушно я последва.

— Ти си един измамник — присмя му се тя. — Казваш ми, че аз съм отговорна за постъпките ти, когато правиш това, което ти предлага, само ако то съвпада с твоите убеждения.

— Принуден бях да прибягна до тази измама — оплака се той с престорена скръб и се обърна назад; младият Гълиъм ги следваше по петите. Тримата влязоха в дневната стая и той видя, че дрехите му бяха поставени на леглото.

— И двамата ли ще бъдете мои оръженосци?

— Не си първият мъж, когото обличам за битка — отговори Сора и затвори вратата.

Тя взе стола, който стоеше до леглото, и го постави в средата на стаята, където чакаше Уилям. Като се качи на него, тя издърпа нагоре бродираната му туника и я подаде на Гълиъм, който я сгъна внимателно и след като я постави в отворения сандък се върна с меката, ватирана дреха, която Уилям носеше под ризницата си. Дватама — Сора и оръженосецът, работеха в спокоен, добре организиран синхрон. Те съблякоха Уилям, а после го облякоха както подобава за един боец. Накрая надянаха тежката ризница през главата му и закопчаха сабята му. Ризницата му блестеше, излъскана от ръждата, а сабята му беше добре наострена. Кожените му ботуши бяха намазани с мазнина и също лъщяха. Той с лекота надяна меките кожени ръкавици. Позлатените му щори дрънчаха, докато обикаляше из стаята, доволен, че се завръща в света на рицарите.

— Но аз нямам шлем — намръщи се той. — Старият ми шлем беше смачкан при едно премеждие. Оръжейният майстор не е ли донесъл нов?

— Мислехме, че първо можеш да пробваш този — отговори тихо Сора и извади от своя сандък един прекрасен шлем, с обков от ковано желязо и специален предпазител за носа. — Бил е на баща ми. Това е единственият спомен, който имам от него. Как е успяла да го запази майка ми и аз не знам. Баща ми също е бил огромен мъж, както разправят, затова смятам, че може би шлемът ще ти стане. Ако пък не ти е по мярка, то има още един.

Тя му го подаде с двете си ръце и той го пое много внимателно.

— Оръжейникът го прегледа и каза, че състоянието му е добро, макар че е старомоден.

Уилям гледаше внимателно ведрото й лице, докато тя стоеше притихнала, очаквайки единствено неговото одобрение. Червените й, сочни като есенни ябълки, устни се извиха в нежна усмивка. Ръцете й бяха скръстени като за молитва и от цялото й същество лъхаше

нетърпеливо очакване. Когато сложи шлема на главата си, той с изненада откри, че му става.

„Големи ръце, големи крака, голяма глава“, беше го закачал често баща му, но както изглеждаше, и бащата на Сора отговаряше на същото описание.

— Благодаря, миледи. За мен е чест да нося шлема на твоя баща.

— Сигурен ли си, че ти е напълно по мярка? — попита го тя. — Да не би да ти е голям и да ти се изплъзва от главата или пък да ти е малък и да ти стяга?

— Идеален е — увери я той.

— В такъв случай, това е моят сватбен подарък за теб — лицето ѝ се озари от една усмивка. — Носи го за спомен от мен.

Той я взе в обятията си, а нейните ръце обгърнаха врата му в отчаяна прегръдка. Металните свръзки на бронята му леко я боднаха, но тя не им обърна внимание и се притисна пламенно към него.

— Ще чакам да ми донесеш наградите — усмихна му се тя, а устните ѝ потръпнаха.

Той се наведе и я целуна. Целувката, по принуда, беше лека и кратка. Предпазителят за носа я удари по бузата, а и Гълийм беше в стаята и ги чакаше. Но когато Уилям тръгна към вратата, тя докосна устните си с върха на пръстите си, запазвайки спомена, който той беше оставил върху тях.

Мод влезе в стаята точно когато Уилям излезе.

— Ела, миледи. Ще ви заведе до мястото ви в галерията. Като булка на вас се пада почетното място.

— Където всеки може да ме наблюдава, предполагам — каза намръщено Сора. — Ще трябва да се покажа уверена и спокойна.

— Уилям е голям боец — успокой я Мод. — Наистина можете да бъдете уверена и спокойна. Той няма да ви разочарова.

— Той има врагове — прехапа устните си тя. Трябваше ли да казва на Мод за чувството, което се беше промъкнало в душата ѝ през последните няколко дни? Чувството, което я обсебваше все по-силно с нарастването на тълпата от хора наоколо? Чувството за някаква грозяща ги опасност и онзи тайнствен шепот в тъмнината?

— Той има повече приятели. Това, което казвате, е абсурдно — сгълча я Мод и тревогата ѝ изчезна. Здравият разум на прислужничката ѝ помогна да измами себе си, убеждавайки се в

правотата на думите ѝ. Да слуша Мод беше успокоение и утеха за душата ѝ.

— Лорд Питър също ще се бие и ме увери, че няма да изпуска от очи сина си. Дори и най-големият глупак не би се осмелил да причини някакво зло на лорд Уилям точно сега, когато той се намира в собствения си двор и е заобиколен от цялото си семейство и от приятелите си.

— Не глупак — каза сериозно тя, — а луд човек.

Мод хвана раменете на Сора и я разтърси силно.

— Имайте вяра в лорд Уилям. Той няма да позволи да останете вдовица, преди да сте му станали съпруга — каза Мод и оправи роклята ѝ, стегна колана и набра воала ѝ. — Вие заслужавате да бъдете прицелната точка на всички очи. Изглеждате великолепно в тези дрехи, които ви подари лорд Питър. Сега излезте от стаята и го накарайте да се почувства горд с вас. Не забравяйте, че вие сте домакинята, че сте булката. Помнете коя сте и никога не свеждайте глава.

След като строгите насърчителни думи проникнаха в съзнанието на Сора, тя кимна с глава и взе ръката на Мод.

— Готова съм — каза тя.

Когато тръгна към галерията, откъдето дамите щяха да наблюдават *melee*, тя наистина приличаше на кралица.

Всички ѝ завиждаха за синята рокля, чиито цвят придаваше на очите ѝ цвета на хиацинта. Аленото ѝ наметало правеше косата ѝ да изпъкне още по-добре, а тъканият със сини, алени и златни нишки колан, подчертаваше тънкия ѝ кръст и леко полюляващите ѝ се бедра, които привличаха погледите на гостите. Млада и красива — и сляпа — тя беше задигнала чудесен брачен трофей.

Сора седна на стола, който беше поставен на импровизиран издигнат подиум, като че ли можеше да види битката. Тя седеше с изправена глава, с вирнат нагоре нос, без да се усмихва и без да поздравява някого. Тя нямаше приятели между присъстващите, които вече бяха нейни съседи. Безвластието, което цареше в страната през изминалите четиринадесет години беше ограничило всякакви пътувания. Бандити властваха по пътищата, а безчестни лордове опустошаваха всичко, което се изпречеше по пътя им, и отмъкваха всичко, което им харесаше. Трябваше да се случи някакво наистина значително събитие, което да накара хората да излязат от домовете си,

но тогава те язدهа бързо, заобиколени от охрана, въоръжена до зъби. Нито една уважаваща себе си лейди не бе посетила обвития в позорна слава замък на Тибълд, управляван от такъв страхлив и малодушен лорд, замък, в който господстваше безнравствеността и разпуснатостта.

Годините, които Сора бе прекарала в пълна изолация, действително я бяха откъснали от обществото на благородниците, а много от гостите, които присъстваха на сватбата на Уилям, бяха от най-висшата аристокрация. Графове общуваха с барони, а техните съпруги разговаряха помежду си, тъй като се познаваха от други сватби и погребения. Те обсъждаха размяната на своите синове, които да гостуват за един по-дълъг период в приятелските им семейства, където щяха да бъдат отгледани и възпитани в духа на рицарството. Сора усещаше голяма празнота, докато слушаше как жените се поздравяваха с топлотата и сърдечността на стари познати. Заобикаляше я едно бръмчене от гласове, които споделяха новини за новородени бебета, за бременни съпруги, за болни баби и дядовци, за съгрешили съпрузи, които се бяха отклонили от правия път. Искаше ѝ се да познава някого, та дори и само един човек, с когото да може да разговаря и да се смее, а не да се чувства така, като че ли беше някаква безочлива натрапница.

Никога не се бе чувствала толкова неуверена. Беше се провалила като домакиня. Тя знаеше как да нахрани цяла една гладна армия, как да снабди с храна един замък, но никога не ѝ се беше налагало да бъде в обществото на толкова много непознати жени. Беше толкова притеснена, че не знаеше къде да сложи ръцете си. Цялата беше напрегната като струна.

Нуждаеше се отчаяно от някой, който да ѝ каже какво ставаше на импровизираното бойно поле пред нея. Тя стисна здраво ръцете си. Мислеше си, че не може повече да стои тук като някаква мраморна статуя, докато любимият ѝ се бореше да докаже отново уменията си и да възстанови гордостта си, а тя не можеше да разбере дори какво става.

Безпокойство и тревога обгърна присъстващите, когато отборите се наредиха в редица на срещуположните страни на двора. Дрънкането на копията и приглушеното пръхтене на конете, миризмата на огряната от слънцето трева и бавно издигащият се прах, бележеха, че приготовленията на рицарите бяха привършили. Публиката седеше на

сянка до външната каменна стена, където не пречеше на участниците в melee, а отпред бе издигната дървена преграда, която да предпазва гостите, насядали на наредените в редици пейки, от някое злополучно нахлуване на участващите в битката коне и ездачи. Melee бяха опасни, и то толкова опасни, че църквата правеше усилие да ги забрани, но за рицарите, които се биеха за трофеи и слава, и за да поддържат формата си, те бяха чудесен заместител на истинските битки, които напоследък бяха нещо твърде рядко.

Лорд Питър се обърна към присъстващите и извика да пазят тишина. После оповести наградата: един боен кон от собствената му конюшня щеше да бъде подарен на боеца, за който отсъдят, че е най-достоеен да го притежава. Бойният кон пръхтеше и се изправяше на задните си крака, показвайки буйния си темперамент. Всред всеобщата възбуда лорд Питър извика отново, за да ги увери, че той ѝ синът му нямаше да участват в състезанието за трофея, защото никой не можеше да надвие такива рицари като тях. Сора чуваше тежкото дишане на конярите, които се бореха да върнат коня обратно в конюшнията. Чу как лорд Питър се отпрати с коня си към своето място в края на бойното поле, носле някой пъкна една кърпа в ръката ѝ и прошепна:

— Вдигни я високо, после я пусни!

Тя направи това, което ѝ казаха, и с тропота на конските копита и бойните викове на мъжете melee започна. Тя чу първите сблъсъци, когато копията срещнаха щитовете. Чу звъна на сабите на войните, които не бяха на коне. Жените около нея се изправиха на крака, крещейки имената на своите мъже, за да ги окуражат.

— Уилфред, стани и удари този мерзавец!

— Добър удар, Джордън!

— Видя ли, пиката на Филип се счупи! О, толкова е ядосан!

Никой не споменаваха името на Уилям и мускулите на Сора се напрегнаха, свивайки са на топка от ужасните сцени, които рисуваха въображението ѝ. Когато внезапно дамите престанаха да крещат и занемяха, тъй като бяха станали свидетели на някакво необичайно обстоятелство, Сора пребледня и попита:

— Какво става?

Жената, която стоеше до нея, съпруга и дъщеря на граф, смела и пряма благодарение на привилегията, която рангът ѝ даваше, каза:

— Никога не съм виждала подобно нещо. Лорд Никълъс няма да се бие днес, а идва да седне при дамите! — ужасът в гласа на лейди Джейн говореше съвсем красноречиво за непристойността на една такава постъпка.

— Той казва, че не може да язди и да се бие добре — каза стеснително Сора, без да знае как да отговори на една такива забележка.

— Тогава трябваше да има смелостта да излезе на бойното поле, за да видим как щеше да го хвърли конят му — отговори грубо дамата, която стоеше до нея. — Мислите ли, че всички тези рицари, които се бият сега пред нас, са бойци? Някои от тях са толкова пияни, че едва се държат на седлото, като сър Чарлз, например. Мили Боже, та той вече е паднал на земята. Някои от тях щяха да направят по-добре, ако бяха дали ризниците на жените си.

Сора се засмя успокоена.

— Толкова ли са ужасни? Може би тогава не трябва да се тормозя, тъй като моят Уилям е голям боец.

Горделивите нотки, които се доловиха в гласа ѝ, накараха лейди Джейн да ѝ хвърли един кисел поглед, но преди да може да каже нещо, нежният глас на Никълъс се намеси в разговора.

— Може ли да седна до вас, лейди Сора? — гласът му звучеше вежливо и изискано, но той не дочака съгласието ѝ, а се приближи и седна до нея, като избута настрана лейди Джейн. Сора чу недоволното ѝ лomotене и с цялата си душа желаше Никълъс да не я беше правил център на внимание и прицелна точка на толкова много очи. После той взе ръката ѝ в своята.

— Изглеждате толкова самотна, че сърцето ми се изпълва с жал. Знаем колко много се тревожите и искам да ви кажа за опасностите, в които Уилям попада. Мисля си, че така ще е по-добре за вас, отколкото да ви оставя на въображението ви.

Тя извика:

— Да, о, да! Благодаря ви! — ръката ѝ стисна неговата; тя му беше много благодарна, забравила напълно негативната реакция на жените, забравила всичко освен предоставената ѝ възможност да „вижда“ своя любим на бойното поле.

Той наблюдаваше мълчаливо развоя на битката известно време, после цъкна с език в израз на страдание.

— Той се бие толкова лекомислено, а уменията му не са на предишната висота, тъй като е отвикнал да се бие. Сигурно ще го убият, ако продължава така. Прекалена самоувереност, миледи, прекалена самоувереност!

Той потупа ръката ѝ с влажната си длан, а тя си пое дълбоко дъх и се обърна към него:

— Ако това е всичко, което възнамерявате да ми кажете, то можете...

Пръстите му стиснаха болезнено нейните и той скочи на крака и извика:

— Внимавай, Уилям! Пази се от сабята зад теб!

На бойното поле се носеше гръмогласният смях на Уилям, който наблюдаваше шестимата рицари, галопиращи към него. Стиснал здраво сабята си, той се чудеше как е могъл някога да се съмнява в бойните си способности. Някои от неговите приятели го нападаха предпазливо в началото, давайки му време да свикне да действа със сабята, но много скоро разбраха с кого си имаха работа. Сега те лежаха проснати на земята и сипеха проклетия.

Като обърна бойния си кон, за да пресрещне идващия срещу него щурм, той обезоръжи един рицар, докато конят му хвърляше къчове, и накара друг кон да хвърли ездача си на земята. После се наведе бързо, за да избегне удара от сабята на по-младия рицар и го изтласка от седлото му като го удари с щита. После се обърна и танцувайки, конят и ездачът се отдалечиха. Дългият разкряч на коня държеше противниците му на разстояние, а грациозните движения на едрото му тяло и добрата му маневреност позволяваха да избегнат противниковите попадения на косъм разстояние. Рицарите, които го предизвикваха, клюмваха под неговите удари като стрък трева, превита от вихрения вятър. Един след друг той обезоръжаваше своите противници, докато накрая малкото останали на бойното поле рицари го избягваха с надеждата да запазят репутацията си.

Уилям се чувстваше горд, опиянен от радостта на битката. Той настигаше противниците си и ги надвиваше. Накрая остана сам на бойното поле, вдигна сабята си и изрева победоносно. Доскорошните му врагове се тълпяха около него, за да го поздравят, удрайки го но

гърба и крещейки обиди, които звучаха като думи на възхищение. Той свали шлема си. Потната му коса беше прилепнала към челото му. После махна ръкавиците си. Младият Гълиъм се появи, за да вземе снаряжението му, а усмивката му изразяваше радост и гордост.

Уилям обичаше всичко това. Той се наслаждаваше на възхвалите и хвалебствията, които преди беше презирал, но после му бяха липсвали, без да го съзнава. Той не бързаше да напусне бойното поле. Погледна към галерията и видя Сора, която седеше неподвижна, сама на подиума, а изражението ѝ беше съсредоточено, което показваше, че слушаше напрегнато. Като се откъсна от заобикалящите го мъже, той се отпрати към любимата си, без да откъсва поглед от нея, а когато приближи, лейди Джейн взе ръката на булката му и я поведе към него. Първоначално Сора дръпна ръката си, но когато лейди Джейн ѝ заговори, лицето ѝ светна и тя забърза към него. Накрая, когато оставаха само няколко крачки, тя започна да тича и се блъсна в него, карайки го да се олюлее от удара в нейното малко тяло. Доволен от безумната ѝ прегръдка, той я повдигна и я завъртя.

— Надвих ги всичките! Всички победих! — ликуваше той, а тя изразяваше своето задоволство с радостни възгласи.

Накрая, когато той се поуспокои, тя го хвана за ушите.

— В името на Дева Мария, Уилям, никога повече не ме плаши така. Сърцето ми спираше при всеки удар, който чувах по време на битката. Не знам дали да не те плесна, вместо да те обичам — каза му тя.

— О, обичай ме! — каза той и Сора погали лицето му.

— Трапчинките ти личат ясно, което означава, че не изпитваш и капчица съжаление за тревогата, която ми причини — каза тя. — Защо трябва да обичам такъв негодник като теб?

Той промени изражението на лицето си, показвайки една пародия на страдание, а тя хвана врата му и го ръзтърси толкова силно, колкото позволяваха възможностите ѝ. Беше като че ли се опитваше да блъска някоя каменна колона. Единственият ефект бе, че лицето му се приближаваше все по-близо и по-близо до нейното. Това беше повече, отколкото тя можеше да понесе, и по-малко от това, което ѝ се искаше, и тя го целуна жадно.

Тази целувка нямаше вкуса на желанието, или на страстта, или на тихата привързаност. Тя имаше вкуса на страха. На дълбокия,

отчаян страх за неговия живот. Тя впи устните си в неговите, сякаш искаше да го изсмуче; пръстите ѝ се вплетоха в брадата му и го притеглиха още по-близо. Увлечен от нейния порив, той пусна краката ѝ, които се плъзнаха надолу по тялото му и я хвана така, както се държеше дете.

Краката ѝ висяха, малкото ѝ тяло трепереше и едно усещане за сила премина през него, усещане, което беше дори по-силно от удоволствието от битката. Като повдигна главата си с намерението да потърси близко легло, той откри с изненада, че стоеше на бойното поле. Слънцето се беше наклонило на запад, прахът, който се беше вдигнал по време на *melee*, се беше уталожил, а той все още беше с ризницата и ботушите си. Във въздуха витаеше спокойствие и мир, а всички гости ги гледаха с безочливо любопитство и желание. Когато погледът му се плъзна по лицата им, мъжете подсвирнаха похотливо, побутвайки се един друг с лакът, развеселени да видят такъв силен боец да капитулира пред едно толкова нежно оръжие. Дамите в галерията бяха вперили в тях хладни, преценяващи погледи.

— Сине! — извика лорд Питър и Уилям си помисли, че баща му сигурно го беше викал дълго време. — Сине, ако оставиш лейди Сора на земята, ще можем да дадем наградата — бойния кон, а след това всички ще отидем да се приготвим за празничната вечеря.

Уилям премигна, поглеждайки баща си.

— Пристигнаха още гости, които трябва да посрещнем — наблягаше на всяка дума лорд Питър, като че ли знаеше колко бавно стигаха те до съзнанието на Уилям. — По време на битката пристигнаха васалите на лейди Сора и бяха много впечатлени от твоята храброст и уменията, което показва на седлото.

Той посочи с ръка и Уилям видя тримата мъже, които стояха немного далече от тях. Бяха облечени в дрехи за път и го гледаха с неодобрение. Сора повдигна главата си, която лежеше на рамото на Уилям, и той погледна развълнуваното ѝ поруменяло лице с издутите устни. Тя го подлудяваше, привличаше го със сладострастното обещание, което лъхаше от всяка фибра на съществуването ѝ, но лорд Питър го потупа по гърба и каза:

— Нека да представим трофея.

Уилям пусна с неохота Сора, като я хвана подръка, докато тя престана да се люлее, и благодареше на Бога за ризницата, която го

предпазваше от любопитните очи.

— Кой спечели трофея? — попита той.

Лорд Питър предложи:

— Сър Осбърт от Карвил със сигурност трябва да предяви претенции към наградата, съгласна ли си, лейди Сора?

Тя кимна с глава.

— Без съмнение наградата е за сър Осбърт от Карвил.

Осбърт извика от радост, а Уилям се усмихна на необузданото му ликуване. Наградата бе крайно необходима на Осбърт, тъй като финансовото му положение не беше добро. Благодарение на нея сега той щеше да бъде много по-търсен заради рицарските си способности, а това означаваше повече пари. Нямаше значение, че всъщност беше втори в теее, защото да бъдеш втори след Уилям изобщо не беше срамно нещо.

Когато всички рицари и техните дами се събраха на бойното поле, за да поздравят победителя, Уилям махна с ръка към васалите на Сора. Те се приближиха, за да се представят, покланяйки се на лорда, а после един след друг поемаха ръката на Сора.

— Помните ли ме, миледи? Сър Френсис от Уейс.

— Сър Френсис. Разбира се, че си спомням. Никога не мога да забравя времето, когато си играех с дъщеря ти Ели. С нея сме връстнички. Вярвам, че ѝ е провървяло в живота.

— Омъжена е и самата тя има три малки дечица — похвали се сър Френсис.

— Спомняте ли си за мен, миледи? Сър Дентън от Белуорт.

— Сър Дентън! — тя взе ръката му и я стисна, а после я изви.

— Миледи! — протестира той. — Вече не мога да се боря с вас.

— Защо!

— Вече сте миледи! Няма да е почтително!

Тя въздъхна и отпусна ръката му.

— Наистина те помня, но ти не беше сър Дентън, с когото се видях последния път.

Уилям видя как младият мъж се изправи с достойнство и се усмихна с благоговение пред Сора.

— Беше ми дадено званието рицар.

— Гордея се с теб. Това беше най-голямата ти мечта — каза тя и се обърна към Уилям. — Когато бях дете, постоянно се влачех след

този рицар. Той се закачаше и се шегуваше с мене, а също така ме учеше да се бия с различни оръжия.

Червендалестото лице на Дентън стана тъмночервено и като хвърли един тревожен поглед към Уилям, той протестира:

— Нека да не разправяме приказки сега, миледи!

— Разбира се — усмихна се тя. — Може би ще можем да се срещнем по-късно и да поприказваме. Може ли да се осведомя за баща ти?

Ние го загубихме, миледи, в кървавите безредици преди две зими.

— Приеми съболезнованията ми. Той беше добър човек и предан слуга — потупа го Сора по ръката.

Последният от тримата колебливо пое ръката ѝ.

— Аз съм сър Гилбърт Хартлибърт.

— О, Хартлибърт? — тя имаше учуден вид. — Къде е сър Вейчъл?

— Той умря и лорд Тибълд предложи моята скромна личност на негово място.

Всички замлъкнаха. На Сора ѝ беше обидно, че не беше известена за тази смяна, но присъствието на сър Гилбърт на сватбата ѝ явно бе едно предложение за приятелство. Тя имаше властта да го замести с някого друго, ако поиска, а можеше и да го задържи. Появяването му пред нея беше един жест на доверие от негова страна. Само защото нейният пастрок го беше поставил на този пост, не означаваше, че той е некадърен или пък че е жесток грубиян. Сора знаеше това; знаеше също, че земите около Хартлибърт щяха да бъдат гледани по-добре под вещата ръка на един човек.

— Добре дошъл у дома, сър Гилбърт. Нямам търпение да получа твоето вричане във вярност, както и да чуя отчета за жътвата.

— Да, миледи и аз нямам търпение да ви го дам.

Тя се обърна към кастелана на Уейс.

— Къде е сър Фрейзър? По-късно ли ще пристигне?

Този въпрос явно не му хареса.

— Не е точно така, миледи. Сър Фрейзър...

Тя повдигна веждата си, като усети колебанието му.

— Сър Фрейзър отказа поканата.

— Отказа? — повтори Уилям и като повдигна небрежно една къдрица от раменете на Сора, я мушна под воала ѝ. Досега привидно изглеждаше, че той обръща малко внимание на разговора. — Тогава сигурно е много болен и не може да пътува?

— Не, лорд Уилям.

— Сигурно съпругата му ражда или децата му чезнат от треска и той ще пристигне веднага, щом те се излекуват?

— Не, милорд.

— Той отказва да засвидетелства верността си към своята владетелка? — повдигна очи Уилям и погледът му прониза васалите, които се чувстваха неудобно и пристъпваха от крак на крак. — Сър Фрейзър отказа на моята лейди Сора, на моята съпруга това, което ѝ подобава?

— Да, милорд.

Сините очи на Уилям станаха ледени.

— Тогава, нека се готви за битка!

15.

— Написал съм една поема, която е посветена на дамата на моето сърце.

Слугите почистиха масата и напълниха халбите с бира, а глинените кани с вино. Бойците, които участваха следобеда в melee, показваха един друг контузиите и раните си. Те си разказваха истории за битки и сражения и се смееха на пораженията. Никой не обръщаше внимание на Никълъс, който стъпил върху пейката, дрънкаше някакви стихове. Той обаче продължаваше да упорства, докато накрая лейди Джейн потропа по масата за тишина и под нейното доминиращо присъствие гласовете на масата утихнаха. След като се изкашля Никълъс започна да декламира стихове, посветени на любовта му към булката.

Всички слушаха вежливо. Какво друго можеха да направят, когато очите на лейди Джейн строго ги наблюдаваха? Уилям слушаше вежливо. Какво друго можеше да направи, без да обиди госта си?

Рецитирането на стихове, в които се говори за любовта към някоя дама беше мода, която неотдавна бе пристигнала от дворците в Акуатейн. Рицарят избираше една лейди и ѝ посвещаваше своите песни, въздишаше по нея, носеше това, което тя му бе подарила като талисман по време на битките. Казваха, че съпругата на Хенри, Елиънор, поощрявала трубадурите, тъй като обичала поезията.

Тези шаблонни стихове не значеха нищо. Бяха просто едно излияние на привързаността на младия мъж към младата жена. Никълъс никога не би се направил на глупак заради една жена; Уилям трябваше да изпитва гордост и да се забавлява от начина, по който той възхваляваше Сора.

Тези нещастни стихчета не значеха нищо. Щом като Уилям искаше да запази Сора единствено за себе си, той не трябваше да изпада в ярост. Ако станеше и треснеше Никълъс по главата, нещо, което наистина му се искаше да направи, гостите му щяха да се смеят до припадък, а после цял живот щяха да го подиграват.

Тези стихчета — клишета — не значеха нищо: тогава защо се страхуваше да се обърне и да погледне Сора? Защото се опасяваше, че ще види грейналото ѝ от удоволствие лице.

— Опишете в стихове лейди Джейн, моля.

Липсата на интерес в гласа на любимата му облекчи страданието му. Той не звучеше възторжено, а по-скоро разсеяно. Уилям се обърна към Сора и я погледна. Видя, че оръженосецът на лорд Питър се беше навел към нея и тя му нареждаше нещо шеннешком, после тя хвана ръката на Уилям и я дръпна.

— Кажете стихове и за лейди Джейн, моля.

Сора имаше едно предимство пред присъстващите гости, помисли си той. Тя не можеше да види строгия поглед на Джейн. Тя беше слушала Никълъс, докато накрая досадата бе победила добрите ѝ маниери и бе насочила вниманието си към слугите, на които даваше тихо дискретни нареждания.

— Лейди Джейн? — попита рязко Уилям, а очите му търсеха жената, която беше седнала по-надолу на същата маса. — Защо? Да не би да е била груба към теб?

— Не. Тя е от този тип жени, които искат да направят нещо добро за мен, но не знаят как.

— Никога не е казвала, че иска да направи нещо подобно — каза Уилям раздражено. Той говореше със стиснати зъби, ядосан от смешната страст, която лъхаше от стиховете на Никълъс, и за която го беше вдъхновила неговата невеста. Но накрая успя да се овладее и продължи: — Тя никога не си позволява да действа, ако не е абсолютно сигурна в ситуацията.

— Ти не я харесваш — забеляза Сора.

— Не, не е това. Тя е малко по-възрастна от мен, но това е достатъчно, за да помни времето, когато управляваше добрият крал Хенри, и тя никога не ми позволи да го забравя. Всичко, за което тя бленува, е запазването на мира, така че да може да заздравя своите позиции в двореца — каза той и стисна здраво чашата си, докато Никълъс продължаваше да дава воля на фантазията си.

— И все пак мисля, че не я харесваш — каза несигурно тя, погрешно изтълкувала неговия гняв.

— Не, не. Харесвам я. Тя има твърд, пряк характер и никога не се колебае, когато иска да постигне нещо — той отпи от виното си, а

мислите му се откъснаха от Никълъс, тъй като в съзнанието му нахлуха болезнени спомени... — Тя има добро сърце. Ако някой младеж постъпи като глупак и направи нещо нередно, то тя ще го върти на шиш, докато той не започне да се разкайва. После ще превърже раните му и ще скрие доказателствата за срамната му постъпка и повече по този въпрос няма да се чуе нито дума.

Доверявайки се на интуицията си, тя попита:

— Тя те е предпазила от ужасни грешки, нали?

— Да. Когато бях още оръженосец и живеех далеч от дома си. Бях твърде млад, за да бъда оставен да поемам сам отговорности и да бъда самостоятелен, но вече притежавах дръзката арогантност на новоизлюпения мъж.

Като приближи устните си по-близо до ухото ѝ, той прошепна:

— Няма нищо по-лошо от жена, която винаги е права. Особено когато тя наистина винаги е права.

Сора се разсмя високо, доволна, че с нейна помощ напрежението му беше отслабнало. Сега гласът му беше съблазнителен: едно топло, гърлено, мъжествено боботене, което караше нещо в нея да вибрира. Тя не обичаше прокрадващите се по-високи нотки на напрежение в гласа му; беше поразена, когато откри, че да доставя удоволствие на Уилям за нея беше от изключителна важност. Как и кога беше станало това?

Тя повдигна ръка към брадичката му, за да го дръпне по-близо до себе си, неспособна да устои на притегателната му сила. Близостта на голямото му тяло излъчваше топлина, която я сгръвяше повече дори от лятното слънце. Взаимното им изтезание щеше да свърши скоро, утре бе сватбеният им ден. Беше непоносимо да чака търпеливо до утре вечерта, когато цялото ѝ същество крещеше: „сега, сега“. Като притисна стегнатото си тяло към коравата пейка с надеждата да разсее желанията на плътта си, тя попита:

— Обичаше ли я?

— Джейн? — подскочи той и се усмихна учуден. — Не. Тя е висока, слаба и носи кок. Лицето ѝ е скулесто, а воалът ѝ никога не би позволил на някой кичур коса да се измъкне от него, тъй като се страхува от отъмщението ѝ. Всички в нейното домакинство живеят в страх да не би да видят намръщеното ѝ лице, а съпругът ѝ е „под чехъл“, но не го съзнава.

— Ти я боготвориш.

— Да — каза той и обгърна кръста ѝ, като я привлече по-близо до себе си. Когато тялото ѝ се допря до неговото, тя усети, че странната му напрегнатост изчезна. — Аз бях хранен и възпитаван в нейното семейство, докато не започнах да кроя планове как да избягам с дъщеря ѝ.

— Уилям! — извика тя обзета от страх.

— Всъщност с доведената ѝ дъщеря — побърза да каже той. — Лейди Джейн беше млада булка, когато аз отидох в къщата ѝ. Лорд Невил ме обучаваше как да се бия и какво трябва да бъде поведението ми на бойното поле и в обществото.

— Да избягаш с дъщерята на твоя лорд-учител, израз на добро поведение ли е?

— Тихо! — запуши устата ѝ с дланта си той. — Никой освен мен и лейди Джейн не знае за това. Това е една история, която не бих искал да се разчува.

— Тогава разкажи ми я по-подробно или ще се кача на пейката и ще извикам с цяло гърло — заплаши го тя, като говореше с мъка през запушената си уста. — Кажи им, че вече е време да ме заведеш в стаята си.

Тя целуна дланта му. Езикът ѝ близна грубата му кожа и той рязко издърпа ръката си.

— Ще започна да крещя, ако не го направиш.

— Ключарка!

Тя докосна устните му със своите.

— Ако не искаше непременно да се оженим, то аз щях да бъда в леглото ти още в този миг.

— Братята ти ме предупредиха за характера ти. Дадли каза...

Устните ѝ се придвижиха по врата му, целувайки го и той застина в очакване.

— Дадли? — окуражи го тя.

— Дадли каза, че си била Ева.

Изморена да слуша тази толкова често повтаряна обида, тя дръпна лицето си от него.

— О, отново ли започват с това.

Окуражителните подсвирквания от страна на гостите нарушиха блаженството ѝ. Макар че не знаеше защо смяташе разговора с един

твърдоглав мъж за блаженство. Това сигурно бе някоя женска чудатост, за която майка ѝ не я беше предупредила.

Уилям се отдръпна от прегръдката.

— Не скачай веднага — предупреди Сора той. — Нека да се разбере, че спираме, защото ние искаме, а не заради глупавото им държание.

— По-спокойно, сине — закачи го баща му. — Скоро ще я имаш. Още един ден само.

— Само една нощ още — поправи го Уилям и се обърна да вземе изоставената си чаша с вино.

— Стига си го съблазнявала, Сора — каза лейди Джейн. — Той става нетърпим, ако не се нахрани.

— Той не е единственият — отговори Сора, като потърси чашата си.

Уилям поднесе неговата до устните ѝ и прошепна:

— Ето, любима.

Когато тя отпи, той се наведе и облиза червеното вино от устните ѝ, а публиката показва със смях своето задоволство от гледката.

— Никълъс, твоята поезия вдъхнови влюбените птички — пошегува се Чарлз.

Рязкото свиване на мускулите на ръката на Уилям изненада Сора. Тя започна да я разтрива инстинктивно, с намерението да го успокои. Той не обърна внимание на това, но се отпусна достатъчно, за да може да се шегува.

— Нямам нужда от вдъхновение. Присъствието на Сора е достатъчно, за да ме доведе до кулминационната точка.

— Съчини и ти свои vers^[1], Уилям — каза Никълъс. Той се опитваше тонът му да звучи шеговито, но беше ясно, че правеше това предложение съвсем сериозно. — Нека Сора чуе какво чувстваш ти към нея.

— Стиховете на Уилям са великолепни — похвали се Сора. — Не е необходимо да доказва себе си пред мен.

Уилям се обърна и я погледна.

— Откъде знаеш това? — попита той.

— Ти ми каза — постави ръката си на рамото му тя.

— Спомняш ли си онзи ден във Фингър Брук? Ти ми каза, че съчиняваш най-хубавите vers.

— Излъгах те — каза смутено, но откровено той.

В залата се надигна нова вълна на веселие. Сора почака, докато шумът утихна и каза:

— Благодаря ти, Боже! Страхувах се, че ще трябва да се покажа възпитана и да проявя внимание към твоята поезия.

Развеселени, гостите се смяха, докато накрая сълзи започнаха да текат от очите им.

Всички спомени за ужасната поема на Никълъс, посветена съвсем неуместно на булката, избледняха.

Той наведе главата ѝ към масата така, че лицето ѝ се притисна до грубата дървена повърхност и като запретна полата над главата ѝ, без каквато и да е подготовка, разтвори краката ѝ и проникна в нея. Не беше трудно да го направи. Много раждания я бяха разширили, а и той не беше толкова надарен, колкото Уилям; Бог знаеше, че тя често беше мечтала нейният господар да прояви внимание към нея.

Все пак това лекомислено незачитане на господаря-феодал я ядосваше и всеки път, когато краката му се притискаха до нейните бедра, тя прошепваше някоя нова обида за онази жена. След минута той свърши, отстрани се от нея и се избърса в ризата ѝ.

— Ставай — шляпна я той по задника. — Отивай да помагаш на господарката си.

Хоиза се изправи.

— Тя не ми е господарка повече.

— Ще правиш това, което тя ти нареди.

— Тази кучка...

Той вдигна ръка и я зашлеви по бузата, като я повали върху масата.

— Никога не се осмелявай да говориш по този начин! — каза той и наведе главата си, така че очите му да бъдат на едно ниво с нейните. Те „пареха“ от огъня, който гореше в тях. — Тя е дама и ти не си достойна дори да произнасяш името ѝ!

Като се съвзе, тя стисна ръцете си в юмруци.

— Тя не е чак толкова чудесна. Идваш при мен за тази работа, нали?

— Но те поставям с гръб към мен, за да не мога да виждам лицето ти. Не си нищо повече от една кучка, с която мога да развратнича. През всичкото време си представям, че това е тя, въпреки че при всички случаи тя ще е по-добра.

Като сви устните си, Хоиза се обърна и излезе от стаята. Усецаше влагата по краката си, а лицето ѝ пареше от удара, който ѝ беше нанесъл.

— Видя ли начина, по който я гледаше? — думите изсвистяха в ранния утринен въздух, когато събралата се група жени отиваше да пригответи Сора за сватбената церемония.

— Видя ли как тя държеше ръката му по време на *melee*? — намекна многозначително друг глас.

— Мисля, че това е ужасно. Бъдещият ѝ съпруг — и нейн другар в леглото, ако клюката е вярна — се бие на бойното поле, а тя се лепва за друг мъж и слуша само него.

— Видяхте ли я как се държи? Помнете думите ми, Уилям не разбира вероломството на тази жена.

— Баща му не трябваше да отказва ръката на нашата дъщеря, когато тя искаше да се омъжи за Уилям. Сега съм сигурна, че ще съжалява за това.

Притисната в средата на групата, лейди Джейн слушаше и наблюдаваше. Саркастична, пряма, притежаваща здрав разум, тя бе потиснала своя раздражителен характер, но пазеше добре прикрита своята доброта. Сега тя беше вътрешно разкъсана; Сора беше насърчила един мъж благодарение на своята зависимост от него. Лейди Джейн се бе почувствала малко виновна, докато слушаше мрачните краски, с които Никълъс описваше битката вчера. Според него Уилям беше почти смазан от противниците си и едва се изправяше от пепелта, за да започне отново да се бие. Сега лейди Джейн се чудеше какви ли интриги беше замислил той с тази добре обмислена и неверна информация, с която заблуждаваше Сора.

— Видяхте ли как Никълъс се визира в нея, също като едно боготворящо я кученце? Да не би да го е омагьосала? Той никога не е показвал интерес към жените.

— Мислиш ли, че е магьосница? Тя е виновна, че Никълъс е влюбен в нея.

— Не, тя е като Ева. Води мъжете по пътеката на греха със стройното си тяло и красивото си лице.

Това вече беше твърде много за лейди Джейн.

— Каква глупост! — избухна тя. — Сър Никълъс не е нищо друго освен една брадавица върху лика на честта. Ако тя не е забелязала скандалната ситуация, то със сигурност Никълъс я е забелязал.

Лейди Берта постави юмруци на широките си бедра и спря, а жените намалиха хода си и движейки се в колона, влязоха в голямата зала.

— Как можа да кажеш това? Защо трябваше да го приема и да се радва на неговото присъствие, и да разговоря с него, докато Уилям се биеше?

— Защото тя не можеше да види какво става на бойното поле, а той ѝ предаваше боя с думи. Тя слушаше внимателно и стискаше ръката му при всяка негова дума, което никак не е за чудене, тъй като приказките, които той си измисляше, поставяха Уилям в огромна опасност. Някоя от вас предложи ли ѝ да описва какво става на бойното поле?

— Аз не съм — стисна устни лейди Берта, явно размишлявайки върху чуто.

Като плъзна погледа си по насъбралите се жени, лейди Джейн каза:

— Лейди Сора е нашата приятна и любезна домакиня, а вие ѝ се отплащате, като злословите по нейн адрес. Тя е младоженка и никой не трябва да хвърля сянка върху нейната радост.

Тя тръгна към всекидневната с царствен замах. Някъде отдалече се чу един противен шепот:

— Във всеки случай лейди Сора не може да види сянката.

Джейн не му обърна внимание и влезе в стаята, където всички жени я последваха. Сора седеше на един висок стол, а пред нея имаше поднос с хляб и вино. Една дълга, кафява, вълнена роба я загръщаше от главата до петите; очевидно тя принадлежеше на Уилям и навитите нагоре ръкави и смъкнатите рамене я правеха да изглежда още по-малка, като дете. Повдигайки въпросително веждите си, тя попита:

— С какво мога да ви помогна?

— Ние дойдохме да ти помогнем да се приготвиш за сватбата — каза Джейн. Припомняйки си грешката от вчерашния ден, тя представи жените по име:

— Тук е лейди Берта, както и лейди Една, лейди Дуана, Мери, Ърлин, Изолда, а аз съм лейди Джейн.

— Помня ви — каза Сора. — Добре дошли, дами.

— Прислужничката извадила ли е дрехите ти?

— Да. Оставих ги на леглото, миледи — направи реверанс Мод и стисна здраво устни, за да не каже това, което искаше.

Като чу тона на Мод, Джейн се обърна и погледна внимателно прислужничката. Предана слугиня, реши тя, която ревнува, че мястото ѝ е завзето на този толкова важен ден. С търпение, което никой не подозираше, че притежава, лейди Джейн обясни.

— Това е традиция, дамите да обличат булката. Това отвлича вниманието ѝ от очакващото я изпитание. По непонятни причини, мисълта за бракосъчетанието и нощта, която следва, причинява треперене в крайниците — каза тя и повдигна треперещата ръка на Сора, — а също и липсата на апетит. Приключи ли с яденето?

— Да, като се има предвид, че не мога да преглъщам — призна Сора, като хапеше устните си.

— Тогава ела — грабна подноса лейди Джейн. — Свещеникът беше ли вече при теб? Добре. Щом си се изповядала и си се нахранила, то можем да започваме.

Лицето на Сора пребледня и Джейн се озърна наоколо за помощ, за да може да я разсее. Погледът ѝ се спря на нейната откровена и честна приятелка.

— Спомняш ли си Берта колко уплашена беше, когато се омъжваше за първи път?

— Бях на дванадесет години, а съпругът ми беше на единадесет. Един Бог знае защо се тревожех за едно толкова незначително нещо — разсмя се Берта с необуздан, весел смях, който подежда разтоварващо на жените, а Сора се усмихна леко.

Джейн я изправи на крака.

— Цяло мъчение е да застанеш пред стотици свидетели и да се закълнеш да предоставиш имотите си и себе си на един мъж, но поне Уилям не ти е непознат.

— Снощи срещнах пастрока ти — каза Берта. — Трябва да танцуваш при мисълта, че се отърваваш от него.

— Тибълд? — попита Сора. — Тибълд е тук?

— Пристигна късно снощи, придружен от хората на лорд Питър. Какъв негодник! — цъкна с език Берта. — Трябваше отдавна да е тук, за да узакони брачния ти съюз. Но как може една жена да живее с такъв жесток човек?

— Видяла си го веднъж и си разбрала, че е жесток? — попита лейди Дуана.

— Той ми напомня за втория ми съпруг — заяви категорично Берта. — За да разпознаеш такъв род хора, ти е необходимо съвсем малко време. Те са тирани, които пият прекалено много, и после бият жените си просто за развлечение. Видя ли онази синина на бузата на жена му?

— Къде е мащехата ми, лейди Бланш? — попита Сора. — Не пожела ли да дойде с вас?

— Не можеше — отговори Джейн. — Тибълд я бе затиснал под себе си и не й позволи да стане. Лежат в голямата зала, завити с едно одеяло, а той пуфти и пъшка като бик, с единствената цел да докаже своята мъжественост на всеки, който може да чува.

— О, аз съм много впечатлена! — каза Берта. — А вие как сте, дами?

— О! — възкликнаха оживено те.

Един глас се извиси над останалите.

— Особено съм впечатлена от бързината му. Толкова е бърз!

— О! — възхитиха се отново те, а после се разсмяха.

Джейн свали робата от раменете на Сора и тя остана гола като бебе. Като я гледаха със зяпнали уста, жените се наредиха в кръг около нея.

— Е! — каза живо Джейн. — Сега можем да разберем защо Уилям настоява да се ожени за теб.

Берта въздъхна.

— Ох, ние всички сме изглеждали така някога.

— На деветнадесет? — озъби се Джейн.

— Имах вече три деца, когато бях на деветнадесет — върна й го Берта. — От двама съпрузи.

— Моля ви се, госпожи — помоли Сора. — Още съм мокра от утринната баня и ми е студено.

— Да облечем детето, преди да е замръзнало — посъветва ги Берта и една от жените взе синята рокля и помогна на Сора да я облече.

Джейн докосна червената вълнена наметка и въздъхна. Тя не беше виждала толкова мека и фина тъкан.

— Каква късметлийка си, лейди Сора, че можеш да носиш такива цветове.

Сора се усмихваше, докато те стягаха вървите на фустата ѝ.

— Стегнете ги здраво — нареди Берта, — а аз ще държа под око съпруга си. Той не е виждал толкова тънък кръст от години.

— Старият Фредерик няма да посмее да погледне към никоя друга — каза лейди Дуана. — Прекалено много се страхува от злия ти език.

Това беше повод за нова препирня, в която Берта се нахвърли върху Дуана, за да си отмъсти.

— Старият Фредерик...

Едно почукване по вратата ги прекъсна и Джейн кимна с глава към Мод. Тя отвори вратата и прие два пакета, увити в платно.

— Сватбен дар за булката! — каза Джейн.

— Сватбен дар? — попита озадачена Сора. После лицето ѝ светна. — Подарък?

— От Уилям. Искаш ли да го отворя вместо теб? — попита Джейн.

— О, не. Остави го на леглото. Аз ще го отворя.

С треперещи ръце тя започна да разопакова припряно пакетите, като говореше, без да спира:

— Не съм получавала подаръци откакто майка ми почина.

Когато отвори пакета, от него се показа един топ плат и като намери края му, тя го разви внимателно. Гладката пурпурна тъкан блестеше, предизвиквайки въздишки и стонове на възхищение.

Сора не гледаше към плата, с което премахна илюзията за зримост, която тя умееше да създава по редица свои изпитани начини. Главата ѝ беше вирната, а на челото ѝ се беше появила бръчка. Пръстите ѝ гладеха плата с плавни движения.

— Коприна — тя повдигна плата към бузата си и потърка в него кожата си с чувствената наслада на котка. — Никога в живота си не съм докосвала такъв плат, но го познавам. Коприна.

— Майка ви никога не е носила нещо толкова красиво — въздъхна Мод.

— Както и много други жени — каза с ирония Джейн.

— Такива платове се пазят само за принцеси и за съвсем малко други жени, достатъчно богати, за да могат да го купят. Един Господ знае как Уилям е успял да го намери. Сигурно на целия остров няма друг такъв плат. Това показва колко ценни качества притежава той и колко много те уважава.

— Вижте колко подхожда на очите ѝ — посочи Берта, когато Сора допря плата до лицето си, цвета на който от пурпурен преля в потъмен виолетов нюанс и накара очите ѝ да заблестят.

— Тя трябва да е глупачка, за да слуша поеми, когато може да има това — каза Дуана, гласът на която бе станал остър от завладялата я завист.

— Поезията ме отегчава. Много често тя е плод на големи усилия и никакъв талант — каза Сора, вдигна очите си от блестящата материя и ги насочи право в лицето на Дуана. — Може ли да харесваш песен без музика?!

Устата на Дуана остана отворена, а Джейн се разсмя триумфално.

— Дуана ще се пръсне от завист, за нея никой мъж досега не е написал стихове, а ти ги отхвърляш, защото били отегчителни. А сега има и още нещо, на което да завижда — ръката на Джейн докосна коприната. — Но има и още един пакет.

— Има още?

Ръцете на Сора започнаха да опипват застланото с одеяло легло, докато намериха и втория пакет, който също беше обвит с платно. Тя напипа нещо меко, когато го натисна, но двата края на платното бяха защити с канап, така че да не издаде лесно тайните си. Джейн извади ножа си, срязва канапа и платното се разтвори, разкривайки съдържанието.

— Света Дева Мария — затаи дъх Джейн.

Скъпи, черни като абанос кожи привлякоха светлината в стаята. Сора зарови пръстите си в тях, а после ги разпръсна върху коприната.

— Толкова са леки — въздъхна тя. — Виж — тя приближи една до лицето на Джейн и за свое учудване Джейн постави бузата си върху меката кожа.

— Великолепна е — възкликна тя, поразена от буйната радост, която озаряваше лицето на Сора, радостта на едно дете, на което неочаквано бяха дали играчка.

— Опишете ми ги — помоли Сора, като подаде кожата на следващата жена.

Берта възкликна и започна да гали кожата, а другите жени се насъбраха около нея, в очакване да дойде и техният ред, за да я докоснат и те. Тогава Джейн каза кратко:

— Черни са.

Берта погледна озадачено приятелката си и в този миг Джейн разбра колко малко виждаше тя със своето благословено зрение. Като се замисли какво точно би искало да знае сляпото момиче, тя започна описанието:

— Животните са малки, но козината им е разкошна. По блясък и цвят прилича на косата ти. Това са самури. С рокля от пурпурна коприна, украсена с черни кожи, ти ще бъдеш най-красивата жена в новия двор.

— Двадесет и четири кожи — каза възмутено Дуана, докато разрошваше кожата с алчността на скъперник.

— Нима иска да я облече в кожи от главата до петите?

След малко жените чуха гласа на Уилям, който ревеше от залата:

— Харесаха ли й?

Берта обърна главата си по посока на звука.

— Както изглежда, наистина иска да я облече цялата в тях. Можеше да й изпрати злато или скъпоценни камъни, с което да покаже своите почитания към нея пред хората, но той й изпрати подаръци, на които да се зарадва. Никога не съм очаквала такава проява на внимание от този покрит с белези войн.

Сора притисна кожата до гърдите си, а лицето ѝ порозовя от благодарност.

— Той е най-внимателният мъж, когото познавам.

Жените си спомниха касапницата на бойното поле през вчерашния следобед, а Сора продължи:

— И той дължи това на лейди Джейн. Тя го е научила да се държи по този начин.

Джейн се разсмя.

— Винаги е бил учтив и тактичен, но и малко самонадеян, според положението си в обществото. Ти си му повлияла добре, лейди Сора, като си го измъкнала от неговата самомнителност.

Гласът на Уилям изгърмя откъм голямата зала.

— Готова ли е вече? — а после добави по-тихо, но те можаха до го чуят: — По дяволите, какво правят тези жени вътре?

Жените се усмигнаха и си размениха погледи, а Берта повдигна чорапите, които дамите обикновено носеха под роклите си. Джейн махна с ръка към нея и се обърна към Сора:

— Лейди Сора, нали се стоплихте?

— Да — отговори учудено Сора, без да подозира целта на въпроса.

— В такъв случай, ще оставим чорапите и ще обуеш направо обувките си. След като свърши церемонията, нека Уилям разбере, че си гола под роклята си, и така първата ви среща тази вечер няма да бъде последна.

— О, Джейн — изкикоти се Берта. — Станала си много порочна.

— Омъжената жена трябва да бъде изобретателна — отговори Джейн. — По този начин ще възбуди мъжкия интерес. Освен това дамите ще имат удоволствието да видят как младоженецът се гърчи от желание.

— Добре, щом казвате — отговори Сора, — но аз ще се чувствам неудобно, ако и другите мъже разберат как съм облечена под роклята.

— О, бъди спокойна, те няма да го разберат — Берта протегна ръката си и стисна ухото на Дуана между пълните си пръсти. — Нали, Дуана?

— Не, не, в никакъв случай — извиваше се от болка Дуана, като се опитваше да се освободи от ръката на приятелката си. — Няма да кажа на никого.

Другите жени също се съгласиха бързо и Сора обу обувките си.

— За Бога, къде е жена ми? — тонът на Уилям беше станал рязък и дамите се засмяха високо.

— По-добре е да излизаме, преди да е почнал да блъска по вратата — каза Джейн.

— Да. А вие знаете с какво ще чука — намигна им Берта и тръгна бавно към вратата.

Когато Мод я отвори, жените се изсипаха в голямата зала, като попречиха на Уилям да види булката си.

— Остави косата ѝ спусната — даде Джейн последното си нареждане на Мод, преди да излезе. — Уилям ми каза, че иска косата на Сора да бъде спусната свободно. Каза, че не го е грижа, че тя няма да бъде девствена, когато легне в брачното им ложе, тъй като той е бил този, който е откъснал цветето и тя не е лишена от честта си.

— Да, миледи — направи реверанс Мод и затвори вратата след нея.

Като взе четката, тя помогна на Сора да седне и започна да реши блестящите ѝ къдрици.

— Тя не е толкова лоша, когато веднъж я опознаеш. А вашият лорд Уилям е хубав мъж. Красив на вид и добър по душа. Бракът ви с него ще бъде вашето спасение. Той ще се грижи за вас, ще ви даде много бебета и ще можете да водите живот на истинска дама. Може би, ако този принц Хенри, за когото говореха, донесе спокойствие в тази страна, ще отидете в двореца и ще направите реверанс пред краля. Бог да ускори идването на този ден! — каза Мод, като спусна два красиви кичура върху раменете на Сора.

— Ето, косата почти изсъхна. Станете и отидете да изпълните най-голямото ми желание.

Сора не се помръдна и Мод обви с ръка раменете ѝ.

— Хайде. Няма време за предбрачна нервност.

— Не мога — каза Сора със слаб глас.

— Разбира се, че можете!

— Не мога — гласът ѝ вече бе по-силен, тъй като паниката надви куража ѝ. — Как съм могла някога да си помисля, че ще го направя?

— Въпросът не е дали можете или не можете, миледи. Съществуват вашият годеник, свещеникът, пастрокът ви и още много хора, които стоят вън и ви очакват. Трябва да го направите.

— Всичките тези хора ми се надсмиват за това, че мечтая да се омъжа и да бъда щастлива — каза Сора окаяно. Тя стисна стола толкова силно, че пръстите ѝ побеляха. — Съжалявам, но как може едно грозно, сляпо момиче, като мене, да се омъжи за богат лорд като Уилям? Казваш да отида в двореца? Как ще отида, като мога да падна

по очи и да го засрамя. Не, въобще не съм представителна и изтънчена и не мога да се омъжа за него.

— Доказахте, че можете да се справите с титулованите гости. Държахте се с достойнство и финес. Всичко за сватбата беше планирано и подготвено отлично, благодарение на вас.

— Трябва да обясня на Уилям — реши Сора, без да слуша увещанията на Мод. — Може да живеем както ти и лорд Питър. Просто ще делим леглото, без да сме женени.

— Лорд Уилям трябва да има съпруга, миледи. Къде ще отидете, ако той доведе друга жена тук?

— Сега трябва да отида и да му кажа — стисна още по-силно стола тя и замръзна на мястото си.

Предизвикана от упорития страх на господарката си, Мод каза ядосано:

— Аз съм една най-обикновена слугиня, а Питър е лорд. За мен е голямо щастие да дяля леглото му; той ми доставя удоволствие, което мислех, че никога няма отново да изпитам. Но вие сте лейди, дъщеря на барон, една чистокръвна норманка. И дума не може да става за сравнение между вас и мен. Не можете да стоите тук, в леглото на Уилям, като някоя развратница.

— Не мога да се омъжа за него — повтори тя.

— Има и друга разлика между нас, Сора. Аз съм стара и времето на месечните ми неразположения мина отдавна, докато Вие сте млада и плодовита. И сега можете да носите някое бебе.

— Не съм бременна.

— Тогава ще бъдете следващия или по-следващия месец. Нима ще обречете децата си да водят живот на незаконно родени само защото майка им е една страхливка?

— Ох, Мод, не знам вече кое е правилното решение — зарови тя глава в ръцете си и изстена.

Мод взе ръцете на Сора в своите.

— Добре. Аз знам кое е правилно. Карате този чудесен мъж да ви чака, докато стоите тук и се тревожите за глупости. Карате го да се чуди дали няма да го засрамите пред половината кралство, като му откажете ръката си — това е погрешно. Така ли ще се отплатите за неговите подаръци и за добрината му? — като пощипна бледите бузи на Сора, за да добият цвят, Мод оправи булчинските ѝ дрехи и я

дръпна да стане. — Вие сте най-красивата жена тук. Излезте и се омъжете за него.

— Готова ли си, Сора? — извика Уилям, застанал до вратата, а гласът му ѝ вдъхна кураж. — Гостите ни чакат. Ще дойдеш ли да се омъжиш за мен?

[1] vers — стихове (фр.) — Б.пр. ↑

16.

Без да каже дума, Сора излезе напред и подаде ръката си, а Уилям я поднесе към устните си. После я поведе там, където ги очакваше свещеникът. Бащите им ги придружаваха, като вървяха от двете им страни. Мод погледна към Сора, за да се увери, че си е възвърнала решимостта и седна на един стол, като изтри потта от челото си.

Сора и Уилям се заклеха пред брат Седрик и всички присъстващи. Тибълд предаде Сора на младоженеца без да трепне. Вероятно благосклонността му се дължеше на обстоятелството, че през цялото време ръката на лорд Питър стискаше здраво дръжката на сабята му. Мод излезе от стаята и сложила ръка на гърдите си, застана недалече от мястото, където се провеждаше церемонията. Никой не представи никакви възражения към брачния договор на двамата младоженци, когато се обърнаха с въпрос към присъстващите, и след като брачните клетви бяха положени, гостите издадоха одобрителни викове. Те се разделиха на малки групи, които се редуваха да целуват булката и да тупат младоженеца по гърба.

Пиршеството, което последва, беше изрядно. Слугите, които работеха в кухнята, повече не се колебаеха в своята лоялност към Сора. С този брак Уилям и Сора ставаха едно цяло.

Уилям помогна на Сора да се изправи и обиколи с нея всички гости, за да попріказва с тях, както беше обичаят.

Когато младата двойка се приближи до Тибълд, той вдигна чашата към устните си и отпи от виното, без да сваля жадния си поглед от доведената си дъщеря.

— Сора е истинска Ева — мърмореше той. — Една изкусителка, която докарва мъжете до гибел.

— Ева! — повтори Сора, застанала зад него. Тя внимателно слушаше разговорите на гостите и сега бе ядосана от обидата, която беше чувала толкова много пъти. Заради себе си и заради целия женски свят, тя отговори: — Ева! За Бога, светът трябва да бъде

радостен, че Ева първа е взела ябълката. Ако това беше Адам, то той щеше да се посвети на прегрешението си с много по-голяма сила и упоритост и човешкият род никога нямаше да бъде спасен.

Тя се обърна рязко и се отдалечи, оставяйки слисаните гости зад гърба си. Миг по-късно залата се изпълни със смеха на жените.

Застанал в края на събралата се група мъже, Уилям се усмихна, като видя учуденото изражение върху лицето на тъста си.

Много си разглезил тази опърничава жена — изказа недоволството си Тибълд. — В моята къща тя никога не би посмяла да възрази на един мъж. Там тя почиташе възрастните хора.

— Точно така се държи и в моята къща — каза развеселен Уилям, и се обърна към Дадли: — Дадли, младежите са се събрали в двора, за да се упражняват със сабите си. Защо не отидеш при тях?

Дадли скочи нетърпеливо от мястото си.

— Да, сър. Благодаря ви.

— Ти си монах! — изкрещя зад него баща му, а после измърмори: — Глупаво момче.

Уилям се поклонил към него и се отдалечи. Като минаваше покрай една група жени, той чу недоволния глас на Дуана:

— Казвам ви, тя го е омагьосала.

После видя Сора, приближи се тихо до нея, хвана я за кръста и я притегли към себе си.

— Така значи. Ти я притежаваш.

— Какво притежавам? — повдигна главата си тя и той видя, че увереността ѝ вече се беше възвърнала.

Това, което неговата нежност не можеше да направи, то гневът му щеше да свърши, но нямаше да ѝ позволи повече да изпада в униение и да се чувства неуверена.

— Магическа сила. Ти си ме омагьосала — завъртя я той и затанцува с нея.

— Внимавай! — хвана тя края на роклята си и я дръпна надолу. — Искаш да настина ли?

— Да настинеш? — спря буйния си танц той.

— Да. Бризът духа право в краката ми.

Той присви очи и се вгледа внимателно в прекалено невинното ѝ лице.

— Какво си направила?

— Какво да направя? — гласът ѝ звучеше искрено. — Нищо. Защо питаш?

— Сора...

— Къде отиват всички?

— Навън. Ще има някакви игри. Сора?

— Слънцето грее толкова приятно, нека да излезем и ние, милорд — мушна тя ръката си в неговата и му се усмихна.

Той обаче имаше съвсем други планове и тъкмо бе направил две стъпки към стаята, където беше брачното им ложе, когато Роло и Клер го сграбчиха от двете страни за лактите и извикаха: Уилям е от нашия отбор!

Другите членове на отбора се струпаха около него и го изтласкаха напред, разделяйки го от Сора. Здравият разум надделя; той не можеше да легне с нея сега, когато денят току-що беше започнал и гостите им жадуваха за развлечения.

— Какво ще играем?

— Футбол. Дадли донесе топката и каза, че знае правилата. Трябва да я риташ с крак, но не трябва да я пипаш с ръка. Това е една весела игра, подходяща за твоя сватбен ден.

— О, така е — усмихна се с нежен сарказъм Уилям. — Бях забравил за това.

Гостите ги заобиколиха и с шеги и закачки ги забутаха надолу към двора. Поглеждайки назад, той видя, че Сора вървеше след него заедно с една група жени. Когато стигна в подножието на витата стълба, той се отдели от компанията си, мърморейки нещо за някакъв развързан жартиер. Като пристъпи в сенките на близката стена, той зачака. Неговата „награда“ се появи на стълбището над него. Допряла ръката си до стената, Сора започна да слиза и пред Уилям се откри гледката на голите ѝ крака.

— За Бога, Сора! — Уилям излезе от скривалището си. — Каква игра смяташ, че разиграваш?

— Във всеки случай не е футбол — отговори му весело Джейн.

Той стоеше със свити юмруци, притиснати до бедрата му.

— Не можеш да излезеш облечена по този начин. Върни се в стаята си и се облечи.

С една добре обмислена маневра, на която той можеше само да се възхищава, жените дръпнаха Сора, когато минаваха покрай него и го

оставиха изправен лице в лице с лейди Джейн.

— Отиваме да се разходим — каза му тя. — Ще берем цветя и ще гледаме играта. Сора иска да ни покаже своята градина с лековитите билки и подправките.

— Нейната градина? Сигурен съм, че не това иска да покаже тя — възрази той.

Джейн се промъкна покрай него и каза:

— Не се безпокой, ще влезем вътре, ако вятърът започне да духа по-силно.

Думите ѝ въобще не го успокоиха.

Той не играеше добре, казаха ѝ жените с радост. Все ближеше пръста си и го вдигаше, за да провери вятъра, а голямата твърда топка се удряше в краката му, без той да реагира. Сора се смееше тихо, докато те надничаха през вратата на градината и описваха какво става на игрището, но тя усещаше нетърпението им. Те предпочитаха да гледат играта, отколкото да бъдат нейни придружителки, и тя им предложи:

— Мъжете ви ще играят по-добре, ако присъствате на играта и ги насърчавате.

— Искаш ли да дойдеш и да видиш Уилям? — каза несигурно Джейн, а после добави: — По дяволите, каква дума трябва да използвам според теб?

— Да видя — каза решително Сора.

— Искаш ли да дойдеш и да видиш как Уилям играе футбол?

— Не. Ако нямате нищо против, бих предпочела да остана сама. Само за няколко минути. — Никой не каза нищо и тя добави: — За да размисля.

— Вече е твърде късно да размишляваш — посъветва я Берта. — Станалото е станало.

— Знам.

За първи път от толкова много време Сора обръщаше внимание на собствените си чувства и разбираше, че наистина иска да бъде сама. Желанието да остане насаме със себе си и да помисли на спокойствие за промяната в нейния живот я завладя.

— Бих искала да си почина малко.

Жените, изглежда, разбираха желанието ѝ. Една след друга те се изнизиха през вратата на градината. Тя пипнешком намери пътя към каменната, нагрята от слънцето пейка. Полъхът на вятъра не се усещаше в градината, тъй като я опасваше висока ограда, по която пълзяха ароматни рози. Въздухът бе пропит със спокойствие и тишина; не с безмълвна тишина, тъй като тя можеше да чуе идващите отдалече гласове, които крещаха от необузdana радост. Това беше една успокояваща тишина, на която напоследък все по-рядко ѝ се случваше да се наслаждава. Сама, оставена на спокойствие, без да се притеснява, че има да прави нещо и без никой да ангажира вниманието ѝ, Сора облегна гърба си на оградата и затвори очи. Омаяна от уханието на розите и ригана, поглъщайки топлината и светлината с всяка фибра на тялото си, тя се унесе в дрямка, отдадена на блаженството, което мигът ѝ предоставяше.

Една напрегнатост в гърдите я върна в реалността и тя се учуди какво ли я беше разтревожило. Като повдигна глава от оградата, тя се послуша. На ясното ѝ чело се появиха бръчки. Беше позволила на ленивия следобед да я отнесе от реалния свят. Защо точно сега трябваше да бъде нарушен покоят ѝ?

В градината нямаше никой. Тя слушаше напрегнато, но нищо не помръдваше, никой не продумваше. Още малко и щеше да попита има ли някой, но ѝ се стори глупаво и замълча. В действителност тя не беше чула нищо. Просто беше почувствала ледени тръпки да лазят по гърба ѝ и неприятното усещане, че е наблюдавана.

Тя отпусна тялото и съзнанието си, докато се върна отново в лоното на лекия сън, и тогава го усети. Скитникът-вятър докосна бузите ѝ, носейки ехото на зловещия шепот. Тя се хвърли напред, протегнала ръка, за да хване този фантом, но там нямаше никой. Цялата се беше превърнала в слух. И накрая го чу. Чу леките стъпки на обутите в обувки крака, усиленото, ритмично дишане на този демон, склонен към жестокост.

Беше чувала този шум и преди и се досети кой можеше да разиграва такива дяволски игри.

— Тибълд, ти негоднико, престани веднага!

Тя замълча, заслушана в дишането му. Сега то се чуваше ясно, носено от вятъра, който блъскаше пълзящите рози и разнасяше аромата им на своите криле. Мълчанието му я вбеси.

— Тибълд, храната която бях приготвила преди, предизвика болки в стомаха ти. Внимавай да не ги получиш отново.

Нищо. Никакъв отговор. Тя изкрещя последната заплаха:

— Тибълд, ще кажа на Уилям какво правиш и той ще те пребие до смърт.

Отговорът бе едно тихо хихикане.

Трябваше да е Тибълд, трябваше да е той! Но Тибълд никога не би се смял на заплахата над неговата личност. Челото ѝ се покри със ситни капчици пот, а гласът ѝ трепереше:

— Тибълд?

— Не се страхувай, красива лейди — гласът звучеше приглушено, едва доловимо. Беше познат глас, но преправен и тя не можеше да го познае. — Обичам те.

Сърцето ѝ подскочи и започна да блъска така силно в гърдите ѝ, че щеше да я оглуши.

Тя си пое дълбоко въздух, като се опитваше да се успокои достатъчно, за да може да мисли. После чу гласа си:

— Вие не сте Тибълд — каза уверено тя.

— Не съм — донесе вятърът отговора.

— Кой сте тогава?

— Един влюбен мъж.

Гласът беше приятен, безизразен, показваше ужасяващо самообладание и липса на всякаква интонация. Тя трябваше да предизвика някаква реакция в него, която да разкрие самоличността му.

— Как можяхте да кажете това? Изплашихте ме с вашите номера.

— Докато Уилям е жив, страховете ви...

Гласът внезапно замлъкна и Сора чу шума от приближаващите се жени и гласа на Джейн. Тя изрече едно проклятие и се хвърли към мъжа, който я задяваше, но заглъхващите стъпки показваха, че си отиваше, оставяйки Сора да посрещне жените.

— Видяхте ли го? — попита тя.

— Кого да видим? — попита озадачено Джейн.

— Трябва да сте го видели — настояваше Сора. — Мъжът, който стоеше тук и ми говореше.

— О! — възкликна Берта. — На нашата младоженка и се привиждат други мъже.

— Тук наистина имаше мъж, той ми наговори ужасни неща и ме нарече красива лейди.

— Никой не е излизал от градината — засмя се Дуана. — Всички тези стихове са ти замаяли главата.

— Не. Не, казвам ви!

Джейн постави ръката си върху ръката на Сора, за да я успокои.

— Дуана е права. Не видяхме никой да излиза от градината, когато приближихме вратата.

— Някъде тук трябва да има друг изход.

— Сънувала си.

— Не е възможно.

— Ти беше сама и спеше, когато надникнахме да те видим последния път. Уверявам те, че си сънувала. — Джейн стисна ръката на Сора. — Ела, нека отидем в стаята ти, където можеш истински да си починеш.

Като слушаше приказките им, Сора се отчая. Никога нямаше да ѝ повярват. Те вярваха само на своите очи. Как можеше да ги накара да ѝ повярват? Вече самата тя едва си вярваше!

Като се подчини на разпорежданията на лейди Джейн, тя отиде в стаята си и легна да си почине. Лежеше гола, завита с чаршафите, и си мислеше за странната случка в градината. Колкото повече мислеше, толкова повече ѝ се струваше, че всичко това всъщност не се бе случило — по такъв необикновен и мистичен начин въздействаше станалото върху нея. Само ако можеше да се убеди, че не полудява. Като си вдъхна увереност, тя си наложи да не изпадне в паника.

Нямаше нищо страшно, окуражаваше се тя. Беше просто едно брачно нервничене. Е, тя беше чувала за младоженки, които плачат през цялото време, докато трае церемонията. В действителност тя беше сигурна в себе си. Какво щеше да стане, в края на краищата, ако Уилям развратничеше с някоя слугиня? Той желаше само нея, обичаше само нея. Беше ѝ го казвал, а той беше човек на честта. Така че какво от това, ако след време откриеше някоя нова любов, когато тя се издуеше в очакване на първото им дете? Всички мъже държаха жени, с които да се забавляват, и съпруги, които да раждат децата им. Нея това нямаше да я интересува, нали?

Шумът от леки стъпки, които приближаваха към леглото ѝ, я накара да повдигне глава, точно като заек, който стоеше нащрек, очаквайки приближаващата се опасност. Страхът я завладя отново. Спомените нахлуха в съзнанието ѝ: ехото от стъпките в градината, дрезгавият смях, приглушеният шепот, когато ѝ се обясняваше в любов... Искаше да каже нещо, но гърлото ѝ се беше стегнало и тя не можеше да издаде нито звук. Сора повдигна бавно, предпазливо ръката си. Чувстваше, че някой я наблюдава и изпитваше страх, страх... но от какво? Тя не знаеше и това беше най-страшното. С треперещи пръсти започна да разтвива врата си, докато напрежението изчезна малко.

— Кой е? — попита тя, а после повтори по-високо: — Кой е?

Не последва никакъв отговор. Сърцето ѝ заби лудо, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ. Това беше отново той, знаеше, че е той. Този мъж бе намерил начин да влезе в стаята ѝ. Незнайният посетител се закашля и тя си отдъхна малко. Не беше той. Не беше дори и мъж. Тя предчувстваше, че може да се справи с тази досадница.

— Не можеш да ме излъжеш. Тренирана съм да слушам и знам, че си тук — каза спокойно тя.

Сега стъпките се чува ясно. Сора седна в леглото и издърпа завивките под брадичката си. Като извърна главата си към шума, тя се напрегна, за да може да разпознае виновницата.

— Хоиза, кога влезе в стаята?

— Мислиш се за много хитра, защото имаш добър слух и хубава външност, която кара всички мъже да се влачат подир опашката ти.

Сора не каза нищо, опитваше се по неприязънта в тона ѝ да разбере накъде биеше.

— Мислиш, че можеш да скриеш своята лукавост, но хората говорят за теб. Казват, че си вещица. Казват, че слепотата ти е Божие наказание. Казват още...

— Много глупости, както се вижда — прекъсна я Сора. — Хоиза, не си дошла тук, за да ми кажеш какво говорят няколко подли души. Как влезе тук?

— Бях се скрила зад гоблените, когато влезе заедно с другите жени.

— Какво правиш в нашата стая? — упорстваше Сора.

— *Нашата* стая? — подигра се момичето — Нашата стая. Колко важни сме станали! Колко сме самоуверени! Омъжена си едва от

няколко часа, а вече се държиш така, като че замъкът е твой.

— Какво правиш?

— Слагам отрова във виното ти! — обясни Хоиза. — Искаш да се отървеш от мен, нали? Също като някоя мърша искаш да ме хвърлиш на буницето? Лорд Уилям ми каза, че ще ме даде на някой, който да ме отведе оттук. Но аз съм отрасла тук, корените ми са тук. Не искам да оставя всичко, което ми е близко и познато. Където и да отида, ще трябва да започна от дъното, тъй като ще бъда един външен човек.

Обезпокоена от истеричните нотки, които се долавяха в гласа ѝ, Сора побърза да я успокои:

— Сигурна съм, че лорд Уилям ще направи всичко, което зависи от него, за да си добре.

— Той не се интересува от мен. Той се интересува единствено от теб. Ако не беше дошла в замъка, сега нямаше да се налага да заминавам. Все още щях да съм на върха и всички щяха да ми се подмазват и да ми дават да опитвам от храната в кухнята. Щях да имам достъп и до бирата. За всичко си виновна ти.

Хоиза повиши глас и Сора потрепера.

— Ти нямаш право да правиш това.

— Аз съм го заслужила — извика жената. — Преди да дойдеш и да смениш ключалките, аз имах ключ от избата, където се пази виното, защото съм го заслужила. Готвачът ми предлагаше храна, защото съм го спечелила.

— Спечелила си го? Как? — попита с насмешка Сора.

— По гръб, точно като някоя важна дама, която печели прехраната си от своя съпруг, като ляга по гръб. Знаеш ли какво казват всички? Разправят как Уилям те следва, сякаш е уловил миризмата на някоя разгонена кучка. Говорят, че сигурно си много добра в леглото, щом той се ожени за такава безполезна, сляпа...

Тежката оловна кана се удари в стената зад Хоиза и водата се разля по пода. Хоиза отскочи встрани. Виковете ѝ замряха в гърлото от уплаха. Трепереща, внезапно разбрала голямото си прегрешение, тя прошепна:

— Как можа да направиш това? Как можа да разбереш къде да я хвърлиш?

Сора отметна завивките. Косата ѝ се беше завила като ореол около главата, устните ѝ се бяха опънали, голото ѝ тяло беше прекрасно.

— Аз не съм сляпа, само се преструвам на такава. Виждах всяка мръсотия, която вършеше. Знаех, че мъкнеше любовниците си в това легло. Знаех подигравателните ти погледи, отправени към мен и Уилям. Ще те държа затворена тук и никога няма да можеш да излезеш. Ще искаш...

Вратата се отвори с трясък и Мод се втурна в стаята.

— Миледи, какво... — тя остана с отворена уста, като видя сцената пред себе си.

Лейди Джейн я последва в стаята.

— Чухме викове — каза тя, но гласът и заглъхна.

Хоиза отстъпи към тях, повтаряйки монотонно:

— Тя е вещица, тя може да вижда, тя е луда. Страх ме е от нея.

Сора протегна ръцете си, сякаш искаше да я сграбчи и издере с нокти, и изръмжа насреща ѝ. Хоиза се обърна и хукна да бяга, крещейки с цяло гърло.

— Тя е магьосница, тя може да вижда, тя е магьосница!

— Какво е направила с коприната ти? — попита Джейн и Сора скочи от леглото.

— Къде е? — каза яростно тя. — Какво е направила? Ще я убия! Ще убия тази проклетница!

— Извадила е топа с коприната от сандъка, миледи, и с ножа е...

— Ще я убия!

Лейди Джейн блъсна вратата и каза:

— Чакай! Всички ще те видят!

Сора мина с вдигната глава през стаята, а Джейн я хвана за лакътя.

— Успокой се. Мод ще провери какво е сторила, а после ти сама ще се увериш.

Коприната шумолеше между пръстите на Мод. Като прегледа плата, тя ги успокои.

— Клъцнала е само единия край и е изтеглила няколко нишки от бордюра. По-голямата част е останала незасегната. Няма нищо, с малко усилие може да се зашие, миледи.

— Нека да проверя — пристъпи рязко напред Сора.

Мод подаде коприната и Сора усети гладката повърхност приятно да докосва кожата на ръцете ѝ.

— Тази вълчица — изсъска тя. — Благодаря на Дева Мария, че ме доведе тук да си почина, Джейн, иначе кой знае какво щеше да направи тази малоумница.

Любопитна и удивена, Джейн попита:

— Какво ти каза?

В яда си Сора успя да си спомни само едно нещо:

— Каза, че единствената причина, поради която Уилям се оженил за мен, била, че съм добра в леглото.

— О! — в гласа на Джейн личеше хумор. — Де да можеше някой да обиди и мен по този начин.

Сора избухна в смях:

— Изгубила съм чувството си за мярка — оплака се тя и се разсмя отново. — Крещя като някоя продавачка на риба, когато трябваше да наредя да я бичуват, за това че е съсипала чужда собственост — разтри челото си тя. — Не мога да спя сега. Облечи ме, Мод. Искам да се приготвя за клетвата.

Един по един хората на Уилям коленичиха пред него, поставяха ръце в неговите и даваха своята клетва за вярност. Бяха го правили и преди. Просто това беше едно трогателно повторение на тяхната лоялност към Уилям. Сълзи се стичаха по набръчканите бузи на сър Миравил, докато казваше клетвата си, сър Роло се усмихваше през цялото време, сър Иджит и сър Дилън говореха пламенно, но всички изказаха своята вярност с гордост и достойнство, така че думите им бяха чути във всеки ъгъл на огромната зала.

После хората на Сора коленичиха пред нея. Един след друг те подаваха ръцете си и се заклеваха пред Бога, че ще се грижат за земите ѝ. Думите им също прозвучаха високо и ясно, но не се изправиха, когато свършиха.

Тогава най-възрастният рицар, сър Френсис от Уейс, заговори от името на всички. Сериозно, тъй като въпросът изискваше повече мисъл и съсредоточаване, той каза:

— Даваме нашата клетва за вярност към лейди Сора от Роджет с удоволствие. Но ние имаме един въпрос, на който трябва да знаем

отговора. Отнася се за нашата закрила и за закрилата на земите на лейди Сора. Лорд Уилям беше сляп за известно време. Неговата слепота ще се върне ли?

Гърдите на Сора се изпълниха с мъчителна злост.

— Слепотата толкова важно нещо ли е?

Уилям докосна ръката ѝ.

— За един боец тя е важно нещо. Те трябва да знаят дали могат да разчитат на мен, ако се стигне до бойни действия.

— Да, миледи, не искаме да се покажем непочтителни, но ако лорд Уилям има някакви отклонения в зрението, то ние трябва да знаем — обясни сър Дентън.

— Разбирам — увери ги Уилям. — Щях да мисля лошо за вас, ако се страхувахте да попитате. Но ви уверявам, мои благородни рицари, че нямам никакви проблеми, откакто лейди Сора ме спаси със своето целебно докосване. Ще ви го докажа, когато отидем да потушим бунта на сър Фрейзър.

Сър Френсис се изправи на крака и другите го последваха, като мърмореха одобрително.

— Тогава ние ще бъдем горди да ви последваме, милорд. Скоро ли ще тръгваме?

Сора стисна зъби, като усети удоволствието в гласовете им. То стана още по-голямо, когато Уилям се съгласи с готовност.

— Много скоро. Ще бъдем глупаци, ако му позволим да се укрива дълго в крепостта си.

Мъжете отстъпиха назад, а Уилям бутна Сора с лакът.

— Не е ли вече време за вечерята?

— О! — подскочи тя, тъй като мислите ѝ бяха далече. — Разбира се, милорд.

Лицето ѝ беше застинало, когато отиде да даде нарежданията си да слагат масите. Уилям я остави да си върши работата, но разбираше нейната загриженост. Не се ли беше държала по същия начин неговата Ана, когато ставаше дума за някое сражение? По някаква неясна причина жените се тревожеха, ако на съпрузите им се налагаше да използват оръжието си от време на време. Той не можеше да разбере това, не се и опитваше да си обясни глупостта им.

Той се приготви за поредната словесна атака. Никълъс, както се виждаше, се консултираше с изписания с ноти пергамент. Това беше

един дълъг сватбен ден и Уилям си мислеше, че заслужава малко отдих от тези безсмислени рими, които обикновено се четяха или пееха в такива случаи. Той се опитваше да бъде честен спрямо Никълъс. Без съмнение, мъжът се беше влюбил за пръв път в живота си. Той го разбираше. Как можеше човек да не обича Сора? Но когато чу Никълъс да декламира своята привързаност към Сора, към неговата съпруга, към неговата жена, на него му се прииска да го бие до припадък. Винаги бе имал затруднения да се покаже великодушен и приятелски настроен, когато се изправеше лице в лице с някой браконьер в собствените му земи. В действителност преклонението на Никълъс към Сора създаде повече клюки, отколкото той считаше, че ще има. Той знаеше, че Сора не беше впечатлена от поезията му и наистина всеки, който имаше способността да вижда, можеше да се увери, че Сора не беше впечатлена от стиховете на Никълъс. Но все пак винаги се намираха хора, които изгаряха от желание да пускат слухове и да злословят за по-високопоставените от тях. А бракът на Сора с негова милост я поставяше в точно такова положение. Така че той беше изправен пред избор: или трябваше да забрани на Никълъс да посвещава повече *vers* на Сора и по този начин да даде повод на хората да разправят, че той няма доверие в жена си, или трябваше да премълчи, уверявайки себе си, че Никълъс скоро щеше да си замине и да отнесе със себе си и своите чувства. И в двата случая можеха да плъзнат още по-злостни клюки за някакви пукнатини в отношенията между Уилям и неговия приятел, както и между Уилям и съпругата му. Като боец, първичният му инстинкт го караше да действа; като мислещ, разумен човек, той считаше, че показването на една любезно-иронична досада от присъствието на Никълъс тук, щеше да послужи по-добре на целта, която си беше поставил.

Седнал на почетната маса до Сора, Уилям слушаше шегите на приятелите си за първата брачна нощ и се усмихваше. Неприличният хумор на жените караше бузите на Сора да се изчервяват. Но през цялото време Уилям не сваляше погледа си от Никълъс. Никълъс ядеше с апетит. Той винаги се хранеше с апетит. Дори и несподелената любов не можеше да промени това, но веднага щом свърши, Уилям разбра, че беше дошло времето да вземе решение. Трябваше ли да стане и да направи изявлението си, или трябваше да страда още една нощ?

Но вземането на решение беше временно отменено по стечение на обстоятелствата. Реймънд, който стоеше от другата страна на лорд Питър, се изправи. Той излъчваше присъствие, което малко мъже притежаваха; имаше го Уилям, лорд Питър — също. Тези мъже можеха да наложат тишина само с един жест и в най-шумната зала. Сега, след като голямата зала притихна, Реймънд се поклони на младоженците, а после още веднъж само на Сора. Като се качи на пейката, той сложи единия си крак на масата, облегна се на коляното си и каза:

— Булката е кралицата на деня, съпругата е кралицата на нощта. Написах песен, в която изразих какво чувствам към най-прекрасната от всички кралици. Сора, нашата Сора, кралицата на утринната зора и на вечерния здрач.

Като каза това, той се впусна в една песен, от която лъхаше смайваща чистота и наслада. Като истински музикант, той бе написал една балада за Сора, която накара гостите да се просълзят. Дори Сора слушаше, пренебрегнала задълженията си на домакиня за няколко минути.

Първоначално Уилям се разтревожи, но после бавно се отпусна. Това не беше предателство от още един приятел; това бе една прекрасна лирика, която гордо се надсмиваше над жалките стиховете на Никълъс. Уилям сам не разбираше собствения си възторг от този поврат на събитията. Защо тази изява на предаността на Реймънд към Сора успокояваше страховете му?! И като погледна към присъстващите в залата гости и слуги, той разбра защо. Те бяха смутени. Как можеха да кажат, че Сора е поощрила Никълъс и Реймънд? Можеха разбира се, но колкото повече обвиненията им се разрастваха, толкова по-малко сигурни в правотата си се чувстваха те. Никълъс беше пристигнал преди тях и те не можеха непрекъснато да спекулират с предположенията си за това какво се беше случило, преди да дойде. Но какво можеха да кажат за Реймънд? Той беше пристигнал последен след всички и никой не го беше видял да се спотайва в ъглите със Сора.

Песента свърши и Уилям се усмихна, потопен в собственото си задоволство. В разгара на одобрителните аплодисменти се изправи друг рицар.

— Аз също имам vers за лейди Сора, най-прекрасната жена, която бе грабната под носа ми от друг мъж.

Той се впусна в една поема, описваща непредвидимите пътища на Съдбата, които го бяха отвели твърде късно при лейди Сора. Нейната красота и фактът, че тя беше омъжена за най-големия и най-влиятелен войн в Англия, я правеха недосегаема за него.

След като смехът замря, друг рицар стана, вдъхновен от красотата на Сора, и запя спонтанно песен. После се изправи друг, и друг, и всички пееха възхвали за Сора, показвайки различен талант и изпрацайки различни послания. Скоро стана ясно, че това не беше само една възможност да се изявят като поети, а бе начин да задържат Уилям и Сора по-дълго време на масата като домакини. Уилям понасяше търпеливо глупостите им, докато накрая реши, че вече са достатъчно опровергани слухове за Никълъс и неговата любима. Тогава стана и взе Сора в ръцете си.

— Време е да си лягаме — каза категорично той.

Това предизвика най-гръмогласния смях през цялата вечер. Лейди Джейн стана и другите жени я последваха.

— Ние ще я приготвим, милорд.

Уилям прецени нейната непоколебимост срещу собственото си желание и пусна Сора.

— Както желаете. Но не се бавете.

Тази препоръка предизвика буря от смях и шеги и Сора си помисли, че всички бяха прекалили с бирата и виното. Придружена от жените, тя се отправи към спалнята и застана послушно, докато те я съблякоха.

Мъжете се бяха струпали около Уилям и го носеха, сякаш той нямаше желание да върви. Те го пуснаха да стъпи на земята, издърпаха дрехите му, без да се церемонят много и го изправиха пред Сора.

Жените нарочно се бавеха в желанието си да го изкушат. Те повдигнаха косата на Сора и я разпиляха по раменете ѝ. Мъжете подсвиркваха и се кикотеха, като гледаха мъчителното очакване, изписано на лицето на Уилям. Лорд Питър извика:

— Ако въртиш онова копие така бясно, както въртеше копието си в melee, лейди Сора ще е мъртва до сутринта.

— Не — увери го Джейн. — Тя ще надвие копието му. Жените винаги побеждават в тази битка.

— Докато копието е живо — каза любезно лорд Питър.

— Ние се молим винаги да е живо — извика Берта.

След като изпълни задължението си, брат Седрик каза:

— Лейди Сора физически е напълно развита, с изключение на очите. Лорд Уилям ще се отрече ли от нея заради този ѝ недостатък?

— Никога — заяви Уилям. — Тя ме избави от моята слепота, тя е жената, която владее моето сърце.

— Но как може да види тялото на Уилям? — попита озадачена Джейн. — Тя има право да го види и потвърди своето желание да остане в брачен съюз с него.

Сора пристъпи напред и постави ръката си върху раменете на Уилям.

— Мога да разреша този проблем. Всичко, което трябва да направя, е... — тя плъзна върха на пръстите си по гърдите му по начин, който предизвика въздишки на удоволствие у мъжете. Действието ѝ имаше незабавен отклик от страна на Уилям и той я повдигна и я понесе към леглото.

— Утре сутринта ще я попитаме дали е била задоволена — реши лейди Джейн и поведе гостите обратно към залата.

Звучният смях на Сора се понесе във въздуха и тежката врата се затвори с трясък. Уилям я хвърли върху леглото и се обърна.

— Уилям! — извика тя, като се опря на лакът и отметна косата от лицето си. — Ела при мен.

— Почакай — каза той. — Искам да съм сигурен, че никой няма да ни безпокои.

Дървената пейка остърга пода, когато той я премести и я постави пред вратата. После я последва масата за шиене, разположена под прозореца.

— Предвиждаш някое посещение? — попита любопитно тя.

— Предвиждам е твърде силна дума — изсумтя той, тъй като буташе друг тежък шкаф към вратата. — Подозирам. Имаше период в миналото, когато позволявах да ме прекъсват и в най-интимните моменти и подозирам, че сега приятелите ми може да са си наумили някой нечестив план.

— Най-добре ще направиш да бутнеш и сандъка ми пред вратата — посъветва го тя.

Като се подсмихна, той избута сандъка и го постави точно където трябваше, с което бариерата беше завършена. Вече успокоен, той тръгна към леглото, но промени решението си. Върна се при сандъка,

коленичи и го отвори. Сора се напрегна да разбере какво правеше, но той пусна капака почти мигновено. Тогава тя си спомни за подаръците му.

— Не съм ти благодарила за сватбените подаръци. Благословен да си, че ме издигна в очите на всички гости, като ми подари такива скъпи неща.

— Твоя е заслугата, че се издигна в очите на всички — отговори той. — Аз просто изразих своето уважение към теб.

Леглото хлътна под неговата тежест. Тя преплете пръстите си и внезапно почувства, за първи път от толкова много седмици, тишината и спокойствието в стаята, почувства, че най-последно бяха само двамата — той и тя.

— Аз също изпитвам голямо уважение към теб.

„Доста недодялано“, помисли си тя, смутена от липсата на красноречие. Тя повдигна завивките и се плъзна между тях. Като обгърна с чаршафите голото си тяло, тя започна да се пита дали Уилям ще я спре, но той не го направи.

На няколко пъти тя се опита да поведе разговор, но не можа да намери забавна тема. Той продължаваше да мълчи и Сора се чудеше дали не беше обиден от нещо. Да не би нейната хитрина, да не слага чорапи, го беше наскърбила толкова много, че сега той не искаше да има нищо общо с нея? В този момент той се изкашля и тя разбра, че опасенията ѝ бяха напразни.

За първи път от цял месец те бяха останали наистина сами и се чувстваха неудобно. Вече нямаше нужда да се крият, да бързат, да се притесняват или да се съблазняват взаимно. Сега бяха мъж и жена и имаха пълното право да легнат заедно в леглото.

— Казах ли ти, че днес изглеждаше прекрасно? — нежно попита той.

— Благодаря — усмихна се сковано тя и се напрегна да измисли нещо, което да каже. — Дори и без бельо? — каза тя, като сама се учуди защо му напомняше това.

— О! — обърна се той към нея. — Ами, да. Това че нямаш нищо под роклята си ми напомняше за.... Харесах го. Да.

Отново настъпи мълчание. След известно време тя го попита:

— Победи ли в играта с топка?

— Да. Моят отбор победи с малка разлика. Началото бе лошо, но когато ти дойде, аз започнах да играя по-добре и ние победихме — каза той и се премести по-близо до нея.

— Радвам се, че се запознах с приятелите ти. Те ми харесаха.

Той се засмя тихо.

— Всичките?

— Повечето.

— И те се радваха да се запознаят с теб — каза той и повдигна завивките, за да се мушне под тях. Тялото му беше близо до нейното.

Тя лежеше неподвижно. Бедрата им се притискаха, ръцете им се докосваха.

Трябваше ли да се дръпне назад? Нямахте ли да помисли, че тя го отбягва, или щеше да си помисли, че му прави място?

Той размърда краката си и преди тя да реши какво да прави, бе отместена встрани.

— Харесаха ли ти кожата? — попита той, а ръцете му теглеха нещо изпод одеялата.

— Да. Усещането е интригуващо.

— Надявах се, че ще кажеш точно това — големите му ръце се приближиха до нея и тя усети нещо гладко и плюшено да докосва коленете ѝ. — От всичките тези кожи можеш да си направиш пелерина. От всички, с изключение на една и познай какво ще правим с нея?

Тя лежеше притихнала, без да разбира какво е това, което гъделичкаше приятно крака ѝ. Това не беше ръката му. Това галецо я нещо, се плъзна нагоре по бедрото ѝ и тя протегна ръка.

Като отстрани ръката ѝ, той каза задъхано:

— Не. Това е моят дял от сватбения подарък.

Това гладко нещо се плъзна по-нагоре по тялото ѝ и едно силно усещане на удоволствие накара мускулите на стомаха ѝ да се стегнат. Зърната на гърдите ѝ щръкнаха и тя каза задъхано:

— Уилям, това една от самурените кожи ли е?

— Да — той потърка кожата до врата ѝ.

— Какво ще правим с нея?

— Легни и ще ти покажа — каза той.

Леко драскане по вратата я изтръгна от съня ѝ. Не ѝ се ставаше. Господи, след изминалата нощ тя изобщо не искаше да става и особено сега, когато утринният въздух бе толкова хладен. Но драскането отново се чу — дълго, мрачно стържено. Тя знаеше, че Була нямаше да се откаже така лесно и се измъкна от топлото си гнезденце до гърдите на Уилям.

— Да, Була — пошепна тя, като облече кафявата си рокля. — Идвам, глупаво куче. Защо ли ти угаждам на капризите?

Като сумтеше и пъшкеше тихо, тя успя да избута настрана сандъка, масата за шиене и пейката. Спря се и се вслуша в дишането на Уилям. Ако го беше събудила, то той се преструваше много добре на заспал.

Тя отвори вратата, за да посрещне възторженото втурване на Була в стаята и го почеса зад ушите.

— Шт.

Тя се вслуша в звуците, които идваха от голямата зала. Още никой не се беше събудил. Няколко спящи на пода тела се въртяха в съня си или стенеха, вероятно сънуваха кошмари.

— Изведи ме оттук, кучето ми.

Като се хвана здраво за козината, която опасваше като грива врата му, тя го последва. Була я поведе през лабиринта от спящи тела към стълбището, което се намираше в другия край на залата.

Сора дръпна пръта, с който беше залостена вратата, и тя се отвори със скърцане. Тя допря ръката си до стената и заслиза по стълбището. Въздухът беше свеж и хладен. Була подтичваше напред, душейки енергично. Той тичаше все напред, а ноктите му потропваха по стълбите, докато накрая достигна подножието на стълбището и се спря. Сора очакваше да го чуе да драска по външната врата. Но той не го направи, а започна усилено да души наоколо, докато накрая изляя кратко и тъжно.

Сора забърза надолу по стълбите, учудена от промяната в обичайното поведение на Була. Оставаха ѝ още две стъпала, когато върхът на обувката ѝ се заплете в нещо и като извика, тя полетя надолу. Почувства удара първо в главата си, после ръката ѝ пое тежестта на тялото, като коленете ѝ последни докоснаха каменния под.

Силната болка накара сърцето ѝ да спре; съзнанието и се замъгли и когато дойде на себе си, тя чу, че писъкът ѝ все още ехтеше нагоре по

стълбището. Лакътят я болеше от удара, а лицето ѝ се беше подуло.

— Господи! — изстена тя. — Какво беше това?

Була скимтеше до нея, усещайки страданието ѝ.

Тя се обърна и пипнешком пропълзя до стълбището. Протегна ръка, за да докосне това, което бе причинило падането ѝ. Търсещите ѝ ръце напипаха едно топло тяло, облечено в груба тъкана дреха, каквито носеха слугините. Пръстите ѝ се плъзнаха по тялото, опитвайки се отчаяно да открият искрица живот в жената. Но нямаше нищо. Никакво движение, никакво дихание. И когато докосна лицето на агонизиращата жена, тя откри коя беше причината. Вратът на жената беше счупен, беше го ударила под един странен ъгъл. Тя чу шум от приближаващи се стъпки, слизаци надолу по стълбите и извърна ужасена лице. Гласове, които не можеше да познае, атакуваха слуха ѝ. Тя извика:

— Коя е? Кажете ми, коя е?

Гласовете стихнаха и Чарлз каза с отмерена студенина в гласа:

— Хоиза. Хоиза, онази повлекана, която казваше, че си магьосница. Хоиза, слугинята, на която вчера се закани, че ще я убиеш.

17.

— Чарлз е.

— Не е той, казвам ти.

— Тогава, кой е? — попита Уилям. — Твърдиш, че не е Чарлз, но кой е тогава?

Напълно нещастна, Сора крачеше напред-назад, като се държеше за масата.

— Не знам — призна тя, — но гласът не беше неговият.

— Не бил неговият! — удари с чашата си по масата Уилям. — За Бога, той те обвини в убийството на Хоиза, като напомни на гостите, че си я заплашвала!

Сора понечи да каже нещо, но замълча.

Гостите си бяха заминали с отлитащите летни дни. Те напуснаха, като бръщолевеха за необичайните събития, които се случиха по време на сватбата, запасявайки се с истории за предстоящата зима.

Сора и Уилям ги бяха изпратили, като им бяха пожелали добър път. Едва тогава се обърнаха един към друг и се засмяха с облекчение. Уилям беше доволен, че можеше да ухажва невестата си, да ѝ помага в работата в замъка, да се разхожда с нея в гората, да я люби до насита. Но сега времето на медения месец беше изтекло. Уилям стана неспокоен и започна да говори за обсади и битки.

През двете омайни седмици, които се изнизаха, тя не спомена нито веднъж на Уилям за отправената заплаха от мъжа с преправения глас в градината, който беше заявил любовта си към нея. Тя се страхуваше да не разгневи Уилям; представяше си го как тропаше с крак и крещи, че ще намери това копеле, което се осмеляваше да се доближи до жена му.

Но тя се страхуваше повече, че той нямаше да ѝ повярва. Дамите не ѝ бяха повярвали, дори и лейди Джейн. Те бяха отминали станалото, като заявиха, че тя е сънувала. Бяха я проверили, както казваха. Не бяха видели никой да излиза от портата на градината. Дори и Сора се беше съгласила, че нейният фантом не беше минал оттам, но как беше

напуснал градината, тя не знаеше. След като гостите си бяха отишли, Сора бе посетила градината и макар че се чувстваше глупаво, беше претърсила пипнешком всичко около стените. Всичко, което получи благодарение на любопитството си, бяха набодените ръце от бодлите на розите.

Все пак тя трябваше да каже на Уилям. Като се обърна към него, тя каза храбро:

— Какво искаш за вечеря?

Премигна, защото не това искаше да му каже тя, и той го знаеше.

— Какво има, любов моя? — изправи се той и като се приближи към нея, обгърна раменете ѝ и я привлече към себе си. — Кажи ми?

— Ох, Уилям — отпусна глава върху гърдите му тя. — Такава страхливка съм.

— Ти? — възкликна той и тя усети надигация се в гърдите му смях. — Ти си най-храбрата жена, която по шавам. Удряш разни глави с камъни, изправяш се смело срещу Артър, принуждаваш онези благороднички да те уважават и се омъжваш за мен. Искан ми се да притежавам куража, който ти имаш, на малкия си пръст — повдигна ръката ѝ той и целуна кутрето ѝ.

— Ти си най-храбрият рицар в целия християнски свят — тя дръпна към лицето си сплетените им ръце и целуна неговите. — Ти си мил, щедър и си голям боец. И си хитър като лисица.

— И трябва да отида и да се разправа с Чарлз. Не можем да живеем с тази заплаха, надвиснала над главите ни.

— Не! Не — хвана го тя за брадата и я дръпна, докато лицето му се изравни с нейното. — Не!

— Тогава ще отида да взема феодалното ти имение от сър Фрейзър — предложи той. Тя сведе глава.

— Това трябва да се уреди веднъж завинаги.

— Знам — съгласи се неохотно тя. — Но не можем да тръгнем още. Обеща да ме научиш да се защитавам.

— Да се защитаваш? — смая се той. — Защо ще ти е необходимо? — и двамата знаеха, че това беше един глупав въпрос. — Да, вярно е, че ти обещах. Но обучението няма да отнеме толкова време, колкото се надяват, скъпа — хвана ръката ѝ той и я настани да седне на стола до камината. После премести стола си по-близо до нейния, така че коленете им се докоснаха. — Слушай, Сора. Баща ми

учи своите храненици на първото правило за борба, а то важи за всяка бойна ситуация.

Тя седеше изправена.

— Първото правило на борбата? Чувала съм и преди да говориш за него.

— Само един глупак може да го забрави. Слушай внимателно. Няма такова нещо като честна борба. Битките се водят, за да победиш. Участвал съм във войни с най-тежко наказание в случай на поражение — конфискация на земите ми и смърт на сина ми. Участвал съм в сблъсъци, където съм бил заобиколен от двадесет мъже, търсеци начин да ме убият, като ме намушкат на сабите си, но не силата е това, с което преуспяваш в тази борба, а комбинацията от умение, ловкост и хитрост. Ако противникът ти очаква да атакуваш, тогава не нападай, а изчакай. Ако той вярва, че си слаб, то смачкай го със смелостта и самонадеяността си. Сора, ти имаш голямо преимущество.

Тя повдигна веждите си озадачено.

— О, да, скъпа. Ти си жена. Всички жени са глупави. Ти си красива. Красивите жени имат дори по-малко разум от обикновените. Ти си мъничка. Всеки мъж може да те надвие със силата, която се крие в малкото му пръстче. И си сляпа.

Като повдигна ръка към лицето му, тя докосна с пръсти устните му. Той се усмихваше и тя му отговори с усмивка.

— Всеки мъж, който те нападне, ще се надява да те смаже безнаказано. Използвай своята слабост, за да объркаш плановете му.

Тя кимна бавно с глава.

— Разбирам. За да бъдеш добър рицар, трябва да притежаваш сила и умение. За да бъдеш велик рицар, трябва да бъдеш интелигентен и изобретателен.

Той се разсмя:

— За моя гордост, ти се оказваш много добра и схватлива.

— Ти си велик рицар, но ако трябва да отидеш да обсадиш моето владение, аз искам залог, че няма да бъдеш ранен.

— Най-великият рицар в целия християнски свят? Ранен? — засмя се той и целуна бузата ѝ. — Този мил, щедър, велик боец? Ранен?

— Уилям — запъна се тя, когато езикът му докосна чувствителната кожа над брадичката ѝ. — Уилям, не си ми дал своя

залог.

Той бутна нагоре брадичката ѝ с носа си и я целуна по врата.

— Тази хитра лисица? Ранена?

— Уилям — прошепна тя, когато той плъзна устните си по-надолу. — Твоят залог?

Острите му зъби се забиха в рамото ѝ през роклята.

— Уилям — преглътна с усилие тя, загубила нишката на мисълта си. — Уилям, слугите...

— По дяволите слугите!

— Вечерята. Баща ти и момчетата ще започнат да вият, ако вечерята закъснее отново — въздъхна тя, когато той я повдигна от стола и я взе в скута си, като започна да хапе леко ухото ѝ.

— По дяволите вечерята.

— Можем да се оттеглим веднага след вечерята.

— И какво ще правим?

— Ще ти покажа — прошепна тя, притискайки своя нос до неговия.

Той въздъхна и я пусна да стъпи на крака.

— Имаме запаси, с които можем да преживеем една обсада — той я подкрепяше, докато тя запази равновесие. — Ще изведа мъжете утре сутринта. Не е необходимо да ставаш, за да ме изпращаш.

Като го хвана за ръкава, тя попита:

— Моят способен рицар се оттегля от битката, след като е получил всичко, което е търсил?

— Не всичко — увери я той. — Ти все още не ми се доверяваш достатъчно, за да ми кажеш какво те тревожи — каза той и изчака да чуе отговора ѝ, но тя не каза нищо. — Винаги ще бъда тук, любима, когато си готова да говориш.

Сора седеше в градината с билките и подправките, изпълнена с добре обмислени планове за предстоящата им беритба. В хладината на спускация се здрач тя очакваше Уилям да ѝ съобщи, че ще трябва да отиде да се бие още веднъж.

Той излекува раната, която получи при обсадата на владението ѝ. Тя обаче не се беше излекувала от чувството си за вина. Равносметката показваше, че срещу всички тези седмици на боледуване бе възвърнат

един замък, от който тя изобщо не се интересуваше. Тежкото му състояние не се дължеше толкова на раната, бяха я уверявали всички, а на типичната мъжка безотговорност: той не я беше почистил и не се беше погрижил за нея. Когато пристигна в Бърк на носилка, направена от преплетени клони, той беше в безсъзнание.

Изплашена, Сора непрекъснато помагаше на Мод. Двете постоянно налагаха дъхави лапи върху раната му и го миеха със студена вода, когато температурата му се вдигаше. Тогава тя не беше мислила за бъдещето, а само за това да го върне отново към живота. Но сега непрекъснато размишляваше с горчивина за това. Това ли беше нейната награда? Да го изцери, за да го изпрати отново да се бие?

Не трябваше да му позволява да замине, въпреки че и тя не знаеше как може да го спре.

Като се облегна на оградата, седнала на своята любима каменна пейка, тя кипеше от гняв и недоволство. Той бе влязъл през портата, бе застанал пред нея и с дълбокия си плътен глас ѝ бе обяснил, че трябва да отиде и да пресече „пътя на злото“ още веднъж. Тя го беше изслушала, после беше изразила шумно своето недоволство и накрая, като добра съпруга, му беше позволила отново да тръгне.

Стиснала зъби, тя слушаше скърцането на ботушите му по настланата с чакъл алея, която се виеше до другата страна на двора. Ето че идваше. Обикаляше оградата, за да стигне до вратата, която се намираще близо до пейката, където бе седнала тя.

Но изведнъж скърцането на ботушите му замлъкна. В един миг той се намери от другата страна на зида, а в следващия вече стоеше вътре в градината, като проклинаше бодлите, които се бяха забили в него.

Сора скочи от пейката и извика:

— Как успя да направиш това?

Тя чу как той се обърна и ѝ се стори, че беше объркан.

— Какво съм направил?

— Как успя да минеш през оградата?

— Какво? О, това ли било? — засмя се той. — Има една миниатюрна вратичка в края на зида. Пълзящите розови храсти я крият, а растящите наоколо тръни я пазят. Мога да те уверя в това. Като дете използвах само нея, когато исках да вляза в градината, но сега е обрасла така, че трудно може да се мине през нея.

— Кой друг знае за нея? — попита тя.

— Всеки малък палавник в замъка, предполагам. Тя не е нещо тайно — тръгна към нея той, минавайки направо през цветните лехи. — Защо?

— Защото тук имаше някой в деня на сватбата ни, но жените настояваха, че съм сънувала, тъй като не го бяха забелязали да излиза през вратата. — Развълнувана, Сора хвана ръката му и я разтресе. — Мислех, че сигурно съм полудяла, но той беше тук. Той наистина беше тук!

— Да. Сигурен съм, че е бил тук. И какво правеше?

— Докосна ме, струва ми се. И ми говореше — тя потрепера, като си спомни за любовното му излияние.

— Защо не ми каза по-рано?

— Това чувство на надвиснала опасност, на очи, които внимателно следят всяко мое движение, изчезна със заминаването на гостите. Оттогава не съм чувала този изпълнен с копнеж шепот. Нито тихите му стъпки.

— Защо не ми каза по-рано? — повтори отново въпроса си той.

Тя започна да се върти неспокойно. Гласът на Уилям звучеше опасно и тя се чудеше какво ли си мислеше.

— Чувствах се като глупак. Никой не ми вярваше. Толкова много хора мислят, че съм глупава, защото съм сляпа.

— И ти ме причисли към тях? — мускулите на ръката му се стегнаха.

— Не. Разбира се, че не — хапеше устните си тя. — Аз само...

Уилям въздъхна. Тя знаеше, че го беше разочаровала, но той повдигна лицето ѝ и нежно я целуна.

— Дай ми шанс, Сора. Това е всичко, за което те моля. Вярвам, че някой е бил тук с теб — прегърна я той. — Ето защо аз трябва да отида и да се изправя лице в лице с него.

Възбудата ѝ се изпари, отстъпвайки място на сковавания страх.

— С кого?

— С Чарлз. Трябва да е бил Чарлз — каза с мрачна увереност в гласа той и я накара да седне на пейката.

— Защо смяташ, че трябва да е Чарлз? Защо да не е Никълъс? Или Реймънд? Или някой друг, когото въобще не подозираме?

Като сложи крака си до нея на пейката, той се облегна на коляното си и каза:

— Погледнато логично, това трябва да е бил Чарлз.

— О, логично? — каза тя с изтънчено презрение.

Той не обърна внимание на презрението ѝ и отговори:

— Да, логично. Чарлз е единственият, който се нуждае от богатството, което моята смърт може да му донесе. Никълъс вече притежава половината от Хемпшиър. Реймънд не се нуждае от земя. Неговото семейство притежава земи, които са разпръснати из цяла Англия, а също и на Континента^[1].

— А Реймънд владее ли я?

— Какво?

— Реймънд владее ли някоя от тези земи?

— Не — изсумтя с презрение той. — Неговите родители не желаят да му отстъпят нито един акър, докато са живи. По този начин държат Реймънд зависим от тяхната воля. Държат го гладен, за да могат да го имат в ръцете си.

— Значи може да е Реймънд.

— Не — заяви твърдо той. — Не. Реймънд е мой приятел.

Тази категоричност в тона на Уилям накара Сора по някакъв странен начин да се почувства по-добре. Но той грешеше за Чарлз, в това тя беше абсолютно сигурна. Тя беше доловила нотки на ревност в гласа на Чарлз, беше усетила мъката му за положението, в което се намираше, но тя не забеляза в това нищо повече от една дребнавост и желание да избяга от неприятностите си.

Реймънд? Реймънд не ѝ се струваше толкова лесен за разбиране.

В речта му се долавяше обърканост. Той също завиждаше на Уилям, не за богатството му, а по-скоро за това, че беше доволен и щастлив. Реймънд беше човек, воден от амбициите и семейството си, циничен и ловък.

Така че, оставаше само Никълъс. Никълъс, нейният странен приятел.

— Никълъс — каза задъхано тя.

Уилям се колебаеше.

— Наистина смятах, че е той, но едно нещо не мога да приема. Никълъс никога не би убил Хоиза.

— Защо не?

Той седна до нея и обгърна раменете ѝ.

— Той предложи да я махне от главите ни и аз му я дадох. Тя беше негова собственост, а той никога, никога не би унищожил нещо, което му принадлежи. Той още пази първото пени, което му беше дадено на една Коледа.

— Хоиза ме вбесяваше.

— Не, скъпа. Съжалявам, но аз познавам Никълъс. Той храни селяните си и ги пои с вино, за да не се разболяват и да работят по-добре. Той е педантичен до дребнавост в сметките си. Никога не се доверява на управителя или домакина си — притисна я той в прегръдките си. — Трябва да е полудял, за да убие Хоиза.

— Сигурен си, че не беше нещастен случай?

Тя очакваше да чуе противоположно уверение, но той не можеше да ѝ го даде.

— Тя се е борила с мъжа, който я е бутнал. По врата ѝ имаше синини, оставени от пръстите на убиеца.

— Никой не мисли, че съм го направила аз, нали?

— Не ставай смешна. Дори Тибълд не мисли, че си го направила ти. Както отбеляза лейди Джейн, не е възможно ти да си я блъснала надолу по стълбите. Тя беше цяла глава по-висока от теб и тежеше два пъти повече от теб.

Сора се облегна на рамото му, а той я обърна настрана, така че тя легна в скута му.

— Раната ти безпокои ли те? — попита тя.

— Не. Дори онзи цербер, Мод, каза, че съм излекуван — притисна я до себе си той, — но аз наистина имам една болест, болест, която само ти можеш да излекуваш — повдигна коляното си той, така че лицето ѝ се приближи до неговото, а очите ѝ се затвориха, когато устните му се впиха в нейните. Той я изучаваше с чувствителността на музикант, но не беше това, което тя искаше.

Преди да се оженят, тя се бе любила с него, но след като се ожениха, тя още повече се бе наслаждавала на любовта в брачното легло, благословено от договора и църквата.

След това той беше заминал, за да се върне ранен и безчувствен. Когато доведоха Уилям вкъщи, той блънуваше от високата температура, предизвикана от инфектираната му рана. Тогава Сора не искаше нищо друго освен да го излекува. Искаше да го върне в

съзнание, да го върне обратно към живота и тогава тя обвини ръце около врата му и го стиска дотогава, докато той ѝ обеща, че няма да се бие повече.

Не се бяха любили от деня, в който той замина да обсади замъка, а сега идваше да ѝ каже, че заминава отново. В гърдите на Сора бушуваше чувство на безсилие и гняв към него, към обстоятелствата, към нея самата. Дявол да го вземе! Отново заминаваше да се бие с тази невидима заплаха, която дебнеше и двамата. И тя не можеше да го спре. Сора искаше да разгърне една предпазна пелерина над Уилям, защото, без да има някаква логика, чувстваше, че тя бе виновна за бедите му. Той беше сляп, преди тя да пристигне и да го излекува по време на пребиваването си в замъка. И въпреки това, сега той я изоставяше.

Като отдръпна устните си от неговите, тя каза бързо:

— Мод казва, че си здрав?

— Да — потърси устните ѝ отново той.

Тя постави ръката си на гърдите му и го отблъсна.

— Лягай на пейката! Искам да проверя.

— Мили Боже — хвана ръката ѝ той и целуна дланта ѝ, — тази градина е защитена само от една врата. Не мога да легна тук.

Напълно отдадена на гнева си, тя взе лицето му в ръцете си и заповяда:

— Лягай!

— Слугите...

— Не се нуждаят от указание как да почукат. Научила съм ги, че това е лично мое местенце, и ние ще се възползваме от това сега.

Изненадан от страстта в гласа ѝ и от пламенната настойчивост на движенията ѝ, той я зяпна с удивление.

— Поне ми позволи...

— Не! — блъсна го отново тя. — Първо ще се любим, преди да ти позволя да си тръгнеш отново оттук.

Уилям погледна лицето ѝ. Кожата ѝ бе леко порозовяла; може би от милувката на залязващото слънце, а може би... Устните ѝ бяха стиснати решително, а очите ѝ горяха от страст. Ако все пак изпитваше някакво безпокойство, то беше много по-слабо от решимостта ѝ да постигне това, което си беше наумила, и той се предаде. Плъзна се надолу и легна по гръб на каменната пейка, а краката му бяха стъпили

здро̀во на земята. Тя се прехвърли върху него, като го възседна. Ръцете ѝ треска̀во опипваха тялото му, желаейки да се уверят, че той е вече здрав.

Уилям разбираше колко страшно бе за нея да не може да го види, да не може да се увери с очите си, че той вече е добре. Разбираше колко много ѝ липсваше зрението, нещо което повечето хора приемаха като естествена даденост. Той изпъшка, когато тя дръпна връзките на ризата му и бавно започна да опипва белега. Белег от рана, която бе повалила такъв велик боец.

— Не е голяма, нали? — каза тя. — Не бях я докосвала, тъй като се страхувах да не ти причиня болка. Мислех си, че може да ме заблуждават, като ми разправят разни лъжи, за да ме успокоят.

— Раната е незначителна — каза той с дрезгав глас.

Пръстите ѝ опипваха все още зачервеното място около раната, но той издържа на болката, тъй като разбираше защо го правеше тя. Искаше сама да се увери. Огромната ѝ загриженост му даваше кураж.

Обичаше ли го тя? Може би това, на което беше свидетел, показваше зараждането на любовта. Тази мисъл накара в сърцето му да се разгори силният пламък на желанието. Не само стремеж да притежава тялото ѝ, но истинско желание към нея самата. Годините, прекарани в мъка, тревога и болка, докато живееше при Тибълд, бяха останали зад нея, но те бяха издигнали стена от недоверие, която той искаше да разруши. Искаше тя да има доверие в него, искаше да споделя мислите си с него. Думите нямаха ефект срещу тази стена; само бавното, непрекъснато доказване на собствената ѝ значимост можеше да преодолее недоверието ѝ. Единственото нещо, което крепеше постоянно надеждата му, бе удоволствието, което тя изпитваше от компанията му и от неговото тяло. Може би, когато самият той се докажеше пред нея, щеше да види зараждането на истинското доверие, което щеше да бъде знак за неговата победа.

Уилям усети тежестта ѝ, тъй като тя се отпусна върху него. Беше го яхнала като кон, а полата беше затиснала под краката си. Тя не съзнаваше неговото желание. Той беше сигурен, че тя също го искаше, но явно необходимостта да го изследва бе взела връх. Тя започна да разтрива раменете му. Опипваше всеки пръст, всеки нокът, всяка линия на дланта му. Увереното ѝ докосване отвлече вниманието му от нея и той се съсредоточи с болезнена напрегнатост върху собствените си

чувства. Затвори очи и с пълни гърди се наслади на градинския аромат и на усещането, което тя беше създала около него.

Сора усети, че той се отпуска доволен и понечи да се усмихне, но беше минало толкова много време, откакто се бе усмихвала за последен път, че сякаш устните ѝ бяха отвикнали и не искаха да се помръднат.

Тя повдигна ръката му към лицето си и я погали, после потърка носа си в дланта му и леко захапа пръста му. Неговият стон на удоволствие я окуражи да продължи с чувствените си милувки. Като се повдигна, тя развърза ризата му и допря ръцете си до корема му. Харесваше му; той извиваше тялото си под нея. Внезапно на лицето ѝ се появи усмивка. Ако Уилям беше погледнал към нея в този момент, той щеше да се ужаси, защото това не беше усмивка на щастие, а на отмъщение.

Тя щеше да си върне за тревогите, за болката, за безпокойството, които той ѝ беше причинил. Разбира се, отмъщението ѝ щеше да бъде временно, но все пак щеше да бъде отмъщение. Ръцете ѝ се спуснаха надолу към връзките на панталона му и с бавни, уверени движения тя ги развърза. Плъзна пръстите си надолу, а после нагоре по гърдите му, към мястото, където можеше да усети тежкото биене на сърцето му. Тя се усмихна.

— Не мога да издържам повече — каза той и протегна ръцете си към нея.

— Можеш — надигна се тя. По вечерния хлад, който ги лъхна, Сора разбра, че вече се мръкваше и нямаше време да го глези повече. — Дай ми ръцете си — заповяда тя, а той покорно се подчини. Като ги постави на кръста си, тя каза строго: — Не ги махай оттам!

Сора потрепера от усилието, което ѝ струваше тази „атака“. Тя искаше да го има, да задоволи изгарящото желание, което чувстваше вътре в себе си, да го вземе, без да се интересува за неговото удоволствие, но знаеше, че то вървеше ръка за ръка с нейното. Просто искаше Уилям да разбере, че не може повече да ѝ отказва, че тя може да го има, щом го желае. Както самият той бе направил веднъж, сега тя му се подигра:

— Вие, лорд Уилям, сте човекът, който ще ме излекува от чувството ми на безсилие. Сега. Веднага.

Той се разсмя. Сора беше подготвена за това и когато ръцете му пуснаха кръста ѝ, тя ги върна на мястото им.

— Ти си показал своите умения, Уилям, сега остави на мен.

Той се разсмя отново. Намерението ѝ беше съвсем ясно и той ѝ позволи да постъпи така, както тя самата искаше.

Тя докосна устните му със своите. Дъхът им се сля в едно и той се опита да я „хване“ с езика си, но тя не позволи. Като се дръпна назад, тя се изсмя злорадо.

— Вещица — обвини я той с по-малка разпаленост, отколкото възнамеряваше да вложи в думата.

Тя долови мъката в гласа му и плъзна тялото си надолу по неговото. Като се изправи, тя развърза жартиерите му и пъкна палците си в пояса му. Той повдигна таза си в отговор на мълчаливото ѝ желание, докато тя издърпа дрехите му.

Сора не знаеше какво я караше да бърза толкова. Чисто любопитство, може би. Тя се наведе към него и го целуна. Той спря да се движи; никакво докосване, никакъв жест на наслада, никакви признаци на живот. Разтревожена, тя отдели устните си от неговите.

— Добре ли си? Уилям?

Дълбока въздишка бе отговорът, който тя получи.

Никога преди Уилям не бе измъчван по такъв приятен начин. Искаше му се да крещи и да притиска Сора до себе си. Той лежеше без да диша, като скърцаше със зъби и стискаше здраво пейката, като че ли тя щеше да го изхвърли, ако не се държеше. Като не можеше да издържа повече, той каза:

— Сора!

С една отмъстителна усмивка тя се изправи на крака и повдигна полата си.

— Това ли искаш?

— По дяволите, Сора, ела при мен, ако цениш собственото си удоволствие.

Тя не каза нищо. Като сви крака си, тя опря коляното си в стената, а с другия крак стъпи на земята. Искаше да изпита удоволствие и само с едно бързо движение да свърши любовната игра, но повече от всичко ѝ се искаше да го измъчи. Владееща се напълно, тя се отпусна върху него и завъртя ханша си, използвайки краката си за опора. Той започна да диша тежко. Опъна тялото си нагоре към нея, а

тя се раздвижи по-бързо, тъй като възбудата ѝ нарасна. О, на него това му харесваше! Тя се повдигна отново, после се спусна надолу, като движеше непрекъснато ханша си, после отново се надигна.

Ръцете му здраво държаха кръста ѝ, той я притискаше надолу, а после я повдигаше нагоре.

Тя се бореше с него, с тялото и ръцете му; борба, която не бе достатъчна да спре любовната наслада, но го накара да възкликне:

— Спри, ти, малка развратнице.

Ако наистина искаше да я спре, той можеше лесно да го стори, разбира се.

Последвалите думи за неговото търпение към нея, за това как той можел да слуша нейните ругатни, поддържаха техния ритъм, а нарастващото му удоволствие я окуражаваше.

Тя се задъхваше, а от гърлото и излизаха кратки степеная, без самата тя да съзнава това. Накрая чувството избухна вътре в нея. Той харесваше тръпката, която я водеше към безумието от изживяното удоволствие и когато тя достигна до кулминацията, той се изви нагоре и я принуди отново да се отпусне върху него, да усети неговото мощно изригване.

Тя се отпусна изтощена върху него. Уилям повдигна китката ѝ и се усмихна, като видя, че тя отново увисна безжизнено. После я повдигна леко, за да се наместват по-удобно. Отпуснатата след изживяното удоволствие Сора направи това, което ѝ нареждаха ръцете му. С проникателност, която изненада и самата нея, тя изчака, докато я настани на сигурно място под брадичката си и я попита:

— Още ли се сърдиш?

— Да — отговори тя, — но ми липсва твърдост, за да го изразя.

— Ще запомня този приятен начин, по който мога да те покорявам — обеща ѝ той.

Желанието ѝ за борба се беше възстановило и тя започна да се надига, но той постави ръката си на главата ѝ и я принуди да остане на мястото си.

Възмутена, Сора каза:

— Едва ли може да се каже, че имаш много жизнен вид.

— Способностите ми да се възстановявам бързо са забележителни — напомни ѝ той. С леко намръщване тя показа, че не е съгласна с думите му, но той продължи: — Ти ме желаеше и беше

готова за това, което направихме. Нима това да ме дразниш, те възбужда?

Дъхът ѝ пареше врата му.

— Да, разбира се. След като то ти доставя толкова голямо удоволствие, цялото ми тяло копнее да ти даде любовта, която изпитвам към теб.

— Любов? — попита лениво той и разреса косите ѝ с пръсти.

— Любовта, която една покорна съпруга изпитва към своя съпруг.

— Любовта, за която църквата нарежда на съпрузите — кимна с глава той, сякаш разбрал играта ѝ.

— Да — каза несигурно тя. Сора усещаше сдържаността му, която го караше да се стегне като дърво, и си мислеше, че знае причината за това. — Ще бъда една неблагодарна глупачка, ако не съм признателна, че отвърщаш на тази любов.

— Кое те кара да мислиш, че отвърщам на любовта ти?

Тя се засмя тихо.

— Ти си внимателен към мен. Отнасяш се с търпение към моето невежество. С нищо не ми напомняш, че съм бременна за теб, и никога не ме биеш, въпреки че го заслужавам.

— Боже! И ти наричаш това любов?

Той седна на пейката, постави главата ѝ в скута си. Смутена от внезапния му изблик на ярост, тя се опита да стане, но той не ѝ позволи.

Като я притисна до гърдите си, той каза:

— Ти си глупачка, ако мислиш, че това е любов! За толкова незначителна ли се мислиш, че се задоволяваш с такава погрешна версия на любовта?

— Всички се задоволяват с това.

— Всички? Ние можем да имаме повече от това, което всички имат.

Учудена от страстта, която той влагаше в думите си, тя попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ти кажа какво е любовта. Това е да можеш да се изправиш с любимия човек срещу целия свят и да знаеш, че вие двамата заедно можете да го владеете. Това е да се бориш със зъби и нокти за щастието на другия, без да се страхуваш от последиците. Това е да

тръгнеш на война срещу целия свят, когато мирът и щастието царуват в твоя дом.

Като се стремеше да опровергае думите му, тя каза:

— Опитваш се да ми разкажеш за любовта, а говориш за борба, господство и война?

— Аз съм рицар. Как искаш да ти го кажа? — прегърна раменете ѝ той. Тъмнината ги обгърна, така че никой не можеше да го види как се прави на идиот, успокои се той. Измъквайки думите от някое скрито местенце в душата си, той обясни: — Знае се, че Бог е създал Ева от реброто на Адам, а то е предпазвало сърцето му. Знае се, че без това ребро мъжът е уязвим. Знае се, че ти си създадена да бъдеш до мен, а не под краката ми. Знае се, че ние сме едно тяло, един дух.

Разгневена и изплашена от неговото красноречие, Сора скочи от мястото си, оправи полата си и каза:

— Това е смешно. Поетите пеят за тези глупости, но това не е действителността. Очакваш да ти повярвам, че никой мъж не цени признателността?

— Признателност? — той се изправи и тя се почувства хваната в капана на неговите чувства. — Че не те бия? По дяволите, как можеш да бъдеш толкова интелигентна и същевременно толкова глупава? Не благодарност и признателност искам аз от тебе. Искам да бъдеш щастлива с мен.

— Аз съм щастлива.

— С мен? — каза той, като се върна към простия, ясен френски, който използваше всеки ден. — Когато започнахме, ти и аз бяхме равни. Ти беше моята учителка, а аз бях войн. Сега искам да бъда твой баща, да те закрилям и да бъда удовлетворен с благодарността, която изпитваш към мен.

— Не искам баща — каза неуверено тя.

— О, не искаш! Не искаш да имаш един прекрасен баща, какъвто никога не си имала. Но за това аз ти давам моя собствен баща.

С болка и недоумение тя притисна стомаха си с ръка.

— Не знам какво искаш.

Това беше вик на отчаяние и той добави с по-благ тон в гласа си:

— Искам съпруга, Сора. Искам жена, която ме обича; която се гордее с любовта, която изпитвам към нея; която цени достатъчно моите възгледи и знае, че аз не мога да обичам един недостоен васал.

Ана беше моя съпруга, избрана от баща ми, и ние формирахме нашите характери в брака си и бяхме щастливи. Не изменям на Ана, когато казвам, че ти си съпругата, която аз сам си избрах. Няма смисъл да отминаваме неприятните въпроси; ние си допадаме и си подхождаме. Винаги сме си подхождали. Можехме да имаме такава любов, която сияе като светилник и всеки може да я види, но ти се страхуваш.

— Какво имаш предвид, като казваш, че се страхувам?

— Страхуваш се да ми се довериш. Страхуваш се, че аз ще бъда като Тибълд и другите като него и ще ти се присмее. Страхуваш се да погледнеш в душата ми и да видиш що за човек съм. Аз съм отворил душата си към теб, а ти се страхуваш да видиш какво има там.

Думите му удряха точно там, откъдето идваха страховете ѝ.

Той винаги беше изпълвал мислите ѝ, съзнанието ѝ, душата ѝ и за пръв път тя разбра каква страхливка беше. Тя не искаше той да я познава толкова добре, а не искаше и тя да го познава така, сякаш той беше другата ѝ половина. Не можеше да продължава да се гневи, като виждаше неговата скръб. Когато заговори, гласът ѝ бе пълен със сълзи:

— Не ми вярваш за Чарлз — каза тя.

— Не ми изтъкваш логична причина, за да мога да ти повярвам. Не ми предлагаш никой друг, когото да подозирам. За Бога, кажи ми какво си намислила.

— Не мога. Просто не мога — горещи сълзи се стичаха по бузите ѝ.

Той остана мълчалив. После коленичи на земята и като изрече едно проклятие, каза:

— Намерих панталоните си, но не виждам чорапите си.

Сора го чу, че се облича, готов да си отиде от нея и се разрида още по-силно. Тя си спомни как плачеше пред Тибълд навремето, когато той все още можеше да ѝ причини болка. Тя помнеше подигравките и презрението му, помнеше как ѝ казваше: „Не разигравай тези игри пред мен. Няма да спечелиш моята симпатия и съчувствие с подемерчането си“.

Тя натъпка края на полата в устата си, за да заглуши риданията си. Стоеше изправена, самотна и тъжна, докато Уилям се обличаше, за да си тръгне. Укоряваше се, че се беше показала толкова малодушна. Ето, сега той се обличаше, той си отиваше.

Но Уилям се приближи до нея и я обгърна с ръцете си.

— Не плачи, любима. Сърцето ми се къса, като те гледам така натъжена. Моля те, не плачи.

Но вместо да я успокоят, думите му я разстроиха още повече. Да получи внимание и нежност, когато очакваше присмех и презрение; да усети загрижеността, когато заслужаваше да я разтърсят, това беше повече, отколкото можеше да понесе. Риданията ѝ станаха още по-силни и той я притисна до гърдите си и започна да ѝ тананика тихо, като на дете.

Когато бурята утихна, той я погали и каза:

— Хайде да се прибираме. Вече се мръква и става хладно.

— Не! Не! — поклати глава тя и избърса лицето си с края на фустата си. — Искам да остана тук и да размисля.

Той започна да я разубеждава, но тя отново го помоли:

— Моля те, Уилям, има толкова много неща, за които трябва да размисля. Остави ме сама. Само за малко.

Неочаквано той направи това, за което го умоляваше. Остави я сама в тъмната, влажна градина, която повече не беше нейното спасително убежище.

Когато разбра, че той си беше отишъл, Сора извика в празното пространство:

— Искам просто да бъда добра съпруга. Искам само да бъда една обикновена съпруга.

— Була! — извика Сора, като хвърли сухите листа, които бе намачкала в ръката си. Като се ослуша, тя дочу далечното му сумтене. Була търсеше поредната катеричка, която да изплаши и тя му извика строго: — Була, ела тук!

Той изсумтя недоволно, но препусна с всички сили към нея. Тя се дръпна, за да може да спаси лицето си от езика му. После го почеса под муцуната, а той започна да скимти от удоволствие.

— Да, ти си едно добро момче.

Тя хвана каишката и стана от пейката. Пипнешком потърси въжетото, което минаваше от дърво до дърво и ѝ помагаше по пътя.

Не искаше да бъде сама, защото съзнанието ѝ беше отворено за страхове и съжаления, но днес болката, която изпитваше душата ѝ, я беше прогонила от замъка. Трябваше да обещае на Мод, че няма да

скита надалече. Обеща също да взима Була със себе си за по-голяма сигурност. Когато Мод презрително отбеляза, че кучето не бе повече от едно израснало кутре, Сора трябваше да се съгласи с нея. Все пак размерите му обезкуражаваха повечето хора, а неговата необузdana доброжелателност действаше сама по себе си като защита. Мод беше изсумтяла отново, но накрая даде с неохота съгласието си. Тя усещаше някаква заплаха да дебне нейната господарка и предупреди горските пазачи, дървари и лорд Питър да бдят за сигурността на нейното скъпо момиче.

Сора се движеше пипнешком покрай каменната стена, която ограждаше замъка и стигаше до гората. Искаше да отиде в гората, да седне на някоя пейка, да се усамоти и да размисли. Да мисли. И да проклина себе си и своите задръжки и да моли Уилям да се върне.

Уилям бе останал три дни след тяхната нощ в градината. Докато се приготвяше за заминаването, той ѝ посвещаваше част от времето си.

Беше внимателен към нея и я окуражаваше, като хвалеше здравия ѝ разум и сръчните ѝ ръце. Той бе направил всичко, за да заглади пукнатината, която се беше получила между тях. Беше ѝ дал всички шансове да му каже това, което той искаше да чуе.

Тя на няколко пъти бе отваряла устата си, за да му каже, че тя беше негова съпруга, че му даваше всичко от себе си, но все не успяваше да го изрече.

Вътрешната ѝ честност я възпираше да му каже това. Не можеше да отстъпи напълно и съзнавайки това, я болеше.

Защо не можеше? Какво я караше да държи сърцето си затворено? И тя самата не можеше да разбере. Никога не бе предполагала, че е страхливка, никога не бе предполагала, че би се задоволила с по-малко от пълно, всеотдайно сливане с любимия човек. Защо тогава отстъпваше от това, което сърцето ѝ желаше?

Те бяха измамили слугите, бяха измамили всички. В отношенията им един към друг нямаше нищо обезпокоително на пръв поглед, но единствено те двамата можеха да почувстват страшната тишина, която надвисваше над тях, когато разговорът замираше.

И той замина.

Работата в домакинството не можеше да запълни тази празнота. С яростна решимост тя се бе заела да изпълнява всички задължения, които имаше като господарка на замъка. Беше заповядала да почистят

избата. Изгнилите плодове, които бяха останали от миналата година, бяха изхвърлени и се започна истинското чистене. Миналогодишното осолено месо бе сложено най-отпред, за да се използва първо, а каците със саламура чакаха първите студени дни, за да бъдат напълнени с прясно месо. Ябълките, които ставаха за ядене, бяха подредени в дървени сандъци, застлани със слама, а дребните ябълки — смачкани за ябълково вино. Билките бяха окачени на тавана да съхнат.

Но всичко, което вършеше, бе един напразен, безсмислен опит да се разсее и не можеше да я откъсне от натрапчивите ѝ мисли. Сега тя вървеше с Була и търсеше разрешение на болката, която непрекъснато я тормозеше. Дватама продължиха да вървят заедно надолу по пътеката, а свежия хладен въздух ги обгръщаше, като наметало.

Сора искаше да отиде до големия дъб. Не беше далеч. Щеше ѝ се да изследва грапавата му кора с дланта си. Искаше да намери мястото, където Уилям беше издълбал инициалите им. Един ден, по време на медения им месец, те бяха тръгнали по пътеката и като стигнаха дъба, той бе издълбал едно „У“, преплетено със „С“. След като ѝ обясни какво е направил, той взе пръста ѝ и обходи с него контура на буквите. Сега тя искаше да намери знаците, издълбани между тези на другите влюбени, които бяха останали в знак на обич. Като една глупачка, тя искаше да прегърне дървото, което пазеше спомена за тяхното щастие.

За първи път, откакто Уилям бе заминал, тя се беше предала на сантименталността. Целият свят беше несправедлив към нея. Братята ѝ нямаха нужда от нея. Съпругът ѝ беше заминал, а преданата ѝ прислужничка си беше намерила любим. Тя се спъна в един камък и изхлипа гласно. Един клон я шибна по лицето и тя го блъсна настрана. Уви ръката си около повода на Була и го подкара напред.

Була се опитваше да се обърне и да я отдалечи от въжето, което я упътваше, но Сора го увещаваше:

— Не, не момчето ми. Оттук. Почти стигнахме.

Той я дърпаше настойчиво, сякаш искаше да ѝ каже, че трябва да се махнат от въжето и да навлязат в гората, но тя отново хвана въжето.

— Не трябва да се пречи на катеричките да събират лешници, така че трябва да продължим пътя си към големия дъб. Няма да стигнем много скоро, като се имат предвид твоите лудории и моят мързел. Хайде! — тя хвана здраво повода му и го дръпна.

Той тръгна, като упорито скимтеше и се дърпаше встрани от пътя, по който го водеше тя. Неговата сила причини болка в ръката ѝ и тя дръпна рязко поводата му.

— Хайде!

Той изскимтя, като че ли го беше ударила и тя го сгълча:

— Ти, глупаво куче. Ти си едно голямо бебе. Не искаш ли да дойдеш с мен до дървото? Ще бъдем там след минута.

Той тръгна послушно до нея, но след известно време, отново започна да я дърпа настрана. След това внезапно спря и започна да души земята, като се заплете в краката ѝ. Вбесена, Сора го пусна да си върви. Като усети, че е свободен, той не избяга, както тя очакваше, а застана на пътя ѝ и започна да лае.

Неговият лай я озадачи. Не звучеше тревожно, но, изглежда, той не искаше да ѝ позволи да продължи напред.

Като постави свитите си в юмруци ръце на кръста си, тя попита:

— Була, полудял ли си?

Вместо отговор, той я блъсна силно с голямата си глава и сълзите, които заплашваха да потекат, рухнаха от очите ѝ.

— Не мога да се върна сега — спря да си поеме дъх тя и да се поуспокои. — Трябва да бъда сама.

Той отново я бутна силно и тя изпусна въжетото, но после го намери и го стисна здраво с ръката си.

— Не мога да оставя пътеката. Ще се загубя в гората.

Була не я разбираше, но продължаваше да настоява тя да остави въжетото. Кучето я буташе и когато тя не му се подчини, изтича няколко стъпки напред и започна да скимти умоляващо.

— Не мога.

Дори и кучето ѝ я беше изоставило. Отново я завладяха мрачни мисли и тя се разрида от униние и печал. Извърна се и пипнешком тръгна несигурно надолу по пътеката, а когато Була се хвърли в краката ѝ и я препъна още веднъж, тя ядосано извика:

— Махай се! — плесна го тя, като с това едновременно натърти ръката си и нарани чувствата му. — Върви си и ме остави сама! Нямам нужда от теб!

Той скимтеше, като навеждаше и изправяше нетърпеливо главата си, опитвайки се да ѝ попречи да продължи. Накрая седна зад нея по

средата на пътеката и изрази със скимтене недоволството си, докато тя, следвайки въжето, стигна до завоя и там се спря.

Имаше нещо нередно!

Тя се доверяваше на това куче. Дори обърканите ѝ чувства, не можеха да попречат на вярата ѝ в него. Була беше „очите ѝ“ и ако той се опитваше да я спре, то сигурно имаше някаква причина.

Подсмърчайки, тя извади носната кърпа от ръкава си. Като избърса носа си, тя се послуша. Шумовете, които гората издаваше днес, бяха по-тихи, по-приглушени и по-дълбоки. Чувстваше се едно унило затишие. Като влачеше бавно краката си, тя разбра, че стъпва по дебел пласт листа, сякаш никога човешки крак не бе минавал оттук. Странно. Имаше и назъбени камъни, много камъни. Като повдигна ръцете си, тя се завъртя. Дърветата протягаха разперените си клони и я обгръщаха, а вековните им корени бяха разкъсали земята и се подаваха на повърхността.

Тя настръхна и притисна свитата си в юмрук ръка до гърдите си. Пръстите ѝ нервно мачкаха носната кърпа, тя прехапа устни.

Изглежда, се намираще в такава част на гората, където никога преди не беше стъпвала.

Това бе невъзможно!

Освен ако въжетата, които ѝ показваха пътя, не бяха изместени.

— Була — извика неуверено тя.

Кучето излая в отговор.

Като повдигна глава, тя помириша въздуха наоколо; миришеше на мъже, които са прекарвали дълги часове в гората.

Тя се завъртя, сграбчи въжето и побягна обратно към кучето.

— Була!

Тя чуваше лая му, но този лай не бе отправен към нея, бе отправен към някого, когото Була познаваше. Сора започна да тича побързо, препъвайки се в своя ужасяващ страх. Тогава чу тежки стъпки да се приближават към нея. Чу ръмженето на Була, което в началото беше гърлено, а после прерасна във враждебно. Мъжки гласове му извикаха предупредително. Човешки гласове! Закресяха! Була издаваше звуци на отчаяние.

Тя се задъха, като чу шум от тежко тупване, като че ли камък бе ударил някой кух пън.

Мъчителните звуци, които кучето издаваше, секнаха рязко. Тя отново го извика по име, но Була не ѝ отговори.

Паниката започна да я души, когато чу един мъж да казва същите думи, които беше слушала и преди, но сега неговият глас не беше преправен и тя можеше да го познае.

— Не се страхувай, красива лейди. Аз те обичам.

[1] Континента — има предвид Европа — Б.пр. ↑

18.

Уилям беше човек, който се гордееше с логичната си мисъл. Светът щеше да бъде шокиран, ако разбереше, че той не вярваше в магьосници или в дяволи. Беше станал скептик от деня, в който бе пленил един зъл дух. Злият дух се оказа не нещо друго, а един очернен и изплашен мъж, един въглищар, който живееше в гората. Нищо в живота му след това не беше променило твърдото му убеждение, че хората се страхуват от непознатото, без да имат основание за това. Никой, бил той магьосник или фокусник, не беше показал такива способности, които той да не можеше да разбере. Той ги разглеждаше логично и веднага откриваше шарлатанството.

Благодарение на логиката, той реши, че Чарлз беше негодникът, който желаше неговия крах, но все пак в съзнанието му се прокрадаваше леко съмнение. Нещо липсваше в схемата на неговата логика.

Втренчил поглед в крепостта, където живееше Чарлз, Уилям барабанеше с пръсти по седлото на коня. Искаше му се да знае какво да прави. Колкото повече се отдалечаваше от замъка Бърк и от Сора, колкото повече приближаваше крепостта на Чарлз, толкова повече си мислеше, че тя бе права. Бремето на несигурността, която непрекъснато растеше, му тежеше и той яздеше все по-бавно и по-бавно. Пътешествието, което трябваше да му отнеме три дни, продължи цели седем дни, през които той премисляше благоразумието на предположението си. Желаше с цялото си сърце да обърне коня и да се върне при Сора, за да ѝ каже, че тя е права, а той греши. Но може би това се дължеше просто на чувството му за вина пред нея.

Мислеше, че с времето можеше да я научи да го обича така, както той я обичаше. Мислеше, че търпението, което притежаваше, беше достатъчно, за да събори крепостта на нейните задръжки, но за своя изненада откри, че това не стана. Как е могъл да изисква толкова много от нея? Братята ѝ му бяха казали за това, което ѝ беше завещал Тибълд; дълго време се беше подготвял с упорито търпение да я

откъсне от тези нейни фикс идеи. Вместо това той беше открил, че не може да търпи нейната признателност, която тя с готовност му предлагаше.

Признателност. Мисълта за това го влудяваше. Как можеше тя да принизява техния брак, като не предлагаше нищо повече от това, което другите жени даваха? Как можеше да иска по-малко от това, което той желаше да ѝ даде?

Като поклати глава, той отново се вгледа в назъбените каменни стени пред него. Сора се кълнеше, че не беше Чарлз. С присъщата за жените нелогичност, тя смяташе Чарлз за невинен, но не подозираше и никого другиго.

Не можеше да бъде права.

Като добре смазано колело, търкалящо се по добре утъпкан път, той отново премисли всички факти. Чарлз имаше нужда от пари. Чарлз беше безволев и завистлив. Чарлз винаги беше на място и навреме, когато се започнеше атаката. Чарлз... Чарлз беше всичко, което беше логично. И малко вероятно.

По дяволите! Сора му беше повлияла повече, отколкото той си мислеше. Като повдигна ръката си към групата войници, които го придружаваха, той им даде знак да слязат от конете. Оръженосецът му спусна знамето с герба и всички слязоха, за да си починат и да се подготвят за битката, която щеше да започне следващата сутрин.

— Как можа да убиеш кучето ми?

— Не съм го убил аз. Моите хора го убиха. Само го хванах, за да стои мирно, докато го вържат.

— Була те познаваше — в думите ѝ пролича силна мъка. — Знаеше, че си приятел на Уилям. Когато трябваше да те нападне, не го направи, защото помнеше, че господарят му те беше допуснал в къщата си.

— Когато започнах да тичам след теб, той не ми се доверяваше повече. Нахвърли се върху моите хора. Сега увери ли се, че не съм убил кучето. Не мога да го убия и да те заловя в същото време.

— Ти си луд.

Сора седеше на седлото пред Никълъс, а краката ѝ висяха от двете страни на коня. Той я държеше с ръка, като я притегляше назад,

за да се облегне на гърдите му. Тя го ненавиждаше, ненавиждаше допира му. Всеки път, когато той я докосваше, тя потрепваше, но не можеше да направи нищо. Борбата за залавянето ѝ бе бърза и брутална. В гората нямаше никой, който да я спаси, който да ѝ помогне, докато тя се бореше с него. Обезумяла, тя използва ноктите и ножчето си, но те ѝ донесоха само белези по лицето, подута китка и респект към способностите на похитителя ѝ да владее силата си. Всички презираха Никълъс за това, че не владееше рицарските умения, но сега тя изпитваше респект към неговата ловкост и грубост. Тя се страхуваше от него.

— Не съм луд — увери я той. — Аз съм блестящ. Човешкият род не заслужава даже да се докосне до върха на ботушите ми.

— Това е жалко.

— Подло — каза той и тя усети как кимна в знак на съгласие. — Толкова хитро, подло и ужасно, че е трудно да се повярва, че човек може да измисли такова нещо.

— Не се ли срамуваш? — попита отчаяно тя. — Така ли се отплащаш на мъжете, които са те хранили и са се грижили за теб?!

Той се разсмя искрено и леко я целуна по врата.

— Лорд Питър от Бърк е един благочестив стар бърборко. Винаги дрънка празни приказки за рицари и за святост на клетвата.

— Той вярва в тези неща.

— Разбира се, че вярва. Дори повече от това. Той живее с тях. Ето защо бе толкова лесно да го измамя, беше трогателно — усмихна се той. — Уилям не беше толкова лесен — затова се радвам толкова много на успеха си. Уилям се прекланя пред логиката, затова аз планирах всичко много внимателно. Виждаш ли, той не вярва, че аз съм един напълно логичен подлец.

— Ти не си логичен подлец. Защо го направи?

— Тук няма нищо мистериозно — той започна бавно да плъзга ръката си по нейната. — Аз съм четвъртият по ред син в семейството. Знаеше ли това?

— Не, мислех че имаш само един по-голям брат.

— Да, Ланс. Но имаше още двама преди мен и баща ми беше доволен от своя късмет. Три здрави момчета, родени преди мен. Нямаше шанс да го наследя и той беше доволен от това.

Притеснена, Сора настоя той да продължи.

— Той не те ли обичаше?

— Баща ми... — ръката му отпусна поводите, а в гласа му се долавяха неприятни подигравателни нотки. — Баща ми беше човек от типа на Уилям. Голям и жесток. Живееше, за да се бие. Братята ми се държаха като вечно каращи се богове, постоянно препускаха или се упражняваха в мятане на копие във въртяща се мишена. Те не ме разбираха. Не разбираха как мога да увелича имотите ни, като използвам мозъка си. Единствено майка ми ме разбираше.

— Майка ти? Разбирала е теб и братята ти?

— Другите момчета я мамеха. Оставяха я сама в замъка, докато се биеха, а после се връщаха целите в рани и я разболяваха от тревоги. Аз държах ръката ѝ, когато тя плачеше, тъй като те се връщаха вкъщи целите в рани и с изпочупени кости. Тя се разболяваше толкова много, че не можеше да се грижи за тях. Трябваше да ги оставя на грижите на слугинята.

— Тя е оставяла своите болни деца в ръцете на слугинята?

— Мама беше твърде деликатна, за да поеме грижата за едни буйни и непокорни момчета — каза почтително той.

— Хм — отказа се да изрази мнението си Сора.

— Момчетата винаги се извиняваха, но после отново отиваха да се бият. Аз я гледах как плаче, когато братята ми заминаха, за да бъдат възпитани и обучени като рицари, и се заклех никога да не я карам да страда гака. Господи, колко много ги мразех.

Тя усети как мускулите на гърдите му се стегнаха, сякаш искаше да извърши насилие и плахо попита:

— Те биеха ли те?

— О, не. Не. Отнасяха се към мен с презрение, което беше пострашно и от боя — разсмя се той. Смехът му по-скоро приличаше на неприятно ръмжене. — Да ме бият? Не, те се опитваха да ме направят мъж. Опитваха се да ме накарат да се радвам, когато главата ми е счупена. Баща ми казваше, че не разбираше как е могъл да бъде баща на такъв жалък подлизурко. — Конят ги раздруса, докато Никълъс се бореше с юздите. — Той ме изпрати при лорд Питър, за да бъда отгледан и възпитан, тъй като лорд Питър беше най-добрият рицар в цяла Англия — той изпъчи гърди и сниши гласа си, имитирайки баща си: — „Лорд Питър е възпитал най-добрите бойци в целия християнски свят“.

Като възвърна душевното си равновесие, тя възрази:

— Не можеш да кажеш, че лорд Питър и Уилям са били жестоки към теб!

— Не, наистина. Единствената причина, поради която станах рицар, бе доброто отношение и внимание на лорд Питър към мене. Едва ли съм забелязвал някога неговото презрение. Виж, Уилям не беше толкова ловък в умението си да го прикрие.

Тя не отговори, знаеше, че това беше истина. Той изпадна в мрачно настроение и остана мълчалив. Скоро те се изкачиха по сенчестия склон и излязоха на открито. Сора разбра, че приближаваха пътя. Ръцете му започнаха бавно да опипват корема ѝ. Изгубила надежда, неспособна да му се противопостави, тя попита:

— Къде отиваме?

— В замъка Кран. Това е моята най-хубава крепост. Кацнала е високо над морето върху огромни бели скали. В голямата зала проникват ветровете, които духат от океана, но дневната е по-хубава, отколкото в замъка Бърк — той сложи брадясалата си буза близо до нейната, изразявайки някаква пародия на чувства. — Избрах я специално за теб.

„Никога, глупако“, помисли си тя, после се извърна и попита хитро:

— А добре ли е защитена?

Той се подсмихна, после издаде тих, приглушен звук, също като този, с който я беше преследвал в Бърк, и каза:

— Това е една от причините, поради която те обичам. Толкова си прагматична.

Когато я беше повалил на земята, след като я беше хванал в гората, той опря колене в гърба ѝ и изви китките ѝ назад, като ѝ беше казал раздразнено:

„Мога да те взема още сега, но няма да го направя, защото първо искам да те науча да ме обичаш“.

Когато си спомни за това, ѝ се прииска да притисне коленете си до врата на коня, изпитвайки конвулсивен страх, но се боеше да помръдне, за да не привлече вниманието му върху позата, в която седеше.

— Това е глупаво. Ти не можеш да обичаш една сляпа жена. Може да обичаш земите ми, но не и мен — опитваше се да го убеди тя.

— Земите ти наистина са привлекателни, но ти грешиш. Аз те обичам. В началото само те желяех, както желяех всичко, което Уилям притежаваше, но когато те гледах до Уилям, в сърцето ми се пробуди силен копнеж да стана обект на твоето внимание, на твоята любов. Когато видях колко много е влюбен в теб той, страстта, която изпитвах към теб, се превърна в любов.

— Искаш да кажеш, че ме обичаш, защото Уилям ме иска?

— Не — поправи я той. — Обичам те, защото Уилям те обича. Той се е посветил на теб. Живее единствено за теб.

— В действителност той не ме обича — неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи на отчаяние, като си спомни сдържаната му любезност, която показва към нея, преди да замине.

— О, обича те. Всички признаци за това са налице, а аз мога да ги разпозная — каза напевно Никълъс. — Знаеш ли, той обичаше също и предишната си жена, но мисля, че теб обича повече.

— Какво имаш предвид? — чувстваше, че се задушаваше. Знаеше, че не трябва да насърчава този разговор, но не можеше да устои на любопитството си.

— Той беше щастлив с Ана. Беше доволен. С теб той не се чувства доволен, защото винаги мисли и се тревожи за теб. Той е щастлив, когато и ти си щастлива. Винаги търси начин да ти достави удоволствие. Искане му се да убие всеки мъж, който те погледне. Той те обича безумно, като че ли си някое вкусно ястие, предназначено само за него.

Тя искаше да му повярва, но се страхуваше.

— О, хайде, Никълъс! — засмя се тя неуверено.

Той злобно добави:

Той ще тръгне подир теб. Кръвта ѝ замръзна.

— Той не е в Бърк и няма да разбере, че съм изчезнала.

— Знам. Видях го да препуска като луд към замъка на Чарлз. Дебна ви от последната пълна луна.

— От последната пълна луна — гласът ѝ не звучеше изненадано.

— След сватбата. Трябваше да отида в Кран, за да се приготвя за пристигането ти и да дам нарежданията си на слугите. После се върнах и се скрих в гората, но ти все не идваше. Ти беше тази, която чаках.

— Толкова ли съм важна?

— Моя прекрасна лейди, ти си в центъра на целия ми план! С твоето пленяване, аз си осигурих теб, а чрез теб и Уилям.

— Той замина, казвам ти, и никога няма да разбере къде съм.

— Ще разбере. Ще разбере много скоро, ако вече не го е разбрал. Знаем го със сигурност.

Почувствал се като пълен идиот, Уилям стоеше под стените на замъка на Чарлз и ревеше с цяло гърло.

— Не можете да се предадете, чумата да ви тръшне! Това е обсада!

Чарлз се наведе през една от просеките в назъбената стена и извика:

— Ти победи, каква разлика може да има, по дяволите? Даже не знам защо ме обсаждаш!

— Шегуваш се!

— Шегувам се! Стоя тук гол-голеничък и треперя от студ, а в леглото ми лежи незадоволена една красива девойка, и ти ми казваш, че се шегувам. Ти си луд! — каза осъдително Чарлз.

— Не съм луд — отрече Уилям.

— Луд си, щом продължаваш да стоиш навън, когато подвижният мост е на твое разположение, а в камината ми гори силен огън. Но твоя воля, постъпи както искаш — отдръпна се Чарлз и извика през рамо: — Много ми е студено, за да споря с теб.

Уилям пристъпваше от крак на крак. Неговите войници бяха очаквали пукването на зората, за да започнат атаката, а нощта беше студена. Вече беше започнало да се застудява и те чакаха с нетърпение да изгрее слънцето.

Сега въоръжените мъже стояха с ръце на кръста или се подпираха на дърветата и наблюдаваха дъха си, който се издигаше във вид на пара в студения въздух. Те не поглеждаха към Уилям, който стоеше настрана бесен, нито пък към замъка, където подвижният мост се спускаше бавно надолу.

Уилям скришом поглеждаше към подканващата го порта и после към хората си. „Капан ли беше това? Мили Боже!“ — мърмореше той. Като оправи колана и освободи сабята си, той тръгна към моста.

Опитващи се да разберат намеренията му, половината от неговите войници го последва по петите, а другата половина остана навън, готова да нападне при нужда. Групата мъже, които влязоха през портата и се озоваха в замъка, се оглеждаха наоколо с бдителен поглед. Разпасаните войници от крепостта ги гледаха с отвращение, като се прозяваха и трецереха от студ. Бяха толкова неподготвени, че Уилям го обзе ужас.

— Мили Боже — каза той на Чанинг. — Нима моят баща не е научил Чарлз на нищо? Той ще бъде напълно унищожен при една обсада.

— Може би той не мисли, че съществува нещо, за което си заслужава да се бие — предположи въоръженият мъж.

Уилям шибна с камшика си и хвърли гневен поглед наоколо, а Чанинг сви рамене. Отиде до вратата на замъка и надникна вътре. Нищо. Никакви скрити войници, никакъв врящ катран, който да бъде използван против него. Той изтегли сабята си и се качи по стълбите, които водеха към голямата зала. Нищо. Само слуги, които сновяха напред-назад и мирис на току-що опечен хляб, който се носеше от плетените кошове, поставени върху бюфетите. Той застана в края на стаята, долепил гръб към стената, за да се предпази. Чувстваше се глупаво, а неговите хора му подражаваха. По гримасите на лицата им той разбираше, че те се чувстваха дори по-глупаво от него самия. Като се изправи, той още веднъж възкликна:

— Мили Боже!

Този път Чарлз го чу и като бутна настрана паравана, който криеше леглото му, отговори.

— Не знам какво си намислил, Уилям, но си пълен кретен, ако мислиш, че можеш да измъкнеш нещо от мен.

Той натъпка ризата в панталона си, докато говореше, а Уилям видя едно много хубаво слугинче да наднича към него изпод завивките на леглото.

— Не съм дошъл да взема земите ти — възрази Уилям. — Не съм толкова подъл. Дошъл съм да те убия.

Чарлз се спря, ръцете му още държаха ризата. Той се втренчи в Уилям, сякаш последният беше полудял.

— Да ме убиеш! Баща ти знае ли за това?

— Да — Уилям се препъна в болката, която се четеше в очите на Чарлз. — Виждаш ли, ти имаш логична причина да се опиташ да ме убиеш.

— Света Богородице и вси светии — Чарлз се приближи към пейката до масата и се отпусна тежко върху нея, с гръб към Уилям. Като постави ръце на коленете си, той изумен поклати глава, невярващ на ушите си. — Какво, за Бога, те кара да мислиш, че ще се опитам да те убия?

— Имаш нужда от пари — обясни просто Уилям.

— Пари?

— Е, аз не мога да проумея защо някой ще се опитва да ме убие, ако не иска моите земи и моята...

— Може би — прекъсна го Чарлз, като се изправи на крака и се обърна към Уилям. — Може би, защото ти си просто един надут пуяк, който заслужава един хубав бой! Промених намерението си. Взимай хората си и се махай от залата! Ще се бием. Ти, тъпако! Ти, глупако, ти, побъркан...

Уилям протегна ръце и изкрещя, като гласът му надвика рева на Чарлз:

— Ти ме убеди.

— Убедих те? По дяволите! Махай се от моя замък, ти, подозрителен, страхлив блюдолизец!

— Чарлз, имам нужда от помощта ти!

Чарлз спря. Тирадата му увисна във въздуха и той изгледа с недоверие приятеля си.

— През целия си живот ти никога не си имал необходимост от моята помощ.

— Сега имам нужда от нея. Някой заплашва жена ми и мен.

— Мисля, че ти взе мерки, като уби Артър.

Уилям трепна.

— Как разбра, че съм убил Артър?

— Всеки знае, че ти си го убил. Помисли малко, глупако! По време на сватбата ти никой не го спомена открито пред теб, но нима това означава, че не клюкарстваха зад гърба ти? Не. Всички разбраха, че ти си убил Артър, когато разкри, че той е бил човекът, който те е ослепил.

— Мили Боже — каза безизразно Уилям. — Никога не съм мислил за това.

— Подозирах това — каза Чарлз, но без предишната острога. — Добре, доведи хората си вътре и ще поговорим по-спокойно.

— Да, имам нужда от това. Имам голяма нужда от това.

— Уилям каза, че ти никога не би убил Хоиза.

Вятърът, който духаше откъм океана, сега се усещаше съвсем ясно. Той си играеше с няколко кичура коса които бяха излезли от плитката ѝ и я караше да трепери от студ. Докато яздеха, към тях се присъединяваха все повече и повече от хората на Никълъс. Те се движеха в редица един след друг зад тях. Сора се чувстваше обкръжена с непознати мъже. Вече не можеше да се владее, усещаше, че изпада в паника.

— Каза, че, след като Хоиза вече е твоя собственост, ти ще я защитаваш и ще се грижиш за нея.

— Трябваше да я убия. Тя застрашаваше живота ти. В гласа му се долавяше такава заплаха, че дъхът ѝ секна от силната болка, която прониза сърцето ѝ.

— Ако ме искаш само защото Уилям ме иска — каза предпазливо тя, — ако ме обичаш само защото Уилям ме обича, то ще ме обичаш ли, ако Уилям умре?

Той остана мълчалив, изненадан от думите ѝ. После каза замислено:

— Не съм мислил за това. Уилям присъства толкова отдавна в живота ми, че не мога да си представя времето, когато вече няма да го има. Ще те обичам ли още?

Дълго време те яздиха мълчаливо. Сора едва се сдържаше да не скочи от коня в отчаянието си. Когато той заговори, в гласа му се долавяше приглушена страст:

— Знаеш ли, мисля, че ще те обичам. Наистина вярвам, че ще те обичам — ръката му стисна кръста ѝ и той сложи една влажна, противна целувка на врата ѝ.

Искаше ѝ се да не бе задавала този въпрос. Какъв ли свестен отговор можеше да получи? Дали щеше да я убие, или щеше да я задържи при себе си? Изборът между смъртта и живота, подчинен на

него, изглеждаше еднакво тежък и угнетяващ. Тежък и угнетяващ. Тя се разсмя дрезгаво. Думите бяха слаби, за да изрази това, което чувстваше.

Устните му пълзяха нагоре към бузата ѝ, наливайки масло в огъня на любопитството, което я бе завладяло, и тя не можа да се въздържи да не го попита:

— Какво се случи с двамата ти по-големи братя?

— Те умряха, докато живеях в Бърк. Нямах пръст в тази работа, уверявам те. Баща ми също умря — в гласа на Никълъс се долавяше задоволство. — Така че, когато се върнах вкъщи, бе останал само по-големият ми брат, който се явяваше наследник по права линия. Ланс беше толкова благороден, също като Уилям. И толкова наивен, точно колкото лорд Питър. Беше толкова лесно да го убиеш.

— Ти си убил собствения си брат? — тя подозираше това, но въпреки всичко го попита ужасена. — Как?

— Никаква недодялана ѝ груба борба — засмя се той, безкрайно доволен от себе си. После добави прозаично: — Отрових го.

— Свети Уилфред!

— Той викаше Свети Уилфред. Викаше всички светии, преди да умре. Знаеш ли, неговите конвулсии го правеха да прилича на кукла на конци — говореше, сякаш анализираше случилото се, и тя усети как гърлото ѝ се стегна. — Трябваша му три дни, преди да умре. Три дни! Бях напълно отчаян и изнервен от чакането. Страхувах се, че ще се оправи и ще ми отнеме правото на единствен наследник, за което бях работил толкова усилено.

— Моля те...

Възмутена, тя се олюля на седлото, но той изтълкува погрешно нейната болка.

— О, не се тревожи. Той умря без друга помощ от моя страна. Но следващия път аз му дадох по-голяма доза от отровните билки. Напердаших хубаво вещицата, която ми ги беше дала, и тя вече си знаеше работата.

Зашеметена, тя разбра, че беше безсмислено да моли за живота на Уилям. Един човек, който говореше за убийството на собствената си плът и кръв с такова нехайно задоволство, едва ли можеше да бъде трогнат от думи за милост и благородство. Тя повече не се страхуваше от това, което щеше да се случи с нея, не се ужасяваше, че щеше да

бъде изнасилена; тези страхове бяхаа преодолени от убеждението, че тя трябваше да спаси Уилям от този сатана. За първи път през това ужасно пътуване тя започна да крои планове за спасяването на Уилям.

— Който и да е бил, той е убил Хоиза — напомни му той.

— Тогава това не може да бъде Никълъс — избърса брадата си с кърпата Чарлз. — Той не би унищожил нищо, което може да му донесе някаква пара.

— Това казвам и аз — съгласи се Уилям. — Но тогава кой остава?

— Ти?

— Какво?

— Някой е убил тази повлекана. Сора е логичният избор — засмя се Чарлз. — Послушай ме. Бил съм заедно с теб твърде дълго време.

Уилям удари с юмрук по масата.

— Сора не я е убила.

— Не е. Ако Сора се беше опитала да убие тази едра, тежка слугиня, то вратът ѝ щеше да бъде счупен. И още, тя беше заплашила Сора, а в отговор и Сора я беше заплашила. Затова не мога да се въздържа и да не заподозра теб.

— Никога през живота си не съм убивал жена — каза безчувствено Уилям. Чарлз не каза нищо. Само гледаше с твърд поглед своя приятел, а Уилям сви рамене. — Да, ако ми се приискаше някога да убия някоя жена, то това със сигурност щеше да бъде Хоиза. Спомняш ли си как допълзваше в леглото ми и се опитваше да ме изкуси?

— Докато накрая Ана я хвана и оттогава тази вещица бягаше от теб като от чумав.

Двамата се засмяха едновременно, но след миг се върнаха към сериозния си разговор.

Чарлз обясни:

— Ана тежеше поне с десет килограма повече от Хоиза. Лейди Сора не е достатъчно голяма и силна, за да може да я изплаши, затова мислех, че ти...

— Не. Който и да я е убил, то той е нашият зъл демон — каза Уилям и се вгледа в Чарлз. — Не може да е Реймънд.

Чарлз изсумтя.

— Бракът ти е замаял главата. Реймънд те обича.

Като чу това, което искаше да чуе, Уилям въздъхна облекчено, но след миг се изправи вцепенен от ужас.

— А той обича и твоята съпруга. По дяволите, мисля, че половината от мъжете, които присъстваха на твоята сватба, са влюбени в жена ти. Реймънд мислеше постоянно за нея, аз също въздишах но нея, а ти дори не си го забелязал. Но цялото внимание на лейди Сора бе насочено към теб. Дори Никълъс я желаше, а ти знаеш какво изпитва той към жените — Чарлз изпи втората си халба бира. — Тези глупави стихове, тези злонамерени намеци, които той разпространяваше наоколо, погледите, които й хвърляше със зачервените си очи — също като дявол, който е видял ангел, слязъл от небето.

Уилям се втренчи в чашата си, сякаш някъде дълбоко в себе си беше намерил отговор на загадката.

— Трябва да е някой, който присъстваше на сватбата, някой, който познава много добре замъка Бърк.

— Който и да е бил, той е дебнал Сора, плашил я е и е шепнал думи за любов. Дори е влязъл в градината през онази малка вратичка, помниш ли я? И се е осмелил да я докосне!

Чарлз изръмжа от възмущение.

— Това ми намирисва на Никълъс. Винаги е обичал да дебне наоколо и да плаши хората, които не могат да му го върнат.

— Не знаех това.

Чарлз сви рамене и продължи:

— Ти си с четири години по-голям от нас. Беше вече оръженосец, когато ние станяхме пажове, а когато станяхме оръженосци, ти вече беше рицар. Когато се връщаше вкъщи, ти беше обект на нашето преклонение, героят, когото боготворяхме. Господи, ние се мъчехме да се домогнем до теб. Особено Никълъс. Той пазеше добре прикрита своята продажност, защото искаше да ти се хареса.

Страхът се прокрадна в душата на Уилям, страхът, който той досега не допускаше до себе си, за да не пречи на логичното му мислене.

— Какво правеше още?

— Обичайните малки жестокости, присъщи за момчетата. Обичаше да стяга въже около врата на кучето си и да го гледа как отваря уста, за да поеме глътка живителен въздух. „Случайно“ поваляше на земята оръженосците с копието си и се любеше само с жени, които нямаха желание за това, или с момичета.

Уилям потрепера пред прага на откритието.

— Но той не е убил Хоиза.

— Не — изплакна ръцете си Чарлз в купичката с вода и кимна с глава на оръженосеца си да я изнесе. — Трябва да е луд, ако е убил тази слугиня.

— Това е! — изправи се Уилям и изрева: — Това е! Това е погрешният ход в моята логика. В лудостта няма логика, а Никълъс е луд. Напълно побъркан! Хайде! — плесна ръката на Чарлз той и прескочи пейката. — Трябва да вървим. Ако все още не е хванал Сора, то сигурно скоро ще го стори.

19.

— Аз го боготворях — каза с нежен глас Никълъс. — Знаеше ли това?

— Кого?

Сора седеше свита и трепереше пред огъня, който гореше в залата на замъка Кран.

— Уилям. Аз обожавах земята, но която той стъпваше.

— Какво промени отношението ти към него?

— Нищо — той пристъпи по-близо до огъня, а тя се отдръпна настрана, като загърна полата около глезените си. — Никога не съм променял отношението си към него, откакто разбрах, че мога да бъда Уилям.

— Да бъдеш Уилям? — попита глуповато Сора.

— Да. Не виждаш ли? Това е хубавото в цялата работа. След като го убия, аз ще бъда син на лорд Питър.

Поразена и объркана, тя изтърси:

— А какво ще кажеш за Кимбол?

— Кимбол? — повтори разсеяно той.

— Кимбол, синът на Уилям. Наследникът на всички земи на лорд Питър.

— О, Кимбол — каза безгрижно той, — ще се наложи да го убия.

Сора затвори очи. Изпитваше силна мъка и се молеше на Бога да я напътства какво да прави.

— Не искаш ли да бъдеш... Уилям... за Кимбол?

— Да бъда баща? Не. Децата създават прекалено много грижи. Ще трябва да умре. Аз ще бъда главният му оплаквач, какъвто щеше да бъде Уилям. Това прави ли те щастлива?

Искрено казано, той ѝ предлагаше благодатен живот, а това беше по-лошо, отколкото това, което беше направил преди. Представата му за добра постъпка, беше убийството на момчета. Самообладанието се изплъзна от властта ѝ. Тя чуваше как кръвта бие в ушите ѝ. Той беше въплъщение на злото и ѝ се прииска да го върне обратно в дома му, при

дявола. Тя се изправи; искаше да издере очите му, искаше да го накара да страда.

Шум от тичащи по стълбите крака я накара да се спре. Като изправи главата си, тя се послуша внимателно. Шляпането на обувките и учестеното дишане ѝ напомниха за някого и когато задъханият пратеник заговори, нейната ярост постепенно премина в ужас.

— Казах на лорд Уилям, че тя е при вас, милорд.

— Проклет мошеник! — избухна Сора. — Брони, какво правиш тук?

— О, миледи, надявах се, че няма да ме познаете — дотътри се той до нея. По шума от стъпките му тя разбра, че беше по-злочест, отколкото когато го беше оставила в замъка на Артър. — Лорд Никълъс стана мой господар, след като лорд Артър умря, и аз правя това, което той ми нареди.

— Как си могъл?

— Това не ми харесваше — увери я той. — Опитах се да кажа на лорд Никълъс да не го прави, но не знам по каква причина, никой не искаше да ме чуе.

— Вече чух твърде много от теб — каза студено Никълъс. — Не си дошъл тук да приказваш с моята съпруга, а да докладваш...

— Вашата съпруга? Мисля, че казахте, че тя е съпруга на лорд Уилям.

— Глупак!

Сора потрепери, когато чу остро изплющяване на един шамар и стона на Брони.

— Гледай си своята работа, както вече ти казах! Кажи сега, какво отговори лорд Уилям?

— Не видях точно лорд Уилям — Брони се отдръпна назад и Сора предположи, че той избегна друг удар. — Не беше възможно! Намерих замъка на лорд Уилям точно както ми казахте и похлопах на портата, но ми отвърнаха, че цялата войска се подготвя да тръгне на поход. Аз попитах за къде се стягат и те ми отговориха, че отиват да спасяват лейди Сора. Попитах ги кой я е отвлякъл. Казаха ми, че е лорд Никълъс, и аз им казах, че е точно така.

Сора потисна смеха си. Тя разбра, че скоро ще изпадне в истерия, но въпреки че се опитваше, тя не успя да прогони усмивката си.

Очевидният страх на Брони ѝ дойде твърде много. Тя започна да се смее нервно и продължи, докато накрая и Никълъс се разсмя.

— Отлично, Брони! — похвали той слугата си. — Значи лорд Уилям знае къде е тя.

— Това е всичко, милорд — каза пламенно Брони. — Лорд Уилям сам ще дойде тук.

— Какво!? — смехът на Сора секна. Тя се отпусна на пейката и стисна ръба ѝ с вкочанените си пръсти. — Ще дойде сам?

— Да. Аз влязох в замъка, за да похапна. Слугата, който работеше в кухнята, изглежда, ме хареса.

— Почивал си? — изръмжа Никълъс.

— Човек не може да тича толкова много, без да се нуждае от малко почивка, милорд.

— О, разбира се, че не може!

Сарказмът на Никълъс остана незабелязан за Брони и той въздъхна с облекчение.

— Да. Знаех, че ще се съгласите с мене. Докато стоях там, го чух да говори. По-скоро да спори.

— Лорд Уилям? — попита Никълъс, като барабанеше с върха на пръстите си.

— Да, лорд Уилям! Кой друг? Те обядваха и аз го чух. Разправяше на приятеля си, че това подло животно, което е отвлякло неговата лейди, никога няма да допусне една армия да се доближи до крепостта му, но сигурно ще му позволи да влезе, ако отиде сам. Лорд Уилям, искам да кажа.

— Подло животно, а? Ще видим кой е животно. Може ли едно животно да хване в капан легендарния лорд Уилям? Може ли едно животно да планира такава операция? Кой друг, освен лорд Никълъс от Уолхем, може да постави Уилям от Миравил на колене?

— Все още не си го поставил на колене — изръмжа Сора, тъй като Никълъс сложи ръце на раменете ѝ и я стисна, като ѝ остави белези. Беше сигурна в това.

— Какво ще прави Чарлз, докато Уилям язди към замъка ми съвсем сам? — попита подигравателно той.

— О, той отива при лорд Питър.

— Отива при лорд Питър? — каза замислено Никълъс. — Интересно. Кога стана това?

— Вчера. Тичах на връщане като бързия вятър.

— За това те бива — каза Никълъс. — Кога тръгват?

— Лорд Уилям е готов да тръгне веднага, но Чарлз има нужда от помощ, за да организира хората си и да се приготви за война. Казаха, че ще тръгнат днес на разсъмване.

— Чу ли всичко това, любов моя? Късметът е на моя страна — погали той раменете ѝ.

— Лорд Питър никога няма да те признае — каза неочаквано тя. — Ти каза, че той прикривал презрението, което изпитва към теб.

— Той ще бъде съсипан, като разбере за смъртта на сина си — Отдалечи се той от нея, а после се върна. — Време е да си лягаме.

— Разбира се, че ще бъде съсипан, но се съмнявам, че ще загуби разсъдъка си. Не мислиш ли, че ще заподозре теб, когато се появиш с отвлечената съпруга на Уилям?

— Правилно — размисли той и после реши: — Просто трябва да те държа затворена тук до смъртта на лорд Питър. Ела — хвана я той за китката. — Нека да използваме леглото в дневната стая. Толкова време съм мечтал за теб.

Неочакваният начин, по който той отне свободата ѝ, провокира нейната смелост, а огромното му желание я докара до отчаяние.

— А какво ще кажеш за майка си? — Сора отправи като стрела въпроса си към него. — Какво си помисли тя за теб, когато уби брат си?

Той спря да я тегли и тя усети как една тръпка премина през тялото му.

— Майка ми беше светица.

— Тя не обичаше ли брат ти? Или е била една чудовищна майка, която не е обичала всичките си синове?

Като я завъртя така, че да застане с лице към него, той хвана раменете ѝ и я разтърси.

— Тя ни обичаше всичките! Тя ни обичаше безумно, душата си даваше за нас. Ние бяхме нейните цветя, нейните малки съкровища.

Болката от натъртеното тяло и унижението от положението, в което се намираше, я накараха да продължи гози разговор.

— Какво ти каза тя, когато го уби?

— Не искаше да я напускам, но те ме принудиха.

— Тя плака ли, когато ти замина?

Той отмина въпроса ѝ.

— Баща ми взе другите момчета рано от нея, но мен тя успя да задържи, докато станах на осем години. Казваше, че никога няма да ми позволи да си отида, и аз се заклех да остана при нея завинаги.

— Тя плака ли, когато ти замина? — повтори въпроса си тя.

— Моето наследство дойде твърде късно за нея. Беше умряла.

— Тя плака, нали? Тя плака, защото ти я предаде, точно като братята си.

— Не съм я предал

Той говореше през стиснатите си зъби. Гласът му беше глух, но горчивината, която личеше в него, я накара да потрепери. След миг се овладя и се изправи.

— Бедната ти майка. Да чака тук съвсем сама и да живее само със спомените си. Да чака завръщането на своя най-малък син. Да чака, вечно да чака. Докато ти живееш в друг дом, учиш се, за да станеш рицар, шегуващ се с другите младежи и замяташ полите на жените.

— Не съм се забавлявал. Това беше работа, през цялото време само работа. Аз се трудох, за да стана рицар, трудох се, за да науча Артър да ме следва като куче. И не замях полите на жените, освен ако...

— Освен ако?

— Освен ако ми оказваха съпротива и се бореха с мен. Тогава го правех.

— Не си искал да се забавляваш, докато майка ти е страдала, изоставена и съвсем сама.

— Точно така — тя усети усмивката в гласа му. — Ти разбираш. Знаех, че ще разбереш.

— Разбирам, че ме лъжеш — подразни го с презрението си тя. — Разбирам, че ти си изпитвал удоволствие да дресиращ Артър, за да те следва с лекомислена преданост. Разбирам, че си изпитвал удоволствие, като си го наблюдавал да крои глупавите си планове за Уилям. Разбирам, че ти е доставяло удоволствие, като си се борил с всички онези жени, причинявайки им болка, за да ги накараш да правят това, което ти си искал.

— Как си могла да разбереш всичко това?

— Защото постъпваш така и с мен. Ти изпитваш удоволствие да се налагаш над безпомощните същества. Ти ме държиш и ме гледаш как се гърча, като нощна пеперуда, уловена от ръцете на безгрижно момче. Какво щеше да си помисли майка ти за теб, ако знаеше всичко това? Цялото това удоволствие, което изпитваш, като се гавриш с беззащитните хора. На това ли те е учила тя?

— Моята майка беше светица!

— Не. Не е вярно. Нищо чудно, че баща ти те е откъснал от нейните грижи. Тя е била зла, вероломна жена, която не е могла да понесе факта, че синовете ѝ си отиват.

Като отровна змия той се стрелна и сграбчи гърлото ѝ. Ужасена, Сора хвана китките му, но ръцете му я стискаха яростно. Тя риташе с крака, но не можеше да го достигне, тъй като ръцете му бяха твърде дълги и я държах на разстояние. Той я стисна силно и силата ѝ секна мигновено. Въздухът, който беше поела, изду гърдите ѝ, тъй като не можеше да излезе. Обезумяла, тя заби нокти в китката му. Той я подмяташе като парцалена кукла, после се наведе над нея. Думите на Уилям изплуваха от едно ъгълче на съзнанието ѝ: „Направи това, което противникът ти най-малко очаква от теб“.

Коленете ѝ се огънаха и Сора се свлече на пода. Ръцете му за миг изпуснаха гърлото ѝ и тя успя да си поеме дълбоко въздух, преди той отново да я сграбчи, но този път движението му беше обмислено и отмерено, като на човек, готов да изпълни свято задължение, и то с голямо удоволствие.

Той мълчеше, а Сора не можеше да говори. Знаеше, че умира. Чу остро бръмчене да изпълва въздуха. Нима пърхането на ангелските крила звучи като бръмченето на комарите?

Никълъс я пусна от смъртоносната си хватка и тя падна на пода. Когато пулсът в слепоочията ѝ отслабна, тя си помисли, че може би той си играе с нея, очакващ само да помръдне, за да я убие. После бръмченето стана по-силно и премина в думи. Тя чу:

— Не можете да го направите, милорд. Тя е благородничка. Не можете да убиете една лейди.

— Ти, глупав изрод — каза Никълъс, като че ли правеше откритие. — Мога да правя всичко, каквото пожелаея.

— Лорд Уилям идва тук заради нея. Той ще иска да я види.

В гласа на Брони личеше несигурност и терзание, задето си позволяваше да спори с по-високопоставен от него, но същевременно се страхуваше да спре.

— Уилям ще дойде сам. Ще му позволя да види трупа ѝ и после...

— О, не — каза учуден Брони. — Никой не е в състояние да удържи лорд Уилям, ако види, че тя е мъртва. Никой не би се осмелил да направи такова нещо. — После несигурно добави: — Дори ако успеете да го убиете, не бих искал тези два призрака да бродят из замъка.

Никълъс се движеше напред-назад с малки, бързи крачки. Дишаше тежко. Застана до Сора и с върха на ботуша си я обърна по гръб.

— Вдигни я! — заповяда той. — Нека видим колко е умна и интелигентна, когато я загложди гладът, а студът и влагата в тъмницата проникнат до костите ѝ.

— Не можете да я хвърлите в тази дупка — възпротиви се Брони. — Тя е дама от благороден произход.

— Тя е една опърничава жена и ще получи това, което заслужава. Вдигни я — гневът на Никълъс се засили — или аз ще я вдигна.

Сора умоляващо повдигна ръка към Брони и той се приближи до нея.

— Съжалявам, миледи, толкова много съжалявам. Аз не съм ви докосвал, с пръст не съм ви докосвал, да знаете — големите му ръце хванаха раменете ѝ и тя изстена от болка. — Много извинявайте, миледи — отново промълви той, а тя с жест го накара да ѝ помогне.

Много предпазливо той я обгърна с ръце, за да я повдигне.

— Върви след мене — изрева Никълъс.

Брони я вдигна с едно бързо движение.

— Съжалявам — мъкнаше той, докато я носеше на ръце и следваше Никълъс. Те заслизаха надолу по едно тайно стълбище, което водеше към подземията на замъка, и той отново започна да ѝ се извинява. — Съжалявам, много съжалявам. Аз не съм ви докосвал, с пръст не съм ви пипнал, да знаете.

Сора не се интересуваше от думите му. Единственото, което желаше, бе да запази силите си за последния сблъсък с Никълъс. Но все пак бе доволна от топлината и поддръжката, които получаваше от

Брони. Тя се надяваше, че гласът ѝ щеше да въздейства; гласът ѝ трябваше да му въздейства. Единственото ѝ оръжие в тази неравна война, бе нейният мозък; а той, изглежда, работеше бавно, бе зашеметен от болката и шока.

Миризмата на вино, пропито в дървените бъчви, на билки, на месо, престояло твърде дълго в каците, я лъхна, докато вървяха през склада за провизии. Тук те щяха да намерят една врата-капан, вградена в пода, каквато всеки замък притежаваше. Врата, която водеше право надолу към страданието и смъртта.

Тя трябваше да говори, трябваше да му каже нещо.

— Никълъс — мрачно каза тя.

Но Никълъс не отговори. Може би не я беше чул; може би вече не ѝ обръщаше внимание.

— Никълъс — опита отново тя. Този път гласът ѝ беше по-силен, но болката ясно личеше в него. — Искам да ми обещаеш нещо.

Спряха. И тримата. Тя чу скърцане на метална дръжка и на отдавна несмазвани панти. После вратата се повдигна и застоялият въздух ги връхлетя. Той носеше мирис на влага и ужас, на плесен и страдание.

Сора отстъпи назад. Доволен от реакцията ѝ, Никълъс каза:

— Мога да ти обещаая, че жива ще те погребя в гроба.

— Тъмно ли е долу? — сарказъм оцветяваше думите ѝ и той изруга. Тя смело настоя: — Искам да ми обещаеш, че няма да пускаш Уилям долу при мен — гърлото я болеше и тя постави ръка върху него. Силите трябваше да ѝ стигнат, за да може да каже и последното си изречение. — Аз го мразя. Ще го убия, ако го пуснеш при мен!

— Какво пак си намислила?

— Нищо. Ние се сбихме. Ние се сбихме, преди да заминем. Не си ли спомняш моите сълзи в гората?

— Когато те хванах? Да, ти плачеше.

— Плаках, докато изтекат очите ми.

Никълъс каза с презрение:

— Той те обожава.

— Уилям иска повече, отколкото аз мога да му дам. Той иска да обещаая, че ще му се отдам безрезервно и изцяло. Той иска душата ми, мислите ми, чувствата ми. Иска напълно да зависи от него във всяко едно отношение. Познаваш Уилям. Знаеш какво очаква той.

Горчивината, която пролича в гласа ѝ, го изненада.

— Да — каза той, без да сваля погледа си от нея.

— Моля те, не го пускай долу при мене. Не мога да понасям неговите изисквания, а той се кълне...

— Искан да те накара да отстъпиш? — попита гневно Никълъс и тя чу как той търка ръце по кожените си панталони за езда. — Много добре. Много, много добре. Сваля въжето, Брони, и я остави да върви.

Брони започна да плаче от ужас:

— Милорд, моля ви, лорд Никълъс. Тя е лейди.

— Плъховете долу могат да изтръгнат и майчиното ѝ мляко. Накарай я да върви!

— Като я постави на крака, на доста голямо разстояние от зейналата дупка, Брони хвана въжето. Тя го чуваше как връзва краищата му за гредата, а Никълъс бърбореше:

— Милият Брони се безпокои, че си била лейди, но в действителност ти се ползваш с привилегии в моя дом. Повечето затворници хвърляме направо долу. Ако имат късмет и времето е влажно, то подът е покрит с кал, но понякога подът е сух, а през зимата обикновено е заледен. Лежат там долу със счупени кости и стенат в предсмъртна агония, докато накрая умрат.

Като се опитваше да не слуша приказките му, тя се облегна върху бъчвата с вино, но подигравателният му глас изпълваше пространството и тя не можеше да не го чува. Той продължаваше да говори:

— Сега, лейди Сора, ти ще получиш едно въже, което стига почти до дъното на дупката, а Брони ще го завърже на възел, за да го придържа. Внимавай да не стъпиш върху нечия гниеща плът или оглозгани кости. Не сме я почиствали от дълго време.

Тя се смрази от ужас. Ледени тръпки започнаха да лазят по гърба ѝ. Той се разсмя.

— За тебе няма да бъде толкова лошо — приближи се до нея Никълъс и сложи ръцете си на кръста ѝ. Като я привлече към себе си, той изпита удоволствие от тръпката, която отново я разтърси. — Освен ако не предпочетеш да отидеш в леглото ми?

Тя затвори очите си и въздъхна.

— Труден избор — гласът ѝ пресипна и тя се изкашля, — но все пак избирам плъховете пред змиите.

Той я отблъсна от себе си и тя залитна. Кракът ѝ се намираше на ръба на дупката. Сора се олюля напред и Брони извика, после политна, но той я хвана. Увисна в ръцете му, встрани от вратата, която водеше към тъмницата. Тя благодари гласно на Бога за неговата намеса.

Преди да успее да благодари на Брони, Никълъс заповяда:

— Брони, не ме е грижа как ще го направиш, но искам да я пуснеш в тази дупка, да затвориш вратата и да я оставиш. Да я оставиш! — Той пристъпи към нея и тя се сви. — Остави я там долу, докато към нея се присъедини и съпругът ѝ, и двамата умрат заедно и се пренесат в небитието на вечната си любов.

— Ти обеща, че няма да го пуснеш долу! — извика тя.

— Не съм ти обещавал нищо. Нищо! — избухна той. После прекоси склада и започна да се изкачва по стълбата, като ги остави сами.

Веднага щом заглъхна шумът от стъпките му, Брони каза страхливо:

— Миледи, ще ви скрия някъде.

— Не! — тя го хвана за раменете и го обърна към себе си. — Не, не искам да ти се случи нещо лошо. Той ще те убие.

Тя почувства, че Брони потрепера, но все пак той опроверга думите ѝ и каза:

— По-добре мен, отколкото вас. Бих могъл да избягам и да живея в гората.

— И ще бъдеш обесен за браконьерство. Не, Брони, благодаря ти. Трябва да сляза долу.

Но тя не помръдна и той попита:

— Сигурна ли сте? — в гласа му се долавяше облекчение.

— Трябва да слизам долу — повтори тя.

— Брони! — ревът на Никълъс изгърмя по стълбите.

— По-добре е да сляза долу, преди да ти се е случила някоя беда.

Тя все още се колебаеше и той повдигна ръката ѝ и я постави върху възела на въжето.

— Виждаш ли? Вързал съм го здраво.

— Да — опипа въжето тя, докато намери импровизираното стъпало, а после опипа и другото. Лицето ѝ се разведри. — Но това е съвсем като истинска стълба.

— Да, миледи. Искате ли да ви помогна?

— Да, добре ще направиш.

— Тогава, поставете крака си тук... да..., а другия крак — долу. Добре.

Той нерешително я докосна, но страховете ѝ бяха изчезнали, тъй като вече бе взела решение. Постави крака си върху едното въжено стъпало, а след това и върху другото. Като си пое дълбоко въздух, тя продължи надолу, но не можа да намери следващото стъпало.

— Това стъпало е малко по-надолу, миледи — каза Брони, като се наведе над дупката. — Виждам го.

Като протегна крака си, тя намери следващото стъпало. Плъзгайки ръцете си, тя се придвижи бавно надолу. Вече беше изцяло в тъмната дупка и като повдигна глава, попита:

— Всички стъпала ли са така отдалечени едно от друго?

— Направени са за мъже, миледи — каза с извинителен тон Брони.

Нямаше какво друго да каже. Скоро тя започна по-леко да намира стъпалата и заслиза неуверено надолу. Колкото по-надолу слизаше в дупката, толкова по-силно се люлееше въжето. Зъбите ѝ тракаха от ужас. Усети паяжини да докосват лицето ѝ. Ръцете ѝ здраво стискаха въжето. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху всяка следваща стъпка. Никълъс би помислил, че това е едно подходящо мъчение. Слизането нямаше край. Тя искаше само по-скоро да стъпи на здравия под на своя затвор. Накрая протегна крака си, но не можа да докосне нищо. Под крака ѝ нямаше нищо. Никълъс не я беше излъгал; въжето беше прекалено късо. Беше увиснала във въздуха, като се държеше единствено за тънкото въже.

— Брони — гласът ѝ трепереше от ужас. — Брони, мога ли да скоча?

— Не знам, миледи — извика той. — Толкова е тъмно, че нищо не мога да видя.

Ръцете ѝ нервно трепереха. Тя се люлееше, увиснала на въжето, и се придвижваше бавно надолу като гъсеница.

После промуши коленете си в стъпалото и обви въжето около краката си. Като проклинаше полите си, започна бавно да спуска ръцете си надолу, докато стигна края на въжето. Като си пое дълбоко въздух, тя освободи краката си и тялото ѝ увисна, клатушкайки се в студената бездна.

20.

Стори й се, че виси там с дни, с месеци, докато остаря, докато ръцете й започнаха да треперят от преумора и напрежение. После се пусна. Падна. Падна на краката си. От удара глезените й изтръпнаха; твърдата земя беше много по-близо, отколкото тя беше очаквала. Седеше там в праха, разтриваше краката си, смееше се и плачеше.

Брони я чу и започна да крещи:

— Миледи, миледи, добре ли сте?

Като дойде на себе си, тя извика:

— Добре съм. Брони, не можеш ли да осветиш с факлата и да разгледаш, за да ми кажеш къде са телата?

— Телата? — гласът му прозвуча слисано, но после каза с облекчение: — Не, не е толкова ужасно, колкото той ви описваше, миледи.

— Изненадана съм — промърмори тя.

— Това е главният му замък и той не държи никакви затворници тук, а ако държеше, със сигурност нямаше да им позволи да умрат просто ей така. Щеше да ги измъчва, докато умрат.

Развеселена от краткото описание на характера на Никълъс, тя попита:

— Искаш да кажеш, че няма никакви тела на умрели хора?

— Не. Но със сигурност има плъхове и е много студено. Искам да вземете моето палто — той хвърли палтото, което падна върху главата й. — Хванахте ли го?

— Да. Благодаря. Има ли повече... — тя не успя да довърши, тъй като един глух рев отекна в дупката и Сора трепна. Дори на дъното на тъмницата, тя позна гневния глас на Никълъс. — Побързай да отидеш при него, Брони. Сега, като знам, че няма никакви трупове, с изключение на тези плъхове, се чувствам добре.

— Ох, миледи... не ми харесва, че трябва да ви оставя там. Една благородничка като вас да бъде хвърлена в тъмница!

— Шт — махна с ръце нагоре тя, въпреки че той не можеше да я види. — Не искам Никълъс да промени решението си.

— Да, да — тя го чу да повдига вратата. — Сигурна ли сте, че сте добре?

— Добре съм.

Отворът над нея почти се закри, когато той надникна отново.

— Миледи?

— Върви, Брони! — каза твърдо тя и той се подчини. Хлопването на вратата над нея прозвуча безвъзвратно и окончателно. Палтото, което стискаше в ръцете си, бе запазило топлината на Брони и тя се чувстваше успокоена, че не е напълно сама.

Като обгърна коленете си с ръце, тя склони главата си на тях и се отдаде на размисъл. Не я тревожеше фактът, че беше затворена в мрачното подземие. Нима щеше да е по-различно за нея, ако имаше светлина? Това пространство с нищо не беше по-различно от което и да е друго. Докато не откриеше размерите на една стая, тя се чувстваше обърквана и смутена.

Таванът, както тя знаеше, беше висок колкото небето, но тя имаше чувството, че ако се изправи, ще удари главата си. Подът като че ли беше наклонен. Миризмата на плесен я задушаваше и тя дишаше тежко. Зарови пръсти в праха и понечи да го стисне в юмрук.

Как можа да стигне дотук?

Едва вчера тя беше одобрила поправката на сламените покриви на къщите в селото, принадлежащо към замъка Бърк. Беше яздила с управителя на имението, когато той искаше отчет за жътвата от арендаторите на земите им. Беше диктувала цифрите на брат Седрик, докато той ги записваше. Може би лорд Питър я беше натоварил с отговорността за есенния баланс, за да отвлече мислите ѝ от Уилям. Той беше казал, че ще се радва да ѝ повери тази работа и тя му беше повярвала.

Всяка вечер той се прибираще от лов, целият покрит с кал, но развеселен, тъй като мъкнеше по някой елен или глиган, чието месо трябваше да бъде осолено и прибрано за зимата. Сора разбираше, че тази изява не беше предназначена за нея. Всичко това беше за Мод, която стоеше до Сора и гледаше развълнувано кървавите бутове, които той хвърляше в краката им. Любовта между господаря и слугинята беше разцъфнала и сега гореше със стабилен пламък, който грееше с

постоянна топлина, и само от време на време лумваше от извадения наяве гняв. Питър и Мод бяха изцяло погълнати един от друг и Сора изпитваше завист, като в същото време се чувстваше изоставена и засрамена.

Беше останала без постоянните грижи от страна на Мод, Питър не ѝ засвидетелстваше повече от едно разсеяно внимание, момчетата бяха заети със задълженията, които имаха, за да станат добри войни, а Уилям беше заминал.

Единствено Була бдеше над нея, поставяйки голямата си глава в скута ѝ, когато тя седеше, или се мотаеше в краката ѝ, когато беше права. Слугите се шегуваха с неговата преданост. Те бързаха да свършат с лятната работа, преди да е хванал първият студ.

Мислите ѝ се насочиха към необикновеното поведение на Була в гората. „Глупачка, каза си тя. Глупаво, глупаво момиче. Потопена в собствената си мъка, ти не разбра какво се опитваше да ти каже кучето.“ Ако беше обърнала внимание на кучето, сега щеше да си бъде у дома, в замъка Бърк. Щеше да стои до огъня, а не да стиска това палто, по което скачаха бълхи.

У дома, усмихваща се на Мод и Питър; у дома, очакваща завръщането на Уилям.

У дома, с надеждата, че Була ще подскочи и ще я дари с верността и обичта си. Тя щеше да му се скара, че върви в краката ѝ, а той щеше да рита с лапа от удоволствие.

Ако беше обърнала внимание на кучето, то щеше да е живо и сега нямаше да го ядат червеите в гората. Искаше ѝ се да плаче за него, но сълзите ѝ не идваха. Вината ѝ бе твърде голяма, а болката — твърде прясна. Нейната дилема се нуждаеше от аргументи, а не от емоции. Веднъж вече беше предала Була; нямаше намерение да го предава отново, като се провали и не успее да избяга и да отмъсти за неговата смърт.

Тя неспокойно поклати главата си. Никълъс искаше да сломи волята ѝ. Искаше тя да умре тук долу, уплашена и молеца да я пусне на свобода. Но тя не му беше дала нищо от това, което той искаше.

Подземието не беше потънало във вода; нямаше кал, а само прах, който минаваше през пръстите ѝ. Варовик, вероятно, тъй като замъкът се намираше високо над океана, а тази област на Англия беше известна

със своите бели варовикови скали. Дори и да хвърлеха Уилям направо долу, той със сигурност нямаше да се нарани.

Тя молеше Бога Никълъс да разреши на Уилям да слезе долу по възжената стълба. Молеше Бога Никълъс да изпрати Уилям при нея долу, по какъвто иска начин, но само да бъде при нея.

Поне щеше да знае, че не е мъртъв. Даже да се наранеше при падането, то той щеше да бъде същият Уилям, достатъчно силен, за да победи всичките си врагове.

В онзи ужасен миг, когато Никълъс беше започнал да я души и тя си беше помислила, че животът ѝ секва, бе разбрала, че Уилям можеше да я спаси. Тя знаеше, че заедно с Уилям можеха да унищожат този демон.

Само ако Никълъс налапаше въдицата и пуснеше Уилям при нея. Да го моли да не пуска Уилям при нея, беше посредствена измислица, но това беше най-доброто, което можеше да измисли в състоянието, в което се намираше. Беше се оплакала, че Уилям иска твърде много от нея, а в този аргумент се съдържаха достатъчно истина, за да може Никълъс да ѝ повярва. Само дано да си вярваше, че беше в такава неуязвима позиция, че да се осмели да ги събере заедно.

Никълъс беше достатъчно страшен. Тя се присмя на себе си. Как буксуваше около истината. Никълъс беше луд. Всичко в него говореше за това. Как можеше да бъде толкова несъобразителна? Изглеждаше така, сякаш в съзнанието му живееха двама души, и двамата дяволски умни. Детето в него търсеше любов, а родителят закриляше детето.

Но беше ли достатъчно луд, за да събере заедно Уилям и Сора? Може би. Достатъчно луд ли беше, за да ги убие и двамата и да се надява, че ще се измъкне безнаказано от цялата тази работа? Нямаше съмнение. Това беше, което я плашеше, което я докарваше до отчаяние. За да избягат от този капан, те трябваше да обединят усилията си и да станат толкова могъщи, колкото бурите, които профучаваха над морето. Докато стоеше на пода на своя затвор, една лишена от логика надежда напъни в душата ѝ.

Беше открила в себе си голямо желание да живее, да успее, да намери разрешение на проблема, който се беше изправил пред нея и Уилям. Когато Уилям пристигнеше, той щеше да се държи спокойно, убедително и решително. Щеше да знае точно какво да направят и те щяха да го направят. Но той нямаше да намери тук една трепереща,

съсипана жена, която чака само някой мъж да я спаси. Той щеше да намери Сора, своята тиха, спокойна, трезвомислеща съпруга.

Какво трябваше да направи най-напред? Да изследва наоколо. Да открие нещо. Да намери някакъв начин да направи стълба. Да се подготви, за да може да помогне на Уилям и да предизвика възхищението му от нейните способности.

Като кимна с глава, тя се изправи и изтупа праха от полата си.

Вратата горе се отвори с трясък и с някаква тържественост. Тя се разбуди от дрямката си и осъзна, че Уилям беше пристигнал. От шума горе тя разбра, че Никълъс го беше хванал и се радваше, че ще ги заключи заедно. Благодарна, тя затвори очите си, но бързо ги отвори, като чу думите на Уилям:

— Няма да сляза долу.

Свита на кълбо на земята, където беше прекарала нощта, с подвита под краката пола, за да я топли, тя издърпа жакета на Брони по-близо до себе си. Мощният глас на Уилям съдържаше някаква сила, която тя не можеше да разбере. Като изправи глава, тя се заслуша внимателно, опитвайки се да я определи.

— Няма да слезеш ли? — подигра се Никълъс. — Много добре. Ще оставим жена ти съвсем сама там долу.

— Сора е долу? Защо, ти, мръсен...

— Тя се чувства сигурна долу — възрази Никълъс, изпълнен с доволство. — Сигурна, далече от противния мъж, който ѝ предлага сърцето си.

— Кой? О, ти — гласът на Уилям показваше явната му незаинтересованост от неразбраното лomotене на Никълъс. След като изслуша оплакванията на лудия мъж, Уилям каза: — Е, приятелю, не си очаквал тя да изпитва желание към теб, след като е имала мен, нали?

Като червей, който яде вътрешността на някоя хубава ябълка, Никълъс изпълзя и каза с насмешка:

— Тя не е много щастлива и с теб, приятелю. Помоли ме специално да те държа далече от нея. Да, това те изненадва, нали? Това, че твоята прекомерна добрина не е привлекателна за всеки и не всяка жена иска да дели себе си, тялото си и душата си с теб.

— Ти, негоднико!

— О, аз знам, че бракът ти загнива. Жена ти ми го каза, след като я видях да плаче.

Сора чу как Уилям понечи да се хвърли към Никълъс, а после чу и кресливия смях на Никълъс.

— Забравяш, че си вързан, Уилям. Ти си пленник. Ти дойде сам в замъка ми, въоръжен единствено с гордостта си. Бори се колкото си искаш, но няма да можеш да се освободиш от въжетото.

— Защо плачеше тя?

— Плачеше в гората. От очите ѝ се лееха потоци сълзи. Какво можех да направя? Взех я под крилото си и я доведох тук. За да я пазя.

Сора можеше да си представи самодоволната усмивка на Никълъс.

Дълго време Уилям не каза нищо, а после избухна:

— Щом моята съпруга не иска да отида при нея в затвора, щом предпочита да има плъхове за компания, тогава аз не искам да слизам долу.

Тя знаеше, че той беше схванал нейния „номер“. Разбра го по подправения му глас; личеше толкова ясно, че тя се тревожеше Никълъс да не го забележи. Но повече я безпокоеше нотката на боязън, която се долавяше в тона му. Какво не беше в ред с Уилям?

— Ти не искаш да слезеш долу. Тя не те иска при себе си — каза Никълъс. — Какво повече мога да искам? И какво повече можете да искате вие, освен възможността да изгладите вашите съпружески проблеми, преди да умрете.

— Тя вероятно не е там долу — започна да шикалкави Уилям, като тътреше краката си към вратата на подземиеето, влачейки със себе си мъжете, които го държаха. — Не е казала нито дума — запъна се Уилям, като се боричкаше с мъжете, които го държаха.

Сора се изправи и отиде право под отвора.

— Никълъс, ти ми обеща — извика тя.

Никълъс се разсмя, а Уилям изрева:

— Спуснете ме!

Чу се едно думкане, последвано от скърцане на врата. Сора се отдръпна точно навреме, тъй като в следващия миг Уилям падна като ранен орел в краката ѝ. Дишаше тежко и тя коленичи до него.

— Добре ли си? Уилям? Отговори ми!

Тя го опипа и дръпна въжето, с което бяха вързани китките му.

— Един момент... жено — той пое дълбоко въздух, примесен с прах, и се закашля като човек, който страда от болни дробове.

— Ще оживее ли?

— Ножът ми за храна — каза тихо Уилям.

Ръцете ѝ намериха колана му и отвориха ножницата.

— Той ти е позволил да го задържиш? — попита тя.

— Мисли, че това не е оръжие. Той ме подценява.

— Жив ли е? — попита високо Никълъс.

— Да. Жив съм — извика Уилям, като освободи ръцете си и започна да разтрива китките си. — И да знаеш, че не изпитвам никаква благодарност за това към теб или към оръженосците ти.

— Добре. Без значение, тъй като противното би било един задоволителен отговор. Все пак не би ми харесало да се лиша от привилегията да те убия лично.

Вратата започна да се затваря със скърцане и Уилям се подпря с голямо усилие на лакътя си.

— Почакай, Никълъс! — усилието, което положи, за да извика, причини нов пристъп на кашлица.

— Чакай, Никълъс — извика послушно тя и се спря, тъй като не беше сигурна какво искаше Уилям. Но знаеше какво тя иска. — Гладна съм. Вече цяла нощ съм тук, без да съм хапнала троха хляб.

Никълъс им отговори с ласкав глас:

— Ще изпратя долу личната си прислуга, специално за тебе, миледи.

Уилям беше възвърнал равномерното си дишане и извика:

— Пусни една факла, за да мога да видя Сора. Искам да видя какво си й направил.

— Нищо — наведе се над дупката Никълъс. — Едва я докоснах.

Тя постави ръка на нежното си гърло и направи гримаса.

— Скоро ще дойда за вас — увери ги Никълъс. — Когато бъдете напълно сломени.

Той се дръпна и вратата отново изскърца.

Сора извика:

— Жадна съм! Не можеш да ни умориш от глад, знаеш това — вратата се затвори с трясък и тя извика към тавана: — Въпреки че не знам защо да не можеш.

Като коленичи до Уилям, тя потърси с пръсти тялото му и откри, че той трепери.

— Уилям, ти си се ударил — затаи дъх тя, а после повтори по-силно: — Ти си се ударил.

— Не — гласът му прозвуча уплашено и той продължи да трепери.

— Уилям? — дланите ѝ галеха раменете му. — Уилям?

— Добре съм — каза той, но тя не му повярва.

— Сега не е време да бъдеш безумно смел. Ако ти... — тя не успя да довърши, тъй като той я хвана за лактите и я притегли към себе си, а тя го обгърна с ръце. Той зарови глава в скута ѝ и се обви около нея. — Уилям?

От дълбините на душата му излезе един вик на ужас:

— Тъмно е.

Тя не знаеше какво да каже; тя не го разбираше, само галеше косата му с ръка.

— Тъмно е — каза отново той. — Не мога да виждам.

Тогавя тя разбра. Само човек, който е бил лишен от зрението си месеци наред и след това си го е възвърнал, можеше да разбере ужаса, който изпитваше Уилям. Той се тресеше вцепенено и се притискаше в скута ѝ. Паниката я разтърси и тя попита:

— Можеше ли да виждаш, след като те хвърлиха тук?

— Да — кимна той с глава.

— Какво можа да видиш?

— Светлината, която идваше отгоре, докато вратата беше отворена.

— Друго?

— Злобното лице на Никълъс, кйгато надничаше към нас.

— Сам ли беше той?

— Беше заобиколен от слуги и продажници — преглътна той.

— Смяташ ли, че този негодник ще победи?

— Сора — каза отчаяно той, без да обръща внимание на нейната молба да бъде силен. — Аз не мога да виждам.

Тя разтриваше с бавни кръгообразни движения гърба му и се чудеше какво да му каже. Разбираше го; чувстваше една празнота, както никой друг не можеше да я почувства. Тя беше хваната в капана на силата и могъществото на Тибълд, а после беше избавена от него,

благодарение на молбата за помощ на лорд Питър. Сега свободата ѝ беше застрашена от безумния замисъл на един мъж. Малко оставаше да бъде удушена за това, че му се противопостави. С цялото си сърце и душа тя разбираше агонията, която Уилям изживяваше.

Освен това тя познаваше тъмнината. Знаеше какво чувство изпитва човек, когато няма понятие за мястото, което го заобикаля, за чудовищата, които го дебнат от нощния мрак. Знаеше колко щастлив беше Уилям, че можеше да вижда отново, че можеше да използва зрението си, за да изпълнява своите задължения като рицар и феодален владетел. Можеше само да гадае колко свещи беше запалил, когато зрението му се беше възвърнало и колко подаръци беше раздал на бедните от благодарност.

Сега той лежеше като дете в скута ѝ, замръзнал и притихнал.

— Уилям, разсъждавай логично — каза тя, като използва неговата магическа дума. — Знаеш, че не си сляп!

— Знам това. Разбирам го с мозъка си, но като отворя очи, не мога да видя нищо, колкото и да се напругам и вирам — той изправи главата си и като я завъртя няколко пъти, отново я зарови в скута ѝ. — Сърцето ми бие лудо, ръцете ми са потни, защото се страхувам. Никълъс знае как да ме изтезава, нали? — попита той. — Това копеле знае какво би ме измъчило.

— Не — отрече бързо тя. — Никълъс няма никаква представа как това би ти въздействало. Той би се постарал повече, ако знаеше. Дори аз нямах представа, че ще се почувстваш по този начин. Никога не съм мислила, че ще стане така. Съжалявам.

Той се засмя, по-скоро това бе едно полуистерично свистене, излязло от гърлото му.

— Един мъж, който се страхува от тъмното. Господи, какъв глупак съм.

— Не. Не говори така. Ти си мъж, изправил се срещу предизвикателствата, които биха унищожили един обикновен мъж. Ти се отнасяш към тях като с планина, която трябва да бъде преодоляна. Ти винаги се справяш с тежките положения и излизаш победител от тях.

Той се сгуши по-близо до нея. Лицето му се притисна до нейното, като продължаваше да трепери от ужас.

Затворът ги покри с тишина. Единствено се чуваше свистенето на вятъра, който проникваше през пукнатините. Бяха сами, толкова сами, колкото не са били от дните преди сватбата им. Сора се чудеше дали щеше да има смелостта да сподели това, което щеше да го успокои. Като пое дълбоко въздух, тя каза:

— Знаеш ли какъв беше животът ми, преди да дойда в замъка Бърк?

Тя замълча, но той не отговори нищо. Не знаеше дали я слуша. За миг тя се замисли дали ще може да го избави от страховете му. Решимостта ѝ бързо се възвърна; тя трябваше да опита. Искаше да го утеши, но първо трябваше да говори за времето, когато все още не живееше при него.

— Никога не съм ти разказвала за живота си с моя пастрок, нали? — тя не изчака отговора му, а продължи с равен тон: — Когато погледна назад в годините, прекарани в Пертрейд, преобладаващият ми спомен е усещането за студ. Изглежда, че там винаги е студено. Живеех под заплахата, че ще остана една стара, ненужна и досадна леля, която се спотайва и дебне в сенките.

— Братята ти нямаше да се съгласят — прошепна той все още заровил глава в скута ѝ и тя се отпусна. Той я слушаше.

— Откъде можеха да знаят братята ми? Те не живееха с омразата и недоверието, които съпътстваха моя живот. Това деформира моя характер. Презрението ме оформи — станах една различна Сора. Тибълд победи.

Той поклати глава в знак на несъгласие и потърка лицето си в нея.

Тя въздъхна скръбно.

— Казвам ти, Уилям, там където изблиците на насилие не могат да успеят, бавната злонамереност побеждава. После дойде баща ти и ми предостави възможността да избягам от всичко това. И аз я грабнах — ръката ѝ се движеше бавно, като описваше кръгове по гърба му и го разтриваше по раменете, за да премахне напрежението му. С мек глас, като на майка, която приспива своето бебе, тя каза:

— Щом пристигнах в твоя дом, веднага се стоплих. Огънят гореше буйно в камината, слугите бяха по-добри, работата беше като слънчев лъч в летен ден.

— Слънчев лъч? — обърна глава към лицето ѝ той. — Не това казваше по онова време. Казваше, че мириша и че съм мързелив. Беше изпълнена със състрадание към мене.

Ръката ѝ дърпаше косите му.

— Такъв беше, но имаше омайващ глас. Ласкав, богат и...

— Мръсен? — нотка на развеселеност се прокрадна в тона му и той се отпусна. Едната му ръка ѝ подражаваше, като разтриваше нейния гръб.

— Такъв беше. И твърдоглав инат. Харесвах предизвикателството ти, харесвах начина, по който ме караше да се чувствам, начина, по който ме посрещна. Не можех да повярвам, че ти се отнасяше към една стара жена, като че ли тя беше младо, жизнено момиче, но ти го правеше. Чудех се... Чудех се как ли щеше да се държиш с мен, ако знаеше истината, и го разбрах. Спомняш ли си банята?

Уилям изсумтя, но тя помисли, че той се усмихва. Тя прокара ръката си по бузата му, за да провери дали има трапчинки.

— Отсега нататък аз поемам ръководството. Аз имам цел. Искам те.

— Защо ме искаш? Държа се детински.

— Не толкова много, колкото повечето мъже. — Ръката му се плъзна надолу по гърба ѝ и я оципа отзад. Тя подскочи и се разсмя, като си помисли, че не трябваше да казва това. После сниши гласа си и каза: — Ти ме накара да погледна в себе си, а на мен това не ми харесваше. Накара ме да видя каква страхливка съм. Страхувах се да те обичам, да те обичам истински, защото...

— Защото тези, които си обичала, са пораснали, напуснали са и са те оставили да се грижиш сама за себе си — отдръпна се той и седна, застанал с лице към нея в мрака. Коленете му докосваха нейните, а тялото му излъчваше топлина. Той нежно погали лицето ѝ.

Като изправи раменете си, тя отговори сковано:

— Щях да кажа, че това беше Тибълд и неговата жестокост.

— Така си мислех и аз. В края на краищата да живееш с един мъж, който те презира и който ти желае само злото, трябва да остави някакви белези в душата ти. Но ти си толкова издръжлива и жилава жена; жена с достойнство, която знае стойността си, така че Тибълд е

успял да ти нанесе съвсем малка вреда. Но след като дойде в моя дом, всички тези следи, които той бе нанесъл на самочувствието и увереността ти, бяха заличени бързо. — С тих, примамлив глас той попита: — Сигурна ли си, че можеш да бъдеш обичана?

— Какво искаш да кажеш? — Тя чу неприятелски нотки в гласа си и се прокле за това, но не можеше да ги върне обратно.

— Не мисля, че някога те е било грижа за Тибълд или за това, което той мисли. Знаеш ли, аз обвинявам Мод за сегашните ни трудности.

Възмутена, тя отвърна:

— Какво говориш? Тя нямаше търпение да се омъжа. Толкова е щастлива.

— Да. Щастлива е, че пиленцето ѝ се е подредило добре и тя може да продължава спокойно романа си с баща ми.

— Но това е добре за нея! За първи път от години, тя не се върти около мен, не се тревожи за мен и не търси заговори срещу мен!

Той не каза нищо и тя продължи:

— Аз не завиждам на... — думите заседнаха в гърлото ѝ. Съвсем скоро тя си беше признала, че завиждаше на Мод и лорд Питър. Сведе глава и промърмори: — Аз съм една дребнава малка кучка!

— Не, не си — прегърна я той. — Ти намери верния път. Искам само да те убедя да ми се доверяваш. Аз ти се доверявам. И плача в скута ти.

— Ти го превъзмогна, нали? — попита тя.

Той се стресна.

— Да, изглежда, съм го превъзмогнал.

— Това е добре — изправи се тя, — защото аз намерих начин да избягаме, но се нуждаем от помощта ти, за да го осъществя.

Прозаичното ѝ изказване го учуди.

— Почакай една минута! — той се пресегна и като я привлече в скута си, я залюля. — Ти си магьосница. Дойдох при теб треперещ от страх и след малко ти направи така, че аз започнах да церя твоите болки.

— Сърдиш ли ми се?

Той се разсмя и я притисна в прегръдката си.

— Не.

— Уилям, защо дойде сам?

— Защо не дойдох с цяла армия ли?

— Да — тя отпусна главата си на гърдите му, в очакване да чуе отговора.

— Трябва да се научиш да ми имаш доверие, скъпа. Ако бях пристигнал с една армия, Никълъс щеше да те довлече до назъбените стени и да заплаши, че ще те хвърли, ако предприема нещо срещу него. Затова беше по-добре да дойда сам, обезоръжен, единствено с ножа си за хранене, мушнат в колана ми, и да им позволя да ме хванат без бой.

— Съвсем без никакъв бой?

Той сви рамене.

— Само малко. Никълъс щеше да стане подозрителен, ако ме хванеше прекалено лесно. Той вярва, че аз съм толкова отчаяно влюбен в теб, че съм тръгнал, без да подготвя план за действие.

— Глупав човек — промърмори тя.

— Не е толкова глупав — поправи я той. — Аз наистина съм отчаяно влюбен в теб. Знаех, че първо трябва да те отдалеча от неговите лапи, преди да започна да мачкам глави.

Тя се стресна от неговата зловеца решимост.

— Един ден ще те накарам да ми се довериш. Един ден ще трябва да довършим този разговор, който днес само започнахме.

Гласът ѝ беше толкова тих, че той се наведе, за да може да я чуе.

— Знам, Уилям. Те убиха Була.

— Какво?

Той настръхна и тя си помисли, че не трябваше да му казва това.

— Те ме заловиха в гората, където имах неблагоприятното да отида, за да се поразходя.

За да плачеш, както каза Никълъс.

— Истина е. Не можех да издържам повече тревогите за теб, за нас. И така, аз отидох там, където знаех, че не трябваше да ходя, а Була плати с живота си за моята безразсъдна постъпка — гласът ѝ трепереше от чувство за вина.

— Була даде живота си за теб заради търпението, с което се отнасяше към него, заради нежната привързаност към него, заради твоята доброта. Ти скърбиш за Була, но си помисли колко по-мъчно щеше да му бъде на него за теб.

Мъката ѝ беше прекалено голяма, за да я изрази със сълзи.

— Ти ме успокой, Уилям, така както никой не може да го стори.

— Миличката ми — целуна я той по косата, след което се изправи и повдигна и нея на крака. — Къде е този път, по който можем да избягаме оттук?

Като взе ръката му, тя го поведе в тъмнината.

— Аз изследвах помещението и открих няколко неща. Мисля, че хората, които са строили замъка, са се възползвали от естествената пещера, която са решили да използват за тъмница, вместо да копаят друга в твърдата скала. Помещението не е голямо и се усеща влагата, но поне не е кално.

— Близо е до океана — съгласи се той. — Усещам соления вкус на въздуха дори и тук, в тази дупка.

— Как няма да усещаш? — усмихна се тя. — Помещението е стояло затворено дълго време. Стените трябва да са покрити с мъх, но не са. Въздухът трябва да е ужасен, но мирише само на застояло. В действителност, ако стоиш неподвижно и слушаш внимателно, можеш да чуеш вятъра, който духа от океана.

Той я дръпна, за да я накара да спре и застана неподвижен като пън.

— Света Богородице! Ти си права! Естествената пещера трябва да има излаз към морето.

— Да.

Ликуващ, той стисна ръката ѝ и я разлюля напред-назад.

— Така, а сега как да излезем оттук?

— Тук таванът става нисък — уведоми го тя. — Наведи се! Тук има тунел.

Той се пресегна и докосна стената. Беше малко влажна, но както беше казала Сора, нямаше никакъв мъх. След като отдръпна ръката си, той разтърка пръстите си и каза:

— Да, това са варовикови скали.

— Ох, изтръпвам от ужас — заяви тя, а гласът ѝ внезапно прозвуча далеч под него.

Той се дръпна, но не достатъчно бързо. Челото му се удари в ръба на стената. Ударът прозвуча като тътен наоколо и той откри, че съчувствието на Сора към него беше изчезнало.

— Казах ти, да се наведеш! — тонът ѝ беше раздражителен и той си спомни за лейди Сора и нейните строги критики.

— Ловкостта ми се изгуби — извини се той, като застана на колене и пропъзля в тунела. Почти мигновено почувства свежия полъх на бриза, съвсем лек, но истински. — Мили Боже! — чувстваше, че го залива вълна от възбуда. — Ще можем да излезем оттук!

— Тази пещера е много малка. Ето тук има нова чупка — гласът ѝ звучеше глухо и напрегнато. — Мога да мина като лазя на колене, но не знам за теб.

Той изсумтя, тъй като вече намираще пространството прекалено тясно, но мирисът на море го окуражи и като легна но корем, запъзля през праха с надеждата скалите над него да се окажат здрави. Придвижваше се като бебе при собственото си раждане — избутваше напред през тесния проход първо едното си рамо, а след това и другото, и така полека напредваше към целта, към свободата. После внезапно тунелът се разшири, така че можеше да седне и да вижда!

— Светлина! — изкрещя той.

Викът му отекна, удари се в стените и от тавана се изсипа някакъв белезникав прашец. Радостна Сора отвърна:

— Да. Знаех, че изходът е тук, наблизко, тъй като все по-силно чувствах полъха на вятъра върху лицето си.

Той се вгледа в прекрасната светлина, която се прокрадваше през сводестия отвор на пещерата. Успяха, измъкнаха се, вече го знаеше със сигурност.

— Уилям? — докосна рамото му тя, а гласът ѝ беше сериозен. — Когато излезем, какво ще правим?

Като се обърна в ограниченото пространство, той проследи тънкия лъч светлина, който падаше върху лицето на жена му. Изражението ѝ беше сериозно и замислено. Той я прегърна.

— Първото нещо, което боецът научава, е да се заема само с един неотложен проблем във времето. Или иначе казано — всяко нещо с времето си.

Тя се усмихна.

— Чарлз отиде да доведе баща ми — увери я той. — Вероятно вече са приближили брега.

Чарлз лежеше в рова и пъшкеше. Беше жив, но не съвсем. Устата му бе пълна с мъх и той искаше да раздвижи ръцете си, за да го махне

оттам. Бяха извадили ръцете му от ключиците, когато го вързаха. Той желяеше с цялата си душа да не беше спирал в тази мизерна, малка пивница. Питаше се какво ли щеше да каже Уилям за глупостта му и отново започна да пъшка.

Чанинг се беше възпротивил почтително на предложението да пийнат по чашка, а по-късно дори се беше противопоставил по-енергично, но Чарлз мислеше, че няколко капки алкохол няма да навредят на никого и бе изревал на мъжа да мълчи. Навъсените войни на Уилям обикаляха около хана и чакаха нетърпеливо, докато неговите по-слабо дисциплинирани войници се бяха присъединили към господаря си. И така, когато три часа по-късно излязоха от пивницата, те лесно бяха победени.

Нямаше никакво съмнение, че тези, които ги нападаха, бяха хората на Никълъс, голям отряд от тежко въоръжени мъже. Хората на Уилям се биха храбро, а неговите войни побягнаха. Сега той лежеше проснат по лице в рова, като си мислеше, че щеше да е по-добре да го бяха убили. Това щеше да бъде една лека смърт, в сравнение с това, което Уилям щеше да направи с него.

Той отново започна да пъшка.

21.

— Какво препречва пътя? — попита Уилям, като се промъкна и застана до Сора.

— Един камък. Огромен камък. Не мога да го помръдна.

Той се усмихна, като опипа очертанията на скалата.

— Във всеки случай не Дядо Господ го е поставил тук. Този, който е построил тъмницата, е избутал този камък тук. Сигурен съм, че може да бъде отместен.

— От Господ, може би — първоначалното му въодушевление помръдна. — Може ли да се намери нещо в пещерата, например дъска, която да използвам като лост?

— Не — несигурно отговори тя. — Не си спомням да съм намирала нещо подобно. Не може ли двамата с теб да я избутаме?

— Разбира се, мое скъпо дребосъче, двамата можем да я избутаме. Ела и подложи едно рамо тук.

Изгаряща от желание да помогне, тя започна да буца срещу него.

— Мм, добре — каза той, — но мисля, че ще бъде по-ефикасно, ако застанеш от същата страна, от която съм и аз.

Сора се премести покорно.

— Така е добре — закачи я той.

— Сега не е време за шегички — строго каза тя, — така че бутай!

Влюбеният съпруг остави настрана шегите и отново стана лорд Уилям.

— Добре. Едно, две...

Накрая, като дишаше тежко, тя се свлече до канарата.

— Отместихме я малко, но като че ли отново се върна на мястото си. Имаме нужда от помощ.

— Само я наклонихме. Върни се в пещерата и виж дали можеш да намериш...

— Лост — довърши тя вместо него. — Слушам, сър!

Докато лазеше в тунела, тя чу някой да вика. Извърна глава назад, но това не бе Уилям, после продължи напред, чудейки се кой ли

можеше да бъде в пещерата. И защо. Или може би Никълъс не искаше да чака повече и беше решил да ги убие. Докато пълзеше бавно напред, тя се молеше. Когато достигна до основното помещение, Сора се спря и се ослуша.

— Миледи?

Винаги можеше да разпознае този печален, тревожен глас.

— Брони?

— Миледи? Къде бяхте?

— Какво има?

— Донесох ви храна и вино.

Обзета от подозрения, тя каза:

— Много мило от страна на лорд Никълъс.

— О, лорд Никълъс, той не знае за това.

— Ти си добър човек и ако не бях толкова жадна, щях да те накарам да върнеш всичко обратно. Но сега ти казвам да го хвърлиш долу — тя се затича, за да хване пакета, който Брони бе закачил на едно въже и попита: — Може ли да спуснеш една пейка?

— Пейка ли, миледи?

— Да. Няма на какво да седна — гласът ѝ трепереше в мелодраматично страдание. — Плъховете се катерят по мен и се опитват да гризат пръстите ми и аз си мислех, че можеш да ми спуснеш една пейка.

— Веднага, миледи. Тук, до бъчвата с вино, има една пейка. — Той се дръпна от отвора и след миг се показа отново. — Как да направя, че да я вземете?

— Пусни я — отговори живо тя.

— Ще се счупи.

— Няма. Подът е покрит с прах до глезените. Няма да се счупи. Просто я пусни.

— Добре — гласът му звучеше несигурно, но покорно.

Сора отстъпи назад и пейката полетя надолу, удари се в земята и се разби на парчета. Брони чу удара и се оплака:

— Миледи, казах ви...

— Разстоянието до пода трябва да е по-голямо, отколкото предполагам — обясни весело тя, след което навлезе бързо в облака прах и започна да събира дъските от пейката, като благодареше на Бога за предоставената им възможност.

Дългата дъска, която служеше за седане, изглеждаше достатъчно дебела и здрава, за да отмести канарата. Единият крак на пейката все още се крепеше към нея, но тя знаеше, че Уилям можеше да го махне.

В следващия момент тя чу някакво думкане над главата си и внезапно около нея се издигна вихрушка от прах. Слисана, тя се изправи с дъската в ръка и тъкмо се чудеше накъде да бяга, когато чу:

— Така ще се разправя с всеки, който дръзне да ти помага, лейди Сора.

От гласа на Никълъс я полазиха ледени тръпки по гърба. След това вратата горе се затвори внимателно и тя пусна дъската.

— Брони? — започна да опипва наоколо тя, докато намери тялото му. То лежеше свито в необичайна поза. — Брони?

Ръцете ѝ почти мигновено откриха раненото място. Ключицата на рамото му беше счупена, а ръката му бе извита и притисната под тялото. Ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му. Тя напипа една подутина на рамото му, предизвикана най-вероятно от гневния лорд Никълъс. После откри още една, по-голяма, на челото му.

Чу да се носят проклетия от тунела и след малко Уилям попита:

— Какво, за Бога, беше това? Удари ли се?

— Не, но щях да бъда, ако Брони беше паднал отгоре ми.

— Брони е тук? О, чудесно, ще можем да измъкнем и него от това място.

— Точно сега няма да можем. Той е в безсъзнание. Приятелят ни горе го хвана, че ни снабдява с храна и му нанесе хубав побой, след което го хвърли тук.

— Мили Боже — каза безизразно Уилям. — Ще оживее ли?

— Да. Сложат прах на пода е доста дебел и смятам, че това спаси живота му, но ще имам нужда от помощта ти, за да наместя ключицата му и да го накараме да се почувства по-удобно.

— Да го накараме да се почувства по-удобно, след като сме затворени в тази тъмница? Всичко, което можем да направим, е да превържем рамото му, но нямаме нищо, от което да направим шина.

— Може да използваме крака на пейката, която Брони ми пусна.

— Пейка? — гласът му беше станал по-висок от вълнение. — Как успя да го накараш да ни даде пейка?

— Излъгах го — призна си тя. — Има една дълга, здрава дъска, която може да послужи за лост и да се опитаме да отместим камъка, но

първо трябва да ми помогнеш за Брони — каза тя, като седна. — Никога не съм мислила, че Брони изглежда така.

— Как? — попита любопитно Уилям.

— Красив е. В началото си мислех, че брадата му е посивяла, а веждите са склучени над носа му. После, когато ме носеше надолу по стълбите, разбрах, че трябва да е млад човек, но все още си го представях с дълги ръце и криви крака. Знам, че пръстите не могат да ме лъжат. Това момче е истински бог.

— Хм.

Тя се залови да оправя рамото на Брони, но Уилям хвана ръцете ѝ и ги отстрани.

— Остави, аз ще го оправя.

— Но аз съм свикнала да работя без светлина — възрази тя.

— Аз ще имам грижата за него.

Брони беше превързан с такава бързина и вещица, че би се учудил, ако не беше в безсъзнание. Когато свърши, Уилям се обърна към Сора и я увери:

— Ще се справи. Чуй го как диша.

Брони беше дошъл в съзнание и сега спеше, а дишането му беше равномерно. Гръмогласното му хъркане ги придружаваше, докато се вмъкваша в тунела, избутвайки дъската пред себе си и влачейки храната и виното.

Уилям разгледа камъка, който препречваше пътя им към свободата, с пораснала надежда. Наистина беше твърде голям, но с помощта на лоста, с който Сора се беше сдобила, те щяха да се справят. Първо трябваше да избутат камъка напред, така че да могат да мушна дъската под него. Той нареди:

— Подложи рамото си на канарата, скъпа, и ще видиш как ще отместим това камъче.

— И после ще можем да похапнем?

Сора се мушна между камъка и стената и като постави ръката си под него, напрегнаха сили и го повдигнаха малко. Той се изтърколи достатъчно, за да може Уилям да подложи дъската под него.

— Ще ядем, когато свършим. Мисълта за едно хубаво похапване, ще ни даде сили.

Тя заобиколи камъка и отиде да му помогне при лоста, но той нежно я отмести настрана.

— Мога и сам да се справя. Ти си много слаба за тази работа.

— Но, Уилям...

— За тази работа са необходими повече мускули, отколкото ти имаш. Повярвай ми, Сора.

Тя отстъпи без повече да се противи, но подпря камъка с ръка.

Уилям натисна лоста с цялата си сила. Дъската изпука застрашително, но канарата не помръдна. Той спря, пое си дъх и отново се зае с лоста. Буташе, пъшкеше и се бореше, но камъкът не помръдваше.

Тя го остави да се помъчи още известно време, докато накрая не издържа и каза:

— Не мога да повярвам, че няма да ти бъде по-леко, ако и аз бутам заедно с теб.

— Искаш да свършиш тази работа? — попита той през зъби.

— Не. Ти се справяш добре.

Той се наведе отново върху лоста.

— Просто мисля...

Той изрева и гласът му отекна в малката пещера:

— Помогни ми тогава, мадам Нахалство.

Тя се втурна да му помага, но не можа да се стърпи и го попита:

— Винаги ли си така ядосан, когато се появи някой с по-добра идея?

— Да.

Тя реши, че е по-добре да изостави въпросите си.

Сора буташе, а той повдигаше, докато канарата се отмести малко. Забравил за засегнатото си честолюбие, той изрева:

— Задръж така!

И мушна дъската по-навътре. Мъчително и бавно, камъкът започна да се клати и да се отделя от мястото си, докато внезапно Сора се намери легнала на земята, а канарата се изтърколи и освободи пътя. Ситни камъчета и прахоляк се посипаха от тавана върху нея. Уилям бързо запълзя след канарата, сякаш се страхуваше, че тя може да се върне. Като разгледа освобождения тунел, той съобщи:

— Изходът е оттук. Виж, наклонът е надолу.

Той се изправи на крака, повдигна я като кукла, взе я в обятията си и радостно извика:

— Успяхме!

Тя отвърна на прегръдката му.

— Успяхме!

Уилям я погледна, приближи лицето ѝ до своето и гръмогласно се разсмя.

— Знаеш ли на какво приличаш?

Тя не очакваше да чуе това.

— Това толкова ли е важно?

— Никълъс никога няма да може да те забележи, тъй като се сливаш с декора на пещерата — той духна в лицето ѝ и я постави на земята, като изтупа дрехите ѝ. — Цялата си бяла — каза той — и вероятно ще останеш такава, докато не намерим баня.

— Ти по-чист ли си?

— Не. Може би, когато се появя пред Никълъс, за да си отмъстя, той ще помисли, че аз съм просто един призрак, който витае наоколо.

— Един призрак, който е в много добро здраве — надсмя се тя на въображението му и поиска наградата си: — Може ли вече да ям?

— Каква лакома жена имам — въздъхна той и като се пресегна, издърпа храната и виното. — Хайде да излезем навън. Слънцето ще ни се отрази добре.

— Какво ще правим с Брони?

— Решението на всеки проблем с времето си, жено — припомни ѝ той.

Тя хвана ръката му и му позволи да я изведе навън. Той я сложи да седне и отвори кърпата, в която беше увита храната. Отчупи едно парче хляб и го постави в ръката ѝ. После отвори кожения мех, който беше пълен с вино, и изля няколко глътки в устата ѝ. Като се облегна на стената, тя въздъхна:

— Изморена съм.

— Такъв непобедим войн има правото да бъде изморен — успокои я той.

— Не това ме измори. Не спях добре миналата нощ. Разбираш ли, не че се страхувах от плъховете, но не ми харесваше мисълта, че те се навъртат около мене. Безпокоях се, че Никълъс ще разбере, че всъщност исках да те пусне при мен в пещерата. Страхувах се, че ще промени решението си и ще ме вземе в леглото си.

Думите ѝ се отнесоха, пространството между тях ставаше все по-голямо, главата ѝ клюмваше бавно на една страна.

Уилям измъкна парчето хляб от ръката ѝ, преди да падне на земята и внимателно я сложи да легне. Той въздъхна и впери поглед в жена си. Цялата напудрена с бял прах, почти припаднала от умора, тя беше все още едно вдъхновение за него. Ако не беше хладнокръвието и здравият ѝ разум, той никога нямаше да избяга от страха, който държеше ума му в плен. Ако не беше бързата ѝ мисъл, те никога нямаше да могат да избягат от тъмницата, в която Никълъс ги беше затворил.

Сега всичко зависеше от Уилям. Той щеше да се погрижи да избягат от пещерата; този затвор тук беше даже по-опасен, отколкото тъмницата. Ако Никълъс ги намереше тук, той щеше да побеснее, че го бяха надхитрили толкова леко. Ако ги намереше сега, телата им никога нямаше да бъдат докоснати от вълните на прилива. Хората на Никълъс щяха да ги хвърлят в прибоя и те щяха да бъдат отнесени далече, за да станат още едни от многото мистериозно изчезнали хора в тези времена.

Трябваше да се изкачат до върха на скалата. Но как? Той отиде до ръба на пещерата и погледна надолу. Вълните яростно се блъскаха в подножието на стръмната скала, като разпръсваха бяла пяна върху околните назъбени скали. Погледна нагоре. Отвесната скала се извисяваше високо над главата му, една непревземаема грамада в бяло. Погледна на една страна, после на другата. Нямаше къде да се стъпи, нямаше къде да се хване.

Слънцето печеше право над главите им, когато Уилям взе Сора в ръце и я вдигна.

— Хайде, скъпа, трябва да вървим.

Тя стенеше и се гушеше до гърдите му. Той я погали по косата. Колко му се искаше да не я буди. Умората я бе завладяла напълно. Горната ѝ устна потръпваше от тежкото ѝ дишане. Тя не беше помръднала, не се беше обърнала, през цялото време бе лежала неподвижно.

— Хайде, любима, време е да се покажем отново герои — повтори монотонно той.

— Уилям — промълви тя, без да се събужда.

Той я притисна до гърдите си и каза:

— Поспи още няколко минути.

Огледа внимателно тясната пещера. Очертана от висок таван и стени, които се извисяваха близо една до друга, тя не беше нищо друго освен една цепнатина в скалата високо над океана. Докато Сора спеше, той се зае с приготовленията. Начупи дъската на малки заострени колчета и ги мушна в колана си. Бяха достатъчно остри, за да може да се рови с тях. Това бяха единствените приспособления, които щяха да им послужат при катеренето към върха на скалата. Той изтърколи камъка на старото му място в отвора на тунела. Откри, че беше лесно да го премести втори път. Нямаше да служи за нищо повече от „запушалка“, но времето имаше значение за тях, а скалата щеше да забави Никълъс и хората му. Той се надвеси напред, над океана, за да проучи евентуалния им път нагоре по канарата. Разстоянието до върха беше по-голямо, отколкото си беше представил, когато за първи път погледна нагоре, но вторият му оглед запали искрата на надеждата в него. Проскубани храсти се подаваха тук-там, устояли на силните ветрове благодарение на устойчивите си корени, здраво впили се в оскъдната почва, която покриваше скалата.

Катеренето щеше да бъде трудно за него, но не и невъзможно.

Но за Сора? Той изтръпна. Мисълта, че трябва да я напътства стъпка по стъпка нагоре по гладката, отвесна повърхност, караше ръцете му да треперят. Като я притисна по-близо до себе си, той я целуна по челото и започна да се моли с цялата си душа.

— Уилям? — ръцете ѝ обгърнаха кръста му. — Уилям? — тя се отдръпна и седна. — Целия ден ли смяташ да прекараш в сън? Не е ли по-добре да вървим?

Без да каже нищо, той се чудеше колко бързо тя можеше да промени неговото добро настроение, така че то да премине в раздражителност.

— Ти си една заядлива жена, знаеш ли това?

Тя се изправи и оправя полите си.

— Била съм наричана и с по-лоши имена — увери го тя, — но не от по-добри мъже.

Той изсумтя и се изправи.

— Мислиш да ме ласкаеш с комплименти?

— Мисля, че е по-добре да се изкатерим по скалата, която се извисява над нас — отговори тя.

Смаян, той погледна широко отворените ѝ невинни очи.

— Откъде знаеш, че има скала?

— Никога нямаше да ми позволиш да спя, ако се стигаше лесно до върха.

— Ти си една досадница. Трябваше да те оставя вътре — той погледна камъка, който блокираше пътя към тъмницата и въздъхна, — но не мога.

— Ще успея да се справя, Уилям — погали го тя по бузата. — Ние двамата ще успеем.

И те успяха!

Уилям лежеше на тревата, която растеше на върха на скалата, стиснал нежните стъбълца в свитите си в юмруци ръце и дишаше тежко. Бяха успели, въпреки потта, която се стичаше надолу по лицето и врата му, въпреки сърцето, което биеше лудо в гърдите му.

Сора успя!

Тя беше хладнокръвна и търпелива. Чакаше неговите напътствия, преди да премести ръката или крака си. Никога не се колебаеше, когато трябваше да върви напред или да дълбае в отвесната скала, за да направи място и да може да стъпи с върха на обувките си. Тя не се оплакваше от горещината, въпреки че следобедното слънце прежуряше безмилостно бялата канара и ги печеше като на шиш. Тя, изглежда, не разбра неговото предупреждение, че и най-малкото подхлъзване можеше да се окаже катастрофално и да завърши със стремглаво падане надолу. Тя само се усмихна и каза:

— Не падането ме безпокои, а приземяването.

Но той не беше в настроение да се шегува.

Сега тя седеше малко встрани от него, а морският вятър разпиляваше косата ѝ, като отнасяше белия варовиков прах от нея. Тя търпеливо чакаше той да се съвземе от ужаса, който беше изживял. Той не видя грижовността, с която тя повдигна края на ръкава си, за да избърше потта от челото му и попита:

— Уилям, добре ли си?

— Да — обърна се към нея той и я погледна внимателно. — А ти?

Тя стисна ръцете си, които леко трепереха, и ги постави в скута си.

— Ръцете ми са изподрани от схватката с камънаците, а няколко тръна са се заболи в дланта ми, но в сравнение с...

— Недей! — пресегна се той и хвана коляното ѝ. — Дори не го споменавай.

— Скъпи! — хвана тя ръката му, когато той понечи да я дръпне от коляното ѝ и я помилва. — Трябва да престанеш да се тревожиш за мен. Сега сме на върха на скалата и е крайно време да се придвижим напред.

— Повечето жени щяха да изпаднат в истерия, ако им се наложеше да направят едно такова катерене. Как успя да запазиш такова спокойствие?

Той се почувства смутен от неизменното ѝ чувство за хумор, което я съпътстваше и в най-напрегнатите моменти. Нима тя не разбираше, че нищо, което му предстоеше да извърши, не можеше да се сравни с това пълзене нагоре по скалата.

— Никога не съм се съмнявала, че ще ме изведеш на върха — тя се спря, за да придаде по-голяма значимост на думите си. — Ти никога не би позволил на някого, или на нещо, да ми причини зло. Аз ти имам пълно доверие.

— Доверие? Какво общо има доверието... — думите му секнаха и той се изправи. Като хвана брадичката ѝ, той попита: — Доверие?

На устните ѝ се появи лека усмивка и тя сведе срамежливо очи.

— Да, доверие — потвърди тя.

Той се почувства така, сякаш можеше да събори замъка Кран с двете си голи ръце, да галопира без кон до Бърк със Сора на гърба си.

— Ти ми се доверяваш да се грижа за теб?

— Напълно!

— Вече трябва да вървим — промълви той, очарован от признанието на съпругата си.

— Знам. Ако Никълъс ни открие да лежим на тревата...

Сякаш блясък на светкавица го разтърси и го върна на земята, така му подействаха думите ѝ.

— Така е — той се изправи и и помогна да стане. — Трябва да вървим. Трябва да намеря наблизко някакво място, където да те скрия.

— Да ме скриеш? — размърда се тя. — Мислех, че ще вървя с теб.

Той се усмихна.

— Глупавичката ми. Не мога да се грижа за теб, докато се бия. Може би срещу мен ще излязат много мъже. Цялото ми внимание ще бъде насочено върху това как да се защитавам и как да нападам, за да унищожа Никълъс.

Като дръпна ръката му, тя каза:

— Не! Не! Няма да се биеш! Просто ще избягаме от това място.

— Никълъс има коне и въоръжени мъже и познава много добре тази област. Той ще ни намери — след като огледа равната, лишена от растителност околност, той направи една гримаса и каза: — Страхувам се, че ще му бъде твърде лесно да ни залови. Ето, там виждам едно каменисто възвишение.

Тя седна на петите си, дръпна го и намръщено отвърна:

— Не можеш да се биеш сам срещу замък, пълен с въоръжени хора!

— Не, скъпа — успокой я той. — Бях при Чарлз, когато разбрах, че ти си била права, не ти ли казах това?

— Казвал си ми, че съм била права? Не, някак си това се е изплъзнало от разговора ни.

Тя се съпротивляваше, когато той я хвана под мишниците и я повдигна.

— Да. Чарлз беше възмутен, когато разбра за подозрението ми, че се е опитвал да ме убие по такъв малодушен начин. Изпаднах в крайно унижително положение, когато разбрах, че съм сгрешил.

— О, изпитал си унижение?! — възкликна саркастично тя.

— А някои от случките, които той ми разказа за Никълъс, проясниха съзнанието ми. Той е луд, както знаеш.

— Никълъс? — кимна с глава тя. — Да, така е. Мислите и постъпките му са лишени от всякаква логика.

— Злобна малка жена, това си ти, нали? — той я взе в прегръдките си и я повдигна от земята, а когато отново я остави, тя престана да се бори срещу неговото решение. — Съгласна си с мен? — изненадано каза той.

— Разбрах. Ти ще ме носиш, ако не искам да вървя.

Тя го виждаше по-ясно, отколкото той себе си. Нямаше намерение да я насилва, когато я повдигна, но може би точно това се бе загнездило някъде в подсъзнанието му.

— Вероятно моите хора са вече наблизо.

— Смяташ, че ще могат да дойдат дотук за един ден? — попита скептично тя и забави стъпките си. — Баща ти никога в живота си не се е движил толкова бързо.

— Никога не си виждала баща ми, когато отива на война — отговори с твърда вяра в гласа си той. — Съжалявам мъжете, които са се лишили от съня си снощи — той я теглеше към каменистата могила, покрита с шубраци. — Ти ще разбереш, че са пристигнали преди мене. Седни на върха на скалата и слушай. Когато чуеш тътена на битката, ще знаеш, че сме победители.

Тримата мъже яздеха към замъка Кран, а войската им ги следваше. Реймънд и лорд Питър яздеха от двете страни на Великия лорд.

— Той се хвалеше с това, казвам ви — махна шлема си Реймънд и приглади с ръка дългата си черна коса. — На сватбата той загатна нещо такова, но аз само свих рамене. После ми разказа за плановете си да убие Уилям и аз му се възхитих с цялото си сърце.

— И той ти повярва — погледна гневно и недоверчиво към Реймънд лорд Питър.

— Да, беше отишъл толкова далече, че виждаше, единствено своето величие.

Лорд Питър поклати глава. Страхуваше се, че това беше истината и се чувстваше глупаво, че беше повлякъл хората си през цяла Англия заради една измислица.

— Защо не дойде веднага при мен?

Реймънд обърна хубавите си черни очи към лорд Питър.

— Щеше ли да ми повярваш?

Лорд Питър погледна настрана.

— Ти не ми вярваш истински дори и сега. Не искаш да повярваш, че едно от твоите пиленца се е превърнало в лешояд.

— След като Артър отвлече Уилям и Сора...

— Какво? — извика Реймънд. — Нима тази абсурдна история е истина?

— Без съмнение, истина е — лорд Питър погледна Реймънд. — Мислех, че Уилям ти е казал?

— Кога?

— На сватбата.

Реймънд отметна главата си назад и се засмя дрезгаво.

— На сватбата Уилям имаше само едно нещо в ума си, но разбира се, носеха се слухове.

— Артър признал, че заедно с един друг лорд са действали, за да убият Уилям. Трябваше да ти кажа по-рано.

— Не сте се разбрали помежду си — каза другият лорд. — Прекалено много битки се водят от чиста заблуда.

Ядосан, лорд Питър каза:

— Трябваше да остана в Бърк. Какво ще стане, ако дойде някакво известие за Сора, докато ме няма? Вероятно Мод сама ще трябва да поведе гарнизона в битка, ако се стигне дотам.

Той погледна към лорда, който каза усмихнато:

— Моята съпруга е същата. Прекалено самоуверена и винаги готова да ми го покаже.

— Жени! — въздъхна лорд Питър. — Мод беше готова да ми отреже главата за това, че заминавам, когато Сора е отвлечена. Тя продължи да търси Сора и намери следи от стъпки на мъже и коне. Откри и някакъв непознат селяк, който бе издран и изпохапан до смърт. Освен това откри и нашето куче Була. Знаеш, че кучето беше един страхливец, но мъжът лежеше мъртъв до животното. Була беше завързан здраво с въже, което се опитваше да прегризе — лорд Питър поклати глава. — Как ли са успели да завържат кучето?

— То е познавало човека, който го е вързал — отговори логично лордът.

— Да, така предположихме и ние. Когато Мод освободи кучето, то избяга в гората и оттогава не сме го виждали.

— Мисля, че ще видите отново кучето си — успокои го лордът.

— Да, в деня, когато видя отново Сора — съгласи се лорд Питър. — Някой я е отвлякъл, но защо?

— Никълъс я е отвлякъл — настоя Реймънд. — Целият заговор е една голяма лепкава паяжина, която Никълъс е изплел. Казах му да ме

осведоми, когато дойде времето да се разделят земите, за да мога да присъствам и аз.

Лорд Питър изсумтя.

— Мога да си представя какво е отговорил.

— Каза, че трябва да му помогна, за да се домогне до повече земи. Реши, че трябва да направя нещо, за да имам някакъв собствен доход, а не да завися от моя баща — устните на Реймънд се извиха в горчива усмивка.

Лорд Питър и Великият лорд не казаха нищо. Те гледаха право пред себе си, докато яздеха, и не проявиха никакво съчувствие и разбиране. Какво биха могли да кажат? Начинът, по който родителите на Реймънд се отнасяха към него, беше срамен, но това беше проблем на Реймънд и той не би приел чуждо вмешателство.

— Тогава не обърнах внимание на думите на Никълъс, а трябваше. Простете ми — извини се Реймънд. — Събитията в Лондон бяха толкова ужасни — той погледна към лорда, — че мисълта за Уилям се изплъзна от съзнанието ми. Наистина, винаги съм вярвал, че Уилям може и сам да се грижи за себе си.

Лорд Питър се засмя.

— Той щеше да те удари, ако му беше казал нещо такова за Никълъс.

— И така, по време на последната нова луна в дома ми в Лондон пристигнала една удивителна личност. Един огромен красив мъж, който твърдял, че бил препускал през целия път от замъка Кран до Лондон, носейки известия от Никълъс. Аз не бях в Лондон, тъй като следвах принц Хенри. Този мъж въобще не спи, лорд Питър, и изпитва голямо удоволствие от непредвидените пътешествия.

— Виждам — отговори иронично лорд Питър.

Лордът се разсмя, а Реймънд сви рамене и погледна лорд Питър.

— Моите слуги не обърнали голямо внимание на вестносеца. Дали му да яде и го оставили да се наспи, а когато се върнах, го доведоха при мен. Този приятел не беше много блестящ оратор и когато повтори съобщението, не можеше да се разбере какво точно гласеше то. Спомена нещо за женитбата на Никълъс с жена, която била равна със съпругата на Уилям.

— Какво?! — възкликна високо лорд Питър.

— Тогава аз не можах да разбера какво точно искаше да каже — каза Реймънд, — но то ме уплаши и реших, че вече е крайно време да ти кажа какво подозирах и какво знаех. Сега вече разбирам всичко.

Великият лорд се обърна към лорд Питър:

— Не можах да се стърпя и да не ви придружа. Искам да видя околността и да поговоря с бароните. Уверявам ви, че съм развил шесто чувство по отношение на предателството и измамата. Вие сте на прав път.

Като махна с ръка, лорд Питър ги накара да препуснат напред в галон. Цялата група яздеше усилено. Те настигаха и задминаваха други пътници. Докато преминаваха през малките селца, селяните се навеждаха почитателно, но лорд Питър не им обръщаше никакво внимание, докато не видя малкия отряд войници, разбити, мрачни и смачкани, които яздеха насреща им. Един познат глас, идващ от групата, го накара да вдигне глава.

— Чанинг? — извика той, като позна мъжа, чиито крак лежеше извит напреко на седлото. — По дяволите, човече, какво се е случило?

— Милорд, бяхме нападнати, докато яздехме към замъка Кран. Казаха ни, че трябва веднага да отидем там.

— Как можа да допуснеш това? — попита Питър, явно недоволен от водача на въоръжения отряд.

— Бяха голяма група рицари, милорд. Добре обучени наемници. Чарлз не беше в необходимата форма, за да ни ръководи, а неговите хора не са нищо повече от най-обикновени страхливци.

— Чарлз? Били сте с Чарлз?

— Не можах да остана, за да проверя дали е жив, милорд. Видях го да пада под удара на неприятелска сабя, но дали остана жив, не мога да ви кажа.

— Има ли между вас хора, които не са ранени? — лорд Питър погледна към групата.

Чанинг кимна с глава.

— Няколко души.

— Изпрати ги обратно да намерят Чарлз и да разберат дали е жив. Ти, Чанинг, продължавай да яздиш към Бърк.

— Трябва да се върна с вас. Лорд Уилям може да има нужда от мен — каза отчаяно Чанинг. — Той ни заповяда да вървим без него. Аз спорих с него, милорд, но лорд Уилям...

— Къде е Уилям?

— Отиде в замъка Кран. Сам, милорд, за да спаси лейди Сора. Устните на лорд Питър се изкривиха от ужас.

— Той мисли, че сме ви предали съобщението, което изпрати до вас, и че вече сте там, за да му помогнете, но нас ни нападнаха войните от замъка Кран. Никога не мога да сбъркам кръсъците им.

— Върни се у дома, Чанинг! — заповяда лорд Питър. — Ти направи всичко, което можеше.

— Откъде имаш тези синини? — попита Уилям, като натопи кърпата ѝ във ведрото с вода и изтри лицето ѝ.

Гневът, който се долавяше в гласа му, я накара да пожелае никога да не бяха откривали кладенеца в тази изоставена ферма, сгъшена в сенките на хълмчето. Хората, които живеяха там, бяха заминали набързо, търсейки сигурност в замъка. „Слуховете за евентуална война са се разпространили бързо“ — беше казал той.

Сега пиленцата кълвяха около краката им, докато двамата седяха на пейката в двора и тя се опитваше да успокои гнева му със смях.

— Белезите ми не са нищо особено. Не мислиш, че съм последвала Никълъс без борба, нали?

— Той ми се видя невредим — закачи я той.

— Неговите белези не се виждат — върна му го тя.

Той се отпусна малко.

— Не можа ли да намериш някой камък, който да използваш за главата му?

— Ако имах камък — отговори уверено тя, — сега нямаше да го търсиш.

— Това е моето момиче — потупа я по рамото той и Сора трепна.

Изведнъж той замръзна на мястото си. Чуваше се само тежкото му дишане, а погледът му се беше спрял на моравите следи по бледата ѝ кожа.

— Какво ти е направил този мерзавец?!

— Нищо ми няма, Уилям — погали успокоително лицето му тя.

— Ще го накарам да си плати за всеки белег — обеща Уилям, като отново потопи кърпата във водата и после я изстиска.

— Целият си мокър, Уилям — хвана ръката му тя, преди той отново да започне да я почиства.

— А ти цялата си в прах.

— Намокрил си дрехите ми — оплака се тя, но една тревожна нотка в гласа ѝ привлече вниманието му.

— Има нещо, което не искаш да видя.

Тя не отговори, като се опитваше да изглежда спокойна. Надяваше се, че той нямаше да поиска да измие врата ѝ, но вече беше раздразнила любопитството му. От кърпата капеше вода и мокреше дрехите ѝ, докато той почистваше полепналия бял прах от врата ѝ.

— Сора! Света Богородице! — той разгледа врата ѝ и започна да проклина. Една огърлица от сини отпечатъци на пръсти обикаляше нежната кожа на врата ѝ, а две морави петна близо до гърлото ѝ му показваха колко малко още е трябвало, за да я загуби. — Това ли е любимият му начин да умъртвява хората?!

— Не, той също така обича и отровата — повдигна очите си към лицето му тя. — Хоиза беше кучка, но на мен ми е жал за нея.

— Боли ли те? — попита я той с убийствен глас...

— Чувствам, че малко ме дразни гърлото, когато говоря — призна си тя.

— Какво го спря?

Въпросът му я накара да се усмихне.

— Брони. Ако не беше Брони, сега щях да съм мъртва.

— Искаш да кажеш, че аз съм длъжник на този глупак?

Ужасът, който личеше в гласа му, предизвика усмивка на лицето ѝ.

— Да.

— Много добре — Уилям се изправи като човек, който трябваше да свърши едно неприятно задължение. — Добре. Ще се погрижа за него като за роднина.

— Той наистина е много добро създание — каза тя. — Като Була. Безкрайно предан към ближния си.

— Но също като Була е лишен от интелигентност — добави той. — Нито пък е безкрайно храбър.

— Такъв е моят Брони — съгласи се тя, а в гласа ѝ се долавяше топлина и обич.

— Ще го убия!

Тя подскочи, изплашена от свирепата му клетва.

— Брони?

— Никълъс. Ще го убия, както бих убил побеснял вълк.

— Почакай, докато пристигне баща ти — настоя тя. — Никой няма да те вини за това.

— Мислех, че ми имаш доверие?

— Да, вярвам ти — една сълза проблесна на миглите ѝ и тя сведе чело на гърдите му, за да я скрие. — Доверявам ти се да се грижиш за мен. Но се съмнявам, че ще проявиш същата грижа и към себе си.

— Скъпа, чуй ме — повдигна брадичката ѝ той и я погледна в лицето. — В действието ми ще има елемент на изненада. Дано имаме късмет Никълъс да не е разбрал, че сме избягали. Но дори и да е разбрал, той едва ли ще очаква да ме види от вътрешната страна на назъбените стени на замъка си. Не и сега. Страхувам се да чакам прекалено дълго, не виждаш ли? Веднъж да вляза в замък и ще мога да отворя вратите на баща ми.

— Ще отвориш вратите, когато наемниците му се разпореждат в замък?

— Мога да го направя. Не съм само една голяма грамада от мускули, знаеш това. Аз съм хитър и ловък и никога не забравям първото правило на боя. Ако не успея да отворя портата, то тогава ще обсадим замък и ще чакаме, докато този луд сам се покаже. Искам той да си отиде от нашия живот. Искам пътят пред нас да е чист и да живеем без страх.

Тя затвори очи.

— Имаш много странен начин да ме избавиш от страховете ми, като ми казваш, че ще влезеш в единоборство с цял замък, пълен с войни.

— Ще видиш, че ще успея — засмя се той.

Тя отвори очи.

— Не може да се каже, че скромността е твоя добродетел.

— Говоря самата истина — заяви той тържествено.

Като го бутна по масивните рамене, тя се подсмихна развеселена.

— Така е по-добре — увери я той. — Запази врата си в мен. Остава ни да извървим още малко път до края на този кошмар. А сега ти ще останеш тук, а аз ще отида да изпълня това, което съм замислил. Ще ти оставя хляб и сирене, за да има какво да ядеш.

— Не мислиш, че ще се върнеш довечера — каза решително тя.

— Не знам — той нежно я прегърна. — Трябва да сме готови за всичко.

— Ще ти кажа нещо, Уилям — тя мушна полите в колана си, преди да се изкатери нагоре по скалата, където Уилям беше открил една пукнатина, която щеше да ѝ служи за убежище, докато се върне. — Тялото ми е подготвено за всичко, но не знам още колко удара може да понесе сърцето ми.

22.

Уилям вървеше надолу по пътеката, която се спускаше от хълма. Обърна се само веднъж, за да се увери, че любимата му беше скрита от недоброжелателни погледи. Вече не възразяваше против плановете му да превземе самичък замък Кран. Имаше храбро сърце. Той се чудеше колко умело тя можеше да го върти на малкото си пръстче — една сълза от очите ѝ, и всичките му планове щяха да пропаднат.

Трябваше да доведе битката докрай. Трябваше да го направи през тези няколко часа, преди да се здрачи. В противен случай той се опасяваше, че Никълъс щеше да му се изплъзне под носа.

Той бързо достигна до портата, където спря и се послуша. Напрягаше се да чуе тропот от конски копита, но вместо това чу само воя на вятъра, който духаше от морето и далечния лай на куче. Въпреки уверенията, които даде на Сора, той се надяваше неговите войски наистина да са наблизо. Е, добре, скоро отново щеше да държи сабята.

Като се приближи до вратата, той високо произнесе името си.

— Кой казахте, че сте? — попитаха изненадано отвътре.

— Уилям от Миравил — извика той. — Излязох от тъмницата и се върнах, за да благодаря на лорд Никълъс за добрите грижи към нас.

От другата страна на високите стени последваха объркани разисквания и един мъж, наемник, който командваше гарнизона и който го беше хвърлил в тъмницата, избута настрана войника и извика:

— Ще отидем да проверим тъмницата и ще те върнем обратно там, ако наистина си избягал.

Уилям разтвори ръцете си.

— Пуснете ме сега — настоя той. — Сам съм и не нося оръжие. Смятам, че не се боите от мен.

В отговор рицарите обходиха с поглед полето, което се ширеше празно и самотно чак до гората, и кимнаха с глави.

— Какво лошо има, ако го пуснем?

Подвижният мост изскърца и Уилям се усмихна доволно, докато ръждясалите вериги бавно се спускаха надолу. Нервни ли бяха? Добре. Нервните мъже правеха грешки.

Той тръгна по спуснатия мост и се спря пред подвижната вертикална решетка, разположена пред вратата на крепостта, за да могат наемните войници да преглеждат внимателно през железните прегради.

— Не мога да повярвам — мърмореше рицарят, който го проверяваше. — Как си могъл да избягаш от тъмницата? — той кимна на стражата и решетката се повдигна тромаво нагоре. — И какво, в името на добрия свети Уилям, те накара да се върнеш?

Уилям чакаше и се усмихваше, докато и последната бариера беше премахната, и тогава скочи и хвана мъжа за гърлото.

— Върнах се, за да убия Никълъс с твоята сабя.

Изненадан, рицарят залитна назад, но после се съвзе и отблъсна ръцете на Уилям. Рицарят беше с броня и когато Уилям го ритна силно в краката, той падна с трясък на земята. Уилям вече го държеше в ръцете си. Той се наведе, за да вземе сабята му. Поваленият на земята рицар се бореше да я задържи в ножницата си. Те се търкаляха по прашната земя. Уилям се усмихна самодоволно. Наемният войн беше по-дребен, натоварен с тежки доспехи, които му пречеха. Беше лесно да го победи. Беше безпомощен като костенурка, оставена да лежи по гръб.

С едно бързо движение Уилям освободи сабята от ножницата, скочи на крака и се огледа наоколо. Стражата се беше съвзела от вцепенението си, виковете ѝ доведоха още много други мъже, които да се бият с Уилям. Те идваха на приливи към него. Той размахваше сабята и сечеше изпречилите се пред него тела. За щит му служеше постоянното нападение. Избра си един войн: едър, широкоплещест, як здравеняк, който, изглежда, възнамеряваше да остане само зрител. Той се насочи към него и пръсна черепа му с плоската страна на сабята. След това издърпа щита от ръката на поваления мъж и се обърна:

— Бърк! — изрева той бойния си вик и войниците се стъписаха за миг. Това време му беше достатъчно, за да успее да прилепи гърба си до стената, близо до все още отворената порта. Външният двор бе изпълнен с виковете и сърдит кучешки лай, който проглуши ушите на Уилям.

Не му харесваше начинът, по който се биеха тези мъже. Сякаш щяха да умрат, ако му позволяха да избяга. Биеха се така, сякаш Никълъс щеше да ги убие по най-бавния и мъчителен начин, ако Уилям успееше да ги надхитри.

Ненадейно войните се оттеглиха. Те изчезнаха уплашени от огромния, космат звяр, от чиято отворена челюст се подаваха остри зъби.

— Вълк! — крещяха те, докато бягаха и се спъваха.

— Точно от каквото имах нужда — промърмори Уилям. Обезумял, той се стегна, за да атакува яростно, но големият звяр повдигна главата си от гърдите на поваления рицар. — Була! — Уилям отпусна сабята си. — Була, ти, чудесно куче, мислех, че си мъртъв.

Той не успя да каже нищо повече, погледна към равнината, към далечния облак прах и се усмихна.

— Може ли това да е баща ми?

Часовете, прекарани в чакане, бяха мъчителни за Сора, но тя ги понасяше с достойнство. Веднъж след като се увери, че Уилям не можеше повече да я вижда, тя се измъкна от дупката, където той я беше настанил, и се качи на върха на най-високата скала, която можа да намери. Не се интересуваше, че някой можеше да я забележи в тази пустинна област; искаше да слуша тътена от битката. А от това място тя можеше да чува добре. Гладката повърхност на равнината и липсата на прегради позволяваше звукът да се носи надалеч и да се чува ясно.

Тя слушаше. Наострила уши, тя чу викове. Чу, че подвижният мост се спусна, чу вика на Уилям, а след това и най-прекрасния звук на света. Това беше лаят на Була.

После поривът на вятъра от океана заглуши всичко. След миг лаят проехтя отново и тя застина от болката, която той ѝ причини. Можеше ли да сбърка лая на Була с някой друг?

Не. Нямахте грешка. Това беше Була.

За първи път нещо по-силно от надежда накара сърцето ѝ да забие мощно. Беше ли жив Була? Да, той беше жив! Никълъс не го беше убил и с Була до себе си Уилям имаше шанс в боя. Кучето беше голямо и вярно, а в начина, по който се държеше, личеше една почти човешка интелигентност.

Щом Була ги беше открил, можеше ли лорд Питър и неговите войни да не ги намерят? Разбира се, че не. Или поне ѝ се искаше да бъде така. В същия миг тя чу далечен тропот на конски копита и напрегнато се наведе напред. Може би бяха войните на Бърк? Докато конницата яздеше през полето, дрънченето на доспехи и виковете на голямо множество мъже засенчваше всички други гласове. После те спряха и един глас се извиси над другите, но това не беше гласът на лорд Питър. Нито на Чарлз, нито на който и да е друг, когото тя познаваше. Като стисна юмруци, тя се напрегна да долови шумовете, които идваха от замъка. Чудеше се дали Уилям беше в опасност. Не знаеше какво да мисли. Всяка войска, която отиваше в замъка Кран, трябваше да е неприятелска, следователно, те бяха нейни съюзници.

Но в тези несигурни времена войската можеше да идва и като завоевател. И тогава невинният Уилям щеше да се окаже хванат в капан по средата и всичките му усилия щяха да отидат напразно. Сега трябваше да внимава много повече за себе си.

Един след друг мъжете, които се бяха нахвърлили върху Уилям, свалиха сабите си и впериха погледи в пространството над подвижния мост.

— Голяма сила — един от войните наруши внезапно настъпилата тишина.

Прахолякът, който се вдигаше от препускащите коне, се носеше над нивята и внушаваше страх.

— Няма пехота. Всички са на коне — каза друг. — Това е най-голямата войска от рицари, която съм виждал.

Нито Уилям, нито Була не се отдадоха на радостта си повече от миг, след което отново се върнаха към своите занимания — единият със сабята, а другият със зъбите си. Кучето се беше прилепило до Уилям и посягаше да ухапе всеки, който можеше да достигне, като ловко избягваше насочените към него саби. Уилям отблъскваше ударите, насочени към Була, като се възползваше от заетостта на нападателите да пазят краката си от свирепия звяр.

Купчината от тела растеше и сега той дебнеше възможността да се измъкне от кръга на атакуващите го, за да намери Никълъс.

Мостът леко се надигна със скърцане, а после падна обратно на мястото си. Като погледна нагоре, Уилям видя командира на наемниците да върти голямото колело, което задвижваше моста. Той изрева гневно, а рицарят погледна към него и се усмихна самодоволно. Като натисна с цялото си тяло върху механизма, рицарят започна бавно да повдига тежкия мост. Кръвта кипна във вените на Уилям, той прескочи стенещите тела на ранените мъже. Була го следваше по петите. Изтича нагоре по тясната стълба и стъпи на площадката. Була се спря на известно разстояние зад него, като ужасяваше всички с лая си.

Наемникът, който се занимаваше с механизма, ги гледаше с крайчеца на окото си. Уилям стигна до него, преди той да успее да затвори вратата, и замахна със сабята си.

— Сабята ти е в мен — извика той. — Ела и си я вземи.

Рицарят пусна колелото и подвижният мост отново се спусна надолу с трещене и скърцане.

— Не ми трябва сабя.

Той изтегли една пика от арсенала, който бе нареден на стената, и като я насочи към гърдите на Уилям, го атакува. Уилям едва успя да се отдръпне настрана, като стъпи на ръба на тясната площадка и се олюля. Той отблъсна пиката с върха на сабята си, но рицарят се отдръпна и като грабна един боздуган, се завъртя и се придвижи напред. На главата си рицарят носеше железен шлем с остри шипове, които можеха да нанесат смъртоносен удар в такова тясно пространство. Уилям хареса този рицар. Той беше лоялен, находчив и се биеше с желание.

— Ти си наемник, а? — попита Уилям.

— Да — боздуганът описваше широки кръгове.

— Отвън се е задала голяма войска, която скоро ще бъде тук, и лорд Никълъс, мога да се закълна в това, няма да бъде в състояние да изплати надницата ти.

Боздуганът леко се отпусна.

— Не мога да изменя на лорда, който ми плаща — каза рицарят.

— Той е коварен, непостоянен и подъл човек, който не заслужава никакво уважение. С нищо не си му задължен, тъй като той никога не би направил нещо повече за теб, освен да те хвърли на кучетата.

Боздуганът започна да описва полукръгове.

— А кучетата — посочи Уилям с глава към Була — са свирепи същества.

Боздуганът спря да се движи. Уилям не сваляше поглед от острия му връх и се придвижваше спокойно към механизма, който задействаше моста. Като натисна дървения щит навътре в зъбното колело, той повреди механизма. Рицарят го наблюдаваше мълчаливо и Уилям се обърна към него:

— Намери ме, когато всичко това свърши. Имам нужда от войни като теб — после се обърна към Була и му нареди да остане на мястото си. — Була ще те брани от отмъщението на баща ми, ако и ти го закриляш от сабите.

Като се затича леко надолу по стълбите, Уилям се огледа. Дворът беше пълен с въоръжени мъже, яхнали великолепни бойни коне. Той забеляза баща си заедно с Реймънд и един друг мъж. Един истински водач: едър, смел и самоуверен, който раздаваше команди и ръководеше битката.

Кой беше той?

Уилям нямаше време за въпроси. Изпълнен с енергия, той се затича към централната кула на замъка, където знаеше, че ще намери Никълъс.

Замъкът разчиташе на естественото си местоположение за защита, тъй като бе построен върху скалите. Външното укрепление се извисяваше почти до ръба на скалата и ограждаше замъка от трите страни; а портата се отваряше към равнината. Замъкът имаше само един двор, който заобикаляше централната кула. Уилям се усмихна доволен, когато видя, че вратата на кулата беше отворена.

Може би това трябваше да го обезпокои, но той знаеше, че Никълъс беше жалък стратег. Той беше ужасен срам за цялото рицарско войнство. Никога не планираше начин на действие, докато неприятелят не влезеше от вътрешната страна на ограждащите каменни стени. Всичките му войни се биеха при портата; всички до един. Уилям беше видял един постоянен поток от наемници, които излизаха от кулата. Само Никълъс трепереше в крепостта, заобиколен от оръжия, с които никога не си беше направил труда да се упражнява; оръжия, които не биха могли да го спасят.

Уилям влезе в кулата и се огледа наоколо. Очите му трудно свикваха с рязката смяна на светлината, но той успя да види, че никой

не се криеше във входа. Затича се нагоре по стълбите с готова за бой сабя. Преди да влезе в голямата зала, той се спря и се послуша.

Нищо. Единствено шумът от битката нарушаваше тишината.

Той влезе в стаята. Огънят гореше в камината, масата беше сложена за вечеря, но не се виждаше жива душа наоколо. Всички слуги, всички обитатели на замъка го бяха напуснали.

Но Никълъс не беше. Инстинктът на Уилям му подсказа да огледа каменните стени на залата. Входът към избата привлече вниманието му като магнит; това беше входът към тъмницата, единствената надежда, останала за Никълъс. Уилям знаеше, ме той щеше да се опита да се подsigури със затворниците, които мислеше, че държи като заложници.

Беше ли открил Никълъс, че неговите затворени птички бяха отлетели от клетката?

Като се придвижваше бавно, Уилям тръгна надолу по витата стълба към мрачното подземие. Една самотна факла пращеше и хвърляше мъждива светлина наоколо. Вратата, която криеше тъмницата, беше затворена и Уилям се запита дали Никълъс действително се криеше там.

Дали нямаше някакъв таен тунел? Дали не се беше измъкнал от някоя задна врата? Или се беше спуснал в тъмницата и беше открил пътя, по който бяха избягали?

Уилям си спомни за катеренето нагоре по скалата и се усмихна с най-неприятната усмивка в живота си. Това, мислеше си той, щеше да бъде справедливо наказание за него.

Но като зави зад последния ъгъл, той се изправи лице в лице с Никълъс.

— Най-послед — каза той, а зъбите му се показаха през брадата.

— Най-послед, наистина — повдигна сабята си Никълъс и я насочи към гърлото на Уилям. — Този път ще те довърша. Нали разбираш, че имам преимущество.

Никълъс бе облякъл бляскава ризница. Сабята му беше по-дълга от тази на Уилям. Коланът му беше провиснал от тежестта на боздугана и камата, а в другата си ръка държеше щит, който го прикриваше от коленете до врата.

Уилям се разсмя високо:

— Не оръжието прави от мъжа войн — заяви отсечено той, — а умението и способността.

— Тогава аз ще победея — отговори бързо Никълъс.

Уилям изсумтя.

— Мога да те надвия и с голи ръце.

Върхът на сабята на Никълъс трепна.

— Може и да е истина, но само ако имаше щит.

Фалшивото му съчувствие накара Уилям да стисне зъби.

— Аз се изкачих по скалата, която пази замъка. Какво те кара да мислиш, че не мога да взема щит, ако имам нужда от такъв? Щитът, който спечелих преди, сега държи зъбното колело на механизма и не позволява на подвижния мост да се вдигне и на портата да се затвори. Сега, ако аз бях на твое място, щях да се безпокоя за положението, в което се намирам.

— Защо трябва да се безпокоя?

— Тези стълби, които се вият около стената, дават преимущество на фехтовача, който държи сабята с дясната си ръка и се намира по-високо. Виждаш ли? Аз боравя с дясната си ръка — Уилям размаха сабята си с тържествуваща лекота — и съм по-високо от теб на стълбището. Така че аз имам предимство.

Никълъс се ухили така, че се показаха кафявите му зъби.

— Аз съм левак, а с такъв човек е трудно да се биеш — той също размаха сабята си, — така че аз имам предимство.

— Левак си, защото дясната ти ръка е счупена — спомни си Уилям. — Може би, ако се беше упражнявал повече навремето, когато беше оръженосец, сега щеше да си по-добър.

Той сви рамене, а Никълъс се втурна напред. Уилям с лекота се дръпна встрани.

— Сега ли ще се упражняваш? — попита отегчено той.

Никълъс се спря, дишайки тежко. Като се плъзна няколко стъпала надолу, той каза подигравателно:

— Щях да бъда по-почтителен, ако бях на твое място. Последния път, когато се упражнявах върху теб, ти остана сляп за месеци наред.

— Ти си нанесъл удара? — попита удивен Уилям, а после поклати глава. — Не. Ти дори не присъства на битката.

— Ти се би в онази битка заради мен. Аз я предизвиках. Всичко организирах сам.

Гордостта в гласа му накара Уилям да изрази презрението си:

— Как така?

— Аз подтикнах твоя съсед, как му беше името...?

— Сър Донъл.

— Казах на този стар глупак, сър Донъл, че ти си зает другаде и че сега е моментът той да вземе част от земите ти, а докато откриеш това, всичко ще бъде свършено. Знаех, че ти ще дотичаш веднага и ще нападнеш, знаех, че можех да нося шлем, който да крие и пази лицето ми.

— Трудно е да се биеш с шлем, който ограничава погледа ти — обясни Уилям.

— Аз не се биех. Аз просто стоях зад теб и...

— Ти не си се бил? И си играл мръсни, непочтени, коварни игри!

— Игри, в които залог е смъртта.

Уилям се хвърли и удари със сабята си ръката на Никълъс, с която държеше сабята. После отстъпи назад и започна да наблюдава как Никълъс стоеше слисан, а от ръката му капеше кръв.

— Сега ще играеш моята игра — посочи спокойно Уилям.

Никълъс възвърна разума си и атакува на свой ред.

— Кой ръководи войските в тази нечестна обсада на замъка ми? Не е баща ти. Не съм чул гласа му, нито го видях през бойниците.

— Ако беше спрял да трепериш и беше слязъл долу, щеше да видиш баща ми. И Реймънд също.

— Реймънд?! — извика Никълъс, а на лицето му избиха червени петна. — Реймънд! Този предател! Той искаше да те убие, за да завземе част от земите ти, но когато ходът на събитията се обърна, той се извъртя като умряла риба с корема нагоре.

— Реймънд никога не би ме убил — каза Уилям с присъщата му увереност в гласа. — Реймънд е мой приятел!

— А Чарлз? — една нотка на злорадо удоволствие се прокрадваше в гласа на Никълъс. — Видя ли Чарлз в двора ми? И Чарлз ли е твой приятел?

— Нямаше го — каза замислено Уилям. — Чудя се, какво ли може да се е случило на Чарлз?

— Той лежи под един храст в гората, всред локва от собствената си кръв и умира — каза Никълъс с дрезгав глас. — Аз знаех всичко.

Знаех, че си го изпратил при баща си, за да дойде и да те спаси. Нагласих една малка злополука за Чарлз.

Като изкрещя неистово, Уилям се хвърли към него. Плъзна сабята си нагоре по бронята му и нарани бузата му.

— Дръж тази сабя малко по-високо. Баща ми не те ли е научил на нещо по-добро от това?

Стиснал здраво устните си от болка, Никълъс изръмжа:

— Той ме учеше никога да не се хващам на един и същи трик два пъти.

— Не знам как ще се справиш с положението. Сабята, която носиш, е направена за мъже, а ти нямаш мускулите, необходими, за да се биеш с нея. — Като видя страданието, което обезобразяваше лицето на неприятеля му, той попита: — За първи път ли ти тече кръв, скъпо момче?

Тънка червена струйка кръв се стичаше по брадичката на Никълъс и странно съответстваше на пламтящия му поглед.

— От лицето ми, копеле такова.

Никълъс се изкачи по стълбите след него, стиснал здраво сабята от ярост.

— Не се тревожи за лицето си — каза нежно Уилям. — Повече няма да имаш нужда от него. Не намери ли това, което търсеше в тъмницата?

— Откъде знаеш, че съм бил в тъмницата?

— Откъде другаде един безгръбначен червей може да намери пътя към свободата?

— Не трябваше да се доверявам на тази кучка, която наричаш своя съпруга — политна той назад. Непохватен, с цялото това бойно снаряжение, което носеше, Никълъс отстъпи назад, като размаха ръце, за да запази равновесие.

Уилям остана да го наблюдава известно време.

— Да ѝ се довериш?

— Когато ме помоли да не те затварям заедно с нея в тъмницата, тя е знаела, че ти ще намериш изход — изплю се с презрение Никълъс.

— Аз съм намерил изхода? — каза недоверчиво Уилям. — Грещиш, скъпо момче. Сора намери пътя, който ни изведе от твоя непревземаем затвор, а не аз. Всичко, което направих, бе да избутам онзи проклет камък настрани, и то пак с нейна помощ.

— Видях, че си изоставил Брони като ненужен парцал, след като си го използвал да ти помогне.

— Той е ранен — изръмжа Уилям. — Ти си го ранил.

— Но аз мисля, че всеки мъж на честта щеше да намери начин да спаси момчето, което беше изложено на сигурна смърт. Вярно, беше го превързал добре. Беше почти срамно да мушна ножа си и да разрежа неговите...

Този път Никълъс беше подготвен за удара, който Уилям се канеше да му нанесе. Той го парира и се прицели със сабята си в сърцето на Уилям, който предвиди тази атака и се отмести, но не достатъчно и върхът на сабята на неприятеля му се заби в плътта му. Никълъс изпита удоволствие, като разбра, че сабята му бе срещнала жива плът.

Уилям избърса кръвта от гърдите си.

— Сора ще бъде много разстроена от постъпката ти, Никълъс. Тя харесваше момчето.

— Ще бъде още по-разстроена, когато те убия.

— Аз те чакам тук без ризница, без щит, без шлем — разтвори широко ръцете си Уилям. — Казваш, че имаш преимущество, но не нападаш.

— Сразих всеки твой опит за атака.

— Говори, говори.

— Истина е!

— Само дето не знаех, че се биеш — той хвана късата сабя и я повдигна застрашително.

— Винаги побеждавам в този род борби — усмихна се триумфално Никълъс.

— Не. Забравил си първото правило на борбата.

— Какво е то?

Със злокобна предпазливост Никълъс се приближи до Уилям, очите на който светнаха от удоволствие. Той се усмихваше подканващо като самоуверен младеж, но петата му, изглежда, се хлъзна на стъпалото. Той размаха ръце като обезумял и се помъчи да запази равновесие, а Никълъс с победоносен вик се хвърли към него. С мълниеносен рефлекс сабята на Уилям се издигна и прониза Никълъс между брадичката и врата му. Кръвта бликна като фонтан, когато той издърпа сабята си. Никълъс се олюля за миг, преди да падне с трясък и

да се изтърколи с все по-нарастваща скорост надолу по стълбите към студения каменен под.

Вече сериозен, Уилям го последва надолу. Погледна очите му, които гледаха втрещено с мъртвешка слепота.

— Първото правило на борбата, Никълъс. Спомняш ли си го сега? Битките се водят, за да победиш.

Като не отделяше погледа си от безжизненото тяло, той избърса сабята си и я мушна в колана си. После се обърна, отиде до отворената врата на тъмницата и надникна долу. Нищо не се виждаше, никакъв шум не се чуваше и той въздъхна. Като взе факлата от стенния свещник, той я размаха надолу в тъмната дупка. Дълбоко надолу той успя да зърне очертанията на тялото на Брони. Едно тъмно петно върху бялата варовикова скала. Мъжът лежеше като мъртъв; Уилям знаеше, че той беше мъртъв, но не можеше да се върне при Сора и да ѝ каже, че не се беше опитал да му помогне.

Той извика:

— Брони! Лейди Сора има нужда от теб!

Нищо. Беше тихо като в гроб.

— Брони! Целият замък е обхванат от пламъци. Имаме нужда от помощ.

Нищо.

— Брони! Лейди Сора иска да дойдеш да живееш с нас и да бъдеш личният ѝ слуга.

Възвърнал се към живота, като рицар, на когото е предложена чаша вино, Брони се надигна и седна.

— Миледи иска... аз да ѝ прислужвам?

Уилям се сепна и спусна факлата по-надолу, така че да освети седящия мъж. Брони разтри раменете си, а изражението му не показваше доволство.

— Да, Брони, лейди Сора иска ти да ѝ прислужваш — въздъхна Уилям, като се изправи и изтупа праха от ръцете си.

После погледна към стълбите, тъй като чу драскане на нокти по каменния под.

— Була — каза той, много по-радостен, че вижда огромното куче, отколкото вярваше, че е възможно. — Добра среща, приятелю!

Животното спря до тялото на Никълъс и го подуши, после с видимо презрение го прескочи и се затича към Уилям. Уилям погали

главата на Була и откри дузина малки наранявания. Като застана на колене, той разгледа внимателно кучето. Голяма подутина почти затваряше едното му око.

— Нима Никълъс е вярвал, че ще те убие — Була трепна от болка, докато Уилям го опипваше. — Като се има предвид подвигът ти горе до вратата, то ти дори не си сериозно наранен. — Засъхналата кръв беше спластила козината на Була там, където беше получил удари от сабите, но никъде нямаше сериозна рана. — Да те мислим за страхливец — потупа го здраво Уилям, — а ти само си чакал случай, за да се биеш за някого, когото обичаш. Була, момчето ми, твоята красота ще се възвърне, а дотогава ти ще бъдеш най-глезеното същество в Бърк.

Була скимтеше и навираше нос до бузата на господаря си. Когато Уилям се изправи, той чу:

— Тук ли си? Уилям?

Викът идваше от голямата зала и отекна надолу по стълбите на подземие. Була отговори веднага, като че ли го приветстваше. Той се понесе нагоре по спираловидната стълба, откъдето отново се чу вик:

— Ах, ти, проклето куче!

Уилям изрева:

— Реймънд?

Погледна и съзря приятеля си горе на стълбата да наднича зад ъгъла. С облекчено сърце той прескочи тялото на Никълъс и се хвърли към Реймънд.

— Ти си най-хубавата гледка, на която очите ми са се наслаждавали през последните три часа.

Реймънд се засмя и сграбчи протегнатата му ръка.

— Тогова трябва да си скрил Сора някъде, тъй като тя е предпочитаната наслада за очите ти.

— Ти разкри моята тайна — призна Уилям.

Като надникна над рамото на Уилям, Реймънд тъжно поклати глава.

— Никълъс? — попита той, като кимна към тялото, което лежеше отпуснато в подножието на стълбата.

— Да — обърна се Уилям и се загледа към мястото, където лежеше победен неговият прикрит враг. — Той умря със сабя в ръка.

Уилям погледна към Реймънд и леко се усмихна, а той кимна с глава.

— Ако някой някога е бил в състояние да го убеди да вземе сабя, то това си ти.

Като заобиколи Уилям и застана зад него, Реймънд постави ръка върху гърба на приятеля си и го бутна леко към голямата зала, но той остана неподвижен.

— Всичко това е толкова жалко — промълви Уилям. — Той можеше да бъде най-великият мъж в цяла Англия, можеше да бъде съветник на краля. Беше по-богат от теб, по-хитър от мен, а сега лежи мъртъв, без да има кой да скърби за него.

— Той те принуди да го убиеш. Не трябва да се упрекваш за неговата смърт — увещаваше го Реймънд.

Уилям го погледна, очите му искряха.

— Не съм такъв голям глупак, че да загубя съня си заради него — той тръгна уверено напред и те се заизкачваха един след друг по стълбите. На площадката той се спря и без да се обръща, му нареди:

— Погрижи се да бъде доведен свещеник. Нали ще имаш грижата за това?

— Разбира се — потупа го по рамото Реймънд, като задържа ръката си и го стисна съчувствено. — Разбира се, че ще видя какво мога да направя.

— И заради успокоението на душата ми, виж някой да извади този идиот Брони от тъмницата — обърна се той към Реймънд. — Заклех се да се грижа за това момче. Кажи, че ми е роднина. — И преди Реймънд да го попита за причината за смешната му загриженост към момчето, добави: — Това ми напомни да попитам за баща ми?

— О, той се чувства чудесно — увери го Реймънд.

— А ти добре ли си?

— Не мога да се оплача.

Те стигнаха до голямата зала и когато Уилям се обърна, видя широка усмивка на лицето на Реймънд.

— Тогава защо не ръководи нападението? Защо не го ръководи баща ми?

— Ела. Ще ти покажа защо.

23.

Реймънд хвана ръката му и го поведе към непознатия рицар, който стоеше и разговаряше с лорд Питър. Лорд Питър ги видя да се приближават и на лицето му се появи същата усмивка на задоволство, която бе изписана и на лицето на Реймънд. Като докосна рамото на непознатия мъж, той привлече вниманието му към Уилям. Непознатият веднага пристъпи напред, за да ги посрещне. Крачката му беше широка и сигурна, а маниерът му — енергичен и деен.

Докато го наблюдаваше, Уилям бе поразен от величието и могъществото, което се излъчваше от цялото му същество. Той погледна към Реймънд и видя благоговението му пред непознатия рицар. Погледна към баща си и видя одобрението, което се четеше в очите му.

— Херцог Хенри — предположи той, но всъщност това не беше предположение. — Не, сега той е принц Хенри.

— Напълно сте прав, лорд Уилям — усмихна се принц Хенри, приближи се до тях и спря поклона на Уилям, като протегна ръката си. — Моля ви, нека да си спестим официалностите на двора. Радвам се, да ви срещна. Всичко, което чувах, откакто напуснахме Бърк, бе: Уилям това, Уилям онова. Доволен съм да видя, че вашият ръст не е толкова огромен, колкото си представях.

— Баща ми преувеличава, милорд.

— И Реймънд ви превъзнасяше. Нима той също преувеличава?

Уилям се усмихна с нескрита радост.

— Надявам се, че не, милорд, тъй като той възпява и вашите качества.

Като потупа гърдите си, принц Хенри отметна глава назад и се разсмя. Уилям го последва. Без да са в състояние повече да се въздържат, лорд Питър и Реймънд също се разсмяха, а към тях се присъединиха и мъжете, които превързваха раните си от битката. Була лаеше и се въртеше в кръг около тях.

Накрая принц Хенри изтри потеклите сълзи от очите си.

— Ние ще се погаждаме добре с теб, Уилям. Трябва да дойдеш в Лондон, когато съм там. Доведи и съпругата си.

— Сора! — веднага се изправи Уилям. — Мили Боже, аз трябва...

— В Англия ще се установи нов ред — изгърмя гласът на принц Хенри — и ще е подходящо място за един честен човек като тебе.

— Благодаря ви, милорд. Чакам с нетърпение идването на тези дни — поклони се леко Уилям. — Сега, аз трябва...

— Нов ред! Разбира се, аз все още не съм крал на Англия, но с предстоящото ми коронясване, което е сигурно, аз отдалече си правя планове — стъпи на подиума принц Хенри и стисна ръце зад гърба си.

— Ще се радвам да ги чуя, милорд...

— Когато, с помощта на Бога, короната се закрепил здраво на главата ми и хвана скиптъра в ръка, първото нещо, което ще направя, е да изгоня от пределите на кралството си тези чужди, безскрупулни наемници на Стивън — заяви принц Хенри, като крачеше по подиума. — Той им плаща, за да потъпкват бунтовете и всичко, което правят, е да предизвикват недоволство и междуособици.

— Така е — съгласи се лорд Питър.

— Законността ще се върне в тази страна. Дворът, който е основан от нашите прадеди, стана марионетка на барони-грабители. Бароните също са забравили, че дължат земите и замъците си на краля. Кралят дава официално земи в отплата за послушание и вяроност. Пълно е с барони, които използват тези объркани времена, за да завладяват земи и да строят замъци.

— Добри вести, милорд — кимна поощрително с глава Уилям. — Сега, ако мога да...

Увлечен в собствения си ентусиазъм, принц Хенри продължи:

— Аз ще конфискувам всичките тези замъци. Тези барони търсят единствено начини да ограбват беззащитното население. Питам ви, как могат хората в Англия да произвеждат лен и вълна, да отглеждат жито и ечемик, без да има мир в страната? Как могат моите верни благородници да събират полагаемия им се дял от постъпленията, без да има мир? Как може моето правителство да управлява, без кралят да подпомага неговите доходи? В тази страна цари голям безпорядък. Местните управници не представят повече своите отчети на кралския ковчежник — лорд Хенри посочи с пръст към всеки един от тях. —

Има прекалено малко барони, които притежават земя, която е тяхна по право, тъй като са я получили чрез акта на дарение от дядовците си. Благородници като вас и лорд Реймънд ще бъдат дясната ръка на краля. Благородници като вас, лорд Питър и лорд Уилям, ще бъдат гръбнакът на кралството — принц Хенри изпъчи гърдите си гордо и събщи: — Едно кралство, което ние ще укрепим по всички възможни начини. Чули ли сте, че съм станал баща на син?

Очарован от тази голяма новина, Уилям се остави да бъде отвлечено вниманието му от това, което му предстоеше да направи.

— Син? Поздравявам ви, принц Хенри. Един син ще укрепи вашата династия. Никога повече в Англия няма да се завърнат тези мрачни времена. Нека Бог го дари с дълъг живот!

— За много години — усмихна се принц Хенри и мушна палците си в колана. — Името му е Гилом и Елиънор ми писа, че е здраво и силно момче. Тя вече го е посочила като свой наследник, бъдещ граф на Поату.

— Наистина ни донесохте прекрасни новини, милорд — каза Уилям. — Но ако ме извините...

— Елиънор и аз ще имаме много синове. Много синове! Наредете да донесат вино, Реймънд. Нека да пием за здравето на моя син!

По всичко личеше, че им предстоеше една дълга и сърдечна нощ, и Уилям го прекъсна отчаян:

— Принц Хенри!

Принц Хенри се обърна изненадан към него.

— Да?

— За мен е чест да имам доверието ви и се надявам, че ще можем да обсъдим тези благословени промени, докато вечеряме тази нощ. Но, милорд, аз трябва да отида и да доведа съпругата си.

Принц Хенри се изправи, явно обиден от внезапното прекъсване на разговора, и то за нещо толкова незначително.

— Къде е тя?

— Оставих я горе, на хълма. Извинете, милорд, но трябва да отида при нея — поклони се той и понечи да се оттегли.

— Съпругата ви ще ви прости, че сте я забравили за малко. Тя е наблюдавала битката от най-предния пост, така че съм сигурен, че знае за победата ви — каза хладно принц Хенри.

Уилям се спря.

— Не, милорд. Съпругата ми е сляпа.

Принц Хенри повдигна веждите си и държанието му се промени мигновено. Той изостави фасадата на разсърден крал и се превърна просто в един любопитен мъж.

— Тя трябва да е една необикновена жена, щом е спечелила вашата преданост и обич.

— Да, така е — каза Уилям.

Принц Хенри се огледа наоколо. Лорд Питър се усмихваше гордо, като че ли говореха за собствената му дъщеря. Реймънд се смееше радостно, а Уилям имаше вид на човек, който е намерил ключа към рая. Принц Хенри каза с удоволствие:

— Тогава трябва да се запозная с тази ваша съпруга, Уилям.

— Веднага, милорд. Ще я накарам да ви разкаже историята за нашето бягство от тъмницата — поклони се отново той и излезе.

— Бих отвел съпругата му далече от него — увери двамата мъже принц Хенри, — но Елиънор ще ми откъсне ушите, ако го направя.

Сора слезе от скалата. Когато шумът от битката замря, тя се прибра долу, в цепнатината между скалите, където я беше настанил Уилям, и се сгуши на кълбо, тъй като вятърът се беше усилил.

Някой беше победил; някой беше победен. Битката беше продължила само няколко часа. Сега, когато слънцето залезе на хоризонта и бризът, който духаше от морето, се усили, бе станало хладно.

Знаеше, че на Уилям щеше да му е необходимо време, за да дойде при нея.

Първо, той трябваше да се погрижи за войската си, после трябваше да реши какво да прави със затворниците, след това трябваше да освободи Брони. Едва тогава можеше да вземе кон и да язди с него до подножието на хълма, където трябваше да слезе и да тръгне пеш нагоре по скалистата пътека. Тя повдигна главата си и наостри уши, но него все още го нямаше.

Добре. Нямаше да изпада в паника.

Сора сведе глава и я облегна на свитите си колене.

Тя чу стъпки по пътеката, която се виеше зад нея.

— Уилям! — почти извика тя, но предпазливостта ѝ я накара да остане на мястото си.

Откъде можеше да бъде сигурна, че това беше Уилям? Да разпознае стъпките му, когато вървеше по пода в замъка, не беше същото, както да ги чуе по каменистата пътека. Уилям ѝ беше казал да стои скрита от хорските погледи за по-голяма сигурност, но тя не беше обърнала внимание на заръката му. Какво щеше да стане, ако Никълъс беше избягал и сега я търсеше, за да я използва като заложница?

Стъпките се чуваха все по-близо, сърцето ѝ започна да бие силно, а ръцете ѝ стискаха полата. Какво трябваше да направи?

Тогава от другата страна на скалата се чу гласът на Уилям:

— Сора! Къде си?

Сора излезе от скривалището си и извика:

— Тук съм! О, Уилям, тук съм!

— Господи! — той скочи на заобления камък и се плъзна надолу като попадна право в протегнатите ѝ ръце. Тя трепереше от тревога и едва сдържана паника и той побърза да ѝ съобщи: — Той е мъртъв. Никълъс е мъртъв.

— Знам.

— А замъкът Кран е превзет.

— Ранен ли си?

— Само одраскан.

Той постави ръката ѝ върху гърдите си и тя усети мокрото петно от кръв.

— Толкова се тревожих. Какво те забави толкова много?

Тя се беше паникьосала, разбра Уилям. Той си пое въздух, за да успокои себе си. Сора беше прекарала ужасни часове, даде си сметка той. Беше неспособна да види събитията, които се разиграваха в краката ѝ. По-късно той можеше да изрази своята загриженост към нея, но сега тя заслужаваше търпеливо разбиране.

— Защо не ме чакаше там, където те оставих?

— Това е мястото, където ме остави — настоя тя.

— Не — каза той ужасен. — Не е това. Какво си правила?

— Нищо.

— Сора! — в гласа му имаше предупреждение.

— Седнах там, където можех да чувам по-добре — заяви дръзко тя, като стисна ризата му в свитите си юмруци. — Това грях ли е?

Ръцете му я обгърнаха здраво в прегръдка, която я остави без дъх.

— Да. Аз те оставих долу, където никой не можеше да те види, и то само заради собствената ти сигурност. Жено, не можеш ли да изпълниш наставленията ми поне веднъж в живота си? — извиси гласа си той, докато накрая изкрещя.

Като си пое дъх, тя си даде сметка за постъпката си. Той беше прав да се нервира. Беше преживял няколко тежки, мъчителни дни. Беше обсадил един приятел, беше се бил и убил друг, беше застанал лице в лице със собствените си страхове. И последно, но не най-маловажно, той трябваше да си признае, че е бил на погрешен път в началото. Той заслужаваше снизходително извинение и уверение, че тя го беше направила единствено защото се безпокоеше за него. Като си пое още веднъж дълбоко дъх, тя каза:

— Не и когато се безпокоя за един упорит, глупав злодей, който ме плаши до смърт всеки път, когато се бие или когато креци насреща ми само защото съм показала известна самостоятелност, и който — гласът ѝ внезапно се сниши до шепот — ме прави много щастлива.

Той трябваше да се наведе, за да може да я чуе, но думите ѝ разбиха негодуванието му.

— Обичаш ли ме?

— Прекалено много.

— Прекалено много? — попита нежно той, а безпокойството и умората му се стопиха под признанието ѝ, казано шепнешком.

— Точно както една добра съпруга трябва да обича своя съпруг?

— Не точно толкова, повече от това.

Тя никога не бе предполагала, че можеше да бъде толкова смутена, толкова изплашена да каже истината. Тя му дължеше това; тя му дължеше всичко. Сора повдигна главата си така, че той да може да вижда лицето ѝ и да усети с всичките си сетива, че тя казва истината.

— Обичам те отдавна — повдигна ръката си тя, за да го накара да запази мълчание. — Макар че ти беше прав, че аз не ти се доверявах. Но как можех? Изглеждаше така, като че ли всичко, от което аз се нуждаех, ставаше веднага твоя грижа. Ако ти нямаше необходимост от мен, какво щеше да стане, ако някой ден ти омръзнях?

Като я притисна до себе си, той седна на скалата и я взе в скута си.

— Добре. Преди всичко аз никога не мога да те изоставя. Умът ти е бърз и остър като бръснач и умееш да водиш разговор. Бог те е дарил с красота, която разцъфтява с всяка изминала година. Ти си благородничка, господарка. Интелигентна, красива. Умееш да ръководиш и домакинството. Един мъж трябва да е глупак, за да му омръзне такава жена.

Тя се опита да го опровергае, но той сложи ръката си върху устните ѝ и каза бързо:

— Съгласен съм. Мъжете са глупаци. Ето защо аз настоявах да се оженим, Сора, дори когато ти се бореше със зъби и нокти против това. Искях да се чувстваш сигурна.

— Каква сигурност може да има човек в брака? Мъжете бият своите жени, защото им се иска те да бъдат по-красиви и по-интелигентни — размишляваше на глас тя. — А не, за да бъдат подобри господарки. Опитвам се да ти кажа, че добрият брак зависи от взаимната необходимост на двамата съпрузи един от друг.

— Аз се нуждая от теб! — реагира веднага той.

— Защо?

— Защо? Ама че си глупава жена.

Гласът му беше смирен и тя се съгласи с това твърдение.

— Знам, но не можах да разбера, че старите нужди бяха заменени с други, а не ограничени. Преди беше лесно. Ти имаше нужда от мен. Когато беше сляп, ти се нуждаеше толкова много от мен. Тогава те обикнах — усмихна се тайнствено тя, като си спомни онези дни. — Твоят галещ глас, но и шумният ти гняв.

— Не забравяй целувките ми — закачи я той.

— Не. Никога няма да мога да ги забравя — потупа го по бузата тя. — Спомняш ли си моята първа реакция, след като ти възвърна зрението си?

— Кажи ми — каза той.

Тя въздъхна и се изчерви.

— Това ще промени представата ти за мен.

— Не.

Той си спомни как тя седеше върху сламения тюфлек на Артър през онази светла пролетна утрин, когато я видя за пръв път със

зрящите си очи. Спомни си как болката, която се изписа върху лицето ѝ, беше помрачила ясното ѝ чело. Но сега той я увери:

— Не мисля, че можеш да загубиш блясъка си от една чисто човешка реакция.

— Вече знаеш това — обвини го тя.

— Ако можех да чета мислите ти, любов моя — той приближи устните си до ухото ѝ и промълви: — нямаше да прекарваме толкова много време в спорове и крясъци.

Тя се разсмя и буцата, която чувстваше в гърлото си, се стопи.

— Онази утрин, онази ужасна утрин, исках да крещя от гняв. Чувствах, че бях уплашена.

— О! — възкликна той развеселен и тя се обърна към него.

— Но това е самата истина. Мислех си, че вече нямаше да имаш нужда от мен. Станах безполезна в един миг.

— Направих грешка с теб, скъпа — устните му докоснаха челото ѝ.

Смутена от липсата му на реакция и от забележката му, тя попита:

— Защо?

— Когато възвърнах зрението си и разбрах какъв ужасен живот си водила при пастрока си, исках да се грижа за теб, исках никога вече да не ти позволя да страдаш по този начин. Вместо това трябваше да поставям препятствия по пътя ти.

— Не по моя път. По нашия път. Като че ли не съществуваше нищо, в което можех да ти помогна.

— Ти ръководиш домакинството ми и се грижиш за децата. Какво още желаеш да правиш? Да участваш в битките заедно с мен ли?

Тя се престори, че размишлява върху това и той я плесна закачливо.

— Забрави какво съм те питал.

— Само един пример, Уилям — лицето ѝ беше станало сериозно. — Исках да ми повярваш, когато ти казах, че не беше Чарлз.

— Вече чух това, струва ми се — изрева той.

— Не ти натяквам за минали грешки — настоя тя. — Опитвам се да ти кажа какво ме наранява и защо чувствам, че имам по-малко значение за теб, отколкото... отколкото Була. Аз имам дарба. Не е нещо голямо, но ми е от полза и никога не ми изменя. Мога да разпознавам

кога хората говорят истината по гласовете им. Ти знаеше стойността на това, когато беше сляп, но когато възвърна зрението си, загуби това чувство. Ти не ми вярваше, когато се опитвах да ти кажа, че грешиш, защото съм сляпа и защото съм жена. И защото смяташ, че жените са лишени от логика.

— О, Сора, ти ме оскърбяваш, като изтъкваш собствената ми глупост.

Той взе ръцете ѝ и ги постави на гърдите си, а тя склони главата си. Сърцето му туптеше; можеше почти да усети болката му.

— Това беше най-важното нещо, предполагам. Боли, когато се чувстваш така цялостно пренебрегнат. Не съм глупава. Ти се ожени за една богата наследница, но ти и така си богат и не се нуждаеш от парите ми. Можеш да минеш и без тях.

— Парите никога не могат да бъдат отминати с лека ръка.

— Но ти ми каза, че парите не са причината, поради която се жениш за мен — обясни търпеливо тя.

— Мили Боже! Ти използваш собствените ми думи — възнегодува той.

— Да. Ти можеш винаги да намериш жена. Ти си голям, силен и красив.

— Само ти си мислиш така — увери я той.

— О, на нашата сватба усещах начина, по който жените се усмихваха, когато ти се появяваше. Не е необходимо цяла скала да падне отгоре ми, за да разбера, че съм в опасност — тя направи гримаса на възмущение. — Тези жени показаха ясно, че ти не се нуждаеш от мен в леглото, тъй като всяка от тях с радост би приела да ме замести.

Тя знаеше, че не трябва да се тревожи за това какво мислеха другите.

Уилям не се интересуваше какво мислят другите, интересуваше се какво тя мислеше. Гърдите му се издуха от възмущение.

— Мислиш ли, че наистина бих използвал някоя от тях като твоя заместничка?

— Не! — гърлото я болеше от говорене. Гърдите я боляха от сълзите, които напиреха да излязат. — Не, не това имах предвид. Просто си мисля, че ако умра утре, ти ще го преживееш.

— Добре — той се обърна и тя усети, че се пресяга, за да разреши с пръсти брадата си. — Да. Ще го преживея. Дълго време щастието и радостта няма да бъдат мои спътници. Никога няма да мога да намеря жена, която да ми подхожда като теб. Но все пак ще продължа да живея и да преуспявам в живота. Ще обучавам сина си, ще помагам на баща си. Но искам и ти да ми кажеш нещо. Ако бях убит преди малко, ти щеше ли да се хвърлиш от тази скала?

Тя замръзна на мястото си.

— А... не.

— Щеше ли да се затвориш в манастир и никога да не потърсиш отново живота?

— Не съм мислила за това.

— Щеше ли да продължиш да живееш, ако бях умрял днес?

Сора не искаше да мисли за живота си без Уилям, но тя се застави да го направи. Ако той беше умрял, щеше ли да се върне и да бъде онази защитена, кротка жена, каквато беше преди? Или щеше да крещи, когато беше ядосана, да танцува и да се смее високо на всяка шега? Щеше ли да настоява да има свободата да се разхожда, за да може слънцето да топли лицето ѝ? Тя потрепера от болката, която всички тези мисли ѝ причиниха, но продължи с храбра настойчивост:

— Да. Ще мога да стъпя на краката си и без теб.

— И приливът ще продължава да се редува с отлива, без да има нужда аз да ги тласкам. Пролетта ще продължава да топи снеговете без помощта на моя топъл дъх. Ти си личност, самостоятелна, с надежди, мисли и мечти, които са напълно отделени от моите. Мислиш ли, че ще искам жена, която се нуждае да се обляга непрекъснато на мен, за да бъде завършена като личност? Не, скъпа, искам само теб. Самостоятелна, независима, нежна, точно каквато си ти. Искам да знам, че ако утре умра, ти ще можеш да бъдеш опора на баща ми в скръбта му и ще отгледаш сина ми, докато стане пълнолетен.

Тя не призна гласно, че той беше прав, но тялото ѝ се освободи от напрежението, което чувстваше, и се отпусна в ръцете му. Той се усмихна леко и потърка бузата си до косата ѝ.

— Има и друг въпрос — оплака се тя. — Ти нямаш нужда от момчета, родени от мен, защото имаш син.

— Истина е. Аз нямам нужда от деца от теб, тъй като има кой да наследи земите ми. Моите чувства обаче нямат нищо общо с нуждите

ми. Искам просто да подържа твоето бебе в ръцете си. Искам да усетя детските му ръчички около врата си.

Тя издаде един изпълнен с копнеж стон.

— Кимбол те обожаваш — каза той.

— И аз обожавам Кимбол. Но той е на възраст, когато трябва да се даде в някое семейство, където да се възпита и обучи за рицар. Трябва да признаеш, че той не се нуждае от мен.

— Кимбол е толкова самоуверен, че той дори няма нужда и от мен — отбеляза Уилям. — Когато се родят нашите деца, той ще бъде щастлив заедно с нас. Ще бъде добър брат и никога няма да им завижда за земите ти.

— Знам. Той е добро момче. Аз обичам много Кимбол.

— Така че, кажи ми, какво велико откритие те накара да признаеш любовта си към мен. Наистина, това е едно признание, а не просто подмятане на нещо, което мислиш, че искам да чуя. — Тя не отговори, но той настоя за това, като свещеник, който убеждава някого да се изповяда. — Кажи ми, какво те накара да ми се довериш най-после?

— Няма да го харесаш — предупреди го тя.

— Аз не харесвам целия този разговор — заяви той, — но се уговорихме, че няма да те удриям, няма да те хвърлям в праха, така че, кажи ми, моля те.

Приятният, сладък спомен изплува в съзнанието ѝ.

— До днес мислех, че ти нямаш нужда от мен.

— И какво те наведе на това велико откритие?

— В тъмницата ти се нуждаеше от мен.

Тя усети топлината, която се разля в гърдите му.

— В тъмницата? В тъмницата аз ревах като дете, което са лишили от играчката му. Аз треперех и се притисках до теб.

— Да.

— Надявах се, че ще забравиш тъмницата.

— Никога. Няма да кажа на никого, но Уилям — тя взе лицето му в ръцете си, — заради онези сълзи и страхове аз те обичам още повече.

— Жено! — искаше да изкрещи насреща ѝ той, но раздражението му се изпари под топлината на нейната усмивка. — Жено, искам да забравиш това!

— Никога няма да го забравя — усмивката ѝ посърна, а в гърлото ѝ внезапно заседна една буца.

Висините и низините, смъртта и радостта бяха нещо твърде голямо, за да могат да се понесат, и сълзите ѝ внезапно намокриха гърдите му. Тя се хвана здраво за него със свитите си в юмруци ръце, като че ли имаше опасност нещо да го отнесе, а той я притисна до себе си. Успокоението, което той се опитваше да ѝ даде, беше повече от това, което тя можеше да понесе; риданието ѝ се усили, докато накрая тя се тресеше от мъка.

Като я галеше с цялата нежност на един отчаян човек, той започна да я моли:

— Моля ти се, престани да плачеш.

Тя кимна с глава и подсмръкна.

— Моля те, спри!

Тя потърка лицето си в големите му длани и изтри сълзите си, преди те да потекат надолу по бузите ѝ, а той продължи:

— Не мога да понасям това, Сора.

Тя кимна с глава и спря дъха си, опитвайки се с цялата си душа да спре сълзите си.

— Ако ти е трудно да спреш — каза в яда си той, — то тогава карай, продължавай да плачеш.

Тя започна да се смее тихо и задъхано.

— Никога няма да мога да разбера жените — оплака се той, вече от промяната в настроението ѝ. — Молих те да спреш, а ти се разрева по-силно. Казах ти да плачеш, а ти се смееш.

Когато бе в състояние да говори, тя отвърна:

— Винаги става така. Изглежда, винаги, когато съм уплашена и ти си с мен, страховете ми изчезват в твоята увереност. И сега знам, че мога да поема тревогата и безпокойството ти, да ги преобърна в сила. Ти се притискаше до мен, гушеше се в ръцете ми, ти имаше нужда от мен. Ние сме две половини от едно цяло. Ние сме създадени един за друг и никой и нищо не може да ни раздели.

— Ти си една глупава жена — думите му прозвучаха като похвала. — Много време ли ти отне, за да откриеш истината?

Нещо стегна гърлото на Сора. Сърцето ѝ биеше до неговото и тя повдигна главата си, за да срещне устните му. Целунаха се така, като че ли за първи път откриваха радостта от целувката; целуваха се, като

че ли не го бяха правили от векове. Целуваха се, притискайки се един към друг с отчаяна всеотдайност. Тя се извъртя в скута му и обви краката си около него с цялата бушуваща сила на любовта, гордостта и радостта. Той я притискаше силно до себе си, като предчувстваше могъщия поток на удоволствието. Той беше спечелил своите победи; победи над злото, което ги заплашваше; победи над страховете на Сора. Той мечтаеше да ѝ каже всичко, което носеше в сърцето си, но огънят, който бушуваше в тялото ѝ, отвлече вниманието му и мислите му се разпръснаха с настойчивия полъх на бриза.

Те се притискаха един към друг и се отдалечаваха и отново се притискаха, обезумели от любов. Единствено студеният порив на вятъра събуди здравия разум в Уилям.

— Сора — той държеше все още бедрата ѝ. — Сора, става тъмно и ще завали. Баща ми ще изпрати Була да ни търси, ако не се приберем скоро.

— Була? — сграбчи тя полата си. — Кучето ми? Чух лаене и се надявах да е той. Наистина ли е Була?

— Той е — потвърди Уилям. — Но това бе един нов Була. Той се бореше като войн. Изглежда, Никълъс е имал прекомерна вяра в това, че един удар в главата може да пръсне твърдия череп на кучето.

— А също и твърдия череп на господаря му — усмихна се тя. — Трябваше да знам, че това е той. Този дълбок, заплашителен вой, който напомня толкова много на теб, когато си гневен.

— Бил съм някога гневен, караш ме да се чудя? — той се наведе към врата ѝ и ухапа ухото ѝ.

Тя се задъха от удоволствие.

— Ако не намерим скоро някое легло, Кимбол няма да има свои братя и сестри, за които да се грижи.

— Да — пое си въздух Уилям. — Ще помолим баща ми за господарското легло. О, не! Тя спря да разтрива гърдите му.

— Какво има?

— Не. Не мога да те заведа направо в леглото — той се изправи и ѝ помогна да стане, като изтупа полата ѝ, а с пръстите на ръката си разреса косите ѝ. — Но мога да те запозная с един принц. Той няма търпение да те види и да чуе историите за твоята храброст.

— Принц?

— Принц Хенри е тук — тя зяпна Уилям, а той се разсмя. — Да, престолонаследникът на трона на Англия ни чака в замъка Кран. Той има големи планове за Англия, за това как да въдвори мир в страната ни и аз вярвам, че именно той е човекът, който може да ги доведе до един успешен край. Нашите синове и дъщери ще имат място в кралския двор, а ти ще бъдеш едно украшение в кралството.

— Принц Хенри? — спъна се тя, докато вървеше. — Не съм никакво украшение в кралството. Чувствам се като просяк. Не мога да се срещна с принц Хенри в този вид. Мръсна съм. Косата ми е разплетена, а дрехите ми...

— Дрехите ти изглеждат добре за жена, която току-що е разгромила цяла армия — увери я той, но тя не беше убедена в това. — С радост ще те вмъкна незабелязано в замъка, където ще можеш да играеш прислужницата на господарката, докато си придадеш обичайния хубав вид.

— Ще бъда задоволена от моя обичаен спретнат вид — отговори хапливо тя.

— Предоставям ти възможност, от която повечето жени биха подскочили от радост — оплака се той. — Имаш възможност да се запознаеш с принц, а ти въобще не си впечатлена от това. Добре, щом не мога да те изкуся с възможността да се запознаеш с нашия бъдещ крал, може би ще отидеш в замъка, за да поздравиш нашето храбро куче.

Тя докосна гърдите му с ръка.

— Големи грижи ти създавам.

— Да. Но Бог никога не ми дава повече, отколкото мога да понеса.

Тя се засмя и повдигна ръцете си към него.

— Докато ти си с мен, мога да се изправа лице в лице с всеки. Хайде да вървим, а по пътя ще ми кажеш как трябва да се държа пред един принц.

Той я взе в ръцете си и започна да слиза надолу по пътеката към светлините на замъка.

— Бъди естествена, такава, каквато си. Той ще бъде поразен и очарован и ще изпита ревност от късмета, който имам — Уилям се спря и погледна в любимото лице. Белият прах, който я покриваше, не можеше да скрие красотата и хармонията на чертите ѝ, нито пък да

помрачи светлината, която струеше от душата ѝ. Той я притисна по-близо до гърдите си и приближи устните си до бузата ѝ. — Изправи се, покажи гордост и достойнство, и не забравяй нито за миг, че ако не беше ти, аз все още щях да треперя в стария си замък, страхувайки се да помръдна в тъмнината. В този свят ти си моята зора, моят слънчев лъч, моята светлина в мрака!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.